

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

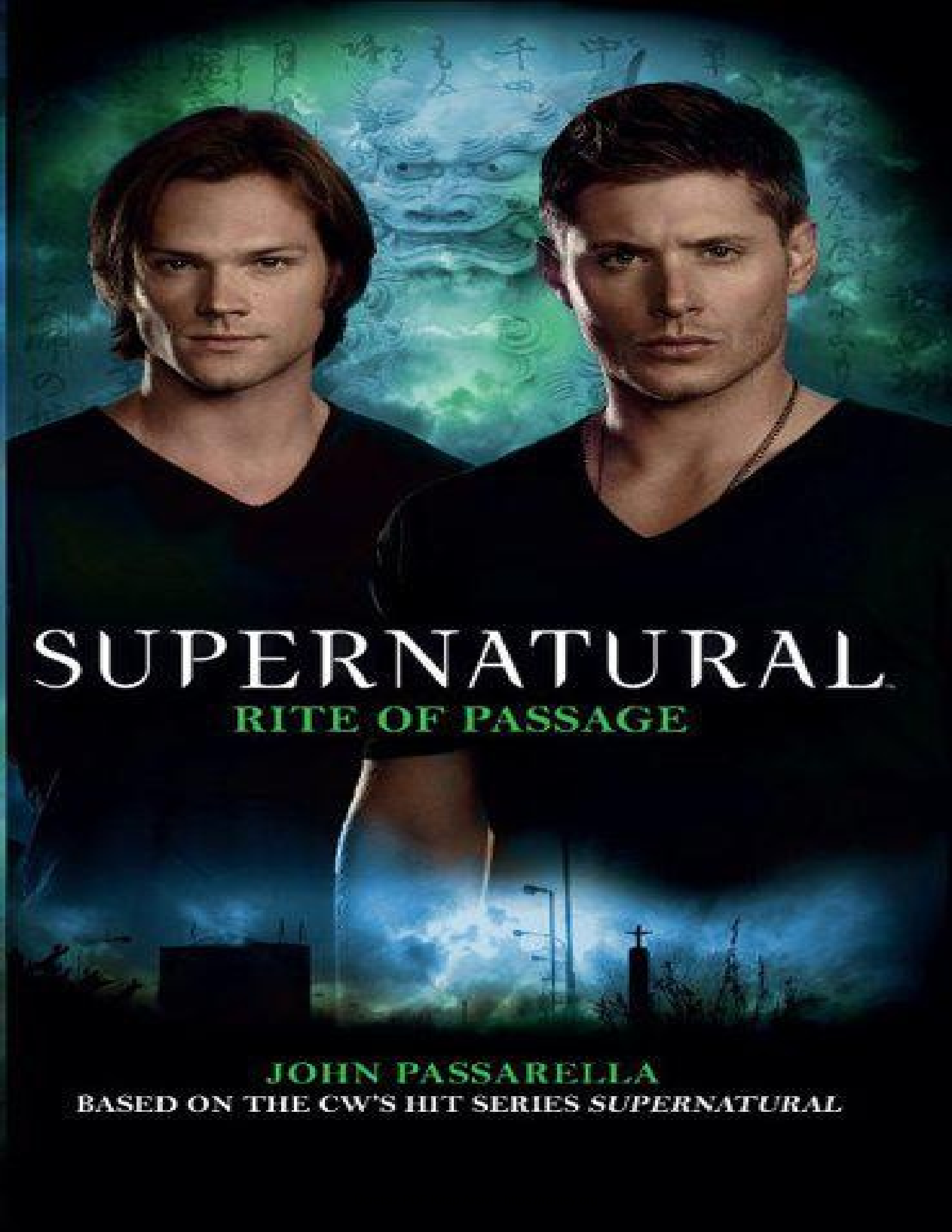
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUPERNATURAL

RITE OF PASSAGE

JOHN PASSARELLA

BASED ON THE CW'S HIT SERIES SUPERNATURAL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

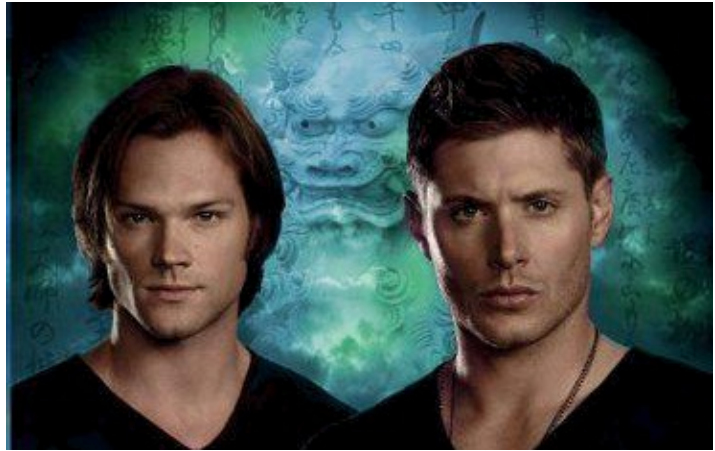
Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

[Kapak](#)
[Titan Books'da temin edilebilir](#)
[tan Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthafı](#)
[Tarihçinin Notu](#)
[İçindekiler](#)
[Prolog Bir](#)
[İki Üç](#)
[Dört](#)
[Beş](#)
[Altı](#)
[Yedi](#)
[Sekiz](#)
[Dokuz](#)
[On](#)
[On bir On](#)
[iki On üç](#)
[On Dört On](#)
[Beş](#)
[On altı](#)
[On yedi, on](#)
[sekiz, on](#)
[dokuz,](#)
[yirmi -](#)
[Yirmi Bir](#)
[Yirmi -Altı -](#)
[İki Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi -](#)
[Dokuz -Üç -](#)
[Dört -Beş -](#)
[Yedi -Sekiz](#)
[Otuz -](#)
[Otuz Otuz](#)
[Otuz Otuz](#)
[Otuz](#)
[BeşBir İki](#)
[Üç Dört](#)
[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)
[Titan Books'tan Çok Yakında](#)
[Titan Books'tan da Alınabilir](#)

SUPERNATURAL

RITE OF PASSAGE

JOHN PASSARELLA
BASED ON THE CW'S HIT SERIES SUPERNATURAL

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN

EDİLEBİLİR:

Keith R.A. DeCandido'dan
Doğaüstü: Ejderhanın Kalbi

Supernatural: The Unholy Thing
yazan Joe Schreiber

Doğaüstü: Oğulların Savaşı
Rebecca Dessertine & David Reed
tarafından

Supernatural: Rebecca
Dessertine tarafından
yazılan Bir Yıl Geçti

Doğaüstü: Christa Faust'tan Çakalın
Öpücüğü

John Passarella'dan
Doğaüstü: Gece Terörü

DOĞAÜSTÜ
GEÇİŞ TÖRENİ

JOHN PASSARELLA
Eric Kripke tarafından yaratılan SUPERNATURAL
TİTAN KİTAPLARI

Doğüstü: Geçiş Ayini

Baskı ISBN: 9781781161111

E-kitap baskısı ISBN: 9781781161142

Titan Books A division of Titan Publishing Group Ltd 144
Southwark Street, London SE1 0UP tarafından yayımlanmıştır.

İlk sayı: Ağustos 2012 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Supernatural™ &© 2012 Warner Bros. Entertainment Inc.

Kapak illüstrasyonları: Kapak görseli Warner Bros. izniyle.

Web sitemizi ziyaret edin: www.titanbooks.com

Bu kitabı beğendiniz mi? Okurlarımızdan bekliyoruz. bize

anreaderfeedback@titanemail.com adresine bir e-posta gönderin ve yukarıdaki
adrese okuyucu geri bildirimleri başlığı altında yazın.

Önceden bilgi almak, haberler, yarışmalar ve özel

Online teklif almak için lütfen web sitemizden Titan haber bültenine
kaydolun: www.titanbooks.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve

Olaylar yazarın hayal gücünün veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve
gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Herhangi bir benzerlik
gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle, yaşayan veya ölmüş
olsun, tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü önceden yazılı izin alınmadan
çoğaltılamaz.

Yayıncının izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya üçüncü bir
tarafa iletilemez.

saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı form dışında
herhangi bir cilt veya ambalaj içinde sunulamaz.

Hisseler, sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dolaşıma
sokulabilir.

Bu başlık için CIP katalog girişi British Library'den temin edilebilir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

Bu kitabı yazarken ihmal ettiğim ya da unuttuğum her şeyle sakince
ilgilenen Andrea için.

.

TARİHİ NOT

Bu roman yedinci sezonda, "7. Sezon, Düğün Zamanı!" ve "Dostlar Nasıl Kazanılır ve Canavarlar Nasıl Etkilenir?" bölümleri arasında geçiyor.

İçindekiler

Önsöz	
Bir İki	
Üç	
Dört	
Beş Altı	
Yedi	
Sekiz	
Doku	
z On	
Onbi	
r	
Oniki	
On Üç On	
Dört On	
Beş On	
Altı On	
Yedi On	
Sekiz On	
Dokuz	
Yirmi	
Yirmi bir Yirmi iki	
Yirmi üç Yirmi	
dört Yirmi beş	
Yirmi altı Yirmi	
yedi Yirmi sekiz	
Yirmi dokuz	
Otuz	
Otuz bir Otuz	
iki Otuz üç	
Otuz dört	
Otuz beş	
Teşekkür	
Yazar hakkında	

Önsöz

Tora, yıkıcı bir fırtınanın son anlarında Laurel Hill, New Jersey'e girdi - meteorolojik bir yıkımın sonucu olarak değil; daha ziyade, fırtınalar onun gelişini ve ardından gelecek yıkımı müjdeliyordu, ancak görünüşüyle ilgili hiçbir şey kalabalık banliyö kasabasının sakinlerini telaşlandırmayacaktı. Bu kasıtlıydı. Doğasının aksine, kısa bir keşif dönemi için kasıtlı olarak medeni bir görünüm ve sessiz bir tavır tercih etmişti. Tamamen siyah giyinmişti ve alnına kadar çekilmiş bir melon şapka, kruvaze bir takım elbise ve siyah ayakkabılar giymişti. Beyaz gömleğinin açıkta kalan dar kaması bu karanlık pelerin içindeki tek değişiklikti, kırmızı teni ise tek renk ipucuydu.

Sağlam bir tahta sopayla yürümesine rağmen, sopanın sapı ve Bastonu ve kukası demirden olsa da, yürüyüşünde bastonun bir yardımcı görevi gördüğünü gösteren hiçbir şey yoktu, bu yüzden sıradan bir gözlemci baston ve kukanın sadece bir moda olduğu sonucuna varabilirdi. Şimdilik, bu yanlış anlamaları ilerletmek onun amacına hizmet ediyordu. Ancak daha sonra bu gösterişin bir kılık değiştirme olduğunu anlayacaklardı; İncil'deki deyişle, o koyun postuna bürünmüş bir kurttu. Laurel Hill'i huzur içinde keşfetmek için biraz zamana ihtiyacı vardı ve bu yüzden alışılmadık bir sabır sınavına katlanmak zorunda kaldı.

Önünde, Bedford Drive'da büyüleyici bir şey gözüne çarptı. Doğal eğilimlerini şımartmak için mükemmel bir fırsattı. Sadist bir gülümseme yüzüne yayılırken, sabrın küçük dozlarda daha kolay katlanılabilir olduğunu kendi kendine itiraf etti.

Joe Sedenko, Sloney çatısının son mahya kapağını sabitlemeyi bitirmiş, çivi tabancasını sağ elinde gevşek bir şekilde tutuyor ve hava hortumunu çatı boyunca, çıkıntının üzerinden ve iki kat aşağıdaki gürleyen kompresöre doğru sürüklüyordu. Greg Beechum bir havalandırma borusunun yanında diz çökmüştü ve

sızıntılardan daha fazla korumak için kapakların etrafındaki çivi başlarına dolgu macunu . Mike Mackiewicz çatının kenarında durdu ve son çöpü de yan taraftan aşağıdaki araba yolundaki çöp kamyonuna doğru fırlattı.

İki tam günün ardından çatı işini neredeyse bitirmişlerdi. İlk günü eski, hasarlı kompozit asfalt kiremitleri sökerek, çürümüş çatı kaplamasının bazı kısımlarını söküp değiştirerek ve ardından yeni bir muşamba sererek geçirdiler. Bu, tüm enkaz ve takılma tehlikeleriyle birlikte sürecin kirli ve tehlikeli kısmıydı. İkinci gün daha metodik ve kozmetikti: tüm yeni kiremitleri çekmek, dikişleri taşımak ve havalandırma borularının etrafını kesmek. Mike'ın yanındaki saçakta parlak titanyum düz çubuğu görünce doğal olarak Joe kaşlarını çatı. Bu alet ilk gün çivileri sökmek için çok değerliydi ama çatı ustasının yeni zona ve katranlı kâğıttan çatı kaplamasına çivi üstüne çivi çakmak zorunda kaldığı ikinci gün o kadar da değerli değildi. Joe, Mike'ın temizlik sırasında alet kemerinden çiviye çıkardığını düşündü, ancak ağır bir metal nesneyi çatının kenarına bu kadar yakın bırakmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Sedenko Roofing'in ihtiyacı olan tek şey, yassı çubuğun çatıdan düşüp Bayan Sloney'nin kafatasını çatlatmasıydı; Sloney işleri kontrol etmek ya da merdivenin dibine bir sürahi buzlu çay getirmek için dışarı çıktığında.

O anda, Mike yanlara doğru bir adım attı. düz çubuk, görünüşe göre fark etmeden. "Hey, Mike!" diye bağırdı Joe. "Dikkat et!"

"Ne?" Mike aşağıya, sağa sola baktı, sonra düz çubuğu gördü. "Bu oraya nasıl ?"

Bir adım daha attı ve aleti almak için belinden eğildi. Joe başını salladı ve başka tarafa bakmaya çalıştı ama başlangıç kiremitlerinden biri Mike'ın ayağının altından kayınca donakaldı. Mike yana düştü, çatıya sertçe çarptı ve kenardan yuvarlandı, gözden kaybolmadan önce eli garip bir şekilde oluğa . Joe ağır gümbürtüyü duyunca şok içinde donakaldı. Çivi tabancası uyuşmuş parmaklarından kaydı, mahya çizgisinin altındaki kiremitlere çok daha yumuşak bir gümbürtüyle çarptı ve sanki bir hava hortumu tarafından çekiliyormuş gibi çatının eğiminden aşağı kaydı.

Greg, Joe'dan geri çekilen çivi tabancasına bakarak, "Ne oluyor Joe?" dedi. "Mike nerede?"

"O..."

Greg, içinde siyah katran bulunan mavi metal tabancayı havalandırma borusunun üzerine yerleştirdi ve çatıdan aşağı inerek

Hava hortumu bir ileri bir geri savruldu. Hava hortumu ileri geri savrularak çatı tabancasını Greg'in onu saçaklara doğru yönlendiren kavrayıcı elinden defalarca uzaklaştırdı.

Joe uzun süredir birlikte olduğu arkadaşının araba yoluna yuvarlanmasına engel olamadı ama kıpırdayan hava hortumu ayağa kalkmasına yardım etti. Mike'ın kaderi onun da başına gelmeden Greg'e yetismeye kararlı bir şekilde çatıdan aşağı koştu. Göz ucuyla mavi bir cismin sarsılarak hareket ettiğini gördü ama cisim havalandırma borusunun dibindeki gümüş parıltıdan kayarak uzaklaşırken zihni ne olduğunu algılayamadı. Çatının kenarına çoktan tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olan Greg'i yakalamaya çalışmakla meşguldü.

Greg son bir hamleyle çatı tabancasını oluktan uçarken yakaladı.

"Çok yakındı!"

Hava hortumu onu sıkıca çekti ve dengesini bozdu.

Joe kemerinin arkasına hamle yapıp onu yakalayınca Greg öne doğru devrildi.

Joe onu kıl payı iskaladı, sonra dengesini korumakta zorlandı ve o kadar ileri savruldu ki, kendi düşüşünü önlemek için kendini toparlamadan önce Greg'in kafasının hoş olmayan bir çıtırtıyla yamacın kenarına çarpmasını izlemek zorunda kaldı. 'Kolay gün' bir kalp atışı kadar kısa bir sürede çifte darbeye dönüşmüştü. Titreyerek kenardan temkinli bir adım uzaklaştı.

Ayağı sert ve hareketli bir şeye çarptı, mavi fişek tabancası iş botunun kauçuk tabanının altından fırlarken ağırlığı yer değiştirdi. Öne doğru düştü, bacakları arkasındaki saçakların üzerinden sallandı ve

Momentum onu yolun geri kalanına taşıdı. Bir eliyle oluğa tutundu ve evin duvarına doğru çılgınca sallandı. Ancak çürük metal gıcırdayıp paslı cıvatalar gevşeyince bir anlık rahatlama yerini yeni bir korku nöbetine bıraktı. Bir an sonra geriye doğru döndü ve her şey kararmadan önce gökyüzünden ağaçlara, çimenlere ve çatlak kaldırıma kadar uzanan bir görüşe sahip oldu.

Michelle Sloney öğle yemeği molasından sonra bulaşıkları yıkarken, mutfak penceresinin önünden karanlık bir şeyin süzüldüğünü gördü ve dalgınlıkla bunun büyük bir kuş olup olmadığını merak etti, belki de ormana yakın evlerin üzerine tüneyen o korkunç hindi akbabalarından biriydi. Ancak bahçeye düştüğünde, bunun yeni çatı kiremitlerinden biri gördü. Muhtemelen

Hasar görmüş ve garaj yollarını işgal eden uzun inşaat konteynerine doğru yola çıkmıştı ya da belki de çimenlerin üzerinden kayıp gitmişti.

Pencerenin dışındaki hızlı hareket onu ürkütmüş ve dikkatini görevinden başka yöne çekmiş olsa da, çöp kutusunun yakınında bir gümbürtü duyduğuna yemin edebilirdi ve Sedenko'nun adamlarının neredeyse restore edilmiş çatıdan ne atmış olabileceğini hayal bile edemiyordu. Ellerinden sabunlu su damlayarak birkaç dakika öylece durdu ve korkunç bir olasılık kafasına dank etti. Ama hayır, çılgınlık ve alarm sesleri duyması gerekirdi, ama tek duyduğu-

Bir başka darbe onu irkiltti.

Belki de ilkinden sonra çatı ustalarının tepkisini dinlediği için ikinci gümbürtü inanılmaz derecede yüksek gelmişti. Aceleyle ön kapıya giderken sıırıslam olmuş ellerini bir kurulama beziyle sildi. Dışarı çıktı ve seslendi: "Bay Sedenko, duyduğumu sandım..."

Küçük pergolanın altında dondu kaldı ve gözlerine güvendi. Gözler değil.

Sedenko'nun çatıdan garip bir ters takla attığı görüldü.

Yüzü vücudunun altına girdi ve evin yanından araba yoluna kadar uzanan kaldırıma çarptı. Düşen vücudunun ağırlığı altında boynu kırıldı ve Michelle onun oracıkta öldüğünden hiç kuşku duymadı. Hasarlı oluk hafif esintiyle gıcırdadı ve iniş borusunun bir kısmı yere çarptı.

"Aman Tanrım!" fısıldadı.

Elleriyle ağzını kapatan Michelle, korkunç bir rüyaya hapsolmuş gibi öne doğru sendeledi, bakışları Sedenko'nun cesedinin yanından geçerek uzun çöp konteynerinin yanındaki ikinci bir kırık cesede - Greg gibi bir şeydi - ve şekli bozulmuş bir kafatasının etrafında kan gölüne ve Greg'inkinden birkaç adım ötedeki üçüncü bir cesede gitti. Mike. Adının Mike hatırladı. Başka bir kırık boyun gibi . Yeni çatısına baktı, neredeyse katil bir dördüncü işçinin bakışlarına karşılık vermesini bekliyordu. Üç deneyimli çatı işçisinin birbiri ardına düşerek ölmesine başka ne olabilirdi? Biri onları çatıdan aşağı itmiş olmalıydı. Ama orada kimse yoktu ve daha önce çatıda sadece üçünü birlikte çalışırken görmüştü.

Cesetlerden uzaklaştı ve kapısına doğru çekildi, nefesi kesilmişti, paniğin eşliğindeydi. Dikkati dağılmış bir halde, Sedenko Roofing'in minibüsünün park kaldırıma doğru baktı.

Yollarının üzerinde yükselen kırmızı akçaağacın arkasında, melon şapkalı ve siyah takım elbiseli, uzun boylu geniş omuzlu bir adam, dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bastonunu çevirerek yürüyordu. Bir şey görmüş olmalıydı.

"911'i arayın!" Michelle bağırdı. "O adamlar öldü!"

Meraklı bir gülümsemeyle ona baktı ve sanki onu duymuyormuş gibi bir elini kulağının arkasına götürdü.

Ondan, arazisinde yayılmış yatan üç ölü adama baktı.

"Oh, unut !"

Aceyleyle ön kapısına uzandı ve çekerek açtı. Kapının kenarı yüzüne, sağ gözünün altına çarptı. Elini yüzüne bastırduğunda, muhtemelen Sedenko'nun düştüğü andan beri ağladığını fark etti. Avucuna baktı, orada kan bulup bulamayacağını merak etti ve yüzünü yırtmadığı için biraz rahatladığını hissetti, ardından üç adam henüz ölmüşken olası bir sıyrık için üzüldüğü için suçluluk duydu.

Duvar telefonuna ulaşmak için mutfığa doğru koştu - cep telefonunu hantal çantasında bulmaktan daha hızlıydı - ama ayakkabısının topuğu ıslak fayansların üzerine kayd ve sertçe poposunun üzerine düştü, sonrasında sakarlığına lanet okudu. Ayağa kalkmak için tezgâha tutunduğu sırada, salata için havuçları keserken kullandığı ve sonrasında yıkamadığı bıçak eline düştü. Keskin bıçak parmaklarını ısırdı ve kan akıttı.

Mırıldandığı bir dizi küfürden sonra Michelle kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı ve dikkatlice ayağa kalkıp yaralanmamış eliyle telsiz telefonu tabanından kaldırdı. Abartılı bir dikkatle acil durum numarasını çevirdi ve acil çağrı merkezinin açmasını beklerken kan akışını yavaşlatmak için nemli havluyu kanayan parmaklarının etrafına sardı.

Mutfak penceresinden dışarı baktı, sağa sola bakındı ama siyah takım elbiseli uzun adamdan hiçbir iz göremedi.

Tora ev sahibinin kendisini istememişti. Yıkıcı gücünü aktif olarak kullanmazsa, insanların dikkatinden kaçabilirdi -görüş alanının kenarındaki bir gölge, tanımlanamayacak kadar boğuk bir ses- ama bu gizlilik yeteneği onun bilinçli bir çaba göstermesini gerektiriyordu ve o bu çabayı göstermemişti. Yine de kadının onu yardıma çağırmasına şaşırması, çünkü üç adam da açıkça

tıbbi müdahale ihtiyacının ötesinde. Ancak şok ve korkunun insanları mantıksız hale getirdiğini biliyordu ve bu genellikle onun lehine işliyordu.

Bilgisizlik ya da beceriksizlik numarası yaparak ya da her ikisini bir arada kullanarak yoluna devam etti ve orta yaşlı kadının kaçınılmaz bir dizi acı verici kaza geçirirken onu unutacağını varsaydı - ancak hiçbir çatı ustası üçlüsü kadar yıkıcı değildi. Kurnazlık onun doğasında yoktu ve çatı ustalarının ölümü büyük bir jest olmasa da, gelişini müjdeleyen kesin bir işaretti.

İki bloktan daha az bir mesafede, kalın bir dala yaslanmış bir merdivenin üzerinde duran ve garajının çatısına sarkan hasarlı bir dalı kesmek için elektrikli testere kullanan bir adam fark etti. Sopasının demir kaplı sapını avucunun içinde çevirdi, gülümsedi ve adamın merdivenden uzaklaşıp ağırlık merkezini değiştirmesini izledi. Başka bir olasılık

Etkili bir kesme hareketi ile hasarlı kısmı çekip çıkardı. Adam düşerken dalın sağlam kısmı yukarı doğru fırladı ve merdivenin tepesinden tutundu. Merdiven öne doğru devrildi ve adamın kolları aşağı doğru savruldu, testerenin zinciri kot pantolonunu kesti ve bırakamadan uyluğunun etine saplandı.

Acı içinde çığlık atarak alüminyum merdivenin üzerinden düştü ve burnunu basamaklardan birine çarptı. Sırt üstü yuvarlandı, iki eliyle bacağındaki yarayı tutuyordu. Adamın parmaklarının arasından fışkıran kan kot pantolonunu ve çimlerini mora boyadı. Elektrikli testere uyluk atardamarını kesmişti. Başına aldığı darbe zaten başını döndürmemiş olsaydı, hızlı kan kaybı işini bitirmiş olacaktı.

Ölmek üzere olan adam son anlarında, ezilmiş burnunun kan maskesi arasından karanlık bir figür gördü ve titreyen elini uzattı, ağzı çalışıyordu ama sesi sadece yumuşak bir fısıltıydı. Sonra, son nefesini vermeden, kolu geriye düştü ve kırpışan gözleri boşluğa baktı.

Tora bastonunun sapıyla avucuna vurdu ve çimlerin üzerinden, ölü adamın anahtarı olarak bilinen güvenlik cihazı sayesinde artık sessiz olan, kan sıçramış ve hareketsiz hale getirilmiş motorlu testereye baktı.

Bazen işleri kendileri için çok kolaylaştırdıklarını düşünüyordu.

Karanlık enerji, planları geliştikçe körükleyeceği bir ateş gibi içinde uğuldamaya başlamıştı.

Şehrin kalbine yürüdü.

A

Dean Winchester son külüstür arabasını - yetmişli yılların ortalarından kalma, hız göstergesi saatte altmış mili her geçtiğinde titreyen mavi beyaz bir Plymouth Duster - New York'un kuzeyindeki Viktorya döneminden kalma evin yüz metre uzağına park etti, sonra o ve küçük kardeşi Sam eski arabadan inip kapıları kapattılar. Yan yana, iki şeritli ıssız köy yolunda harap eve doğru ilerlediler. Dean her yöne endişeli bakışlar fırlatıyor, öğleden sonra tam tepelerindeki gökyüzünü izlemeye özen gösteriyordu. Sam elindeki kâğıt parçasından harap eve baktı ve eğri büğrü ahşap bir direğin üzerindeki, yan tarafında siyahla boyanmış üç haneli ev numarasının yazılı olduğu, yıpranmış yeşil posta kutusunun önünde durdu.

"Ev burası mı?" diye sordu Dean.

"636 High Hill Yolu." Sam elindeki nota başıyla işaret etti.

"Bunu bize postacı verdi."

"Terk edilmiş görünüyor," diye yorumladı Dean. Çok hafif bir ifade.

Yirmi, belki de on yıl önce, bej renkli Viktorya dönemi evi, birinci ve ikinci katlardaki sundurmaların direk ve parmaklıklardaki koyu yeşil süslemeler ve bir dul yürüyüşüyle taçlandırılmış üç katlı sekizgen kulesiyle muhtemelen etkileyici bir evdi. Ancak aradan geçen yıllar eve hiç iyi gelmemişti. Boyası solmuş ve çatlamıştı; ahşap direkler sanki kayıp bir Roger Corman filminden dev termitler tarafından taşınmış gibi yarılmış ya da kaybolmuştu. Sineklerle dolu pencerelerin arkasındaki güve yeniği perdelerin arasındaki boşluklar içerideki davetkâr olmayan karanlığa ihanet ediyordu.

Sam sessizce, "Sanırım fazla eğlenceleri yok," dedi, ön kapıya yaklaştıklarında.

Dean verandanın basamaklarını tırmanmadan önce Sam onun kolunu tuttu ve aşağıya doğru işaret etti.

Çarpık bir basamağın üzerinde yağlı gri bir tüy duruyordu.

"Tam burada," diye fısıldadı Dean.

Verandadan geçerken tahta kalaslar ağırlıklarının altında gıcırdadı. Sürpriz unsuru ortadan kalkıyor, diye düşündü Dean. Kapıyı çaldı, boşuna cevap bekledi ve daha yüksek sesle tekrar çaldı. Kardeşine baktı. Sam omuzlarını silktilti. Sessiz bir an için Dean kilidi mi açacağını, kapıyı mı tekmeleyeceğini yoksa dirseğiyle pencereden mi gireceğini düşündü ama sinirli bir ses "Git buradan!" diye bağırınca karar vermekten kurtuldu.

"Hayvan kontrol," diye seslendi Dean. "Yasadışı yollardan ithal edilen kuşlarla ilgili ihbarları araştırıyoruz."

Sam ve Dean bir hafta boyunca Adirondacks'da kaybolan birkaç kişiyi araştırmışlardı. Kurbanlar genç ve yaşlıydı: birkaç yalnız koşucu, sigara molası veren bir gece vardiyası çalışanı, Pomeranian'ını gezdiren bir kadın, doğanın çağrısına cevap veren bir kampçı, balkonunda temiz hava almak için dışarı çıkan bir uykusuz ve zorlu bir tırmanış için grubundan ayrılan bir yürüyüşçü. Tüm kurbanlar hava karardıktan sonra yalnız seyahat ediyorlardı. Bunun dışında hiçbir ortak nokta, bir FBI profilcisinin deşifre edebileceği hiçbir örüntü yoktu. Aileler ne fidye telefonları ne de notlar aldı. Hiçbir ceset bulunamadı. Hiç tanık yoktu. Kaybolma bölgesinde yeni lastik izleri ya da şüpheli araçlar yoktu. Sanki kurbanlar yeryüzünden silinip gitmiş gibiydi.

Bu yüzden Winchesterlar, cevapları genellikle dışarıdan alırlar. Birisi ya da daha büyük olasılıkla bir şey onları gerçekten yerden kaldırmış . Bu öneriyi ilk Sam yapmıştı. Dean bunun başka bir ejderha kaçırma olayı olup olmadığını merak etti ama avcı arkadaşı Bobby Singer polisin sinmiş Pomeranian'ı bulduğu yerin yakınında, yolun kenarında koyu renkli, kirli bir tüy fark etti. Birkaç suç mahalline geri dönerken birkaç tüy daha bulundu.

Zaman çizelgesini kontrol ettikten sonra, ilk kayboluşun - bir koşucu - Yerakidis kardeşler adlı üç tuhaf kadının kasabaya gelmesinden kısa bir süre sonra meydana geldiğini fark ettiler. Davranışları münzevilikle sınırlıydı ama nadiren de olsa erzak almak için kasabaya geliyorlardı, hava nasıl olursa olsun kalın kapüşonlu paltolar içinde hep birlikteydiler. Birbirleriyle konuşuyor, kısa ve samimi sohbetlerde kafa kafaya veriyorlardı ama başka biriyle nadiren konuşuyorlardı. Ziyaret ettikleri dükkanlardaki tezgahtarlara göre onlar sosyal becerilere sahip görünmüyorlardı ve

gündelik sohbetlerine katılma girişimlerine direndi.

"Git! Git!" diye tekrarlardı tiz ses.

Sam omuzlarını silkti, düşmanca karşılama şaşkınlığıyla.

Dean kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdı ama kapı çekilerek açılınca durakladı.

Sıkışmış yüzlü bir kadının kapüşonlu başı, Dean'i ısırmak istercesine kapıdaki bir ayak genişliğindeki boşluktan öne doğru fırladı. Kancalı bir burnun üzerinde siyah mermer gözleri ve geniş, neredeyse dudaksız bir ağzı vardı.

"Son uyarı," diye mırıldandı ve sözleri kötü bir nefesle kesildi.

Dean bir şey söyleyemeden kapıyı yüzüne çarptı.

Sürgünün tık sesini duydular ve ardından ürkütücü bir sessizlik geldi.

Dean başıyla onayladı ve bir adım geri çekildi. "Emrimle," dedi yanında duran Sam'e. "Bir, iki... Üç!"

Tekmelerinin ortak gücüyle, mandal yıpranmış kapı çerçevesinden ayrıldı ve kapı paslı menteşeleri üzerinde tıkırdarak açıldı. Otomatik silahlarını çekip eve girdiler, tabancalarının namluları boyunca nişan alırken sırtları birbirlerine dönüktü.

Birinci kat yıpranmış ve hasar görmüş mobilyalarla doluydu. Duvarlar, birkaç pencereyi kapatacak ve odaları doğal olmayan bir kasvete boğacak kadar yüksek istiflenmiş kutularla kaplıydı. Her şey sanki önceki kiracılar tarafından terk edilmiş gibi görünüyordu.

Ani bir hareket Dean'in dikkatini çekti.

Pelerinli bir figür ona doğru koştu.

Son anda kendini durdurdu ve bir elbise askısının üzerine örtülmüş boş bir paltoyu fark etti. Ama kim-

Sam'in silahı arkasında kükredi.

Sahanlıktan bir şey ona doğru hızla gelirken bir hareket bulanıklığı daha oldu. Kendi atışını ıskaladı ve onu kirli bir kanepenin arkasından oval bir sehpanın üzerine fırlattı, sehpa ağırlığıyla çökerek Dean'in nefesini kesti.

Dean sonbaharda silahını . Bir beklenti içinde

Hemen ardından gelen saldırıda yana doğru yuvarlandı ve eğreti bir sopa olarak kullanmak üzere kopmuş bir masa bacağını kaptı. Bunun yerine, hemşirelerden biri ona ciltli kitaplardan oluşan parçalanmış bir karton kutu fırlattığında tahta bacak kaba bir kalkan oldu.

Odanın diğerk tarafında Sam eğildi ve ikinci kız kardeşin bir dizi pençe darbesini savuşturdu. Sam bir yumruk daha savurmak için hamle yaptığında kız kardeş dengesini bozarak onu boş bir bölmeye fırlattı. Adam sendeleyerek uzaklaşırken, kadın da tezgâhı ona fırlattı, topuğunun üzerinde döndü ve hışımla merdivenlerden yukarı çıktı.

Yukarıdan birincisi bağırdı: "Acele ,
Te!" "Geliyorum!" diye bağırdı
ikincisi.

Te ilk sahanlığın köşesini dönmeden önce Dean onun arkasına katlanmış, omuzlarından baldırlarına kadar uzanan uzun kanatlarını gördü. Masanın ayağını ona doğru fırlattı ama bir an için çok geçti. Alçıpanda bir oyuk açtı ve Dean silahını tekrar eline aldığında merdivenlerden aşağı sıçradı.

"Sam?"
"Git!"

Dean her seferinde iki adım atarak merdivenleri çıktı. Arkasında, Sam altından çıkarken ahırın gürültüsünü duydu. İkinci kat birinci kattan daha karanlık olmasına rağmen Dean'in gözleri alacakaranlığa alışmıştı. Koridordaki yastıklı bir banktan atladı ve parke üzerindeki ayak seslerini takip etti. Sam arkasından gürleyerek merdivenleri çıkarken, Dean evin kule bölümüne açılan bir kapıdan eğildi ve hemşirelerden birinin aceleyle ferforje döner merdivenden çıktığını gördü.

Sandık yüksekliğindeki ferforje parmaklıklarla çevrili dul yürüyüş yoluna bir kapaktan düşerek tek başına durdu. Gökyüzünü kontrol etti ve Sam ona katılırken silahını kaldırarak yavaş bir daire çizdi. Bir an sonra, bir araba motorunun çalıştığını duydular. Yeşil bir Chevy Suburban evin arkasından uzaklaştı, köy yoluna girene kadar çakıllar saçtı ve kükreyerek Winchesterlar'ın geldiği yöne doğru geri döndü.

Dean üç katlı uçuruma baktı ve hayal kırıklığı içinde ferforje korkuluğu salladı.

"Lanet harpiller!"

İki kat aşağı inip Plymouth'a doğru yüz metre koştuklarında, harpiller çoktan gitmişlerdi. Daha da kötüsü arabanın yıpranmış lastiklerinden biri patlamıştı. Sam lastiği değiştirmeye gönüllü olurken Dean kız kardeşlerin gideceği yerle ilgili ipucu bulmak için evi taradı. Kanatlarını saklamak için giydikleri terk edilmiş pelerinler ve etrafa tüyler dışında ilgi çekici bir şey bulamadı. Ta ki buzdolabını açana kadar. En üst rafta birkaç şeffaf plastik kap vardı.

kurumuş kana bulanmış ve içindekileri tanımlamak için yapışkan bant şeritleriyle dikkatlice etiketlenmiştir: Karaciğer, böbrekler, akciğerler, beyin. Yanında bir konserve kavanozu vardı ve içinde buruşmuş optik sinirleri hâlâ bağlı olan insan gözbebekleri vardı. Dean yüzünde acı dolu bir ifadeyle kapıyı iterek kapattı. Yumurta turşusuna bir daha asla aynı gözle bakamayacaktı.

Aceleyle Plymouth'a dönerken Bobby'ye seslendi.

Brenner'ın cep telefonu. Dean, "Sendin, Bobby," dedi. "Yerakidis kardeşler harpiler."

Bobby, "Şimdiki zamanın farkındayım," dedi.

Dean kaşlarını çatarak, "Evet," dedi. "Yuvadan uçup gittiler."

"Uçtuklarını gördün mü?"

"Tam olarak değil," dedi Dean. "Yeşil Suburban'larına binip gittiler."

"Üçü de mi?"

"İki," diye yanıtladı Dean. "Üçüncüsünden iz yok."

"Kahretsin," dedi Bobby. "Bir koşucu daha ortadan kayboldu."

Üçüncü Harpy'nin diğer ikisine katılacağını tahmin ediyorlardı ama nerede hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Daha geniş bir alanı kapsayabilmek için Dean ve Sam Plymouth'ta, Bobby ise Chevelle'siyle küçük kasabanın diğer tarafında Suburban'ı ararken ayrı ayrı aradılar.

Hava karardıktan kısa bir süre sonra Bobby cipin yerini tespit etti ve kilitli bir eve kadar izini sürdü; burada Winchesterlar destek çağırana kadar dikkat çekmeyecek bir mesafede bekledi. Onu takip ederek ön bahçenin köşesine asılmış bir tabelaya ulaştılar: "Haciz. Fiyat Düşürüldü."

"Üçüncüsünden bir iz var mı?" diye sordu

Dean. "Ya da koşucudan?" diye merak etti

Sam.

Bobby eve doğru başını sallayarak, "Çıt yok," dedi. "Karanlıkta bekleyeceğim."

"Sanki burada olduğumuzu biliyorlarmış gibi mi?" diye sordu

Sam.

"Yine karanlıkta tökezleyerek dolaşmanın canı cehenneme," dedi Dean. "Hadi burayı yakalım."

"Ya üçüncü kişi koşucuyu diğer ikisi gelmeden önce buraya?"

Dean buzdolabındaki plastik kapları hatırladı. "Zavallı piç bize teşekkür edebilir," diye mırıldandı.

"Bak" diye fısıldadı Sam ısrarla.

Dean onun bakışlarını beşik çatının tepesine kadar takip etti. Önce karanlıkta hiçbir şey göremedi. Sonra iki çarpık figür ,

Siluetler, esrarengiz bir zarafetle çatının kenarına yaklaştı. Önce biri, sonra diğeri çatıdan aşağı süzüldü, kanatlarını açmış, havada çırpınıyorlardı. Birkaç saniye içinde yolun üzerinden ve daha da yukarıdan, diğ taraftaki ormanın ağaç tepelerinin üzerinden süzölüp gözden kayboldular.

"!" dedi Bobby. "Silaha ihtiyacımız olacak."

Dean doğal olmayan bir şekilde durgun olan ormanın çalılıkları arasında tökezleyerek ilerlerken geyik tüfeğini göğsüne dayadı. Sam onu takip etti, güçlü bir Maglite ile önündeki karanlık zemini diğ eli bir av bıçağının sapındaydı. Bobby -üçü arasında en iyi nişancı olan- arkadan geliyordu, Dean gibi bir Browning A-Bolt 30-06 taşıyordu. Sam de bu av için bir tüfek istemişti ama Dean veto etmişti.

"Dostum, hayır," demişti, bir geyik izini takip etmeden önce.

Ağaç çizgisi takip etti. "Sen ve ben karanlıkta elimizde silahlarla dolaşırken yeterince kötüyüz. Lucifer kafanın içinde bir kukla gösterisi yapmaya karar verdiğinde ne olacak? Sırtımda bir hedef tahtası mı olacak? Ya da Bobby?"

"Ben iyiyim Dean. Evde de iyidim."

"Evet, iyi olmayana kadar iyisin. Gün ışığında bir silah, tamam. Ama karanlıkta bir silah? Bebek adımları, Sammy."

Sam Dean'in iyi olduğuna inanmasını ama bazen gerçekte Lucifer'in hayallerini birbirinden ayırmakta zorlandığını itiraf etmişti. Duvar Sam'in kafasına çöktüğünde tetiklenen şey çukurla ilgili anılar da değildi, gerçek psikotik patlamalardı. İtiraf etmeliydi ki bu Dean'in ödünü koparmıştı. Ve Dean Sam'e gerçeklikle Lucifer'in imgelemi arasındaki farkı ayırt etmesi için yardım etmiş olsa da Sam bu testi düzenli olarak geçmekten çok uzaktı. Sam bunu saklamaya çalışıyordu ama Dean arada sırada kardeşini sol elindeki yara izini sıkarken yakalıyor, bu da gerçek dünyanın acısının Sam'in zihninin yüzeyine çıkmasına neden oluyordu.

Sam destek aramak için Bobby'ye döndü. "Bobby? Bana yardım eder misin?"

Winchester kardeşlerin fahri amcası olan yaşlı adam gözlerini kısa bir süreliğine kaçırdı. "Ben Dean'in tarafındayım, Sam."

Bobby Chevelle'in bagajına uzandı. "Anladığım kadarıyla kurşunlar onları öldürmeyecek, sadece bunu kullanabilecekleri kadar yavaşlatacak." Sam'e kılıflı bir av bıçağı uzattı.

"İki tane daha mı?" diye sordu Dean.

"Bende var."

On beş dakika sonra, iki kız kardeşin uçuğu yöne doğru ormanda yürüyorlardı.

Dean'in botunun burnu açıktaki bir ağaç köküne takıldı ve tökezlemesine neden oldu. Tüfeğinin dipçığını bıraktı ve kendini bir ağaç gövdesine dayadı. On beş dakika içinde üçüncü kez, kemerine asılı kılıfın içindeki bıçağın sapını okşadı. Şu anda tüfeğini bir gece görüş cihazıyla memnuniyetle değiştirebilirdi.

"İyi misin Dean?" diye sordu Sam.

"Evet," dedi Dean. "Bir ağaç köküne ."

Bobby tüfeğine takılı el fenerini açtı ve ışını Dean'in ayaklarının yanındaki yere doğrulttu.

"Bu bir ağaç kökü değil." Bobby o noktaya doğru başını salladı. "Tahmin etmem gerekirse, bunun bir insan uyluk kemiği olduğunu söyleyebilirim."

Sam söz konusu bölgeyi araştırmak için el fenerini kullandı. Bazı ölü yaprakları ve toprağı kenara itti ve daha fazla kemik ortaya çıkardı. "Bir kurban."

Bobby, "Düzgünce seçilmiş," dedi.

Dean, "Artık onların sahasındayız," dedi.

"Bu düşünce aklımdan geçti," dedi Bobby. "Belki de en başından beri amaçladıkları buydu."

"Yani bir tuzağa doğru gidiyoruz,"

dedi Sam. "Harika," diye yanıtladı

Dean.

"İş tanımında yokmuş gibi mi davranacaksın?" diye sordu Bobby. "Belki biraz marshmallow kızartırsın? Ya da işe yarar bir şey yaparsın?"

"Aynen öyle." Dean içini çekti.

Tüfeğinin ışığını yaktı ve ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladılar.

Bir ateş çukuru buldular ve Bobby kırmızı bir kazağın yanmış bir parçasını ve kahverengi deri bir cüzdanın köşesine benzeyen bir şey buldu. Harpiller kurbanlarının eşyalarını yakmış, geride sığ mezarlara gömülmüş kemiklerden başka bir şey bırakmamışlardı.

Artık neye bakacaklarını bildiklerinden, düzensiz aralıklarla ve daha sonra giderek daha sık olmak üzere daha fazla mezar .

"Kahretsin..." dedi Bobby.

Dean tüfeğinin ışığını takip ederek alçak bir dala ve onun üzerinde sırtı kırık bir şekilde asılı duran yarısı yenmiş cesede ulaştı. Yirmili yaşlarında bir adam, gözleri oyulmuş, yüzünün ve boğazının yarısı yenmiş, bağırsakları parlıyordu.

Ormanın zeminine değecek kadar alçakta asılı duruyordu. Orada sessizlik içinde durdular.

Plop! Plop...

Adamın boynundaki yaradan aşığıdaki ölü yaprakların üzerine kan damladı.

"Taze et," dedi Bobby. "Kayıp koşucu. Yani elimizde..."

Bir gölge küçülen hilali bir anlığına gizlerken Dean başını kaldırıp baktı. Arkalarında yapraklar hışırdadı ve süzülen bir şekil aşığı indi.

"Bobby, dikkat et!"

Dean ateş etmek için tüfeğinin namlusunu kaldırdı ama harpy Bobby'nin arkasındaydı ve hızla yaklaşıyordu. Bobby eğildi ama yeterince hızlı değıldi. Ayaklarındaki çengelli pençeler yeleğinin omuzlarına saplandı, tutundu ve onu yerden kaldırdı. Ani darbe Bobby'nin elindeki tüfeğı yerinden oynattı. Birkaç metre havaya yükselirken bacakları sanki koşuyormuş gibi ileri geri hareket etti.

Dean geri atladığında, ile arasında bir çatışması yaşandı.

Bobby'nin dizinden ve yüzünden kaçan Sam, Bobby'nin tüfeğini yerden kaptı, takılı ışıkla yarattığı takip etti, nişan aldı ve ateş etti. Harpy çığlık atıp geri çekildi, birkaç tüyünü döktü ve avını menzilden çıkarmak için kanatlarını öfkeyle çırpı.

Dean Bobby'ye baktı, neredeyse tam tepesindeydi. Açık, ateş etme riskini göze alamayacağı kadar dardı. Kollarını deneyebilirdi ama onlar da hareket halinde bir bulanıklıktan ibaretti. Bunun yerine fizik kurallarını değıştirmeye ve Sam'in kafasını tutmasını ummaya karar verdi.

Dean tüfeğı omzuna attı, ayağı fırladı ve kollarını Bobby'nin baldırlarına doladı. Ayak parmakları birkaç saniyeliğine orman zemininde kayarken, Bobby kendisinin yukarı hissetti. Ortak ağırlıklarını havada tutmaya çalışmak Harpy'yi kesinlikle zorluyordu. Dean Sam'e baktı.

"Yap ! Atışı yap!"

Sam ilk atışından sonra sürgüyü çalıştırmış, boş kovani dışarı atmış ve ikinci bir atış için nişan almıştı. Aceleyle yapılan ilk atış sıyrıklara neden olabileceğinden, gövdesine nişan için bir an daha beklemiş ve ateş etmişti.

Karanlık kanatlarını bir, iki kez çırpı ve sonra çırpmayı bıraktı. Yere düştü, ölü yapraklar ve dallardan oluşan bir patlamaya neden oldu ve Bobby ile Dean'i ardında bıraktı.

Dean kendini toparladı, fırçaladı ve Sam'e . "İyi atıştı."

Sam omuzlarını silkti. "Doğru hedefi vurma şansım üçte birdi."
"Çok komiksin."

Bobby yarattığı ters çevirmeden önce Dean kütlenin ortasındaki giriş yarasını etti. Eğer şanslılarsa Sam kalbini . Bu onları öldürmeyi bitirecek kadar uysal .

Bobby, "Onları aşağıda tutun," diye emretti.

Bobby bıçağını çıkarırken Dean Harpy'nin omuzlarını yere sabitledi.

Çıplak bedeni yumuşak, orta ila koyu gri tüylerle kaplıydı ama pis bir yiyiciydi. Yabani, tel tel saçları, yüzü, gövdesi, kolları ve parmakları, yarıda kesilen yemeğinin hatırlatıcısı olan insan kanı ve kanla doluydu. Siyah mermer gözleri ruhsuzca berrak gece göğüne bakıyordu

Bobby bıçağını iki eliyle kavrarken ucunu açıkta kalan göğsünden Harpy'nin kalbine saplandı. Kısa bir an için vücudu kamburlaştı ve sivri dişlerinin ve çatlamış dudaklarının arasından acınası bir çığlık yükseldi. Sonra vücudu çöktü.

"Bu onları aşağıda tutacaktır," dedi Bobby. "En azından biz onları yak."

"Omuzların nasıl?"

Bobby hafifçe yüzünü buruşturarak onları yuvarladı.

"Dayanacaklar."

Ağaçların tepelerinden cevap niteliğinde bir çığlık yükseldi.

"Yaklaşıyoruz!" dedi Dean.

İkinci bir harpi açıklıktan hızla geçti, Sam'in bileğini yakaladı ve onu Dean ve Bobby'nin yanından sürükleyerek bir ağaç gövdesine fırlattı. Sam çarpmanın etkisiyle inledi ve hâlâ Bobby'nin tüfeğinin dipçığıne tutunarak sersemlemiş bir halde yuvarlandı.

"Podarge'ı öldürdüler!" diye bağırdı, "Po'yu öldürdüler!" İkinci yorum yukarı doğru yöneltilmişti.

Kanatlarını çırpıp onlardan uzaklaşırken Dean nişan aldı ve ateş etti. Kurşun bir kanadı parçaladı ve bir düzine tüyü kopardı ama ona zarar vermek bir yana onu yavaşlatamadı bile. Sağlam bir dalın üzerine düştü ve cam gibi siyah gözleriyle ona baktı.

"Bunu unutma," diye fısıldadı Dean, tüfeği doğrulturken sürgüyü harekete geçirdi.

Arkasından bir ısıklık sesi geldi, gittikçe daha yüksek bir sesle.

"Oh, !"

Üçüncü harpy onu bir orta defans oyuncusu gibi deldi.

Dean çarpmanın etkisiyle yuvarlandı, garip bir şekilde takla attı ve tüfeği tutuşunu kaybetti ama kırık dallar ve harpy pisliği gibi görünen ve kokan bir yatağa yayılırken omuz kayışına tutundu.

"Bu çok iğrenç!"

Dean'i yere serdikten üçüncü harpy hızını yere düştü ve fren yapmak için kanatlarını açarken birkaç adım öne doğru tökezledi.

"Gırtlığını parçala, Lo!" diye bağırdı ikinci harpy oturduğu yerden.

Lo ileri atıldı, pençeli parmaklarını Dean'in önünde kaldırdı. "Onun ciğerini sökeceğim, Te. O izlerken ye!"

"Ne, Chianti yok mu?"

Dean Sam'e baktı ve kardeşinin hâlâ sersemlemiş olduğunu ve örümcek ağlarından kurtulmaya gördü.

Dean dikkatini tekrar yaklaşan Harpy'ye çevirdi ve parmaklarını tüfeğin omuz askısına doladı. Haznede hâlâ ateş etmeye hazır bir mermi vardı ama tüfeği doğrultup nişan alması ve ateş etmesi bir iki saniyesini alacaktı.

Lo sağ dizinin yanındaki tüfeği gördü ve pençeli bir parmağını ona doğru salladı. "Kötü çocuk," diye azarladı, sıra sıra sivri dişleriyle zalim bir gülümseme takındı. "Onu eline almadan önce gözlerini oyacağım."

Tamam, diye düşündü Dean. Nişan almayı unut. Sadece tut ve Ateş et.

Tam risk almak üzereydi ki Bobby, "!" dedi. Art arda üç el silah sesi duyuldu.

İlk kurşun Lo'nun kaburgalarına, ikincisi sinirli sol koluna isabet etti ve üçüncüsü çenesinden sekerek bir parça eti de beraberinde götürdü. Korku peruğunun saçları yüzüne savruldu. Dean hiç vakit kaybetmedi. Bolt-action tüfeği eline aldı, nişan aldı ve göğsüne bir el ateş etti. Lo geriye doğru sendeledi, ağzından kan fışkırdı ve öfkeyle çığlık attı. Dean pratik bir hareketle sürgüyü çalıştırdı ve ilkinin hemen yanında göğsüne ikinci bir atış yaptı.

Dönüşümlü olarak guruldayan ve soluk soluğa kalan harpy geriye doğru devrildi.

Bobby kemerinin arkasına otomatik silahını sallayarak, "Orada öylece durma, seni aptal," diye bağırdı. "Yapış ona

kalbinde bir çatal."

"Aello!" diye bağırdı Te ve kendini tüneğinden aşağı attı. Gözüne tavşan kestirmiş şahin gibi Dean'in üzerine çullandı.

var.

Bobby kolunu uzatarak onun yörüngesini takip etti ve ateş etti, şarjörü boşalana kadar. Atışlarından birkaçı tüyleri deldi, bir ya da ikisi yaratığın etine isabet etti. Hiçbir şey onu yavaşlatmadı.

Dean sırtüstü yatan Aello'dan uzaklaşıp Te'ye döndü, tüfeğini kaldırıp nişan almaya çalıştı ama Aello çok hızlı geldi ve tek yapabildiği yanağında bir yarık açan vahşi bir atış yapmak oldu. Bacaklarını uzattı, pençeli ayakları ona doğru uzanıyordu.

Dean kendini yana attı. Harpy'nin sol ayağı kolunun üst kısmını kırdı ve onu döndürdü. Ayağa kalkmaya çabalarken, hızla hasarı değerlendirdi. Neyse ki kolunu kırmamıştı. Biraz daha yukarıda olsaydı omzu yerinden çıkabilirdi. Ama tüfeği kaybetmişti.

Kanatlarını uzun adımlarla ona fırladı, hızını artırmak için pençeli parmaklarıyla yüzünü gagaladı. Savunmak için ön kolunu kaldırdı ve pençelerin ceketinin kot kolunu delip geçtiğini hissetti. Te'nin diğer kolu aşağıya indi ve o da diğer ön koluyla onu engelledi.

Bu kez sağ kolunu kavradı ve yukarı doğru çekti - beş, on, on beş metre.

Dean sol eliyle karıştırdı ve av bıçağını çıkardı. Uçarken, Harpy'nin vücudu neredeyse yere paraleldi ve uzanmış kolundan sarkıyordu. Ön kolunu kavrayan el dışında bıçağa ulaşamıyordu. Gerildi, uzandı ve bıçağı bileğinin üzerinden sağdan sola doğru ters bir hareketle geçirdi. Bıçak eti kesti ve kemiğe saplandı.

Acı dolu bir çığlık atan Harpy elini bıraktı ve Dean yere düştü. Çırpındı ve ayağını kaldırmayı başardı.

Dirseğini kısa süreliğine bir dala takarak düşüşünü durdurdu, ancak garip bir şekilde yere indi ve rüzgar tarafından savruldu.

Ciğerlerine hava çekebilmek için mücadele etti. Kendini bir kedi yavrusu kadar çaresiz hissederek, kuşa benzeyen siluetin dönerek kendisine doğru ilerlediği gece gökyüzünü izledi. Uzattığı kollarıyla kurumuş yaprakları, kırılğan dalları, küçük çakıl taşlarını ve toprak parçalarını bir kenara fırladı.

Bıçak kaybolmuştu.

Harpy onu ağacın gövdesine doğru fırlattığında Sam'in kaburgaları kırılmamıştı ama kıl payı kurtulmuştu. Çarpma onu sersemletmiş ve görünen yıldızların sayısını kısa süreliğine ikiye katlamıştı. Kafa derisinde rahatsız edici bir şişlik oluşmuş ve öldürücü bir baş ağrısı kafatasına sızmaya başlamıştı bile.

Ayağa kalkmaya çabalarken Bobby ve Deanin ikinci Harpy Lo'yu indirdiklerini gördü. Sonra üçüncü ve en büyük Harpy, Lo'yu kalbinden bıçaklayamadan Dean'e saldırdı. Dean ilk saldırıda tüfeğini kaybetti, ancak onu alıp götürüp yemeden önce Te'nin kolunu kesmeyi başardı.

Te ağaçların tepesinde yükseldi ve başka bir sıçrama saldırısına hazır olarak daire çizmeye başladı.

Biraz sersemlemiş olan Sam öne doğru bir adım attı, Bobby'nin tüfeğini kayışından tutarak kaldırdı ve düzgün bir şekilde kavramaya çalıştı.

Lucifer onun yanında durdu. Sam'e hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını salladı.

"Başın belada mı, Bunk Buddy? Bahse girerim benimle kafese geri dönmek istiyorsundur. Oh, bekle, sen hiç ayrılmadın."

Sam yüzünü buruşturdu. "çeneni."

"Bunun neresi eğlenceli?"

Sam Lucifer'ın aslında ormanda onunla birlikte olmadığını biliyordu. Bu sadece Castiel duvarı kaldırdıktan sonra kafasını mecazi anlamda blendera bir yan etkisiydi. Ama Lucifer gerçek gibi görünüyor ve gerçek gibi ses çıkarıyordu. İnanılcılık ölçeğinde bir düşüş yoktu. Sam'in tek savunması Lucifer'ın bir hayal, hasarlı zihninin tuhaf bir kurgusu olduğunu kendine hatırlatmak ve sonra da onu görmezden gelmekti. Bu her zaman kolay bir iş değildi. Sam'in zihninin yarattığı Lucifer sadece kendisi olarak değil, bazen Dean, Bobby ya da Sam'in kafasından çıkan ve sihirli fener gösterisini bir üst seviyeye taşıyan lanet bir şey olarak da ortaya çıkıyordu. Bir hastalığınız olduğunu bilmek size kendinizi tedavi etme yeteneği vermez. Ama belirtileri tanımayı öğrenirsiniz.

"Bir silahın var," dedi Lucifer böbürlenerek ve Sam'le birlikte yürümeye devam etti. "Bir saat kulesinin siren sesini duyuyor musun?"

"buradan!" diye fısıldadı Sam öfkeyle.

"O şeyi nereye doğrulttuğuna dikkat et Sam," dedi Lucifer. "Bazen yukarı aşağı, aşağı da yukarıdır."

Daireler çizdi, alçaldı ve sırtüstü yatan, sersemlemiş ve silahsız Dean'in yanına düştü.

Sam başparmağının tırnağını sol elindeki yara izine batırdı. Gerçek acı sanrıları uzak tutmaya yardımcı oluyordu. En azından yapması gerekeni yapabilecek kadar uzun süre. Ağabeyinin bulunduğu yere doğru sendeleyerek yürüdü ve örümcek ağlarını uzaklaştırmaya çalıştı.

Harpy ayaklarından birini Dean'in ortasına doğru kaldırdı ve onu parçalamaya niyetli olduğu belli olan bir çift iğrenç pençesini gösterdi. Sam çevresel görüşünde Bobby'nin otomatik olarak yeniden dolduruyordu, ama çok uzakta olduğunu biliyordu.

bir tabanca ile. Ancak tüfekte Sam'in net bir atışı vardı. Lucifer gitmişti ve Harpy'nin Dean'in üzerinde durduğuna inanmak zorundaydı, tam tersi değil.

Sam'in parmağı tetiğe yaklaşırken Bobby otomatik silahını ateşledi. Kurşun bir dizi yayı parçaladı. Sam gülümsedi ve ateş etti.

Tüfekten çıkan mermi üçüncü harpiyi sırtının üst kısmından, omurgasının hemen solundan vurdu.

Dean havada duran pençelerin altından yuvarlandı.

Harpy sendeledi, kanatlarını açarak bir dizinin üzerine çöktü ve kan tükürdü.

Sam sürgüyü çalıştırdı ve tekrar ateş etti.

Te yüzüstü yere yığıldı, sağ bacağı bir iki saniyeliğine seğirdi.

"Bıçak!" diye bağırdı Dean.

Sam bıçağını çıkardı ve sapı dışa gelecek şekilde el altından bir atış yaptı.

Dean bıçağı havadan kaptı, bir eliyle harpiyi ters çevirdi ve diğer eliyle bıçağın ucunu göğsüne sapladı.

"Bir bıçağımız eksik," diye bağırdı Bobby. "Ve Lo kıpır kıpır olmaya başladı."

Dean etrafına bakındı ve sonra aşağı uzandı. ". "

Sam'e baktı ve onaylarcasına başını salladı. "Yine iyi atıştı."

Sam'in yüzünde kısa bir gülümseme belirdi.

Dean kollarını açtı ve geri çekildi. "Tamam, yanılmışım."

"Burada tartışma yok."

Sam Dean'i takip etti ve gülümsemesinin solduğunu hissetti. Kendine güvenemediği sürece Dean'in güvenini tekrar kazanmanın zor olacağını biliyordu. Bu açıdan henüz hazır değildi. Ama Lucifer'in tekrar burnunu sürtmek için ortaya çıkmamış olması onu rahatlatmıştı.

Harpilerin kalpleri kazığa oturtulduğu için katatonik halde . Avcılar onları ayak bileklerinden yakalayıp yakındaki bir ateş çukuruna sürükledi ve üçlüyü yan yana yerleştirdi

tepeden tırnağa çakmak gazı sıkıp yakmışlar.

Rüzgârda sessizce durdular ve kız kardeşlerin yanarak ölmesini izlediler.

Dean Bobby'ye baktı. "Burada işimiz bitti mi?"

"Ne tür bir aptal gözetimsiz bırakır?"

Dean ceketinin cebinden matarasını çıkararak, "Doğru," dedi, "liyakat rozetini kaçırmak istemem." Matarasından bir yudum aldı ve ateşten birkaç adım uzaklaştı.

Lucifer Dean'in Sam'in yanındaki yerini almış, ateşin üzerinde ellerini ısıtıyordu.

"Burası evim gibi!"

Sam gözlerini kapadı, yara izinin üzerine sıkıca bastırdı, üçe kadar saydı ve gözlerini tekrar açtı. Lucifer gitmişti ama Dean geri dönmüştü. Orada.

"Bu kuşlar ekstra çıtır görünüyor, Albay," dedi.

Bobby alayları duymazdan geldi ve memnuniyetle başını salladı. Sönmekte olan alevlerin üzerinden toprağa bastılar. Harpilerin kalıntıları ufalanmış ve yanmış yapraklardan daha fazla bir madde içermiyordu.

Yola çıktıklarında ve harpilerin beslenme alanlarından kilometrelerce uzaklaştıklarında, kurbanların kalıntılarının bulunmasını ve kimliklerinin tespit edilmesini hızlandırmak için polise isimsiz bir çağrı yapacaklardı. O anda Sam, alışılmadık bir acelesi varmış gibi görünen Dean'e yetişmek için yolun kenarına geri dönen av izi boyunca aceleyle ilerliyordu. Tehlikeli zeminin farkında olan Bobby de yavaş bir tempoyla arkadan geliyordu.

Sam kardeşinin hizasına gelerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. İyiyim."

Sam iki kez kokladı ve burnunu kırıştırdı. "Bu koku da ne?"

"Gerçekten bilmek istemezsin," diye homurdandı Dean.

iki

Tora, South Jersey Transit otobüsünün arkasında oturuyordu, melon şapkası derin çatık kaşlarının üzerine eğilmişti, bastonu dizlerinin arasında dik duruyordu, iki eli de demir sapı tutuyordu. Otobüse çarpmak gibi bir niyeti olsaydı binmezdi. Onun ilgisi güzergâhtaydı. Aynı nedenle, yolcuların -görünüşlerine bakılırsa muhtemelen yemek işinde ya da işçi olarak çalışan erken vardiya işçilerinin- hayatlarına karışma fırsatlarını görmezden geldi. Çoğu gündelik gömlek ve kot pantolon ya da büyük polyester üniformalar giyyordu. Birkaçı ise iş kıyafeti giyyordu. Melon şapkası, siyah takım elbisesi ve bastonuyla otobüste en uygunsuz görünen oydu, bu yüzden diğer yolcuların arkasına oturmaya karar verdi, böylece dikkat çekmeden onları gözlemleyebilirdi. Elbette fark edilmemek için güçlerini kullanabilirdi ama o bunu yapmak için bir neden görmüyordu.

Obez otobüs şoförü, şişkin yüzü ve nefes darlığıyla, siyah yeleş ve beyaz gömleğinin dikişlerini zorlayan şişmanlığıyla, orada bulunanlar arasında en kolay seçeneğı sunuyordu. Ancak tıbbi bir acil durum muhtemelen otobüs yolculuğunun tamamlanmasını engelleyecekti. Daha büyük bir ödöl için küçük bir ödöl den vazgeçmek daha iyiydi. Onun için bir sabır sınavı daha.

Otobüs 38. Yol ile Kressen Bulvarı'nın kesiştiğı kavşağı yaklaştığında dik oturdu ve hızla akan trafiğı izlemek için dikkatle sağına soluna baktı. Kırmızı yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Otobüs yavaşladığında birkaç yolcu inmek için ayağı kalktı. Otobüs şoförüne muzip bir bakış attıktan sonra diğer yolcuları arka kapıya kadar takip etti, başını eğdi ve inmek için yana döndü. Kapı arkasından tıslayarak kapanırken, bastonunun ucuyla kapıya vurdu, geride kalan yolculara ya da kendisinden önce otobüsten inenlere . Kavşağı geçtiklerinde

ya da 38. Karayoluna bilerek döndüğünde, nasıl ilerleyeceği konusunda kararsızmış gibi trafik ışıklarında durdu.

Birisi, renkli bir el ilanının birkaç kopyasını trafik lambası direğine bantlamıştı, sanki aşınmaya ve yıpranmaya kurban gideceklerinden korkuyormuş gibi ve en azından bir tanesi önümüzdeki Pazar günü sabah 10'a kadar dayanmak zorundaydı. Ticaret Odası Laurel Hill'in 50. yıldönümü geçit törenine ev sahipliği yapıyordu ve bu tören Broad ve Main'in kesiştiği Klasik İş Bölgesi olarak belirlenen alanda başlayacaktı. Şehrin bir kutlama planlamış olması onu eğlendirmişti. Kıkırdadı, derin, gürleyen bir ses.

Kressen Bulvarı ve Route 38 üzerindeki yoğun trafik akışı, yolun üzerinde asılı duran trafik ışıklarının mekanik komutlarına itaat . Tahmin edilebileceği gibi, sürücüler sarı ışıkta geçerek, son saniyede fren yaparak ve isteksizce yol vererek şanslarını zorladılar. Koşullar olgunlaşmıştı. Ama farkındalığını artırmak için birkaç dakikaya ihtiyacı olacaktı.

Her şey sırayla. Kressen Bulvarı'na doğru baktı, ta ki biraz ötede daha önce gördüğü otobüsün şeklini görene kadar. kısa süre önce ayrılmıştı. Sağ elinin işaret ve orta parmaklarını şakağına bastırdı ve otobüs şoförünün görüntüsünü hatırladı. Bir iki dakika sonra hatırladığı görüntü değişti ve şimdiki zamana dönüştü. Otobüsün içini gördü, şoförün kesik kesik nefes alışını duydu ve gaza basan ağır ayağını gördü. Otobüsün önünde bir T-kavşağı belirdi. Şoför sola ya da sağa dönmek zorundaydı ya da-

Üçüncü seçenek en umut verici olanıydı.

Tora konsantrasyon içinde başparmağını çubuğun ucuna sürttü.

Otobüs şoförü nefes nefese kaldı ve sağ avucunu göğsüne bastırdı. Aşırı terliyordu ve konuşmaya çalıştı ama sadece acı içinde inledi. Gaza bastı ve otobüs T-kavşağından hızla geçerek kaldırıma atladı. Otobüsün kontrolden çıktığını fark eden birkaç yolcu çığlık attı.

Kontrolden çıkan otobüsün hemen önünde, diğer tarafta Dar bir otoparkın yan tarafında, bir spor kulübünün tavandan tabana cam pencereleri, hepsi de otoparktan uzağa bakan etkileyici bir dizi koşu bandı, bisiklet, eliptik eğitmen ve merdiven tırmanıcıları sergiliyordu. Kulüp üyeleri ya kendilerine eğlence sağlayan düz ekran TV'lere bakarak ya da kulaklıklarından özel müziklerini dinleyerek hiçbir ilerleme kaydetmeden yollarına devam ediyorlardı.

Otobüs fren yapmadan otoparkı boydan boya geçti, yeni boşalan park yerlerinin önündeki iki dar direğin arasından hızla geçerek kaldırımın üzerinden atladı

ve cam bölmelere çarptı. Otobüsün kardiyo ekipmanlarının üzerine devrilmesi sonucu iki kulüp üyesi anında hayatını kaybetmiştir. Diğer birkaç kişi de fırlayan parçalar ve parçalanan düz ekran televizyonlar nedeniyle yaralanmıştır. Birçok otobüs yolcusunun uzuvları kırılmış ya da beyin sarsıntısı geçirmiştir. Bir kişi boynunun kırılması sonucu hayatını kaybetti. Cam pencerelerin üzerindeki Laurel Hill Fitness Zone tabelası kırılmış ve otobüsün her iki tarafına düşmüştür. Üç dakika içinde otobüs şoförü hayatını kaybetti.

Tora kaşlarını çattı, artık sona erdiği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Hoş bir şok etkisi dışında, kaza önemli bir sonuç getirmemişti. Ama neyse. Bunu doğaçlama bir ısınma egzersizi olarak kabul edecek ve asıl olaya geçecekti.

Yine trafiğin değişen akışına odaklandı, Route 38 ve Kressen Bulvarı'nda hız yapan ve fren yapan araçların gidiş gelişleri. Vaktinde geldiyseniz, erken varmak istiyordunuz; geç kaldıysanız, zaman kazanmak zorundaydınız. Her iki durumda da işe gidip gelmek öfke, kızgınlık, dikkat dağınıklığı ve dikkatsizlikle beslenen günlük bir oyun ritüeline dönüşüyordu. Mükemmel bir fırtına ... Biraz yardımla.

Kavşağa kırk beş derecelik bir açıyla durdu, iki eliyle bastonunun demir sapını kavradı ve dikkatini birbiri ardına ilerleyen trafik akışına odakladı. Her geçen saniye dikkati kavşaktan daha da uzağa, her bir ana yol boyunca kayıyordu. Kavşaktan ayrılan arabaları, SUV'leri ve kamyonları kafasında oluşan organik şans denkleminde filtreledi. Ama yapmak üzere olduğu şey için bu yeterli değildi. Daha fazlasını görmesi gerekiyordu.

Derin çatık kaşlarını kaldırırken melon şapkası alnından hafifçe kalktı, ortasında yuvarlak bir çıkıntı ve üçüncü bir gözün kapalı kapağı ortaya çıktı. Sonunda koyu renkli göz kapağı açılarak birkaç tuhaf gözbebeği -ya da en azından gözbebeği olduğu düşünülen bir şey- olan süt beyazı bir küre ortaya çıktı. Siyah, uzun şekiller gözün inci gibi yüzeyinde rastgele dolaşıyor, bazen kayboluyor ve yüzeyde tekrar süzülmeden önce başka bir yerde yeniden beliriyordu. Tora'nın üçüncü gözünü birkaç saniyeden fazla izleyen insanlar genellikle şiddetli bir şekilde hastalanırdı. Sadece birkaçı hikayeyi anlatacak kadar uzun süre hayatta kalabilirdi.

Artık üçüncü gözü açık ve aktif olduğu için değerlendirmesini tamamlayabiliyordu. Artık diğer gözleriyle çok daha fazlasını görüyordu. Tüm eylemlerin birbirine bağlılığını gördü ve

Tepkiler, dev bir saat mekanizması gibi. arklar birbiri ardına gevşedi, gözlerinin önünde

Öfkeli bir telefon konuşmasıyla dikkati adam. Yanında arabayı süren kadın kocasına mesaj atıyor. Arkasındaki arabada orta yaşlı bir adam tıraş oluyor.

Stresli anne arka koltukta tartışan iki çocuğuna bağılıyor.

Yakınlarda, bir adam gösterge panelindeki mühürsüz bir fincan sıcak kahvenin içine yapay tatlandırıcı döküyor.

Bagaj kapağı kayıp, yükleme alanı gevşek bağlanmış propan tanklarıyla dolu, hırpalanmış bir kamyonetin sürücüsü.

Yakındaki bir arabada oturan ve mükemmel şarkıyı bulmak için sürekli radyo istasyonunu değiştiren genç.

Ve 38. karayolunda kavşağı yaklaşırken, direksiyon başında art arda çok fazla saat geçirmiş olan bir yarı kamyon sürücüsü hız yapıyor.

Tora, sanki bir orkestradan çalmasını istemiş gibi bastonunun ucunu trafik lambası direğine vurdu. Route 38'deki kırmızı trafik ışığı hemen kırmızıdan yeşile geçti.

Trafik ışıkları yeşile döndüğünde, yorgun kamyon sürücüsü fren pedalına dokunmadı ve Kressen Bulvarı'ndaki trafiğin hız sınırını çok aşarak akmaya devam ettiğini fark etmedi.

Tora, gezinen ve batan göz bebekleriyle inci üçüncü gözünü kapattı, alnındaki kırışıklıkları gevşetti, bowling ayakkabılarını düzeltti ve gülümsedi.

Önce körüklü kamyon, patlama gibi bir sesle öfkeli cep telefonu kullanıcısının aracına çarptı, aracı neredeyse üç yüz altmış derece döndürdü ve trafiğin iki şeridini kapattı. Ardından, dikkati dağılan sürücüler teker teker çok geç tepki verdi ve çarpışmadan bir milisaniye önce önlerindeki araca çarptı.

Telsizinin ayarlarıyla uğraşan genç, yeterli fren mesafesine sahip olmadığını fark ettiğinde

Önünde giderek büyüyen yığılmadan kaçınmak için direksiyonu şiddetle sağa kırdı. Ön lastiklerden biri patladı ve arabası sert bankete ulaşmadan önce üç kez takla attı. Yakıt borusu bir kıvılcım yağmuruyla patladı. Otoyolda her yöne doğru alevler yükseldi ve ardından hırpalanmış spor arabanın gürültülü patlaması geldi.

Aynı anda, kafein bağımlısı tatlı dişin ön panelindeki köpüklü kahve fincanı devrildi ve kaynayan sıcak içecek adamın kucağına döküldü. Acı içinde kıvranan adam istemeden direksiyonu çevirdi ve

propan tankı yüklü kamyonetin önünü kesti. Kamyon sürücüsü direksiyonu kırdı ve mavi bir Mini Cooper'a yandan çarptı. Birkaç propan tankı havaya uçtu ve otoyol boyunca metal plaj topları gibi sekti. Bir tanesi çarpışan iki araç arasında sıkışarak kavşak yakınlarında başka bir patlamaya yol açtı.

Bazı sürücüler ezilmiş ve hasar görmüş araçlardan çıkarken, diğerleri acı içinde çığlık atarak metal tabutların içinde yattı. sıkışıp kaldı. Kendilerini araçlarından kurtarmayı başaranların çoğu patlamaların parçalarından öldü ya da tonlarca uçan ve fırlayan metalin arasında ezildi. Sadece birkaçı katliamdan kurtuldu ve hiçbiri ciddi şekilde yaralanmadı.

Gerçekten tatmin edici bir ölüm ve yıkım senfonisi.

Kontrolden çıkan arabaların, kükreyen alevlerin, paramparça eden patlamaların ya da uçuşan şarapnellerin hiçbiri trafik lambası direğinin yanında duran Tora'ya dokunmadı. Geniş bir gülümsemeyle acı ve keder seslerinin, taze kan ve yanan et kokusunun tadını çıkardı. Direğin dibinde transa geçmiş gibi hareketsiz duruyor, her anın tadını çıkarıyordu. Ta ki acil durum araçları gelene kadar. Düzen ve yardım getirdiler, acıyı azalttılar, ölümü geciktirdiler ya da önlediler ve yaptığı şeyden duyduğu sevinci elinden aldılar. Ancak coşkunun etkisi geçtiğinde bile içinde bir güç biriktiğini hissedebiliyordu. Şehri geçmek ve başladığı işi bitirmek için tüm bu güce ve daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Sabah egzersizi sadece bir başlangıçtı.

Yakında onun çağrısını duyacak ve ona .

Üç

Dean, Sam'i I-87'deki Greasy Griddle Diner'a gitmeye ikna etmesi gerektiğini düşünüyordu ama Harpy Vadisi'nde geçirdikleri geceden sonra uğradıkları ilk yer orasıydı ve kahve bir öncelik olmaktan çıkıp bir ihtiyaç haline gelmişti. Neyse ki bu kalabalık kamyon durağında yüksek oktanlı kahvenin yanı sıra kepekli kekler ve meyve fincanları da vardı, bu sayede Sam'in karnı iyice doydu. Bobby haşlanmış yumurta ve greyfurt yedi. Dean üç yumurta ve üç kahvaltı eti içeren Double Triple sipariş etti. Siparişini karmaşıktırmak istemeyen Dean her şeyi kızarmış olarak sipariş etti.

Sam ve Bobby'nin lokantanın otoparkında sert adımlarla yürümeleri ve sonra masaya oturmaları Dean'e onların da Harpy'yle dövüşmekten en az kendisi kadar yorgun olduklarını düşündürdü. Bobby her zamankinden daha huysuz, Sam ise daha sakin görünüyordu. Dean'in uykusu, o kısa gecede ne kadar az uyuyabilmişse o kadar huzursuzdu. Aspirin ve viski yudumlamak umduğu kadar yardımcı olmamıştı. Yine de kahvaltıda içtiği kahve tüm pürüzleri gidermişti.

Son zamanlarda bu rahatlama küçük dozlarda oluyordu, özellikle de toplum içinde. Leviathan ülke çapında bir cinayet çılgınlığı için Winchester'ların karanlık taraftaki ikizlerini yarattığından beri Sam ve Dean birilerinin onları meşhur seri katillerle karıştırma ihtimaline karşı sürekli omuzlarının üzerinden bakmak zorundaydı. Görsel ikizler suç çılgınlıkları sırasında bilerek siyah bir '67 Chevy Impala kullandıklarından, Winchesterlar Dean'in bebeğinden bir dizi çalıntı Beetle için vazgeçmek zorunda kaldılar, ancak bir sonrakine geçmeden önce hiçbirini kaçırmadılar. Leviathan artık avcılarının peşinde olduğundan, Winchesterlar eski sahte kimliklerinden ve kredi kartlarından da vazgeçmek, kullan at cep telefonlarına geçmek ve elektronik iz bırakmaktan kaçınmak zorunda kaldılar. Buna ek olarak, kardeşler güvenlik kameralarına karşı güçlü bir nefret geliştirmek zorunda kaldılar. Yaşamak için berbat bir yol. Ama yine de Bobby'nin bipolar ve son derece paranoyak tanıdığı - arkadaş çok güçlü bir kelime oldu - Frank Devereaux'dan iyi bir tavsiye.

Greasy Griddle tam da paranoyakların istediği gibi bir yerdi: görünürde tek bir güvenlik kamerası bile olmayan, bir dizi anonim yüzün uğrak yeri olan işlek bir yol lokantası. Yemeklerini nakit olarak ödeyeceklerdi ve isim vermelerine ya da sahte kimlik göstermelerine gerek yoktu.

Garsondan sonra, plastik bir gülümsemeye sahip orta yaşlı bir şişe sarışını, her şeyi daha fazla görmüş gibi görünüyordu. ve ayrıntıları hatırlamaya çalışmayı çoktan bırakmıştı, tabakları temizledi, Bobby hesabı kasada ödemek için masadan kalktı. Dolu bir mide ve yeniden doldurulmuş bir fincanla Dean bu günlerde av görevleri arasında hiç olmadığı kadar tatmin olmuş hissediyordu. Sam ise Frank Devereaux'nun Paranoya Mağazası'nın hediyesi olan yeni ve parlak dizüstü bilgisayarına yönelmiş, Dean'in kısa süreli 'işler arası' tatminine açık bir tehdit olarak daha önce derlediği bazı kâğıt çıktıları karıştırıyordu.

"Dostum, uyurgezer bir şekilde Kinko's'a mı gittin?" "Bunda bir şey olabilir..."

O anda Bobby kasadan elinde bölge gazetesinin son baskısıyla döndü ve önlerindeki masaya koydu. "Üst katta," dedi. "'Yamyam Ormancı' mı?"

Dean kağıdı aldı, çevirdi ve metne göz gezdirdi. Ayrıntılar için. "'İsimsiz çağrı polisi korkunç cinayet alanlarına götürdü... Yarıyı yenmiş ... kemirilmiş kemikler ... sığ mezarlar ... Şüpheli yok.'" Kâğıdı Bobby'ye geri itti ve alçak sesle konuştu. "Korkunç' doğru. Ama Jeremiah Johnson'ı To Serve Man'in yıpranmış bir kopyasıyla aramak için aylarını harcayacaklar."

"Büyük boy kuş yuvaları bulmalarını mı istiyorsun?" diye sordu Bobby, etrafta olabilecek aradıktan sonra. "Lanet olsun, kurbanların ailelerinin eline geçecek. En azından alabilecekleri kadarını."

"Haklısın. Kimsenin Ed Amca'nın ya da Kuzen'in Jimmy bir Harpy Happy Meal'di."

"Çocuklar," dedi Sam. "Sanırım burada bir şey buldum." Bobby, "Kötülere rahat yok," diye yorum yaptı.

Sam çıktılarına , "Laurel Hill, New Jersey," dedi. "Üç çatı işçisi dün bir evin ikinci katından birbiri ardına düştü. İkisinin boynu kırılmış. Üçüncüsünün kafatası yarılmış. O da boynunu kırmış. Ev sahibi hepsinin birkaç dakika içinde düştüğünü söylüyor."

Bobby kaşlarını çatarak, "Tuhaf," dedi, "ama tuhaf tesadüfler mahallesinin dışında değil. Laurel Hill mi?"

"Neden?" diye sordu Dean. "Bir şey mi buldun?"

"Dayanır," dedi Bobby. Sonra Sam'e: "Devam et, oğlum."

"Birkaç blok ötede, birkaç dakika sonra, merdivende elektrikli testereyle ağaç kesen bir adam düşüyor, uyluk atardamarını kesiyor ve bahçesinde ölüyor."

"Senin için yeterince tuhaf mı?" Dean Bobby'ye sordu.

"İşler daha da garipleşiyor," diye devam etti Sam, dikkatini çıktılardan ekrana çevirerek. "Bu sabah bir otobüs şoförü kalp krizi geçiriyor ve otobüsünü bir spor salonunun camından içeri sürüyor. Koşu bandındaki bir adam ve yanındaki eliptik bisikletteki bir kadın anında öldü..."

Dean işaret parmağıyla kardeşini gösterdi. "Sammy, bir daha asla benim sağlık kararlarımla dalga geçme."

Sam yuvarlanarak geçmesine izin verdi. "Birkaç dakika sonra, bir milden daha az bir mesafede, on yedi araçlık bir yığılma. Çok sayıda patlama ve ölüm."

Bobby başını salladı. "Laurel Hill kötü şans yüzünden paramparça olmuş gibi görünüyor."

Dean, "Ben varım," dedi. "Bobby, sen de var mısın? Yoksa geri mi dönmek istiyorsun?"

Bobby çenesindeki sakalı kaşdı, kamyoncu kasketinin altından düşünceli bakışlar fırlattı.

"Laurel Hill hakkında bir şey mi?" Sam .

"Yardım edebilecek birini tanıyorum," dedi Bobby. "Vurgu 'belki' üzerinde."

"Bir avcı mı?" diye sordu Dean. "Hem evet hem hayır."

Dean, "Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden bile emin değilim," dedi.

"Sorun kısaca," dedi Bobby. " ben yapacağım. Kapıyı yüzümüze çarpmamayı kabul ederse, bir ana kampımız olur."

"Ya değilse?"

Bobby omuzlarını silkti. "Pire torbası ya da terk edilmiş fare kapını. Zehrini seç."

Sam Plymouth'u I-87'den güneye sürdü. Bobby Chevelle'siyle onu izledi ve Laurel Hill'deki bağlantısına tekrar telefon etti. Lokantanın otoparkındaki ilk arama kısa sürmüş ve karşı tarafın telefonu sert bir şekilde kapatmasıyla sona ermişti. Ama Bobby pes etmiyordu. Henüz değil.

Yaklaşık elli millik bir sessizlikten sonra Sam yolcu koltuğuna uzanmış rahat ama rahat görünen Dean'e baktı.

kesinlikle . Uzun yolculuğa çıkmadan önce matarasından bir yudum almıştı.

Sonunda Sam, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu. "Hayır."

"Dün gece hakkında. Harpiller."

"Hâlâ değil."

"Eğer seni rahatsız eden bir şey varsa..."

"Bu bir iş, tamam mı?" dedi Dean. "İşini yap. Oraya gidin. Etrafta oturup şekerleme kızartmak ve 'Kumbaya' şarkısını söylemek zorunda değilsiniz."

"Hayır. Ben hallederim Dean."

Dean haklıydı. Bir canavarın öldürülmesini kutluyor gibi değillerdi. Daha çok bir rahatlamaydı. İşlerini yapıyorlardı çünkü avcılar olarak işleri buydu. Şan şöhret yok, parti sonrası yok. Ama Sam kardeşini rahatsız eden daha derin bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordu. Bunun dinlenmesine izin vermeye karar verdi.

Sonra Dean onu şaşırttı.

"Ben senin gibi değilim," dedi. "Artık değilim."

Sam cevap vermeden önce bu ifadeyi düşündü. "Nasıl yani?"

Dean, "Çan kulenizde bir yarasa olsa bile her şeyin üstesinden gelebilirsiniz," dedi. "Bir işi bitirir, sayfayı çevirir ve diğerine geçersiniz."

"Bak Dean," dedi Sam, "bunun bir bedeli biliyorum. Bu Umurumda değil, tamam mı? Sadece... Sahip olduğum şey bu. Burada. Şimdi. Bu beni tutan şey ... odaklanmamı sağlıyor."

"Doğru."

Sam tekrar kardeşine baktı. "Dean, biz Leviathan'dan saklanıyoruz. Planlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok, onları nasıl öldüreceğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok ama bizim gitmemizi istediklerini biliyoruz. Bizi etkisiz hale getirmek için yüzlerimizi takarken tüm bu insanları öldürdüler."

"Bunu unuttuğumu mu

sanıyorsun?" "Ne olmuş yani?

Vazgeçmek mi istiyorsun?"

Dean bir iç çekti. "Hayır," dedi sessizce. "Demek istediğim bu değil."

"Sonra ne olacak?"

"Daldaki adam," dedi Dean. "Sırtı kırılmış, bağırsakları sökülmüş, kanaması var." Acıyla başını salladı. "Zavallı piçin hiç şansı yoktu Sam."

"Hayır."

"Bir saat önce orada ," dedi Dean, avucunun içiyle dizine öfkeyle vurarak, "belki yarım saat..."

Bu tartışmayı daha önce de yapmışlardı. Bir avcının hayatının acımasız gerçekleri: Herkesi kurtaramazdınız, her zaman son saniyede yetişemezsiniz ama kurtardığınız hayatlarla kendinizi teselli ederdiniz.

"Onları durdurduk Dean," dedi Sam. "Başka bir kayıp ."

"Yanlış, Sam," dedi Dean acımasızca. "Her zaman başka bir tane vardır.

Ne yaparsak yapalım..."

Dört

Yaya olarak, yığılmadan kilometrelerce uzakta, Tora Laurel Hill'de bir banliyö sokağı olan Parry Lane'de yürüdü. Ağaçların gölgelediği sokak boyunca yürürken, bastonu demir ucuyla kaldırıma sabit bir ritimle vuruyor, sadece bir evin içinde bir insanın varlığını hissettiğinde ara veriyordu. Üçüncü gözünü açtığı anda, sanki yüzen bir anahtar deliğinden bakıyormuş gibi bu evlerin içini görebiliyordu. Farkındalığını ve etkisini genişleterek, gücünü kullanmak için her fırsatı kolladı. Çünkü yeteneğini kullanarak onu bile di ve kaprislerine daha duyarlı hale getirdi.

İki katlı Tudor tarzı bir evin önünde kaşlarını kaldırdı, üçüncü göz kapağını hafifçe araladı ve içeri baktı.

Görüntüler ona heyecanlı nefesler gibi kısa aralıklarla geliyordu.

Stresli bir ev kadını çamaşır sepetini yıkanacak çamaşırlarla doldurdu. Çamaşır makinesine iki mantıklı sefer yapmak yerine, sepet taşana kadar birkaç yatak odasındaki kirli çamaşırları üst üste yığıdı. Yükünü üst kattaki koridor boyunca taşıdı, görüşü çamaşır yığını tarafından engellendi. Sürünen ayağı, bir çocuğun yatak odasının kapısının yanına yığılmış aksiyon figürlerini ıskaladı. Bir çorap fark edilmeden yığından düştü ve ayakları iki yanına düştü. Sonra merdiven boşluğuna doğru döndü, üstten ikinci basamakta yatan kediye fark etmedi. Evcil hayvan, sahibinin onu gördüğünü sandı ve basamakta daha da uzandı.

Kadının ayağı kedinin kuyruğunun üzerine indi.

Kedi acı içinde miyavladı ve kaçtı.

Kadın irkilerek küfretti ve ayağını geri çekti. Basamağı ıskaladı ve öne doğru devrildi. Kollarındaki ağırlık refleks olarak en yakın korkuluğa tutunmasını engelledi. Çamaşır sepeti elinden fırlarken, başını korkuluklardan birine çarptı.

Yüzü trabzana çarptı ve çarpmanın etkisiyle garip bir açıyla bükülen boynu, merdivenlerin dibinde durup dağılmış kirli giysi yığınının üzerine yumuşak bir şekilde inmeden önce büküldü.

Birkaç dakika sonra, kedi yan masanın altındaki saklandığı yerden sürünerek çıktı, kadının yanına oturdu ve hiç şüphesiz pişmanlık ya da şefkat göstermesini bekleyerek uzattığı elini birkaç kez yaladı.

Sonuç olarak, Tora'nın hayvanlar üzerinde doğrudan bir etkisi olmasa da kedi hayatta kaldığı için . Yığılma gibi büyük felaketler kolaylıkla onların sonunu getirebilirdi ama bu bir şans meselesiydi. Kediye bir kenara itti ve kadının ayarlanmış ölümüyle yetindi.

İç çekerek Parry Lane'e doğru devam etti.

Üç kapı ötede, bir evin içinde başka bir yalnız varlık hissetti ve alındaki kırıksıklıkları açarak içeri baktı.

Yaşlı bir adam duşunu bitirmiş, şampuan köpüğünü durularken beyaz saçlarından bir halka kafa derisine yapışmıştı. Ilık su eğilmiş başından ve bükülmüş dirseklerinden sıçradı, duş kapısına çarptı ve dar aralıktan akarak banyonun fayans döşeli zemininde küçük su birikintilerinde toplandı.

Evin dışında Tora bir elini bastonun demir sapından kaldırdı ve işaret ve orta parmaklarıyla şakağına masaj yaptı, ve bilincini adamın hayatına genişletti.

Hal Norville ... Başkalarını uyutan bir doktor. Bir anesteziist. O gün izin almıştı ... golf oynamak için izin almıştı.

Duşun kapısını açtı ve havluya uzanarak başındaki ve yüzündeki suyu sildi. Duştan çıkarken çıplak ayağının topuğunu sabun birikintilerinden birine çarptı ve altından fırladı. Serbest kalan kolu havlu askısını yakalamak için fırladı ama yarım santimle ıskaladı. Başının arkası duş kapısının demirine çarparak derin bir yaraya neden oldu. Kanı giderden serbestçe akarak son şampuan kabarcıklarını da kıpkırmızıya boyadı.

sonunda, bir emekli çamaşır kurutma makinesine ıslak çamaşırlarını asmıştı bile. Tora uykuya dalarken evinin önünde durdu. Bir süre için herhangi bir fiziksel aksilikten kurtuldu. Ancak biraz araştırma yaptıktan sonra, çamaşır kurutma makinesinin tiftik tutucusunun bir süredir temizlenmediği ve egzoz deliğinin tıkalı ortaya çıktı. Çamaşır kurutma makinesinin arızalı varsayarak ve

değiştirebileceğini düşünen kadın, tüm çamaşırları en sıcak ayarda çalıştırdı. Küçük bir kıvılcım etkileyici bir yangını ateşledi. Ne yazık ki kadın, duman alarmlarının pillerini uzun süredir değiştirmemişti. İnsanlar o yaşlarda çok unutkan oluyorlardı.

Kısa süre içinde alevler evin birinci katını sarmış, kadın dumandan zehirlenerek ölmüş ve o da birkaç blok ötede başka seçenekler aramaya başlamıştı. Ama yürümeye devam etti, itfaiye sirenleri uzaktan kaybolana kadar diğer evlere etmedi.

Sopasını bir metronom gibi düzenli olarak vurarak uzun adımlarıyla iki mil yol kat ettikten sonra tekrar yavaşladı ve gökyüzündeki bir şeyin büyüüne kapıldı.

İki geniş, renkli dikdörtgen yavaşça alçaldı.

Paraşüt kanopileri.

Tora yukarıya doğru bir bakış atarak melon şapkasının siperliğini kenara itti ve paraşütçüleri izlemeye koyuldu. Kırmızı beyaz bir uçak paraşütlerin üzerinde tur atıyordu. Heyecanla daha hızlı yürüdü ve sopasını yere paralel tuttu.

Kısa süre sonra evler grubu seyreldi ve akordeon makaralı on ayak yüksekliğinde bir tel örgüyle çevrili küçük havaalanını gördü. Bu arada iki paraşütçü inmiş ve paraşütlerini topladıktan sonra yan tarafında büyük harflerle "Skydive Launchers" yazan bir hangara dönmüşlerdi.

Havaalanının çevresi boyunca aceleyle ilerleyip çitleri takip ederken, kırmızı beyaz uçak hafif bir sarsıntıyla piste indi ve hangara doğru taksi yapmaya devam etti. Tek tek sesleri tanıyabilecek kadar yaklaştığında, içinde daha fazla paraşütçünün bulunduğu bir başka uçak kalkışa hazırlanıyordu.

Sadece meraklı bir izleyici gibi görüldüğünü umarak durakladı ve şakağına dikkatle masaj yaptı. Uç yeni paraşütçü paraşütlerini çoktan hazırlamış ve ikinci uçağa gitmişlerdi, aksi takdirde paraşütlerin hazırlanmasına müdahale edebilirdi ama bu fırsat . Üçüncü gözüyle sırt çantasındaki konteynere, pilot paraşütüne, ana paraşüte, yedek paraşüte, halatlara ve yükselticilere ve son olarak da AAD'ye ya da otomatik açılma cihazına baktı; bu cihaz, serbest düşüş sırasında paraşütçünün dikkati dağılırsa ya da dağılamazsa yedek paraşütü 750 fitte açan dahili bir bilgisayar çipine sahip bir metal parçasıydı. AAD uçuştan önce çalıştırılır, irtifayı belirlemek için hava basıncını ölçer ve her otuz saniyede bir yeniden kalibre edilir , değişikliklere atmosferik basınca

dikkate alınmalıdır. Ancak her şey planlandığı ve hazırlandığı gibi giderse, AAD'nin hayat kurtarıcı işlevini yerine getirmesine gerek kalmayacaktı. Cihazın arızalanmasını tetiklemek onun için kolay olacaktı. Artık nelere dikkat etmesi gerektiğini bildiğinden, üç AAD'yi de devre dışı bıraktı.

Heyecan verici bir meydan okumanın beklentisiyle, iki eli çubuğunun sapında durdu ve kırmızı beyaz bir uçak olan Cessna 182'nin pilot ve üç atlayıcıyla birlikte piste inişini izledi.

Uçak istikrarlı bir şekilde 13.000 feet'e tırmanıp paraşütçülere yaklaşık altmış saniyelik bir serbest düşüş süresi tanıyınca, farkındalığını genişleterek onları ince havanın sert rüzgârın içinde takip etti. Kısa bir süre için bağlantı zayıfladı ama odaklandı ve üçüncü gözünü onlardan ayırmadı. İki buçuk mil yukarıda bile onun dikkatinden ve yönlendirmesinden kaçamadılar.

Zihinlerinin yüzeyinde gezinerek üç atlayıcının her birine dokundu ve isimlerini çıkardı. Dave Jackson, Art Polan ve Robert ... McGlaughlin, her ne kadar diğerleri ona "Mac" diye hitap etse de. Çünkü bir uçak kazası daha az bir meydan okumaydı , Pilotu ve uçağın durumunu görmezden geldi. Bir kaza paraşütçüleri öldürebilirdi ama bu kaza onu test etmeyecek ya da becerilerini bu menzilde üç ayrı hedefle savaşmak kadar geliştirmeyecekti. Ayrıca, meydan okuma olarak işleyen bir saati vardı. Paraşütçüler atladıktan sonra hızlı çalışması gerekiyordu.

Pilotun atlayış alanının üzerinde olduklarını işaret etmesini heyecanla beklerken, üç paraşütçü yaptıkları atlayışların sayısını karşılaştırdı. Rowan Üniversitesi'ndeki son yıllarından beri birlikte atlıyorlardı.

Mac'in yirmi birinci doğum günü. O zamandan beri Dave ailevi bir acil durum nedeniyle bir atlayış kaçırmıştı - bir çocuğun apandisti patlamıştı - ve Art da büyükanne ve büyükbabasının ellinci evlilik yıldönümüne katıldığı için bir atlayış kaçırmıştı. Bu Mac'i kıdemli adam yapıyordu.

"Siz peşinden atlayacağım," diye bağırdı uçağın gürültüsü arasında.

Birkaç dakika sonra pilot ikisine de başparmağıyla onay verdi.

Dave önce kapıdan içeri adımını attı ve uçaktan dışarı düştü, hemen ardından Art geldi. İkisi de yoldan çekildikten sonra Mac bir ayağını uçağın dışındaki ayak dayama yerine koydu. Uçağı itmeye çalışırken uçak türbülansa girdi ve Mac'in ayağı pervanenin yanından kayarak ileri yerine geriye doğru düşmesine neden oldu. Kasklı kafası ayaklıktan sekerek

başını döndürdü ve tamamen aşağı inene kadar başının üzerinde yuvarlandı.

Normalde, AAD paraşütü 750 fitte açacak ve tepki vermeyen paraşütcü hayatını güvenlik cihazına borçlu olacaktı. Tora, yaşlı adam Mac'in yere ilk inen olmasının uygun olduğunu düşündü.

Başlangıçta Dave ve Art Mac'in kötü durumunu fark etmediler. Onlar

paraşütlerini açmaya çalışmadan önce neredeyse tam bir dakika serbest düşüşün tadını çıkardılar. İlk atlayan Dave etrafına bakındı ve sonunda Mac'in kontrolden fark etti. Dikkatini çekmek için Art'ın arkasındaki sendeleyeni figürü işaret etti. Art bu hareketi paraşütünü açması için bir işaret olarak algıladı.

Tora yerde, başını kaldırıp üç adama bakarak gülümsedi.

Beklendiği gibi paraşütle dışarı rağmen, Art'ın ana paraşütü düzgün açılmadı. Kanopi kısmen açıkken, bir dönüşe girdi ve hızla yönünü kaybetti. Mafsalları çekiştirerek kanopiyi açmaya çalıştı, ancak kısa süre sonra pes etti ve üç halkalı serbest bırakma kolunu çekti. Bu, her iki yükselticideki ve ana paraşütteki ipleri serbest bıraktı. Art yine serbest düşüşteydi. Yedek paraşütün kolunu çektiğinde hiçbir şey olmadı. Sersemlemiş bir halde AAD'nin açılmasını ve 750 fitte yedek paraşütün otomatik olarak açılmasını bekledi.

Hayatının geri kalanı boyunca bekledi.

Art'tan birkaç saniye sonra Dave pilot paraşütünü açtı. Ama bir şeyler ters gitti. Kanopi anında açıldı ve Dave'i öyle sert bir şekilde yukarı çekti ki acı içinde yüzünü buruşturdu. Yukarı baktığında, ipleri bir arada tutan naylon sürgünün çürümüş gibi parçalandığını gördü. Kanopinin birkaç hücresi açılmanın şiddetiyle parçalanmıştı. Çatlakların yayılmasını ve her geçen saniye rüzgara daha az dayanıklı hale gelen kanopinin bütünlüğünü tehlikeye atmasını dehşet içinde izledi. Daha da kötüsü, halatlar teker teker yırtılmaya başlamıştı. Paraşüt ümitsiz bir vakaydı.

Tora yerde gergin bir şekilde başını kaldırdı ve demiri bastırdı. sopasını birlikte tutuyordu. Bu hassas iş tüm konsantrasyonunu gerektiriyordu ama sorunsuz ilerliyordu. Biri sersemlemiş ve çaresizdi, ikincisi boşuna yedek bir şaftın bekliyordu ve şimdi üçüncü adamda başa çıkabileceğinden fazlası vardı.

Dave ana ekranını açtı ve fark edemeyecek kadar meşguldü tür zaten aynı stratejisi

denemişti. Sessiz bir dua ile yedek paraşütünü açmak için kolu çekti ve üzerinde açıldığında rahatlayarak iç çekti. Ama rahatlaması kısa sürdü. Omuzlarının ve kalçalarının etrafındaki sağlam kayışların yırtılmaya başladığını duymak yerine hissetti. Bir zamanlar sıkı olan kayışlar şimdi ondan uzaklaşıyordu. Bir elini omuz kayışlarından birinin üzerine koydu ve dikiş yerinden gevşediğini hissetti. Değerli anlar geçti, naylon elinde parçalandı. Yere çakılıp hızla son hıza yaklaşırken tüm emniyet kemeri vücudundan koptu ve açılmış yedekten sarktı.

Çitlerden 50 metre uzakta, Mac yere ve anında ölmüştü. On saniyeden kısa bir süre sonra, Art ve Dave bir yankı gibi onları takip etti. Her üçünün de vücutlarındaki kemiklerin çoğu kırılmış, iç organları dışarı fırlamış ve kafatasları parçalanmıştı. Dave, Mac'in yüz metre ötesinde yere çakılırken, Art'ın kalıntıları asfalt piste saçıldı ve günün geri kalanında hava trafiğini durduracaktı.

Tora, parlak güneş ışığını engellemek için melon şapkasının kenarını aşağı doğru eğdi ve keyifle havaalanının heybetli çevre çitlerine doğru döndü. Paraşütle atlamanın benzersiz mücadelesinden keyif almış olsa da - ve bir başka üçlü zafer olasılığı neredeyse şiirsel görünse de - eyleme geçirmek istediği daha büyük planları vardı.

Sıra sıra dizilmiş banliyö evlerine dönerken bir grup küçük çocuğun kahkahalarını duydu. Merakla sesi takip ederek, bir duvarında gökkuşağı resmi olan uzun, tek katlı alçı bir binaya ulaştı, yanında da First Step Forward Anaokulu yazan ahşap bir tabela vardı. İşlek bir oyun alanının da bulunduğu arazinin etrafı tel örgülerle çevriliydi. Havaalanı çitinin aksine, bu çitin üzeri dikenli tellerle kaplı değildi. Elbette, havaalanı çiti davetsiz misafirleri dışarıda tutmak içindi, kreş çiti ise altı yaşından büyük olmayan çocukları kendi sınırları içinde tutuyordu.

Bazı çocuklar plastik bir oyuna fasulye torbası atıyorlardı. birkaç kız salıncakları , bir grup çocuk da yerde oturuyordu. Bir grup erkek çocuk ebelemece oynadı ve bebeklerle konuşan sinirli kızların etrafında daireler çizerek koştu, diğerleri ise ip atlamaya çalıştı.

Bir grup çocuk, bir oyuncakçı dükkânının kelepirci bölümünde bulabileceğiniz türden büyük mor bir topu ileri geri atıyordu. Topu takım arkadaşlarından birinden uzak tutmak için oynanan bir oyundu bu.

Tora bir elini sopasından kaldırdı ve gizlice işaret parmağıyla hızlı bir gel-gel hareketi yaptı. Karşısındaki çocuklardan biri topu fırlattığında, top hedefinin kafasının üzerinden süzüldü, bir kaykayın yan tarafına çarptı ve çitlere doğru sekti. Top tel örgülerin üzerinden sekti ve ayaklarının dibindeki kaldırıma düştü.

"Jimmy, ıskaladın," diye bağırdı ıskalayan çocuk, yeterince yükseğe çocuğa.

"Onu geri getirmelisin."

Jimmy oyun arkadaşının mantığına ikna olmamış bir şekilde soru sorar gibi baktı, sonra içini çekti ve oyun alanını koşarak geçti, çitlerin hemen yanında durdu. Jimmy irkilerek önünde duran uzun boylu adama baktı. Gözlerini kısarak güneşe baktı ve elini gözlerini korumak için kaldırdı. Elinin arkasında kan sıçramış birkaç sıg çizik vardı.

"Hey, bayım, topu getirebilir misiniz? Oraya gidemeyiz."

"Elbette."

Tora eğildi, topu bir eline aldı ve çite yaklaştı.

Çocukların bakıcılarından biri, çitlerin orada, görünüşe göre öğrencilerinden biriyle konuşan yabancıyı fark etmişti. Genç kadın aceleyle oyun alanını geçti, esmer at kuyruğu ileri geri sallanıyordu. "Jimmy! Çitlerden uzak dur."

"Ha?"

Bu arada aralarındaki mesafeyi de kapatmıştı. Sanki fiziksel temas çocuğun yabancından zarar görmesini engelleyecekmiş gibi bir elini koruyucu bir şekilde çocuğun omzuna koydu. "Çocukların çitlere yaklaşmasına izin verilmiyor," diye açıkladı sert bir şekilde.

Tora en hoş sesiyle, "Sadece çocuğun topunu almak istemiştin," dedi.

"Elbette." Kadın gülümsemek için kendini zorladı.

Bu birkaç saniyelik etkileşim, ona, üzerinde bulunduğu agresif bir

MRSA virüsünün yayılmasını hızlandırmak için zaman . ve

yüzey .. top yerleştirildi topun. ile

Abartılı bir resmiyetle kolunu çitin üzerinden uzattı ve topu çocuğun havaya kaldırdığı ellerine doğru indirdi. "İşte böyle -

Jimmy, değil mi?"

Onay için kadına baktı. Kadın huzursuzca başını salladı. Bakımını üstlendiği çocukla ilgili hiçbir kişisel bilgi vermemişti ama belli ki ilk adındaki küçük ayrıntı artık bir sır değildi.

"Oyununda iyi eğlenceler Jimmy," diye ekledi.

"Teşekkür ederim," dedi Jimmy ve aceleyle oyun arkadaşlarının yanına döndü. Daha sonra kasaba bu çocuğa

"Hasta Sıfır" adını verdi.

"İyi günler," dedi kadına, eski moda bir şekilde selamlamak için bastonunun sapıyla şapkasının kenarına vurarak.

Bir cevap beklemeden kaldırıma döndü ve yoluna devam etti. Kadının bakışlarını sırtında hissetti ama omzunun üzerinden bakma isteğine direndi. Şüpheli zihnine rağmen, çocukların tehlikeye atılmasıyla ilgili korkularını körükleyecek hiçbir şey görmemişti.

Uzaktan, acil durum araçlarının sirenleri yaklaştıkça uğulduyordu.

neden olduğu lezzetli karmaşayı çözmek için havaalanına yöneldi. Tora şimdilik verimli bir gezintiyle yetindi ve yoluna devam etti. Şehrin kaynaklarını ne kadar çok kullanırsa o kadar iyiydi.

Beş

Laurel Hill'in yüz mil kuzeyinde, avcılar başka bir isimsiz lokantada öğle yemeği için durdular. Daha sonra Dean, alt takımında birkaç ezik ve ızgarasında küçük bir kare eksik olan orta mavi bir 1976 Monte Carlo satın aldı. Çamur katmanlarına ve çok sayıda kuş pisliğine bakılırsa, yakın zamanda kimse arabayı özlemeyecekti. Tekrar yola çıkmadan önce Dean patlak lastiklere hava bastı ve arabayı self-servis bir oto yıkamacıda yıkattı. Temizlenen Monte Carlo'nun aynı araç olduğu zar zor anlaşılıyordu. Yola elverişlilik testini geçmesine rağmen, sürücüler arasında bir kıskançlık kaynağıydı ve ikinci bir bakışa değmezdi. Ne yazık ki bu durum onu, Leviathan sonrası varoluşlarında Winchesterlar için mükemmel bir araba yapıyordu.

"Bobby," diye seslendi Dean yaşlı adam Chevelle'inin kapısını açarken.

açıldı. "Tanıdığın şu belki avcısı. Onun da bir adı var mı?"

"Roy Dempsey."

Dean Sam'e baktı. "Çanlar çalışıyor mu?" Sam başını salladı.

Dean tekrar Bobby'ye döndü. "O da gemide mi?"

"Çok geçici olarak."

"Bu ne anlama geliyor?" diye

sordu Sam. "Evet," dedi Bobby,

"şartlı olarak." "Ne tür koşullar?"

diye sordu Dean.

Bobby omuz silkerek, "Bilemiyorum," diye cevap verdi. "İlk cevabından daha iyi."

"Hangisiydi o?"

"Cehenneme git, Singer."

Dean başını salladı. "Yani buz eriyor." "Daha çok parçalanmış gibi."

Yolculuğun son ayağı iki saat sürdü. Roy Dempsey, daha büyük ve işlek Laurel Hill'in kuzeyinde küçük bir kırsal kasaba olan Lynnewood'da bir kulübede yaşıyordu. Dempsey'nin evi yolun biraz dışındaydı ve uzun çakıllı bir araba yolundan ulaşılıyordu. Arka bahçeyi birkaç sıra ulu ağaç ,

Her iki taraftaki en yakın ev de birkaç yüz metre ötedeydi. Evin kendisi koyu renkli ahşaptı ve eğimli bir çatısı vardı ve geceleri muhtemelen arkasındaki uzun ağaçların arasına karışacaktı.

Bobby, Monte Carlo'yla Winchester'ların önündeki uzun araba yolundan aşağı indi. Lastiklerinin altında çıtırdayan gevşek çakıllar bir yakınlık alarmı görevi görüyordu. Dean yarı yarıya, belki de avlanan huysuzun kapalı verandada belirmesini, bir av tüfeği sallayarak onlara mülkünü terk etmeleri için üçe kadar süre bekliyordu.

Bobby, Monte Carlo ile hemen hemen aynı yaşta ama daha iyi durumda olan koyu yeşil bir El Camino'nun arkasına park etti. Yaklaşık on yıllık gümüş rengi bir Dodge Ram ise eski arabanın yanına park etmişti. Dean iki aracın da önünü kesmek yerine Monte Carlo'yu Bobby'nin Chevelle'sinin arkasına çekti. O ve Sam arabalarından inip Bobby'ye doğru yürüdüler.

"Konuşmayı ben yaparım," dedi Bobby. "En azından ateşini ölçene kadar."

Dean bir "önden buyurun" hareketi yaptı ve Bobby'yi verandaya kadar takip ettiler ama üç basamağın dibinde beklediler. Bobby parmaklarını kapıya vurdu ve bekledi. Cevap yoktu.

"Kaldır kışını, Roy! Benim, Bobby Singer."

Dean Sam'e baktı. "Katı aşk mı?"

Kapı açıldığında, siyah deri yeleğin altına yeşil bir tişört, solmuş bir kot pantolon ve yıpranmış botlar giyen uzun boylu bir adam ortaya çıktı. Çatık kaşlı bir çenesi ve atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış uzun, gri saçları vardı. Dean'in adamın sol kolunun yarısını kaybetmiş olduğunu fark etmesi bir anını aldı, dirseğinin üstünde biten bir güdük vardı.

Roy kaşlarını çatarak, "Sağır değilsin, seni yaşlı piç," dedi.

"Yaşlı mı?" Dedi Bobby. "Hiç tencere ve çaydanlık diye bir şey duydun mu?"

"Sana hayatın dışında olduğumu söyledim, Singer. Geri dönmek gibi bir planım yok."

"Rica etmiyorum Roy. Bir çatıya ihtiyacımız var. Tek ihtiyacımız olan bu. Tarzınızı sınırlamak istemiyorum."

Roy kaşlarını çatmaya devam etti ve çenesini kaşdı. "Gerçekten bilmiyorum."

"Bunu sanıyordum." "Hiçbir şey

kesin değil, Singer."

"Birkaç gün. Tek bu."

"Ve bu ikisi," dedi Roy. "Winchesterlar, ha?"

"Sam ve Dean," dedi Bobby, sırayla onları başıyla, "bir süre önce bütün haberlerde onlar vardı."

"Dolandırıcı," dedi Bobby. "Sana telefonda üç kez söyledim zaten."

"Evet, evet," dedi Roy, ederek. "Beni oradan mısın?"

"Şeref sözü."

"Bela istemiyorum."

"İstemediğimizi söyleyebilirim ama bunun doğru olmadığını biliyorsunuz."

Karşılıklı konuşmaları giderek artan bir endişeyle izleyen Sam bir adım öne çıktı. "Bobby, başka bir şey bulacağız..."

Ayaklarının altında fareler olan ve su tesisatı bulunmayan cereyanlı bir kulübe fikri karşısında Dean kardeşine baktı: "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Roy içini çekerek, "Birkaç gün," diye kabul etti. "Ama ne olursa olsun"

Avlanıyorsan, buraya getirme. Ve benden yardım isteme. Aslında, bunu duymak bile istemiyorum." Vurgulamak için elindeki kütüğü havada salladı. "Bu benim veda kartım. İçimde hiç mücadele kalmadı. Ben . Anladın mı?"

"Crystal," dedi Bobby.

Roy geri çekildi ve kapıyı onlar için açık tuttu. Dean Monte Carlo'nun bagajından bira ve alkollü içki dolu bir soğutucu alırken, Sam Dempsey'nin evinin içine baktı, burnunu soktuğunun çok belli olmamasını umuyordu. Roy'un açıklanamaz acısı yüzeyin altında, ince bir duygusal buz tabakasının altında duruyordu ve Sam adamın onu geçmişindeki travmatik olayları yeniden yaşamaya zorlayacak herhangi bir soruya cevap vermek istediğinden şüpheliydi.

Koyu renkli ahşap duvarlar evdeki tüm ıGığı emiyor ve Roy'un ruh haline uygun bir kasvet yaratıyordu. Ya da belki tam tersiydi. Büyük oda, tezgâhı ve tabureleriyle mutfak ve üst kata çıkan merdivenin karşısındaydı. Sol tarafta cumbalı bir yemek alanı, sağ tarafta da bir Gömine vardı. Ev bir bekâr evine benziyordu - vazolarda çiçekler ya da başka kadınsı dokunuşlar yoktu ama temiz ve düzenliydi. Kapının yanında maun bir portmanto, yerde birkaç Navajo kilimi, ocağın üzerinde büyük bir analog saat vardı. Verimli ama neredeyse kişisel olmayan bir yerdi, Roy'un ev sahibinden ziyade bekçi olduğu kiralık bir birim gibiydi.

Tek küçük kişisel dokunuş, mutfak yanındaki duvarda asılı duran bir dizi çerçeveli aile fotoğrafıydı. Fotoğraflardan birinde omuz saçları olan çok daha genç bir Roykolunu çekici bir esmerin omuzlarına dolamıştı. Başka bir fotoğraf

Aynı kadın kucağında küçük bir çocuk tutarken görülüyor. Üçüncüsünde aynı çocuk, şimdi yirmili yaşlarının sonunda ya da başında genç bir adam, yeşil El Camino'nun önünde durmuş, gülümsüyor ve kaldırdığı işaret parmağından bir dizi araba anahtarı sarkıtıyor. Dördüncü bir fotoğrafta ise genç adam polis üniforması giymiş ve yüzünde ciddi bir ifade ile hazır olda duruyordu.

Dean mutfağa doğru giderken soğutucuyu taşıyan Samin yanından geçti ve Sam'in dikkatini çeken fotoğrafı fark etti vardı. "Bir polis mi?" diye fısıldadı, yan gözle Roy'la sessizce konuşan Bobby'ye baktı, muhtemelen birkaç öfkeli kişiyi yatırtırmaya çalışıyordu.

Dean başını hafifçe salladı ve sıvı tedarikini mutfağa götürerek soğuk kutuyu tezgâhın üzerine koydu.

Dışarıdaki El Camino'yu hatırlayan Sam, Roy'a "Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Ne olmuş yani?" diye sordu Roy sinirli bir ifadeyle.

"Hiçbir şey," dedi Sam. "El Camino'nun fotoğrafını gördüm."

"Oğlumun arabası," dedi Roy. Sesi yumuşadı, çünkü Sam'e doğru yürüdü ve onun yanında durdu. "Dört yıl önce öldürüldü."

Sam şaşırarak, "Bunun için üzgünüm," dedi.

"Sınıfının en iyisi," dedi Roy gururla. "Laurel Hill'de polis memuru. Teşkilatta bir yıldan az kaldı. Bir gece bir süratçiyi kenara çekti." Boğazını temizledi, çene kasları duygularını bastırmak için çalışıyordu. "Orada durup adamın ehliyetini, ruhsatını ve sigorta kartını kontrol ediyor. Hep aynı prosedür, değil mi? Bunu onlarca kez . Sadece o gece başka bir sürücü geldi. Yetmişli yaşlarının sonunda bir adam. Wilfred Banks. Işıklardan kafası karışmış. Direksiyon başına geçemeyecek kadar yaşlı. Oğluma çarptı, fren pedalının hangisi olduğunu anlayana kadar onu arabasının altında iki yüz metre sürükledi."

"Özür dilerim," diye tekrarladı Sam.

"Bazı insanlar ne zaman bırakacaklarını bilmezler," dedi Roy, Sam'den çok kendi kendine. "Yaşlı piç oğlumu öldürdükten sonra iki yıl daha yaşadı." Roy kasvetli bir tavırla başını salladı, çenesini kaşıdı. "Şimdi gömmem gereken bir kişi daha var."

Bobby geldi. "Roy?"

"Kayınvalidem," dedi Roy. "Eyalet dışında." "Cenaze ne zaman?"

"Yarın," dedi Roy. "Birkaç saat içinde yola . Döndüğümde dairemin hâlâ ayakta olmasını bekliyorum."

Bobby, "Ailesine başsağlığı diliyorum," dedi.

"Hiçbiriyle konuğacağımı sanmıyorum," dedi Roy ve dönüp oradan uzaklağtı. "Sally'nin annesi onun ölümünden dolayı beni asla affetmedi. Ama saygılarımı sunmak zorundayım."

Roy tek kelime daha etmeden büyük odayı geçti, zemin kattaki büyük yatak odasına adım attı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Sam sorgulayarak Bobby'ye baktı. İçki stokunu buzdolabına götürdükten sonra Dean birkaç bira açtı, onlara katıldı ve her birine birer şişe ikram etti.

Bobby yatak odasının kapısına bakarken, "Yaklaşık on beş yıl önce," diye fısıldadı, "Philly bir hortlak tarafından saldırıya uğradı. Sally'yi öldürdü ve Roy'un kolunu kırdı."

"Kayınvalidesi Roy'u neden... ?" Dean parçaları sormaya başladı. "Karısıyla ava gittiği için mi?"

Bobby başını salladı. "Onun kararı. Erkeğinin yanında durdu."

"Sanırım kayınvalidem farklı düşünüyordu."

"Annesine ne söylediğini Tanrı bilir," dedi Bobby. "Kolunu kaybettikten hayata veda etti. Ama Sally'yi kaybetmek onun içindeki bir şeyi öldürdü. Yıllarca bir kurşun yiyeceğinden endişe ettim. Onunla iletişim halindeydim, neredeyse her hafta onu taciz ediyordum. Muhtemelen bu onu kızdırdı. Biraz zaman aldı ama sonunda anladım. Oğlu ışığı bırakmış. Roy, Lucas etraftayken dışarı çıkmazdı. O çocukla gurur duyuyorum."

"Peki Lucas göre?" diye sordu Sam.

Bobby omuzlarını silkti. "Dört yılı bir şekilde atlattım."

"Onu tekrar aramaya başladın mı?" diye sordu Dean.

"Bunu ancak üç ay sonra öğrendim," dedi Bobby. "Bir gece geç saatte beni aradı. Saatlerce ailesinden, yaşlanmaktan, avlanmaktan . Hiç özlemediğini söyledi, bir kez bile. Çok fazla öldürmek, çok fazla ölmek." Bobby derin bir nefes verdi. "O konuşma hakkında içimde kötü bir his vardı. Yüzünün her yerinde sonun geldiği yazılıydı. Bir sonraki an her şey aydınlandı. Bana teşekkür etti. En lanet şeyi söyledi."

"Ne?" Sam sordu.

"Sesimi bir daha asla duymak istemediğini söyledi." "İlaçları olmadan mı?" diye sordu Dean.

"Kolunu kaybetmeyi unut," dedi Bobby. "O telefon görüşmesi mi? O zaman işi bıraktı. Ve ciddiydi."

"Sen de bu hayatın bir parçasıydın," dedi Sam ve anladı.

"O noktaya kadar," dedi Bobby. "Ona inanmamıştım. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşündüm. Perdenin arkasına bir kez baktığınızda, kolları kimin çektiğini unutmak çok zor."

Dean birasından bir yudum aldı. "Aferin ona," dedi sinirli bir şekilde. "Altın saati ve çılgın kasabadan çıkış biletini aldı. Ama ya biz? Bu iş? Planla birlikte?"

Kahvaltı köşesindeki masaya oturdular.

zemin katın düzeni izin verdiği için yatak odası. Biraz tartıştıktan sonra Bobby'nin Fed kılığına girerek polisle temasa geçmesine, Sam ve Dean'in de -dikkat çekmemek için- sigorta eksper kılığına girerek tanıklarla konuşmasına karar verdiler.

"Bobby, bir yaklaşıma ihtiyacın var," dedi Sam. "Terörizm mi?"

Dean omuz silkerek, "İç güvenlik mi?" diye .

Bobby, "Küçük ölçekli bir şey," diye karar verdi. "Eyaletler arası bir Hırsızlık çetesi. Bu verir federal yargı yetkisine sahiptir."

"Bir eyaletler arası hırsızlık çetesi, trafik kazaları neden?" diye sordu Dean.

"Hayır, seni aptal," dedi Bobby. "Dikkat dağıtıcı şeyler. Şiddetli dikkat dağıtıcılar."

"Polisin dikkatini dağıtmak için," dedi Sam, "onlar baskın yapmadan önce."

"Tamam." Dean ikna olmuş görünmüyordu.

Bobby kaşlarını çatarak, "Bu işi halledeceğim," dedi. "Bir şekilde."

"İyi şeyler söyleyeceğim," dedi Roy. Elinde paketlenmiş bir bavulla sessizce büyük odanın ortasına doğru ilerlemeyi başarmıştı. "Polis şefini tanıyorum. Lucas'ın cenazesinde elimi sıkmişti."

Sam, "Dışarıda olduğunu sanıyordum," demek istedi. Ama teklif bir iyiliğin karşılığı gibi görünüyordu ve Sam, Bobby'nin anlattığı uzun telefon görüşmesini düşündü.

"Roy, buna gerek yok..."

"Sadece bir telefon görüşmesi," dedi Roy. "Önemli bir şey değil, değil mi?" "Elbette," dedi Bobby. "Ama sen ."

"Bir telefon görüşmesi yapma zamanı," dedi Roy. "Ben kendime yiyecek bir şeyler hazırlayacağım." Buzdolabından bir biftek çıkardı ve oda sıcaklığına gelmesi için tezgâhın üzerindeki bir tabağa koydu. "Özür dilerim. Dört kişilik almamıştım."

"Sorun değil," dedi Sam. "Biz zaten yemek yedik."

Dean birasını yudumlarken, "Birkaç saat önce," diye mırıldandı. "Şimdi izin ," dedi Bobby. "Üstlenmem gereken bir kimlik var." Bununla birlikte odadan çıktı ve

kamyoncu şapkasını, yeleşini, flanel gömleğini ve kot pantolonunu Fed takım elbisesi ve kravatıyla değiştirdi.

Sam dizüstü bilgisayarını açtı. "Wi-Fi bağlantınıza bağlanmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Roy'a.

"Hiç de değil," dedi Roy dürüstçe. "Eğer bir bilgisayarım olsaydı." "Ne, bilgisayarın yok mu?"

"Benim bir bilgisayarım var," dedi Roy. "Yedi yaşında, belki sekiz. Pek iyi değil. İhtiyacım olduğunda internet bağlantım var, o da nadiren oluyor."

Sam şaşkınlık içinde, "Çeviriyorum," diye tekrarladı.

Dean, Sam'in tepkisiyle açıkça eğlenerek, "Eski usul," diye yorum yaptı.

"Bu emekliliğin bir parçası," dedi Roy. "Mesajlarımı almak için saat altıya kadar beklemek umurumda değil. En kötü ihtimalle bodrumda bir yerde polis telsizi var. O zamandan beri kullanmadım..." Sesi duygusallıkla boğuldu. "Uzun zamandır kullanmadım."

Sam dizüstü bilgisayarını .

"Neler oluyor?" diye sordu Dean.

"Anakartta bir modem soketi var," dedi Sam, "ama RJ12 konektörüm yok."

Roy, "Eminim çekmecemde giriş bilgilerimin olduğu yedek bir fiş vardır," dedi.

Küçük bir dolaba doğru yürüyüp üst çekmecenin içindekileri karıştırırken Sam Dean'e baktı ve başını hafifçe salladı.

"Ne?" dedi Dean. "Sanki hacizli bir evde ya da ormandaki bir kulübede Wi-Fi varmış gibi." Şişesini devirdi, kaşlarını çatı ve oturduğu yerden kalktı. "Bir biraya daha ihtiyacım var. Ya senin?"

Sam şişesini kontrol etme ya da kardeşine bakma zahmetine girmeden, "Ben iyiyim," dedi.

Lucifer koltuğuna çöktüğünde Dean daha yeni kalkmıştı. Seyrek döşenmiş evin koyu renkli ahşap duvarlarına baktı ve onaylarcasına başını salladı. "Hey, dostum," dedi. "Burada küçük, rahat bir şömine bulmuşsun. Burayı aydınlatmaya ve seni evinde hissettirmeye ne dersin?"

Sam onu görmezden gelmeye çalıştı.

"Senin potansiyelini gören benim Sam," diye devam etti Lucifer. "Hadi ama! Looney Tunes özgeçmişine bir de ateşböceği ekleyelim."

"Bir tane buldum!" diye açıkladı Roy, karmakarışık gri bir kablo tutarak.

Lucifer sırttı. "İyi bir ev yangını ruhları gerçekten ısıtır."

Sam masanın altında başparmağının tırnağını sol elindeki yara izine sıkıca bastırdı.

"İyi misin?" diye sordu Roy. Sam'in yanında durmuş, elini kabloya uzatmıştı.

"İyi," dedi Sam. "Ben iyiyim." Masanın diğer tarafına hızlı bir bakış Lucifer'ın yokluğunu ortaya çıkardı. "Telefon prizi?"

"Köşede, süpürgeliğin yanında bir tane var," dedi Roy, işaret ederek, "ama önce polis şefini arayayım."

Elbette, diye düşündü Sam. Çevirmeli bağlantıyla telefon görüşmesi yapabilir ya da internete girebilirdiniz ama aynı anda ikisini birden yapamazdınız. Emekli avcıya cep telefonunu teklif edip edemeyeceğini düşündü ama bunu bir hakaret olarak algılayabileceğinden korktu. Ayrıca, arayan kimliği sayesinde, polis şefini sabit hattan aramak muhtemelen daha iyi olacaktı.

Altı

"Eyaletler arası bir hırsızlık çetesi mi?" diye sordu Şef Donato, Bobby ile birlikte Laurel Hill Polis Merkezi'nin koridorunda idari bölümden devriyeye doğru yürürken. Bina, ofislerdeki masalarda veya antrelerde oturan ya da koridorlarda koşuşturan birkaç çalışanla terk görünecek kadar büyüktü. "Kendinize ne kadar güveniyorsunuz, Ajan Willis?"

Bobby, bir Federal Soruşturma Bürosu özel ajanının kendinden emin tavrını yansıtmaya çalışırken, "Erken stadyumlar," dedi. Takım elbisesi ve kravatıyla kesinlikle rolüne uygun bir şekilde giyinmişti. "Montana'daki bir soruşturmada bulduklarına benzer kalıplar tanıyorum. Bobby, Amerika Birleşik Devletleri'nin kuzeydoğusundan gelen bir polis şefinin Big Sky Country'yi ilgilendiren suçlarla çok az ilgileneceğini ya da hiç ilgilenmeyeceğini umuyordu.

"Ne tür desenler?"

Polis şefinin askeri bir tavrı ve buna uygun kısa bir saç kesimi vardı, ama saçlarının biberden çok tuzlu olduğu belliydi ve göbeği o kadar büyümüştü ki Donato'nun doktoru bir sonraki yıllık kontrolünde diyet ve egzersizden bahsedecekti. Bobby adamın tamamen idari bir görevi olduğunu ve bir polis aracında değil, bir masada oturduğunu tahmin etti.

Bobby polis şefinin kılık değiştirmiş bir Leviathan olma ihtimalini düşündü ama bu fikri reddetti. Laurel Hill'in kötü talihinden gevezeler sorumlu olabilirdi ama New Jersey'nin güneyindeki orta büyüklükte bir kasabayla ilgileneceklerinden kuşkuluydu. Ama bugünlerde ihtiyat asla abartılamazdı.

"Kaza kümeleri," dedi Bobby. "İlk bakışta birbirleriyle bir ilgileri görünüyor. Ama giderek artıyorlar. Daha fazla hasar, daha fazla yaralanma. Daha fazla polis ve acil durum hizmeti gerektiriyorlar."

Polis Şefi Donato başıyla onayladı ve teklif şu nedenlerle kabul edildi

Bobby'nin umduğu gibi, son olaylar onda yankı uyandırdı. "Kaynakları tüketiyor." Binanın devriye alanına kapısında durakladı.

"Bobby sözlerine şöyle devam etti: "Siz birbiri ardına gelen acil durumlarla uğraşırken, onlar bankalarınızı, kuyumcu dükkanlarınızı, yüksek değerli hedeflerinizi yağmalyorlar."

"Zaten oldukça yorucu bir gün geçirdik," dedi Şef Donato. "Mantığa meydan okuyan kazalar. Ama bunların kasıtlı saldırılar olduğunu düşünmekte zorlanıyorum. hayal etmekte zorlanıyorum."

"Araştırdığım gruba benziyor. Üçkağıtçı piçler. Bağlantıyı ancak çok geç fark edersiniz."

Donato, "Henüz hiçbir şey vurulmadı," dedi. "Laurel Hill Alışveriş Merkezi'nde meydana gelen birkaç hırsızlık olayı dışında herhangi bir soygun ya da haneye tecavüz olayı yaşanmadı."

Bobby inançla, "Büyük vurgun için bekliyorlar," dedi ve hırsızlık çetesinin neden hiçbir faaliyette bulunmadığını açıkladı. O, Sam ve Dean yıkımın gerçek nedenini araştırırken bir oyalama taktiği idi bu. "Departmanınız en çok baskı altında olduğu zaman, aynı anda birden fazla yüksek değerli hedefe saldırıacaklardır."

"Oldukça iyi bir operasyona benziyor."

"Ne yazık ki," dedi Bobby acımasızca, "daha yeni ısınıyorlar."

"Ve zaten elimiz dolu," dedi Donato ve kaşlarını çattı. Sonra bir karara varmış gibiydi. "Sen Roy'un bir arkadaşısın..."

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

Donato, "Roy'un herhangi bir arkadaşını olduğu gibi kabul etme eğilimindeyim," dedi. "Ama umarım yetki alanı tartışmalarını bir kenara bırakırsınız. Bulduğunuz her şeyden beni haberdar edin. Bazı iyi insanları kaybettik. Keşke nedenini bilseydim."

Bobby sempatik bir tavırla, "Hiçbir nedeni yok," dedi. "İkincil hasar."

Donato, "Şu anda senin teorin duyduklarımın en iyisi," dedi. "Bu anlamsız ölümleri birilerinin üzerine yıkmak istememden başka bir nedeni yok. Onları yüz yıl boyunca penceresiz bir deliğe kilitleyin."

"Sen ve ben, ikimiz."

Bobby polis merkezinin açık devriye inceledi. İki düzine masa vardı, ama sadece bir avuç üniformalı memur oturmuş, evrak işleriyle uğraşıyor ya da bilgisayar ekranlarında çalışıyordu.

Donato Bobby'yi kısa bir ofis sırasına götürdü ve orada kaldı. açık bir kapının önünde duruyordu. İçeride, üzerinde çavuş rütbesi olan bir üniforma giyen orta yaşlı bir adam bir masanın arkasında oturmuş, bilgisayar klavyesinde hararetle bir şeyler yazıyordu.

Donato adamın dikkatini çekmek için sesini yükselterek, "Sizi Çavuş James McClary ile tanıştırmak istiyorum, Ajan Willis," dedi. McClary hemen klavyesinden başını kaldırdı, tetikteydi. "McClary, Roy'un oğlu Lucas Dempsey'i denetliyor. Bugünkü olaylar hakkında sizi bilgilendirecek. Benden herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa irtibatınız o olacak."

"İşbirliğiniz için Şef," dedi Bobby ve adamın uzattığı eli sıkıttı.

Donato idari kanada dönmek üzere odadan çıktıktan sonra McClary Bobby'ye masasının önündeki koltuğu gösterdi. "Yani... Ajan Willis, değil mi? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aşağı yukarı söylediği gibi," diye yanıtladı.

Bobby. "Bugünkü olayların detayları. Olağandışı görünen olağandışı görünüyor. Ve tanıkların bir listesi. Bir şey görmüş olabilecek herkesin..."

"Alışılmadık," dedi McClary başını sallayarak. "FBI'nın kazalarla ne ilgisi var?"

Bobby hırsızlık çetesiyle ilgili hikâyeyi tekrarladı. Sonra da yerel kazaları araştırma nedenleriyle ilgili başka sorulardan kaçınmak için konuyu hızla değiştirdi. "Lucas Dempsey sizinle temasa geçti."

McClary başını sallayarak, "Harika bir çocuk," dedi. "Genç bir devriye."

Harika bir polis memuruydu. Çok fazla potansiyeli vardı."

"Babası için çok şey ifade ediyordu," dedi Bobby. "Roy oğluyla daha fazla gurur duyamazdı."

McClary düşünceli ve kasvetli görünüyordu.

Bobby bakışlarını tekrar değiştirerek, "Bugün hakkında," dedi. "Ne tür olaylardan bahsediyoruz?"

McClary derin bir nefes verdi. "Söyleyebildiğimiz kadarıyla bir saat içinde bir blokta üç ölümcül kaza oldu. Anne merdivenlerden düşüyor ve boynunu kırıyor. Bir anesteziist ıslak fayans zeminde kayıyor ve başını çarpıyor. Ve bir emekli ev yangınında öldü."

"Yangının sebebi?"

"İtfaiye müfettişi bunun bir kaza olduğuna karar verdi," dedi McClary. "İster inanın ister inanmayın, tiftik kapağında çıkan bir yangın."

Bobby inanamayarak başını salladı.

McClary, "Günün en garip kısmı bu değil," dedi. "Yaklaşık bir saat sonra..."

Sam çevirmeli internet bağlantısıyla çeşitli yerel haber sitelerine göz atarak sabrını sınarken, Roy Dempsey de tek başına biftek yiyordu

Yemek tavada cızırdarken Dean yirmi yedi inçlik hantal televizyonun sesini kısarak açtı ve eski usul bir haber programı izledi. Haber spikeri bir ev yangınını bildiriyordu. Dean'in deneyimine göre, televizyon haber programları büyük yangınların filmlerini göstermeyi severdi.

"Cable?" diye seslendi Roy'a.

"Kolay," dedi Roy, diğer tarafını pişirmek için bifteğini ters çevirerek. "Ve bunu yapmak için lanet olası bir dijital dönüştürücü kiralamak zorunda kaldım."

"Ne yani, on iki kanalınız mı var?"

Roy fırından bir çift kızarmış patates çıkarırken, "Kendini şanslı say," dedi. "Çatıdaki antende sadece dört kanal var."

Dean son bir öneride bulunarak, "Biftek gerçekten güzel kokuyor," dedi.

Roy ona, "Sadece bir tane," diye hatırlattı.

Dean aniden kaşlarını çatı ve "Boraks stoğunuz ne olacak?" diye sordu.

"Ne için?" diye sordu Roy, kafası karışmıştı. "Biftek sosu mu?"

"Boş ver," dedi Dean. "Bagajda birkaç galonluk sürahilerimiz var."

Leviathan'a karşı buldukları tek etkili silah -onları öldürmeyip sadece yaksa bile- Dean her zaman yanında biraz temizleyici bulundurduğu için memnundu.

Roy Sam'e döndü. "Kardeşinin kafası yumuşak mı?"

Sam dizüstü bilgisayarından bağını kaldırmadan gülümsedi.

Televizyonda bir muhabir bir havaalanında genç bir kadınla röportaj yapıyordu, görüntüde kırmızı beyaz bir Cessna vardı. Ekranda üç yüzün hareketsiz görüntüleri . Dean kardeşine seslendi.

"Sam, az önce üç hava dalışçısı öldü. Hepsinin paraşütü arızalanmış, hepsi de aynı uçaktan atlamış." "Anlaşıldı," diye onayladı Sam. "Ben sadece olay yerinin yüklendi."

Roy bifteğini keserken, "Üç paraşütçü," diye düşündü. " nedir ki? Unut gitsin." Ğki elini bağının iki yanına . "Bilmek istemediğimi unuttum."

Dean Sam'e doğru yürüdü ve omzunun üzerinden ekranda bulunduğu bilgileri okudu. Haber sitesi şu kadar sadece temel bilgileri yayınlamıştı: pilotun ve kurbanların isimleri, olayın gerçekleştiği saat. Winchesterlar'ın gerçeklerin ardındaki gerçeği keşfetmek için daha fazlasına ihtiyacı olduğundan değil. Sam ayrıca bir gün önce meydana gelen üç ölümcül kazayı anlatan birkaç sayfa daha kaydetmişti.

"Hiç tanık yok," dedi Sam hayal kırıklığıyla. "İpucu bulmak için her suç mahallini . Öte yandan, pilot ve kazaya neden olan çatının ev sahibi var."

"Bu da bir başlangıç."

Roy tezgâhtaki yerinden kalkıp başparmağıyla işaret parmağı arasında bir parça biftek tutarken Dean başını kaldırdı. Tamam, Dean yemek artıkları için yalvarmamıştı ama...

Roy merdivenleri geçip arka kapıya giden kısa koridora dönerken, "Bunu nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Kedi," dedi Roy.

Dean zemin katta etrafına bakındı. Bir evcil hayvanı gözden kaçırmış mıydı?

"Kediniz mi var?"

Roy esrarengiz bir ifadeyle, "Pek sayılmaz," dedi.

Dean koridorda birkaç adım atarken Roy'un etrafına bakmak için yana doğru eğildi. Arka çimenlikte, kapıdan birkaç metre siyah bir kedi oturuyordu. Gözlerinden yansıyan ışıktaki tuhaf bir şey vardı. Roy elindeki et parçasını kedinin ön patilerinin üzerine attı. Kedi birkaç dakika boyunca emekli avcıya baktı. Sonra başını eğdi, eti dişlerinin arasına aldı ve arka bahçeye doğru koşmaya başladı. Roy bir kahkaha attı ve kapıyı kapattı.

Dean'e "Başiboş," diye açıkladı. "Yabani olabilir, hiç evcilleştirilmemiş. Kimseye güvenmiyor."

"Onu beslemenizi sağlar."

"Akraba ruhlar. Ben savaşta bir kolumu kaybettim, o da bir gözünü."

Roy tabağını, bardağını ve çatal bıçak takımını durulayıp bulaGık makinesine koydu. Ellerini kurularken, "Sanırım dışarı çıkıyorsun," dedi.

Dean Sam'e baktı, o da başını salladı.

"Sen dönene ben gitmiş olurum herhalde," dedi Roy. "Yedek anahtarlar askıda. Daireyi mahvetme."

"Başka mı?" diye sordu Dean.

"Cumartesi günü dönmüş olurum," dedi Roy. "Cuma gecesi belki arkaya bir şeyler koyabilirsin."

"Kedi için mi?"

"Unuttun, önemli bir şey değil. O kendi başının çaresine bakabilir."

"Bir adı var mı?"

Roy omuzlarını silkerek, "Cevap vereceği bir Gey yok," dedi. "O lanet olası bir kedi. Ama bazen ona Gölge diyorum."

"Seni her yerde takip ettiği için mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Roy. "Çünkü genellikle arka kapıda ıGık menzilinın dıGında bekler. Gölgelerde."

Federal takım elbiseleriyle ama FBI kimlikleri yerine sahte sigorta kimlikleriyle Winchesterlar, üç çatı işçisinin düşerek öldüğü evin sahibi Michelle Sloney ile konuşmak için Bedford Drive'a gittiler. Adresi buldular ama Sam Monte Carlo'yu birkaç ev öteye park etti ve yürüyerek geri döndüler. Krikoyla kaldırılmış araba göze batmıyordu ama kiralık bir araba olmadığı belliydi ve tanıklara vermek istedikleri profesyonel izlenimle çelişiyordu.

Araba yolundan yukarı doğru yürürlerken Dean çatıya baktı, ne bulmayı umduğundan emin değildi ama gözlerinin olağandışı bir şey fark edeceğine güveniyordu. Hiçbir şey gözüne çarpmadı. Sarı polis şeridi, garaj yolunda duran bir çöp konteynerinin etrafındaki alanı kordon altına almıştı. Dean çöp konteynerinin çatıya bakan kenarındaki koyu kan lekelerini fark etti ve işaret etti.

Sam, internette yaptığı araştırma sırasında ev sahibinin şehir merkezindeki bir bankanın şube müdürü olduğunu öğrenmiş ve Doğrudan aranan numarası bankanın internet rehberinde kayıtlıydı. Asistanını bankadan sorumlu tutmayı ve kaza mahallini inceleyebilmeleri için onlarla evinde buluşmayı kabul .

Sam zili çaldı.

Birkaç saniye sonra orta yaşlı bir kadın kapıyı açtı ve onlara kibarca gülümsedi.

"Bayan Sloney," dedi Sam. "Tom Smith. Telefonda konuşmuştuk..."

Sam'in sesi her kelimedede daha da kısılıyordu. Dean nedenini anladı. Kadın bir ağır sıkletle ya da kötü davranan bir kocayla birkaç raunt dövüşmüş gibi görünüyordu. Gözü morarmış, sağ yanağında çürükler vardı ve sağ eli sargılıydı.

"Bayan Sloney," dedi düz bir sesle. "Ben boşandım."

"Raporlara göre," dedi Sam, "kazalarda yaralandığınıza dair hiçbir fikrim yoktu."

"Oh, hayır," dedi gözünü işaret ederek. "Sakarlık. 911'i aramak için acele ediyordum ve kapıya çarptım ve elim ... Tamamen sakarlık."

"Doğru," dedi Sam, Dean'e hızlı bir bakış atarak. "Benim gibi Dediğim gibi, ortağım John Smith - bu yaygın bir isim - ve ben bölgedeki birkaç kazayı araştırıyoruz."

"Sigorta eksperleri, değil mi?" diye sordu, "Hangi şirket?"

Sam, "Biz bağımsız yüklenicileriz," dedi. "Büyük tazminat taleplerinde yer alan taraflardan herhangi birinin sahtekarlık yapmasını önlemeye yönelik bir düzenleyici gözetim girişiminin parçasıyız."

Dean, "Burada neler olduğuna dair net bir resim elde etmemiz gerekiyor," dedi. "Fazla vaktinizi almayacağız."

"Öğle yemeği için eve geldiğimde üçü de çatıdaydı," dedi ve ekledi: "Ev sahibi Bay Sedenko bana neredeyse bitmek üzere olduklarını söyledi."

"Fırtına hasarı onarımı haklı mı çıkardı?"

"Bu bardağı taşıran son damla oldu," dedi. "Çatı onarımı gecikmişti. Bahanelerim tükendi."

"İş ahlakında profesyonelliğe aykırı bir şey var mıydı?" diye sordu Sam. "Aylak aylak dolaşmak? Alkol alıyor muydu?"

"Oh, hayır. kadarıyla hayır," dedi. "Hızlı ve etkiliydiler. İnanın bana, ev ödevimi yaptım ve şirketi kontrol ettim. Lisanslı, gümrüklü ve sigortalılar. Yıllardır bu işi yapıyorlar. Şehirdeki referansları bile kontrol ettim. Hiç şikayet yok."

Dean sesli düşünerek, "Yani durup dururken bu üç deneyimli çatı ustası sakarlık yapıp çatınızdan düşüyorlar," dedi.

"Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır, değil," dedi Sam uzlaşmacı bir tavırla ve Dean'e uyarıcı bir bakış attı. "Şu anda çılgınca bir tesadüf gibi görünüyor. Onun düştüğünü gördün mü?"

"Sadece sonuncusu," dedi, "ondan önce içerideydim. Mutfak penceresimin önünden gevşek bir kiremit uçtu. Sonra bir şeyin çarptığını duydum. Çöp konteynırına moloz attıklarını düşündüm. Geriye dönüp baktığımda, belki de ilki o kiremitin üzerinde kaymıştır."

Onları kapısından çıkarıp küçük bir revağın altından geçirerek evin önünden geçen dar kaldırım boyunca, duvardan sökülmüş bir iniş borusunun olduğu yere götürdü.

"İkinci çarpışmadan sonra dışarı çıkıp bakmaya karar verdim O sırada Bay Sedenko'nun çatıdan düştüğünü gördüm. Sanırım kendini oluğa tutturmaya çalışıyordu. Ama geriye doğru devrildi ve yüz üstü kaldırıma çarptı. Boynunun arkasını duydum." Gözlerini sıkıca kapattı. "Korkunçtu. Onun yanındaki diğer cesetleri gördüm. Öldüklerini biliyordum ama... Ama bir şeyler yapmalıydım, birini aramalıydım. Yardım çağırdım ama fark etmemiş gibiydi, ben de hemen geri döndüm..."

"Kim?" diye kesti Sam. "Kim ilgisiz görünüyordu?"

"Takım elbiseli bir adam vardı," dedi, "caddede yürüyordu. Onu kaldırımda, posta kutumun yanında gördüm. Ona 911'i için bağırdım ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben de eve geri koştum ve o sırada kendi kapıma çarptım."

"Bu adam," dedi Dean, "onu tarif edebilir misin?"

"Nasıl görüldüğünü hatırlamıyorum. Ama uzun boyluydu, yani geniş ve uzun. Belki senden birkaç santimetre daha uzundu." Devam etmesi için başıyla işaret eden Sam'i gösterdi. "Siyah bir takım elbise ve şu yuvarlak kenarlı şapkalardan birini giyiyordu - melon şapka."

"Hepsi bu kadar mıydı?"

"Bastonu vardı. Çok... resmi görünüyordu."

"Ve bu adamı daha önce hiç görmedin mi?" diye sordu

Dean. "Hayır," dedi, "ve onda garip bir şeyler vardı."

"Nasıl yani?"

"Tam olarak değil, biliyor musun?" dedi, "Ya da ağır işitiyor, hatta belki de tamamen sağır. Her neyse, beni anlamıyormuş gibi davrandı. Yani, açıkça panikliyordum ama yüzünde sanki bu korkunç kazaya uygunsuz tepki veren benmişim gibi eğlenen bir sırıtış vardı."

"Çatıyı kontrol etmek istiyoruz," dedi Dean. "Girişi olan bir pencere var mı ya da...?"

"Garajda bir uzatma merdivenim var."

"Mükemmel."

On dakika sonra Dean çatıdaki incelemesini tamamlamıştı. Kayıp kiremit dışında olağandışı bir şey bulamamıştı. Bayan Sloney, polisin jeneratöre ve çatı ustalarının aletlerine cinayet izi aramak için el koyduğunu açıkladı.

Monte Carlo'ya döndüğümüzde, Sam dedi ki. "Gevşek bir kiremit üç çatı ustasını nasıl öldürebilir?"

Dean, "Ben paramı John Steed'e

yatırıyorum," dedi. "Kim?"

"Yenilmezler: 'lardan TV dizisi. Emma Peel?

O kedi kıyafeti!" dedi Dean. "Bu Steed'in görünüşüydü."

"Kedi kıyafeti mi?"

"Hayır," dedi Dean, sinirlenmişti ve Sam'in kendisiyle dalga geçip geçmediğinden emin değildi. "Diana Rigg kedi kostümü giyiyordu. Steed melon şapkalı bir takım elbise giyiyordu ve bir baston taşıyordu - aslında bir şemsiye ama bastona benzer bir yanı vardı."

Sam'in ifadesiz bakışlarının devam fark edince ekledi: "Dizi sendikasyon halinde yayınlandı, muhtemelen her zaman hala genişletilmiş kablolu kanallarında. Ve kötü olan.

Uma Thurman ve İngiliz'in oynadığı film versiyonu... Güven bana, tamam mı? Bu bir John Steed bakışı."

"Kaldırımın aşağısındaki melon şapkalı adam," dedi Sam, "onun posta kutusunun yanından geçiyor."

Dean düşünceli bir ifadeyle, "Yürüyor," dedi. "Acaba testereli adamın yanından da geçti mi?"

"Tanık yok," dedi Sam. "Cessna pilotuyla konuşalım ve oradan devam edelim."

Yedi

Tora bir başka banliyö sokağında yürürken kendini daha büyük bir tuval arayan bir ressam gibi hissediyordu. İş günü çok geçmeden sona eriyor, babalar ya da anneler işten dönüyor, çocuklar akşam yemeğini beklerken ödevlerini yapıyordu. Aile dinamikleri devreye girerek Tora'ya kızgınlığını tırmandırma ve küçük tartışmaları fiziksel şiddete dönüştürme fırsatı verdi. Ama onun aklında daha büyük bir şey vardı.

Bakımsızlık belirtileri gösteren bir evin önünde durduğunda odağını genişletti ve agorafobik bir istifçiyi fark etti. Kırılğan kemikleri olan yaşlı bir kadın, yerden tavana kadar eşya yığınlarıyla kaplı odalardan geçerek

sararmış gazeteler ve küflenmiş kitaplar. Kadın eğilmiş bir gazete kâğıdı kulesini devirene kadar bekledi ve yığını biraz itti. Yere yuvarlandı, tökezlemesine ve tozla kaplı zemine yayılırken kalça kemiğinin çatırtısını duymasına neden oldu. Acı içinde inledi ve kendini toparlamaya çalıştı. Bunun yerine kâğıt yığınlarını çekiştirerek domino etkisi yarattı. Yüzlerce kiloluk kâğıt yığını üzerine çökerek onu yere yapıştırdı ve sonunda boğdu.

Sokağın biraz ilerisindeki ev hiç de zor değildi. Belindeki nedeniyle çalışamayan orta yaşlı bir adam, yumru bir kanepeye uzanmış, parmaklarının arasından sarkan yanan sigarasıyla ESPN'in önemli programlarını izliyordu. Adam birkaç saniye içinde uyuyakaldı ve sigara, fast food ambalajlarıyla dolu tüylü halının üzerine düştü. Eski püskü kanepesi son derece yanıcıydı ve birkaç dakika içinde sahibini yaktı.

Evin şaşırtıcı bir şekilde çalışan duman alarmları tiz bir koro halinde çalışmaya başladığında Tora, sokağın karşısındaki evden tıknaz, sakallı, kıvrıkcık siyah saçlı bir adam gördü. Adam mavi bir tulum giyiyordu ve sol göğüs cebinin üzerinde Frank yazan bir yama vardı ve hırpalanmış kırmızı bir alet kutusu taşıyordu. Frank kutuyu açtı

Yan panellerinde iki çizgi halinde "Kiriakoulis Plumbing No Job Too Small" yazan beyaz bir minibüsün arka kapıları. Tesisatçı alet kutusunu minibüsün arkasına itti ve arka kapıları kapatmak için geri çekildi.

"Frank!" Tora bağırdı.

Frank arkasını döndü, yüzündeki neşeli ifade bir anda hafif bir şaşkınlığa dönüştü. "Seni tanıyor muyum?"

"Hayır, ama beni bırakacak birine ihtiyacım var."

"Ah, üzgünüm bayım, sigortam geçmeme izin vermiyor..."

Tora hızlı bir hareketle sopasını yatay olarak ve ucunu sol eliyle yakaladıktan sonra demir kaplı ucunu ileri doğru savurarak Frank'i kızarmış bir domuza saplar gibi sapladı. Sopanın ucunu yukarı doğru eğerek kaburgalarını parçaladı ve kalbini deldi. İri adamı ayaklarından kaldırdı ve güçlü bir sarsıntıyla arabanın arkasına itti. Kalp kası tahrip olduğu kan kaybı çok azdı. Frank'in ceplerine uzandı ve minibüsün anahtarlarını çıkardı. Birkaç hızlı hareketle bastonundaki kanı ve kan izlerini sildi. Sonra arka kapıları çarparak kapattı ve sürücü koltuğuna atladı.

Kısa süreli şiddet olaylarına kimse tanık olmadı.

Birkaç dakika sonra, kendisini Kressen Bulvarı'na geri götüren yerel yolları takip etti. Karşı yönden gelen bir itfaiye aracı ve bir ambulans onu solladı. Arabayı yavaşlattı ve acil durum araçlarına yol vermek için direksiyonu bankete kırdı. Onlar geçince tekrar hızlandı ve Laurel Hill Alışveriş Merkezi tabelalarını takip etti.

Dean ve Sam Haddon Havaalanı'nda üç paraşütçünün ölümüyle ilgili herhangi biriyle konuşmadan önce iki muhabir ve kameraman ekibini atlatmak zorunda kaldılar. Bir ekip muhtemelen anlatıcı için arka plan görüntüsü olarak havaalanının kendisini filme alırken, diğer muhabir cesetlerin indiği yeri gösteren üç farklı noktayı işaret eden bir bakım işçisiyle röportaj yaptı.

Sırtları kameralara dönük olan Winchester'lar Skydive Launchers hangarına doğru ilerlediler. Şirketin sahibi Angie Booth'u buldular; Booth, üçlü trajedi karşısında şoke olmasına rağmen, özellikle de kendilerini basın mensubu değil de sigorta eksperisi olarak tanıttıktan sonra sorularını yanıtlamaya istekliydi.

"Hepsi deneyimli atlayıcıları," dedi. Sinirden titreyen elleriyle saçındaki koyu renkli bir tutamı okşadı.

Yüz. "Burada daha önce düzinelerce atlayış yapmışlardı. Kendi ekipmanlarını getirmişler ve kendi paraşütlerini hazırlamışlardı. Üç paraşüt de arızalandı, yedek paraşütleri de arızalandı. Bilinçsiz olsalar bile AAD'lerin yedek paraşütleri açması . Bu nasıl olmuş olabilir anlamıyorum."

"Bugün paraşütlerini hazırladılar mı?" diye sordu Dean.

"Evet," dedi Angie, elini hangardaki geniş bir açık alanda gezdirerek. "Bugün atlayan diğer herkesle birlikte ana paraşütlerini de buraya topladılar."

Hangarın yakın tarafında bir sıra dolap sıralanmıştı. Arka tarafta ofisler vardı. Üç kırmızı ve beyaz uçak duruyordu ön tarafta ve Giriş. Angie vardı Sam ve Dekan Tam bir soruşturma yapılana kadar öngörülebilir gelecek için planlanan tüm atlayışları iptal söyledi.

Dean uçakları gördüğünde başarısız bir şekilde ürpertisini bastırmaya çalıştı. O küçük uçaklardan biriyle uçuş düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetiyordu. On üç bin feet yükseklikte o uçaklardan birinin yan kapısından kendini kasten atma fikri muhtemelen ona kâbuslar gördürürdü. Affetmeyen pistte son hızda bir göbek atışı mı? Hayır, teşekkürler! Ayaklarını yere sağlam

"Peki ya yedek paraşütler, onları kim paketledi?" diye sordu Sam.

"Sertleşmemeleri için rezervleri birkaç ayda bir burada paketliyoruz," dedi ve ekledi: "Sertifikalı bir donatıcımız var. Bu hafta bir aile tatili için Antigua'da. Pazartesi günü dönmesi bekleniyor."

"Yedek askerler görev başında mı?" diye sordu Sam.

"Görünüşe göre üç kişiden sadece biri," dedi. "Olay olduğunda ofisimdeydim. Üç adam da paraşütlerinin açılması gereken otuz saniye içinde, belki on-on beş saniye arayla öldüler."

"Her şeyi gören oldu mu?" diye sordu Dean. "Pilotla konuşmalısınız."

"O burada mı?"

"Sen," dedi bir kadın.

Çekici kadın yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve kahverengi deri bir bomber ceket, siyah bir üst, yıpranmış kot pantolon ve yıpranmış kahverengi deri botlar giymişti. Doğal olarak bronzlaşmıştı, çok az makyaj yapıyordu ve koyu kahverengi gözleri sanki ağlıyormuş gibi kırmızı çerçeveliydi.

"Luna onların pilotuydu," diye açıkladı Angie. "Luna, bu beyler kazayı araştıran sigorta eksperleri."

"Luna Checchini," dedi pilot, devam etmeden önce elini önce Sam'e sonra Dean'e uzatarak. "Bu adamları yarım düzine kez aldım. Belki daha fazla. Üniversiteden çıktıklarından beri. Hep birlikte atladılar. Yerdeyken, eski okul arkadaşlarının yapması beklendiği gibi bana asılırlardı, ama havalandıktan sonra tek düşündükleri atlayış ve onun heyecanı olurdu."

"İşin içinde alkol ya da uyuşturucu var mıydı?" diye sordu Dean.

"Hayır, durum böyle değildi," dedi Luna. "Atlayarak kendilerini sarhoş ettiler. Bunu keyif verici maddelerle karıştırdıklarından karıştırdıklarını sanmıyorum."

"Luna, sen ne olduğunu gördün mü?" Sam ona sordu.
"atladıktan sonra mı?"

"Mac-Bob McGlaughlin atlayan son kişiydi. Tam atlayacağı sırada uçak türbülansa girdi ve garip bir şekilde düştü. Her şey bir anda oldu. Ona olabildiğince çabuk ulaştım. Anladığım kadarıyla paraşütünü açmayı hiç denememiş. AAD'nin açılması gerekirdi ama açılmadı. Yere ilk o çarptı."

"Peki ya" - Sam notlarına atıfta bulundu - "Art Polan ve Dave Jackson?"

"Art'ın paraşütü karışmış," dedi sessizce. "Onun olduğunu biliyordum çünkü kırmızı ve . Noel renkleri. Dave'inki kırmızı, sarı ve siyahtı. Görebildiğim kadarıyla Art paraşütünü düzeltmeye çalışıyordu ama pes etti ve bıraktı. Ondan hemen sonra kurtarma kolunu çekmesi gerekiyordu. Ya çekmedi ya da arızalandı. Her iki durumda da, yedek paraşütü serbest bırakmak için AAD'nin açılması gerekirdi. Ama bu olmadı."

"Peki ya Art?" Dean sordu.

"Ana kanopisi çok hızlı açıldı ve yırtılmaya başladı," diye devam etti Luna. "Bıraktı ve yedeği çekti. Birkaç saniye için en azından iyi olduğunu düşündüm. Paraşüt açıldı. Ama..."

"Ne oldu?"

"Koşum takımı... kayıyor gibiydi. Tamamen gevşedi."

Sam kaşlarını çattı. "Bu kayışlar çok sağlam, değil mi?"

"Çok," diye araya girdi Angie. "Öyle olmak zorundalar."

"Polis malzemenin bir kısmını geri aldı," dedi Luna onlara. "Adli tabiplerden biri dikişlerin gevşediğini ve malzemenin çürümüş gibi parçalandığını söyledi."

Dean, "Vites yükselttiğinizde böyle bir şeyi fark edersiniz," dedi.

"Peki üç AAD'nin birden çalışmamasını nasıl açıklıyorsunuz?" dedi Angie. "Bu hiç mantıklı değil."

Winchesterlar Skydive Launchers hangarından ayrılırken bir haber aracı çoktan olay yerinden ayrılmıştı ama diğer muhabir bakım görevlisiyle röportajını bitirmiş ve onlara katılmak için yola çıkmıştı. Neyse ki o ve kameramanı heyecanlı bir sohbete dalmışlardı ve Dean ile Sam'in otoparka döndüklerini fark etmediler.

Bobby aradığında Dean otoparktan çıkmak üzereydi.

Sam telefonu açtı ve Dean kısa konuşmanın sadece onun tarafını dinledi.

"Hey, Bobby, ?

"Alışveriş merkezi mi? Bekle bir dakika." Sam torpido gözünden bir harita çıkardı. Roy bunu onun için mutfak masasının üzerine, yedek ev anahtarının yanına .

"Browning Bulvarı ve 38. Yol - bulduk. Bir milden daha az mesafedeyiz.

"Tamam."

Sam aramayı bitirirken Dean, "Ne?" diye sordu.

"Bununla bir ilgisi olmayabilir," dedi Sam söze girerken, "ama alışveriş merkezinde elinde tabanca sallayan ve insanları vurmakla tehdit eden bir adam var."

"Melon şapka mı takıyor?"

Sekiz

Laurel Hill Alışveriş Merkezi, birkaç şehir bloğuna , ana alışveriş merkezi ve ortasındaki lüks çapa mağazaları ile daha küçük alışveriş merkezleri ve franchise'ların perakende dalgaları gibi etrafına dağıldığı geniş bir alışveriş kompleksi idi. Uyduların en büyüğü, yolun karşı tarafındaki Hillcrest Alışveriş Merkezi'ydi

38. Alışveriş yapanlar araçlarını alışveriş merkezinin otoparkına ya da plazaya park edebilir ve bir taraftan diğerine kapalı bir yaya geçidi üzerinden yürüyebilir.

38. Yol, iş bölgesinin kalbinden geçen ve Philadelphia'dan gelen ya da Philadelphia'ya dönen sürücüler için çok uygun olan doğu-batı istikametindeki ana arterlerden biriydi. Browning Yolu 38. Güzergâhı ikiye bölüyordu ve Dean hafif trafikte kuzeye, alışveriş merkezinin batı girişine doğru hızla ilerledi, arabaların arasından sıyrıldı ve sarı ışıkları gaza basmak için bir işaret olarak yorumladı.

Akşam trafiğinin başladığı saatlerde, alışveriş merkezinin otoparkı iş çıkışı alışveriş yapanlarla hızla doluyordu. Birçok insan maaşlarını Perşembe günleri alıyor ve gün sona ermeden önce banka hesaplarını boşaltma ihtiyacı hissediyordu. Dean en yakın otoparkı aramak yerine, L şeklindeki alışveriş merkezinin kuzey tarafındaki ilk boş alana yöneldi. Bobby'ye göre silahlı adamı L'nin kıvrımında bulacaklardı.

Monte Carlo'dan atladıklarında Dean ceketinin altından bel kemerinin arkasına soktuğu otomatik silahına uzandı. Sam dirseğinden tuttu ve işaret etti. Arabanın ortasında

Alışveriş merkezinin kuzey tarafında, yükleme alanında boş bir polis aracı vardı ve ışıklı çubuğu yanıp sönüyordu. Bu, en az bir polis memurunun çağrıya çoktan yanıt verdiği anlamına geliyordu.

Sam, "Unutmayın, biz sigorta eksperleriyiz," diye uyardı. "FBI ajanı değiliz. Silahlarımızı ateşleyerek içeri giremeyiz."

Dean bundan hoşlanmamıştı ama karşı da çıkamazdı. Bu ilk müdahaleciye ek olarak, muhtemelen daha fazla

Üniformalı adamlar birkaç dakika içinde alışveriş merkezini bastı ve bu kez Winchesterlar ateş etmelerini mazur göstermek için sahte FBI kimlikleri gösteremediler. Endişeli vatandaşlar gibi davranmak zorundaydılar - ve mümkün olduğunca anonim olarak. Çenesi düşüklerle savaşmaya hazır olana kadar Leviathan'ların radarından uzak kalmak için her şeyi yapabilirlerdi.

O ve Sam alışveriş merkezine Jamaican Nights Restaurant ile Urban Apparel arasındaki güneybatı köşesindeki kapıdan girerken Dean bir silah sesi duydu, ardından panik içinde çığlıklar yükseldi. İnsanlar, Sparkles Kuyumculuk'taki bir satış tezgâhının önünde duran ve kalabalığın arasından elindeki silahı - bir Smith & Wesson - tezgâhın arkasındaki dehşete düşmüş satıcı kadına doğru sallayan tetikçinin önüne doğru dağıldı. Görünürde ne melon şapka ne de baston vardı ve adam Bayan Sloney'nin gördüğü kişi olamayacak kadar küçük görünüyordu.

Kahverengi ve altın çizgili üniformalı bir güvenlik görevlisi kuyumcunun yanındaki duvara yaslanmış baygın bir şekilde oturuyordu. Dean önce silahlı adamın onu düşündü ama sonra renkli bir minyatür trenle örtülmüş başka bir ceset gördü, Küçük çocukların alışveriş merkezinin açık alanlarında daireler çizerek bindikleri tekerlekli türden. Kurbanın sadece bacağı trenin kırmızı vagonundan dışarı çıkıyordu, ama bu altın şeritli kömür grisi üniformayı ortaya çıkarmaya yetiyordu. Bacak seğirdi.

"Sam, bir polisi vurdu," dedi Dean. "Trenin arkasında."

Aynı mahalleden bir kadın bağırdı: "Yardım edin! O ölüyor!"

Alışveriş poşetlerini ellerinde tutan iri gözlü insanlar Winchester'ların yanından geçerek en yakın çıkışa . Diğerleri ise sütunların ya da yakındaki dükkânların vitrinlerinin arkasına saklandılar; görünür olmaktan ve silahlı adam tarafından vurulma riskinden korkuyorlardı.

"Ben silahlı adamı alacağım," dedi Sam. "Dışarıdan .
Polise göz kulak ol."

Sam silahlı adamla arasındaki mesafeyi kapatmak için gizlice yaklaşırken, Dean koridorun diğer tarafına doğru yürüdü ve aceleyle alışveriş merkezinin ortasına doğru ilerledi. Korkmuş ama yön duygusu zayıf olan ve çıkıştan uzaklaşan başka bir alışverişçi gibi görünüyordu. Silahlı adam elini tekrar alışveriş yapan kişiye doğrulttuğunda Dean ilerledi ve trenin motorunun arkasına saklandı. Çömelerek, görünmemek için vagonların kavisi boyunca koştu.

Yere düşmüş alışveriş poşetlerinin arasında diz çökmüş genç bir kadın, sırt üstü yatmış, karnındaki kurşun yarısından kanlar akan, titreyen bir polis memurunun sol elini sıktı. Adam inliyor ve mırıldanıyordu, göz kapakları titriyordu.

"Lütfen! Ona yardım edin! O ölüyor! Bir şeyler yapın, lütfen, lütfen!"

Tedavi edilmezse polis memuru birkaç dakika içinde kan kaybından ölecekti ve o da şoktaydı. Dean ekip arabasının üzerinden baktı ve Sam'in görüş alanının hemen kenarında silahlı adama doğru ilerlediğini gördü. Adam Sam'in yaklaştığını fark eder etmez paniğe kapılacak ve ona doğru ateş edecekti.

Dean çantasından düşen üç beyaz tişörtten oluşan paketi aldı. "Beni dinle," diye fısıldadı kadına acilen, "Sana ihtiyacım var..."

"Lütfen! Ona yardım etmelisiniz!" "Hanımefendi, siz-"

"Acele edin! <Lady, adın ne - adın? "Ne? Mimi-Mimi Gendron. Ama ben-"

"Mimi, bunu yapabilirsin."

"Bilmiyorum, h-"

"Kanamayı durdurmalıyız," dedi Dean ve tişört paketini yırtarak açtı. İkisini üst üste katladı ve yaranın üzerine bastırdı.

"Ellerini ona doğru bastır. Şimdi!" Mimi başını salladı ve ellerini Ellerini çoktan kanı emmiş olan tişörtlere dayadı. "Baskı uygulayın. Sakın bırakmayın. Sağlık görevlileri birkaç dakika içinde burada olacak. Sadece sıkı tutun. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, evet!"

"Güzel," dedi Dean. "Şoka giriyor, bu yüzden onu sıcak tutmamız gerekiyor."

Dean bir kazak ve iki kot pantolon aldı ve fazla giysileri titreyen polis memurunun etrafına sardı.

Vurulduğunda silahı elinden fırlamış olmalıydı. Dean etrafına bakındı ve otomatik silahı yirmi metre geride, danışma masasının altında yerde . Silahını kaybettikten sonra polis kemerinden başka bir silaha uzanmış olmalıydı - zayıf tutuşundan siyah bir silindir kaydı. Dean uzatılabilir copu uzandı ve çekerek açtı.

Kızarmış tişörtünü sıkıca tutmaya devam eden Mimi'ye baktı polisin kana bulanmış karnını tuttu. "misin?" Dudaklarını endişeyle birbirine bastırarak başını salladı.

Dean arkasını döndü. Başını trenin kırmızı vagonunun üzerinden bakabilecek kadar kaldırdı.

"Dur orada!" diye bağırdı silahlı adam. "Yoksa beynini dağıtırım!"

Dean dondu kaldı.

Ama adam, kendisinden üç metre ötede, aynalı bir sütunun yanında duran Sam'e bakıyordu, elleri havada, avuç içleri dışarıdaydı.

"Sakin ol dostum," dedi Sam sakince. "Artık burada kimsenin canının yanmasına gerek yok."

"Öyle yaptı," diye bağırdı adam, silahını kısa bir süre tezgâhtara doğrultarak. "Fişim olmadığı için nişan yüzüğünün parasını geri vermedi!"

"Parayı al," dedi kadın. "Ne istersen al!"

"Benim olanı istiyorum," diye ısrar etti silahşor. "Hepsi bu ! Ama bir sürtük olmak zorundaydın, değil mi? Tıpkı kız arkadaşım gibi."

Sam yarım adım daha yaklaşarak, "Bunu yapmanı istemezdi," dedi.

"Siktiğimin kaltağı! 'Öfke kontrolü' olduğunu söylüyor! O ne bilir ki?"

Sam yarım adım daha yaklaştı.

Adam ileri atıldı ve silahını Sam'in kafasına doğrulttu. "Bir adım daha atarsan suratını dağıtırım!"

"Hey, göt herif," diye bağırdı Dean silahlı adamın arkasından.

Sayaç sağındayken adam saat yönünün tersine döndü ve silahı vücudunun üzerinden yeni tehdide getirdi. Ama adam 180 derecelik dönüşünü tamamlayamadan Dean uzattığı copla bileğine vurdu. Adam acıyla bağırdı, tabanca uyuşmuş parmaklarından düştü ve yaralı bileğini göğsüne bastırdı. Sam hemen sağ dizinin arkasına bir tekme attı, bunun üzerine adam yüzüstü yere yığıldı ve Sam de onu yere kadar takip etti. Sam dizini silahlı adamın sırtına bastırarak onu etkisiz hale getirdi ve Dean yaralı polisin kemerinden aldığı bir çift kelepçeyi kardeşine fırlattı.

Silahlı adam Sam kelepçeleri sırtına taktığı için inlerken Dean baygın muhafızı inceledi. Adamın yırtık kafa derisinden kan geliyordu ama nabızı ve nefes alması normaldi. Muhtemelen bir beyin sarsıntısıydı, daha kötü bir şey değildi.

İlk silah sesinden sonra alışveriş merkezinden kaçmamış olan müşteriler yavaşça vitrinlerin arkasından başlarını kaldırdılar ya da saklandıkları dükkanlardan çıktılar ve durumun güvenli olup olmadığını ve eğer güvenliyse tehdidi kimin etkisiz hale belirlemek için olay yerini .

Çok fazla göz, diye düşündü Dean, kameralı ve internet bağlantılı cep telefonları. Burada olamayız. Çenesi düşükler için bir 'gelin ve beni alın' tabelası asabiliriz.

Yaklaşan siren sesleri Dean'in endişelerini daha da artırdı.

Sonra otoparkta bir patlama oldu, bunu bağırışlar ve çığlıklar izledi.

Bu yeni tehdit karşısında temkinli alışveriş yapanlar çıkışa doğru koşmaya başladı.

Dean inanamayarak Sam'e baktı.

Alışveriş merkezinin kuzey ucundan, her biri bir eli kılıfsız otomatik silahının kabzasında olan birkaç polis memuru Sparkles Jewelry'ye doğru koşmaya başladı. Tıbbi kitleri olan iki sağlık görevlisi de hemen arkalarından geldi.

Sam ayağa ve inleyen silahlı adamdan uzaklaştı.

Dean ayağıyla tabancayı yerden alıp kuyumcu dükkânına doğru savurdu.

"Bunu deli gözlerden uzak tut," diye tezgâhtara talimat verdi; tezgâhtarın yanında, birkaç dakika öncesine kadar tetikçi ve hedeflediği kurbanla aralarına sağlıklı bir mesafe koymuş olan diğer mağaza çalışanları da vardı.

Dean ve Sam bir cevap beklemeden dışarı kaçan son müşterilere katıldılar.

ki alışveriş merkezine girdiklerinden beri çok şey olmuştu. Otoparkın sonundaki polisin işi başından aşkındı. Çıkış şeritlerinde birkaç kaza meydana gelmişti. Hız yapan bir polis arabası, alışveriş merkezinden yanlış şeritte hızla çıkmaya çalışan bir müşterinin arabasıyla çarpışmıştı. Başka bir araba da setin üzerinden kayarak havaya uçmuştu - duydukları patlamanın nedeni buydu. Kaza yerlerinin birçoğundan benzin sızıyor ve çıkış rampalarından birinden otoparktaki trafik sıkışıklığına doğru akıyordu.

Dean melon şapkalı ya da sopalı birinin izini bulmak için etrafı tararken, çoktan bir sigarayı endişeyle üfleyen bir adam gördü. Adam yanan izmariti orta parmağıyla başparmağından uzaklaştırdı. Izmarit havada uçtu -

ve parlak bir benzin birikintisinin içine düştü. "Oh, kahretsin," dedi Dean.

Alevler kızgın bir yılan gibi asfaltta ve otoparktan çıkmak için başarısızca çabalayan araçların altında titriyordu. Yanan lastiklerden çıkan yoğun duman

havada. Aşağıdan yayılan yangının yuttuğu arabalardan inen kadın ve erkekler çılgınlık atmaya devam etti.

"Arabalardan uzak durun!" diye bağırdı Sam, sanki 4 Temmuz havai fişek gösterisini izliyormuş gibi etrafta dikilen birkaç lastik kafalıya.

Bir polis arabası, ışıkları yanıp sönerik alışveriş merkezinin batı tarafında yavaşça ilerledi. Araçtaki polis memuru hoparlörden konuşarak insanlardan 38. Yol'un güney kaldırımından otoparkı terk etmelerini

Çıkış şeridinde sıkışan araçlardan biri patladı, patlamanın şiddetiyle havaya uçu ve camları patladı. İkinci bir araba patladığında, insanlar ellerinde kalan son çantaları da bırakarak, sanki kurtlar tarafından kovalanıyormuşçasına otopark boyunca koşmaya başladılar. Bir yığın insan tek bir yöne doğru yığıldı.

Dean toplu göçün yönünü - benzin yangınından ve patlayan arabalardan uzakta - yanlış bulmuyordu ama ezilme tehlikesi dışında bir şey onu endişelendiriyordu. Kötü bir durum daha da kötüye gitmiş ve görünürde bir sonu olmamıştı. Şimdi sanki bir sonraki taşın yuvarlanmasını bekliyorlarmış gibi görünüyordu.

"Bu sana da tuhaf geliyor mu Sam?" "Evet.

Nedenini tam olarak söyleyemem."

Dean, "Bu kasıtlı bir şey gibi geliyor," dedi. "Sanki birileri ipleri elinde tutuyor."

Birlikte, yaya üst geçidine doğru ilerleyen kalabalığı takip ettiler. Route 38 üzerindeki trafiği geçebilecek kadar yükselen spiral merdivene adım attıklarında herkes yavaşladı. Üst geçit, vandalların aşağıda hız yapan araçlara nesneler fırlatmasını önlemek için insan Habitrail tüneli gibi bir siklon çitle çevriliydi.

Dean merdivenlerin dibine önce, merdivenlerin başında duran koyu renk takım elbiseli uzun boylu adamı gördü.

Tünelin karşı tarafında, Hillcrest Alışveriş Merkezi merdivenlerden inen adam, sanki insanların kendisine doğru gelmesini bekliyormuş gibi duruyordu. Dean adamdan yüz metre uzakta ve görüş alanı dışında durmasına rağmen bir ayrıntıdan hiç şüphesi yoktu.

Melon şapka takıyordu.

Dokuz

Tora'nın ilk hamlesi - silahlı adamı alışveriş merkezinde şiddete teşvik etmesi - panik dalgasını . Ancak daha büyük plana odaklanmak için dikkatini geri çekmesinden sadece birkaç dakika sonra, bir şey ya da biri öfkeli adamı zamanından önce etkisiz hale getirdi. Oluşmakta olan kaosu ortasında düzenin yeniden sağlanması Tora'ya psişik bir çekiç darbesi gibi çarptı. Genişlemiş bilinci, acil kovuşturmayı engelleyecek kadar uzun süre adamın yanında kalmıştı. Şimdi tekrar zihniyle iletişim kurmak için durakladı ve üniforma değil ama iş kıyafeti giyen bir çift davetsiz misafir gördü. Siviller - ya da insanların deyimiyle İyi Samiriyeliler. Kendini suçladı. Dikkatsiz davranmıştı. Ama planı işliyordu ve şu anki durum çok daha önemliydi.

Şu anda bile davetsiz misafirler yaklaşıyordu ama onlar da diğerleri arasında sadece iki kişiydi ve onu durdurmak için herkes güçsüzlerdi. Engelleyemedikleri şeyi görmelerine izin verin.

Kalabalığı yaya köprüsü üzerinden kendisine çekmek için tasarladığı araç çarpışmaları, benzin yangınları ve patlamaların ardından onları karşılamaya hazırlandı.

Beton yürüme yolundaki sayısız çatlağı çoktan incelemişti. ile Üçüncü gözüyle her bir küçük çatlağı, her bir takviye çubuğunun konumunu ve durumunu görebiliyor, betonun altındaki her bir pas zerresini ve taşıyıcı yapıdaki her bir metal yorgunluğu ipucunu tespit edebiliyordu.

Emin bir el ve açık bir niyetle, demir kaplı Sopasının ucu betondaki en derin iki çatlağın kesiştiği noktaya çarptı. Tüm yaya köprüsü hedeflenen darbenin altında sarsıldı ve bir an sonra çürüme olağanüstü bir hızlandı. Çatlaklar , derinleşti ve çoğaldı. Açıkta kalan betonun bazı kısımları kırılgan hale geldi ve kum benzeri bir kıvamda ufalandı. Beton tozu geçen arabaların üzerine savruldu. Sürücüler yaklaşan tehlikenin farkında olmadan

ön cam sileceklerini birkaç kez çalıştırarak tozu temizlediler ve yolculuklarına devam ettiler.

Alışveriş merkezindeki kaostan kaçan insan kalabalığı merdivenlerin tepesine ulaştı ve üst geçide doğru koşmaya başladı. Öndeki insanlar kısa süre sonra bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Ufalanan beton ayaklarının altından kaydı, bazıları tökezledi, diğerleri ise irkildi. Gözleri fal taşı gibi açılmış bej rengi takım elbiseli bir kadın tökezledi ve yüksek topuğu bir boşluğa girip kırılınca düştü. Timberland botları giyen bir adam, ayaklarından biri dizine kadar zemine batınca acı içinde küfretti. Mücadele eden öncü grup , daha geridekiler bağırarak ve iterek liderleri yola devam etmeleri için cesaretlendirdi.

bu noktasından adresinde patika ayrılmıştır.

Saniyeler içinde tamamen çöktü. Köprüde mahsur kalan ve geri çekilemeyen çok sayıda insan, akşam trafiğinin yoğun olduğu saatlerde köprünün altından geçen sürücüler çökmeyi çok geç fark edip trajedinin daha da kötüleşmesini önleyene kadar dayanmak zorunda kaldı.

Betona gömülü askı kabloları gerginliğini kaybederek sarkmaya başladı. Ağırlıktaki ani artış üst geçidin bükülmesine neden oldu ve her esneme hareketi parçalanmakta olan metal iskelete daha fazla yük bindirdi. Üst geçidin tamamı batıya doğru eğildi ve bir okyanus gemisinin alabora olması gibi yavaş ama amansız bir şekilde devrildi. Bir dizi gürültülü patlamayla birlikte, siklon çitin batı tarafı parçalanan betondan ayrıldı. Köprünün ortasında sıkışıp kalanlar önlerindeki ya da arkalarındakileri itip tekmeleyerek umutsuzca her iki yöne doğru kaçmaya çalıştılar. Erkekler çığlık attı, kadınlar feryat etti ve bazı çocuklar korku içinde ağladı.

Geri çekilmenin bir seçenek olmadığını anladıklarında, saldırıya geçtiler.

Öndeki adamlardan bazıları üst geçidin kendi tarafındaydı. Köprünün açısı gittikçe dikleşirken, ayakta kalmaya ve ilerlemeye çabalıyorlardı. Ona ulaşabilen birkaç kişi, bir sopa gibi ileri geri salladığı sopasının önüne düştü. Güçlü darbeleri kafataslarını parçaladı ve uzuvları kırdı. Bazı yayalar eğildi ve bacakları altlarından koptu ama gerisini hain zemin halletti.

Üst geçidin taşıt yolu aşağıdaki otoyolla doksan derecelik bir açıya ulaştığında, gerilmiş metal destekler gıcırdadı ve çatırdadı. İnsanlar, ağırlıkları altında yol veren ve onları hızla akan trafiğin üzerine fırlatan siklon çitlere doğru düştüler.

altlarına düştü. Bazıları parmaklarını çitlerdeki açıklıklardan geçirmeyi başardı, ancak diğerkleri onlara yukarıdan vurup kopardı.

Düşenlerden bazıları hızla gelen arabalar ve kamyonlar tarafından anında öldürüldü. Diğerkleri ise yola , uzuvları kırıldı, kafatasları çatladı ya da bir araba onlara çarpmadan bir iki saniye önce nispeten yara almadan yere düştü.

Sürücülerin tepki vermesi gereken birkaç saniye içinde On yedi kişi öldü. Ancak panikle fren pedalına basarak araçlarını durdurmaya çalışmaları kaçınılmaz olarak bir dizi çok araçlı çarpışmaya yol açtı. Spor bir arabanın yolcu koltuğunda oturan genç bir kız emniyet kemerini takmamıştı, ön camdan fırladı ve sadece birkaç metre ötedeki siyah bir minibüsün yan kapısına çarptı. Siyah deri giysili ve kır sakallı şişman bir adam Harley-Davidson'ı ile savrularak iki şerit boyunca ilerledi ve bir çimento kamyonu ile çarpışmaktan kaçınmak için bankete doğru yön değıştiren bir kamyonun tekerlekleri altında ezildi.

Kaosun ortasında , Tora yine merhametli fark etti Üst geçidin yakınında ama kaosa müdahale edemeyecek kadar uzakta olan Samiriyeliler. Yine de, çabalarını daha da engellemek için gücünün bir dalını onlara doğru savurdu.

İnsanlar köprüden yuvarlanmaya, çitlerden kaymaya ve tüm güçleriyle arabaların ve kamyonların kaportalarına ve tavanlarına düşmeye devam etti. Acı ve korku çığlıkları, trafiğin yoğun olduğı saatlerde kaotik bir senfoni gibi yükseliyordu. Herkesin bükülmüş inşaat demiri parçalarına, destek kablolarına veya bükülmüş çitlere tutunarak güvende görüldüğü anda, üst geçidin tamamı aşağıdaki otoyolun üzerine çöktü, arabaları dört şerit boyunca ezdi, yayaları tonlarca beton ve çeliğın altında ezdi, atardamarları deldi, uzuvları kopardı ve insanların başını kesti. Düşen devasa çelik parçaları, biri güney, diğeri kuzey şeridinde bulunan iki aracın yakıt depolarını deldi. Metalin metale çarpması kıvılcım yağmuru yaratarak sızan benzini tutuşturdu ve başka patlamalara yol açtı. Benzin alevleri birkaç şeride yayılarak yayaları ve araçlarında mahsur kalan sürücülerini yaktı.

Her kazada, ölüm ve yıkımın boyutunu en aza indirmeye çalıştı. etkiyi en üst düzeye çıkarmak için. Et yaraları kırık kemiklere ve kazıklara, kopmuş uzuvlara ve baş kesmelere dönüştü.

Sızan yakıt yangınlara ve patlamalara dönüştü. Ölüm ve yıkım alanı, düşen bir taştan yayılan dalgalar gibi yayıldı.

Ama her senfoni bir kreşendoya ulaşır ve o da bu olaydan alabileceği kadar zevk aldığını hissetti. Ortalığı kasıp kavurmak için harcadığı enerji kaynaklarını tüketmişti ama ortaya çıkan acı, sefalet ve keder onu fazlasıyla doldurmuştu.

Bu yıkım ona hareketli Laurel Hill kasabasına girip onu fethetmesi için yeterli enerjiyi verdi, titreşimleri kasabanın çekirdeğine kadar nüfuz etti. Bu titreşimler istenen etkiyi yaratacaktı. Şiddet ve yıkım için bir çağrı.

Üst geçidin kendi tarafındaki spiral merdiven nispeten sağlam kalmış, çıkışını kolaylaştırmak için iradesi tarafından bir arada tutulmuştu. Arkasındaki çığlıkları duymazdan geldi ve uzun zamandır tecrübe etmediği bir ivmeyle merdivenlerden indi. Hillcrest Alışveriş Plaza otoparkını geçti, tesisatçının minibüsüne bindi ve neden olduğu trafik sıkışıklığından kaçınmak için ara sokaklara yöneldi.

Yaya üst geçidi yıkılıp çökerken Sam yanında Dean olduğu halde dehşete düşmüş kalabalığın arasından ilerledi. Sonra Dean ortadan kayboldu ve yerini yayalar ölüme giderken alkışlayan ve tezahürat yapan Lucifer aldı.

"Burada ne tür bir parti veriyorsun Sam," dedi Lucifer. "Bilmem gerekir. Bilmen gerekmez mi?"

Sam ileri doğru itti ama Lucifer onun kolunu . "Dikkat et, koca adam."

Otoyolun ortasında, ten rengi blazer ceketli bir adam, beyaz bir Ford pikabın ızgarası kafasını bir Mazda Tribute'un arka tamponuna çarpmadan hemen önce yüzü kanlar içinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Vay be, evlat! O kafatası olgun bir kavun gibi patladı!"

Kapa çeneni, diye düşündü Sam gergin bir şekilde. Kapa şu lanet çeneni!

Lucifer yaşlı bir kadını ensesinden yakalarken, "Bana yardım et Bunky," dedi. "Hadi birlikte krep yapalım."

Lucifer, kadının histerik çığlıklarına aldırmadan onu ileri doğru itti ve hızla gelen bir minibüsün tekerleklerinin altına itti.

Sam gözlerini kıstı, ıslak gümbürtüyü duyunca yüzünü buruşturdu ve sağ başparmağının tırnağını sol avucundaki yara izine batırdı.

Dean itişip kakışan bedenlerin arasından melon şapkalı uzun adamın aşağıya doğru bir şey fırlattığını gördü. O anda üst geçit sanki bir depremle sarsılmış gibi sallandı. Birçok insan döner merdivene doluşmuştu ve ilk gelenler neredeyse tepeye varmak üzereydi. Gergin bağırışlar birbirini izledi. Birkaç kişi bağırdı: "Acele edin!" veya "Kımıldayın!"

Arkalarındaki otoparkta bir başka araba patlaması sesi duyulurken, kalabalık yenilenmiş bir aciliyetle ileri atıldı. Dean Melon şapkalı adama ulaşmak istedi ama merdivenlerden yukarı doğru akan insan onu engelledi. Bir sonraki trafik ışıkları birkaç yüz metre ötedeydi, bu yüzden bir sonraki en iyi seçenek trafiğin dört şeridinden geçmekti.

"Sam! Frogger zamanı."

Cevap alamayınca arkasını döndü ve kardeşinin birkaç adım geriye düştüğünü fark etti. Sam hareketsiz durmuş, sol elini sağ eliyle kavuşturmuş, boşluğa bakıyordu.

"Sam!"

Dean geri koştu ve Sam'in omzunu sarstı. "Sammy!"

Sam irkilerek Dean'in yüzüne odaklandı. "Ben iyiyim. İyiyim. Ne oldu?"

Dean kalabalık üst geçidin diğer tarafını işaret etti. "Bowler!"

Sam Dean'in işaret ettiği yere baktı. "Nerede? Oh, şapkeyi gördüm - bir an için."

Dean, "Otoyolu geçmezsek onu kalabalığın içinde kaybedeceğiz," dedi.

"Doğru." Sam başını salladı. "İyi fikir."

"Sam, benimle misin?"

Dean' zihninde kardeşinin otoyolun ortasında donup kaldığı, bir kamyonet onu takla vücudundaki her kemiği paramparça ederken boşluğa baktığı korkunç, kısacık bir görüntü vardı. "Bir daha düşündüm de, sen burada bekle. Ben oraya gideceğim. Onu aramıza sıkıştırabiliriz."

Dean otoyola doğru koşarken araba hızlandı.

Üst geçidin çürümesi. Kafes tünelin tamamı nehirdeki bir kütük gibi yuvarlanmaya başladı. Beton parçaları otoyola düştü, ardından gevşek çitlerden kayan insanlar düştü. Birkaçı diğer taraftaki köprüden çıkmaya çalışırken, melon şapkalı adam tarafından yere serildiler. Köprüye ulaşan herkes sıkışmış, çığlık atıyor, düşüyor ve ölüyordu. Arabalar düşen yayalara çarptı veya diğer araçlarla çarpıştı, yakıt dökülmelerine, patlayan yakıt tanklarına ve daha fazla patlamaya neden oldu

led. Otoyolda yarışmak daha önce tehlikeli bir girişimse, şimdi kesin ölüm anlamına geliyordu

Dean bir tereddüt etti, sonra hızlı adımlarla kardeşinin yanına döndü. "Plan B."

yardım edemedikleri için, insanları düşen merdivenlerden uzaklaştırdılar.

"Bu taraftan," diye bağırdı Sam, insanları doğruya, yangınlara ve patlamalara paralel olarak yönlendirerek.

Dean başıyla onayladı ve insanları batıya doğru yönlendirdi. Kalabalığı iki gruba ayırarak insanların ezilme riskini en aza indirdiler.

Çeyrek mil boyunca, çöken üst geçidin her iki tarafındaki tüm şeritlerde hurdaya dönmüş arabalar ve yanan araçlar sıralanmıştı. Birçok sürücü büyük çarpışmalardan kaçınmak için yoldan çıktığı için yolun banketi de araçlarla doluydu. Route 38 üzerinde doğudan ve batıdan birkaç ambulans yaklaşıyordu, ancak sürücüleri yaralıların yakınında durmak ve acil durum kitleri ve sedyelerle yaya olarak devam etmek zorunda kaldı. Diğer acil durum araçları - itfaiye ve polis araçları - yangınlara mücadele etmek ve yaralıları tedavi etmek için doğu ve kuzey girişlerinden alışveriş merkezinin otoparkına girdi.

Sonra kalabalık merdiven boşluğundan Dean ve Sam enkaza yaklaştılar. Otoyolun diğer tarafındaki bir hareket Dean'in dikkatini çekti. Diğer taraftaki merdiven öne doğru eğilip ağır çekimde anayolun üzerine yuvarlanırken metal gıcırdadı ve tıngırdadı. Dean melon şapkalı adamı ne zaman gözden kaybettiğini hatırlamaya çalıştı. Adamın köprü yıkılmadan hemen önce karşıya geçmeye çalışan yayaları yere serdiğini görmüştü. Dean her nedense yabancıların da kurbanlarıyla aynı kaderi paylaştığından şüpheliydi. Merdivenleri güneye çekilmesine yetecek kadar dayanmıştı ve 38. Yol'un diğer tarafındaki küçük alışveriş merkezi kaçışını . Otoyolu geçtiklerinde melon şapkalı adam çoktan gitmiş olacaktı.

"Dean!" diye bağırdı Sam.

Bu kez boşluğa bakan Dean olmuştu.

Sam yıkılan merdivenin üzerinden atladı ve dumanı tüten harabe binanın kalıntılarının içine daldı. Birkaç saniye içinde kontrolsüzce öksürmeye başladı.

* * *

Siren sesleri ve mavi ışıklar yanıp sönerken, Çavuş McClary Laurel Hill sokaklarında kontrollü bir pervasızlıkla ilerliyordu. Asıl hedef alışveriş merkezindeki silahlı saldırıydı ama kısa süre sonra çöken yaya üst geçidi ve 38. Yol'daki doğaçlama yıkım derbisi hakkında raporlar gelmeye başladı. Ön koltukta oturan Bobby, McClary'den önce, ilerideki trafik sıkışıklığının daha fazla ilerleme için gerçek bir sorun teşkil ettiğini fark etti.

"Görünüşe göre buradan sonra yaya olarak edeceğiz."

McClary başını salladı. "Henüz değil."

Çavuş kısa ve stratejik siren sesleriyle birkaç sürücüyü kendi şeridinin dışına çekmeyi başardı. Ama en fazla yüz metre gidebilmişti ve bu o kadar yavaştı ki Bobby yürüyerek daha hızlı gidip gidemeyeceğini merak etti.

Önündeki üst geçidin büyük bir çöküşün son aşamalarında olduğunu gördü ve sağ taraftan kaçan tek bir uzun boylu, karanlık figür gördü. Bobby daha iyi görebilmek için ama adam Hillcrest Alışveriş Plaza'sının park etmiş arabalarının arasından sıyrıldı.

"Gidelim!" dedi McClary, arabadan inmiş ve alışveriş merkezine doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Bobby başıyla onayladı, sonra uzun boylu adamı en son gördüğü yere döndü ama adam ortadan kaybolmuştu.

Lastikler patlamış ve yanan lastik parçaları her yöne fırlamıştı. Radyatörler patlamıştı ve arabanın döşemeleri yanmaya devam ediyor, zehirli dumanlar zehirli bir bulut halinde etrafa yayılıyordu. Sam'i otoyolda takip etmeden önce Dean atılmış birkaç alışveriş torbasını karıştırdı ve pamuklu bir elbise buldu. Elbiseyi uzun bir şerit halinde yırttı ve soluduğu zehirli duman miktarını azaltmak için burnunun ve ağzının etrafına bir eşarp gibi bağladı. Bir şerit daha yırttıktan sonra Sam'e uzattı.

"Bunu tak," dedi Dean. "Belki önümüzdeki Çarşamba'ya kadar akciğer kanseri olmazsın."

Vahşi Batı'daki banka soyguncularına benziyorlardı.

Maskeler nefes almalarını kolaylaştırıyordu ama gözleri için hiçbir rahatlama sağlamıyordu. Dean hayatta kalanları aramak için molozların arasından geçerken gözleri yanıyor ve yaşlarla doluyordu. Çöken üst geçidin batı kenarında bir yığın ceset sıralanmıştı. Dean kopan uzuvların sayısını unutmuştu ama üç kesik başı seçebiliyordu. Ceset karmaşasının içinde

Hayatta kalan kimseyi bulamayınca köprüden geri dönüp arabaları kontrol ettiler.

Hayatta kalan birini bulana kadar birkaç dakika aradılar, diğer üç kişinin öldüğü bir arabanın arka koltuğuna bağlanmış genç bir adam. Arka yolcu kapısı çerçeveye sıkışmıştı ama Dean kırık camdan içeri uzandı, Sam'in yardımıyla onu dışarı çıkardı ve yolun kenarına taşıdı. Her iki ayak bileği ve kendini desteklemek için uzattığı kolunun bileği kırılmış gibi görünüyordu.

Çöken yaya köprüsünün her iki tarafındaki itfaiyeciler benzin yangınlarının üzerine köpük püskürterek içeriye doğru ilerlediler. Sağlık görevlileri enkaz halindeki araçların arasından sedyeleri iterek tedavi edecek yaralı aradılar. Bu sırada alışveriş merkezinden ve 38. Yolun her iki tarafından gelen polis memurları yıkımın merkezine doğru ilerlemişti. Resmi ilk müdahale ekipleri büyük kaza alanını kontrol altına aldıktan sonra memurlardan biri Sam ve Dean'e otoyoldan çıkmalarını söyledi.

Sam itiraz etmeye, yardım edebilecekleri konusunda ısrar etmeye başladı ama Dean onun kolunu tuttu ve fısıldadı, "Dikkat çekmeden, unuttun mu?"

Onlar da başlarını salladılar ve yolun kenarına döndüler.

"Acaba külüstür kurtuldu mu?" dedi Dean. "Ne?"

"Monte Carlo," diye açıkladı Dean, "orada araba cehenneminde sıkışıp kaldı."

Sam onlara yaklaşan iki adam fark etti, biri ceketliydi, kolunun altında kalın bir dosya vardı ve kömür grisi polis üniforması giyen diğerinden ayrılmak için acele ediyordu. Dean'e onları işaret etti.

"Bobby. Ortaya çıkmasının zamanı gelmişti."

Bobby onlara bir şeyler fısıldayabilecek kadar yaklaştığında, "Sizi yalnız bir silahlı adamı durdurmanız için gönderdim, bir üst geçidi havaya uçurmanız için değil. Burada ne oldu böyle?"

"Melon şapkalı adam," dedi Dean. "Onu köprüde gördük."

"Diğer tarafta birini gördük. Bir şey yapamayacak kadar ," dedi Bobby.

"Ajan Willis!" diye bağırdı polis memuru, bir çavuş.

Bobby ona, "Devam et, McClary," diye seslendi. "Ben tanıkların ifadelerini alacağım. Ben hemen arkada olacağım."

McClary el salladı ve durumu değerlendirmek için sokağa çıktı.

"Çavuş McClary'nin nesi var?" diye sordu Sam.

"Şef tarafından bana verildi," dedi Bobby. "Roy'un oğlunu denetlemekle."

Dean, Bobby'nin kolunun altındaki dosyayı göstererek, "Bunlar polis dosyaları mı?" diye sordu.

"Geri çekil," dedi Bobby. "'Bowler Hat'?"

Sam, Bobby'ye Michelle Sloney'nin üç çatı ustası ve kaza sırasında evinin önünden geçmekte olan koyu renk takım elbiseli ve melon şapkalı adam hakkındaki raporunu bildirdi.

Bobby, "İkiniz de onu kesinlikle burada gördünüz mü?" diye sordu.

"Dean onu gördü," dedi Sam. "I ... onu kalabalığın içinde kaçırdım."

"." Bobby dosyayı açtı ve sayfalar dolusu raporla olay yeri fotoğraflarının fotokopilerini . "İşte," dedi ve grenli bir fotoğraf bulup Dean'e göstermek için çıkardı. "Bir trafik kamerası tarafından çekilmiş."

Dean fotoğrafa baktı; koyu renk takım elbiseli, uzun boylu bir adam kavşakta duruyordu. Trafik kamerası yayalara değil araç trafiğine odaklandığı için adam neredeyse kadrain dışındaydı ve vücudunun büyük kısmı trafik lambası direği tarafından gizlenmişti. Ancak Dean'in adamın yüzünü kameranın görüş alanından gizleyen şapkanın melon şapka olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Aynı adam ," dedi Dean. "O adam neredeydi? kaydedildi mi?"

"Bu sabahki kazanın sıfır noktası."

Tora, elinde buzlu bir kupa birayla Dale's Fireside Tavern'de bir bar taburesine yerleşti ve müesseseden bir içki sipariş etti. Kutlama havasındaydı ve takdir dolu alkışlar onu neredeyse bundan sonra ne yapacağına pişman edecekti. Duvara monte edilmiş düz ekran televizyonda üst geçidin çöküşünü gösteren helikopter görüntülerinin yer aldığı bir haber programı gösteriliyordu. Gözlerini dikmemeye çalıştı. Şefkatli bir ortamda gülümsemek uygunsuz olduğu kadar kaçınılmaz da olurdu. Ancak ses kısılmıştı ve iş çıkışı kalabalığında kimse bu insanlık trajedisini fark etmiyor gibiydi.

"Olay nedir?" diye sordu barmen.

Fıçı birasından bir yudum aldıktan sonra gülümsedi ve şöyle dedi: "Bugün harika bir sunum yaptım."

"Aferin sana."

Bira, kalabalık bir ortamda kaynaşmak için bir bahaneydi. Barmen sipariş almak için ayrıldığında, Tora taburesinden kalktı ve erkekler tuvaletine gitti. Yalnız kaldığında üçüncü gözünü açtı.

O kadar ki kapı kollarının, tezgahın, muşlukların ve havlu dispenserinin yüzeylerinde neyin yaşadığını görebiliyordu. Saniyeler içinde, bir kabin kapısının kenarında yaygın bir grip virüsü türü buldu, bu da onu alışılmadık ve oldukça öldürücü hale getirdi.

Kişisel dokunuş çok önemli olduğu için, bardan ayrılmadan önce birkaç dakika etrafta dolaştı, ücretsiz içkilerinin tadını çıkaranlardan bazılarıyla el sıkıştı ve maksimum etki için virüsü birkaç yüzeye yaydı.

Otoparktan çalıntı arabasına doğru ilerlerken, barın içinden gelen kuru öksürük seslerini duyduğunu düşündü. Eğer mutasyona uğrattığı virüs türünün kuluçka süresi bu kadar kısaysa, gerçekten de kendini aşmıştı. Harika bir gün.

On

Sam Laurel Hill Alışveriş Merkezi'nde, Sparkles Kuyumculuk'un aynalı sütununun yanında duruyordu. Dean'e verdiği tavsiyeye karşı gelerek silahını çekti ve çılgın silahlı adamın kafasına doğrulttu. Adam o an için Sam'i etmemişti. Dehşete kapılmış satıcı kadınla yüzleşti, kendi silahını salladı ve nişan yüzüğünün parasını geri istedi.

Silahlı adam elmas yüzüğü mücevher kutusuna geri koymak yerine, nişanlısının kopmuş sol elinin yüzük parmağına takmıştı. Bileğin hemen arkasından kan damlıyordu. El sanki bir baltayla kesilmiş gibi görünüyordu.

"Parmağına koydum," dedi adam, kesik eli kaldırırken tükürük püskürterek. "Ama görünüşe göre bu sayılmıyor!"

Kesik elini vurgulamak için cam tezgâhın üzerine vurdu.

Tezgâhtar çığlık attı.

"Onu uyutmak zorundayız, Sam. O hasta bir köpek yavrusu," diye fısıldadı Lucifer Sam'in kulağına. Sam'in omzunu sıvazladı. "Birini tanımak için biri gerekir, değil mi?"

Otomatik silah Sam'in elinde titredi.

Lucifer, "Beş saniye içinde o satıcı kızın beyni tapyoka olacak," dedi. "Ama ben tapyoka severim."

"Hayır!" dedi Sam, adamın dikkatini

Ken
disi. tetikçinin başı etrafında döndü. Sam ateş etti.

alnında bir delik açtı. Başını geriye attığı anda yüz değişti ve Dean'in yüzü oldu.

Dean dizlerinin üzerine çöktü ve burnunun iki yanından kan akarken boş Sam'e baktı. Sonra yana doğru düştü.

"Tüh," dedi Lucifer. "Bunun olacağını etmemiştim."

Sam şok içinde öne doğru sıçradı ama sağdan biri ona doğru koşunca durdu. Çılgın adamla yüzleşmek için arkasını döndü.

silahlı adamlarla tekrar için.

"Sen de kimsin be?" diye bağırdı adam silahını kaldırarak. Buna karşılık Sam de kendi silahını sabit bir şekilde kaldırdı, pratik bir hareketle adamın göğsüne üç el ateş etti.

Silahlı adam aniden durdu, yere baktı ve elini gömleğinin kumaşına bastırdı. Parmaklarından kalın akıntılar halinde kan akıyordu. Tekrar Sam'e baktığında başında bir kamyoncu şapkası vardı ve yüzü Bobby'ye aitti.

"Oğlum, neden... ?" diye sordu öne doğru eğilmeden önce.

"Ah, dostum," dedi Lucifer. "İhtimaller nedir?"

Sam başını şiddetle sallayarak, "Hayır," dedi. "Hayır! Böyle bir şey olmayacak."

Lucifer gülümsedi, kollarını iki yana açmış, avuçlarını yukarı kaldırmıştı. "İyi tarafından bakarsak, dostum," dedi. "Şu andan itibaren sadece ikimiz varız." Sol elinin işaret ve orta parmaklarını birleştirdi. "Ve biz böyleyiz."

"Hayır!" Sam yine bağırdı. Öne doğru sıçradı ve neredeyse Roy'un kanepesinden düğüyordu.

Şafak ışığında derin bir nefes aldı ve titreyen elini saçlarında gezdirdi. İyi bir gece uykusu için çok fazla, diye düşündü.

Cuma sabahı üçü arasında en son uyanan Dean oldu. Bobby mutfak masasının her santimetrekaresini daha fazla polis dosyasıyla kaplamışken, Sam kahvaltı köşesindeki masada ayakta duruyor, kâğıtları ve fotoğrafları yayıyordu. Dean gerindi ve bir adamdan diğerine baktı. "Bana kokladığının kahve olduğunu söyle."

"Taze bir sürahi," diye onayladı Sam.

Bobby başını kaldırmadan, ", Bay Van Winkle," dedi. "Hey, hâlâ harpy smackdown acısı çekiyorum."

Dean kendine bir fincan kahve doldurdu ve tekrar konuşmadan önce yarısına kadar içti. "Henüz bir anlam ifade eden bir şey oldu mu?"

Dean bir gece önce uykuya dalmadan önce polis raporlarını, kaza mahallinden fotoğrafları ve tanık ifadelerini gözleri bulanıklaşana kadar incelemişlerdi. Saatler süren analizlerden sonra Laurel Hill'in şanssız bir kasaba olduğu sonucuna varmışlardı. İnanılmaz derecede şanssız. Melon şapkalı adam kazaların yakınında ortaya çıkmasaydı, Dean belediye başkanına tüm sakinlere tavşan ayağı ve dört yapraklı yonca dağıtmasını tavsiye edecekti.

"Waldo'yu nerede bulabileceğimizi söyleyen bir şey gibi mi?" diye sordu Bobby. "Hayır, öyle bir şey değil."

"Bu tanık ifadeleri," dedi Sam yüksek sesle düşünerek, "belki de polis yanlış sorular soruyordur."

"Kurbanların ortak bir noktası var mı?" diye merak etti Dean.

Bobby, üzerinde el yazısıyla notlar bulunan bir tablet aldı. "Bilinen ilk olay, üç deneyimli çatı ustası birbiri ardına düştü."

"Evin sahibi olan kadın 911'i aramak için geri koştuğunda gözü morarmış," diye ekledi Sam. "Sonra da elini incitti."

Dean, "Basit bir sakarlık," diye önerdi.

"Belki," dedi Bobby. "Ama sakarlıklarının zamanlaması... Çatıcıları aşağı indiren şeyin bir tür artçı etkisi mi?"

"Steed'i hemen sonraydı," dedi Dean. "Steed'in Koni tipi."

Bobby notlarından okudu. "Birkaç blok ötede, David Boyce motorlu testereyle uyluk atardamarını kesti ve kan kaybından öldü."

"Bowlingci adamın oraya yürüyerek gidebileceği kadar yakın." Dean söyledi.

"Bobby sözlerine şöyle devam etti: "Perşembe sabahı trafiğin yoğun olduğu saatlerde meydana gelen kaza da bunlardan biriydi. "Kazaya karışan herkes öldü. Trafik kamerasından konili adamın orada olduğunu biliyoruz." Birkaç sayfa çevirdi. "McClary bana tanıkların bir listesini verdi. Seyirciler. Zincirleme reaksiyona dahil olmayacak kadar geride olan sadece birkaç sürücü."

"Tamam, ama eğer oysa, bu işi nasıl yapıyor? Trafik kamerası görüntülerinde işe yarar bir şey var mıydı?" diye sordu Sam.

Bobby, "Dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi orada duruyor," dedi. "Kurtarma araçları gelince de çekip gidiyor."

"Sırada otobüs kazası var," dedi Sam. "Spor salonundaki kurbanların yanı sıra otobüs şoförü ve bir yolcu da öldü. Ama adamımızla bir bağlantı var mı?"

," dedi Bobby. "Burada bir yol haritası var.

"Evet. Kazanın olduğu kavşak bu otobüs için planlanmış bir durak."

"Yani otobüsün geçtiğini gördü ya da-"

"Otobüsteydi," diye Dean'in yerine sözünü tamamladı Sam, "ve bu durakta indi."

"Diğer yolcuların isimleri elimizde var mı?"

"Bulduk," dedi Bobby, bir sayfa tutarak. "Polis onları sorguladığında kimse bizim uzun boylu yabancından bahsetmedi. Ama dediğin gibi, belki de doğru soruları sormamışlardır."

Dean, "Sam ve ben onunla röportaj yapabiliriz," diye önerdi.

Bobby başıyla onayladı. "Yığılma ve otobüs kazasından sonra," dedi, "bir dizi kaza oldu: Evli ve iki çocuk annesi Deanna Roe, çamaşır sepetiyle merdivenlerden yuvarlanıyor ve boynunu kırıyor. Boşanmış bir anestezi uzmanı olan Hal Norville duştan düşer ve başını çarpar. Ağır bir felç geçirir. Emekli bir kız kurusu olan Gertrude Finney, tiftik tuzağında çıkan yangında ölür. tek model, model olmaması."

"Kazalar coğrafi olarak birbirinden ne kadar uzaktaydı?" diye sordu Sam. Bobby notlarını kontrol etti ve gözlerini ovuşturdu.

"Aynı

Blok. Parry Lane. Yer, modeldir."

Dean kaşlarını çattı. "Bu adamın etrafında olmak, kara bir kedinin yolunuzu yüzlerce kez kesmesi gibi bir şey."

Bobby, "O zaman Roy'un başıboşuna etsen iyi olur," diye yorum yaptı.

Sam, "Bazı kültürlerde, örneğin İngiltere ve Japonya'da, siyah bir kediye rastlamak iyi şans olarak kabul edilir" dedi.

"Bununla birlikte, paraşütçüler

Dean ve Bobby'nin boş ifadelerini görünce hızla devam etti.

Bobby başını sallayarak, "Kulağa yanlış uçak ve yanlış zaman gibi geliyor," dedi. "Üç yabancı da olabilirdi."

"Üç çatı ustası da birbirini tanıyordu," dedi Dean.

Bobby, "Yanlış çatı," diye karşı çıktı. "Fırsat kurbanları."

Düzgün bir yığından bir sayfa kaldırdı. "Alışveriş merkezinin dışında iki olay daha: Roger Basely sigara içerken kanepede uyuyakaldı ve Mildred Dottery gazetelerin altında boğuldu."

"Boğulmak mı?"

Bobby, "Jimmy Carter'ın en parlak döneminden kalma gazeteler," diye açıkladı. "İstifçi. İki kurban da Lafferty Lane'de yaşıyordu."

Dean, "Alışveriş merkezindeki tetikçi," diye sordu.

Bobby not defterini aldı. "Shaun Benton," dedi. "McClary onu sabıka kaydı için araştırdı. Birkaç aile içi şiddet çağrısı, bar kavgaları, saldırı."

Dean kaşlarını çattı. "McClary - ona güveniyor musun?" diye sordu Bobby'ye aniden.

"Neden ?"

"Sebebi yok," dedi Dean. Eğer Leviathan herhangi birine , diye düşündü, herhangi biri Leviathan olabilirdi.

"Bu Benton denen adam öfke kontrolü sorunları olduğunu kabul etti," dedi Sam, "ama bir şey onu aşırıya kaçmaya itti."

"Ya da biri onun düğmelerine basıyor," dedi Dean. "Bowler denen adam kesinlikle oradaydı, alışveriş merkezinde."

Bobby, "Belki de tetikçiye fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak baskı yapmıştır," diye önerdi.

"Belki de adamın bir planı yoktur," dedi Dean. "Planı yok. Rastgele ortalığı kasıp kavuruyor."

"Dikkati dağınık ve uykusuz sürücüler," dedi Sam, tekrar yüksek sesle düşünerek, "dikkatsiz motorlu testere operatörü... Tıpkı şu deyim gibi: Olmayı bekleyen bir kaza."

"Bowlingci adamın yorulması dışında."

"Ne zaman, nerede ya da kim olacağını tahmin edemeyiz. Ama belki nasıl ya da neden olduğunu bulabiliriz."

Dean suratsızca, "Bundan zevk alıyor," dedi. "Köprüde bastonunu sallarken, yemin ederim gülümsüyordu."

"O orospu çocuğunu yakalayacağız," dedi Bobby. "McClary'den elindeki bütün videoları kontrol etmesini isteyeceğim. Melon şapkalı ve bastonlu adam, kaslı arabalar kongresindeki limuzinler gibi göze çarpmalı."

"İyi," dedi Dean, "çünkü bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

On bir

"Bomba tehdidi," diye alay etti Ryan Bramble. "Daha çok saçmalık gibi."

Laurel Hill Lisesi'nin tüm öğrencileri -onun deyimiyle bej tuğlalı canavar- okulun ve otoparkının karşısındaki açık alana tahliye . Her öğretmen öğrencilerini ayrı bir alana toplamaya ve herkesin binayı terk ettiğinden emin olmak için yoklama listelerindeki isimlerle yüzleri kontrol etmeye çalıştı, ancak arkadaşlar kaçınılmaz olarak birbirleriyle konuşmak için hayali çizgilerin ötesine geçti.

Ryan yumruklarını siyah kot pantolonunun ceplerine sıkıştırmış, iki normal polis arabası ve iki K-9 cipinin otobüs şeridini işgal ettiği okul girişine bakıyor ve bu izinsiz girişten rahatsız olmaktan kendini alamıyordu.

"Senin teorin ne Ryan?" diye sordu kız arkadaşı Sumiko Jones, cep telefonu kamerasını ona doğrulturken. Tahliye sırasında etrafta dolaştıkları için dikkat çekmemek için o saatte bir hükümet kursunu paylaşıyorlardı.

Kobalt mavisini saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı ve kamera lensinin önünde elini kaldırdı. "Beni blogunuz için kaydetmeyin."

"Tamam, Bay Crankypants," dedi gülümseyerek. "Siz anonim bir kaynak olacaksınız. Bana neler olduğunu anlatacak mısınız?"

"Bu çok açık değil mi?"

Sumiko dudaklarını büzerek, "Bomba koklayan köpekler binanın etrafını aradı ve şimdi de içeriye bakıyorlar," dedi. Ateş kırmızısı dudak parlaticısı, siyah ve kırmızı bluzunun dış katmanıyla uyumluydu. Simsiyah saçları kısa kesilmişti ama Sumiko onun ilk gibi uzun saçlarını tercih ediyordu. "Biraz abartacağım ama bir bomba aradıklarını söyleyebilirim."

"Öyle düşünmenizi istiyorlar," dedi Ryan. "Aslında bu bir uyuşturucu baskını."

"Neden dışarıdaki alanı arıyorlar?"

Ryan ellerini onun omuzlarına koydu ve başını sallayarak ona baktı. Çok sayıda tokası olan siyah, üç inç yüksekliğindeki platform çizmelerinin içinde bile, altmış beş yağındaki adamdan neredeyse bir ayak daha kısaydı. Her zaman ondan daha uzun boyluydu, ama son bir yılda boyu beş santim uzamıştı, oysa onun boyu muhtemelen maksimuma ulaşmıştı. Bazen onun yanında kendini sakar bir öküz gibi hissediyordu. Laurel Hill Lions'ın çeşitli spor takımlarının antrenörleri onun boyuna dikkat ediyorlardı ama o ne zarif ne de atletikti. "Bizi diken üstünde tutmak istiyorlar."

Bir kaşını . "Dolabındaki bir şey için mi endişeleniyorsun?"

"Bir şeyim bilirdin." "Ha!"

"Sanki Lion Truth blog yazarından sır gibi."

"Şşşt!"

"Ne? Bu bir sır değil. İsmi blogda yazıyor. Tahliye hakkında canlı blog yazıyorsun, değil mi?"

"Doğru, ama herkese hatırlatmaya devam edersem gerilirler ve konuşmayı keserler." Onunla konuşurken cep telefonunda hararetle bir şeyler yazıyordu. "Ve ... Gönderildi!"

"Benim hakkımda mı yazıldı?"

"Hayır," dedi, "senin teorini de yayınlamayacağım."

Buna , Bramble." "Neden yemiyorsun?"

"Blogumu okumadın mı?"

"Buna kim ayak uydurabilir ki?" dedi. "Biliyorsun, okul gazetesi için yazabilirsin."

"Hayır," diye alay etti, "çok yapmacık. Övgüden başka bir şey yok. Ne istersem, ne zaman istersem yazarım. Ve sen okumadın. Son birkaç gün içinde şehirde meydana gelen tüm o garip kazalar. Tamamen tuhaf."

Ryan, "Haberleri izlemem ya da okumam," dedi. "Benim kendi sorunlarım var. Ayrıca, bu şeyler neden senin umurunda ki?"

Sumiko başparmağıyla omzunun üzerinden okula doğru bakarak, "Belki de şimdi burada oluyordur," dedi.

"Biraz heyecana ihtiyacımız var," dedi asık suratla.

"Vay canına," dedi şok içinde. "Şaka yaptığını sanmıştım Ryan. Ama gerçekten hiçbir fikrin yok." "Bu konuda istemiyorum, tamam mı?"

"Bekle, Rachel Barish orada," dedi Sumiko. "Bomba ihbarı geldiğinde müdürün ofisinde olduğunu ."

Ryan öfkeyle onun ardından baktı. "Bunu nereden ?"

Sumiko cep telefonunu omzunun üzerinden tuttu ve koşarak uzaklaşırken sanki ekranı okuyabiliyormuş gibi ona el salladı. "Kız kardeşi Kassidy Barish bana bir mesaj gönderdi. Rachel iletişime geçmekte gecikmiş. Ortodontistle randevusu varmış."

"Bay Bramble, nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" "Hiçbir yere," dedi Ryan ve durakladı.

Hükümet öğretmeni Bay Detrick, özellikle Ryan söz konusu olduğunda tam bir göttü. Bazen Ryan'ı uzaklaştırmak için bir bahane arıyor gibiydi. Aslında bütün öğretmenleri onu sanki çıldırmasını bekliyorlarmış gibi izliyorlardı. Boyu ve boyalı mavi saçlarıyla asla çarpmazdı. Belki de sorunun bir parçası buydu. Öte yandan Sumiko, tüm öğrencilerin etrafında tur atabilir ya da sokağın ortasında ip atlayabilirdi ve hiçbir öğretmen kaşını bile kaldırmazdı. Her zaman bir hedefi varmış gibi görünüyordu. Bir zamanlar Ryan üniversiteye gidebileceğini düşünüyordu. Bu yıla kadar iyi notlar almış ve derslere iyi devam etmişti. Her derste Sumiko kadar başarılı değildi, ama kendi başına idare ediyordu. Ancak son zamanlarda akademik çabaları o kadar iyi değildi. A'lar ve B'ler C'ye ve şimdi de birkaç D'ye dönüşmüştü. Daha uzun süre çalışmaya, konuları tekrar etmeye çalışıyordu ama bu sadece gergin baş ağrılarına yol açıyordu, daha iyi notlara değil. Sumiko paylaştıkları sınıflarda ona özel ders veriyordu ve bu bir dereceye kadar yardımcı oluyordu ama o daha da geride kalıyordu. Belki de bilinçaltında bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Babası iki işte çalışıyordu ama Ryan'ı üniversiteye gönderecek parası yoktu. Büyük olasılıkla, Ryan'ın evi geçindirmek için bir işe ihtiyacı olacaktı. Ya da belki Sumiko'yu kaybetme düşüncesi bir yenilgi sarmalını . Ona ayak uyduramıyordu. Bu yıldan sonra Sumiko, Laurel Hill'den uzakta bir yerde prestijli bir üniversiteye gidecek ve Ryan'ı asgari ücretle hamburger çevirmek zorunda bırakacak, tamamen unutulacaktı.

Giderek artan yalnızlığı, babasının

Son zamanlarda onu pek görmedim ve birlikteyken de hiç konuşmadılar. Pek konuşmazlardı. Ryan hayatın elinden kayıp gittiğini hissediyordu ve her geçen gün içindeki hayal kırıklığı artıyor, çığlık atıp yumruklarını duvara vurmak isteyeceği kadar büyük bir baskı oluşturunuyordu. Belki de öğretmenleri bunu sezmişti. Belki de ondan şüphelenmekte haklıydılar.

Detrick gözlerini kaçırdığı anda Sumiko tekrar Ryan'ın yanına kaydı.

"Bir ninja gibisin," fısıldadı.

"İrkçı mısın?" diye sordu, acısını hafifletmek için gülümseyerek.

"Kedi hırsızları," dedi. "Blog yazmaya değer bir şey buldunuz mu?"

"İyi bir şey yok. Çağrı geldiğinde Rachel oradaydı. Telefonda müdürü aramışlar. Bir fısıltı duymuş. İçlerinden biri raftan bir prosedür kılavuzu almış. Başka biri de polisi aramış."

Onunla özel olarak konuşabilmek için .
Yönetici sınıfının geri kalanı duymadan. "Miko, sence...?"

"Ne?"

"Yani, bende bir sorun mu var?"

"Eğer büyümeyi durdurmazsan, seni öpmek için bir merdivene ihtiyacım olacak."

"Ben ciddiylim." Etrafına endişeyle baktı. "Kendinizi hiç buraya ait değilmiş gibi hissettiniz mi?"

"Buna ergen olmak denir, aptal." "Sen...?"

İki sınıf öteden öfkeli bağırışlar geliyordu. Ryan birinin diğerini ittiğini gördü. "Uzak dur ondan, seni sürüngen! Hayır! Hayır! Umurumda değil! O sapık kızın saçını kokluyordu!"

Tabii ki Sumiko bu şakalaşmayı hemen kayda aldı.

Göz açıp kapayıncaya kadar dikkatini başka bir yöne kaydırmıştı. Belki de böylesi daha iyiydi. Ona nasıl hissettiğini söyleyebileceğinden şüpheliydi, çünkü kendisi de emin değildi. Kapana kısılmışlık ve çaresizlik her şeyi özetliyordu.

"Bu Tyler Shackelford, Dalton Rourke'u iten ve ona bağırان Lions defans oyuncularından biri, bir otobüs dolusu hevesli bungee jumpingciden daha fazla uzaklaştırma cezası aldı," dedi Sumiko, Ryan için değil mikrofon için konuşarak.

"Bungee jumpingciler otobüslerde mi seyahat ediyor?" diye yüksek sesle merak etti Ryan, canlı blog yazarken onu görmezden geleceğini biliyordu.

"Ve söz konusu çilek sarısı bukleler, geçen yılki Tatil Balosu'ndan beri genç Tyler'la birlikte olan heykelsi Jennifer Martin'e ait."

Tyler Dalton'ı bir kez daha itti, sonra üçüncü kez, beden eğitimi öğretmeni Bay Gadsen'in engelleyici elini sallayarak. En azından Tyler'ın boyuna ve yapısına eşit olan Dalton, ilk başta tacizi sineye çekti ama boynundan kısa kesilmiş kızıl saçlarına kadar yüzü hızla kızardı. Ryan ona baktığında Dalton'ın patlamak üzere olduğunu anladı.

"," fısıldadı.

Ama Ryan'ın beklediği gibi, bir sonraki darbe Dalton'ın misilleme saldırısını . Kükreyerek ileri atıldı ve Tyler'a vurdu.

ayak bileklerinden birine topuğunu iki omzuna birden vurdu. Tyler çimlerin üzerine düştü ve bir saniye içinde Dalton yanında dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüne yumruk atmak için yumruğunu kaldırdı.

Bay Gadsen, Dalton vuramadan dirseğini yakaladı. Sonra Bay Detrick Dalton'ın diğer kolunu yakaladı. Birlikte onu uzaklaştırdılar. Tyler ayağa çalışırken, üstünlüğü kaybettiği için utanmış görünen Gadsen, "Burada işimiz bittiğinde ikiniz de müdür yardımcısının odasına rapor verin," diye bağırdı.

"Bu onun hatası," dedi Tyler, Jennifer'ın omuzlarına sahiplenici bir kol koyarak. "O ucube onun saçlarını köpek gibi kokluyordu. Değil mi Jen?"

Utanan Jennifer dirseklerini sıkıca vücuduna yasladı ve hafifçe başını salladı.

"Bu o ama saçmalık." dedi Dalton. "I var sadece kendimi savunuyorum."

Dalton'ın birkaç arkadaşından biri olan zombi solgunluğundaki Jimmy Ferrato, "Doğru," diye onayladı.

"Müdür yardımcısının ofisi," diye tekrarladı Gadsen, elleri altıpatlar gibi havada, Dalton ve Tyler'ı . "Siz ikiniz."

Öğretmenler onları ayırdı ama Tyler arkasına baktı, Dalton'ı işaret etti ve "Sen öldün, serseri" diye mırıldandı. Arkasını döndüğünde Dalton ona ters ters baktı.

İçin. "Hazır!" dedi Sumiko. "Bu gece çok fazla olacak Hit üretin."

"Ve bu önemli çünkü ... ?"

Sumiko, "Yeterince hit alırsam, bununla para kazanabilirim," diye açıklıyor. "Teknik ihtiyaçlarımı, kıyafetlerimi, arabamı, egzotik tatillerimi karşılayabilirim." Muzip bir sırıtışla omuzlarını silkti. "Gökyüzü sınırsız."

"İlgilendiğin şey bu mu?"

"Hayır, Bramble," dedi, "hayatımın mali durum hakkında endişelendiğim kısmını geride bırakmak istiyorum, böylece benim için gerçekten önemli olan şeylere zaman ayırabilirim."

"Peki nedir bu şeyler?"

"Bunu öğrenmek için hayatımın geri kalanını harcayacağım!"

Herkes aynı anda konuşmaya başladı. Ryan kafasını kaldırdığında polis ve K-9 birimlerinin okuldan çıktığını gördü. Polis memurlarından biri devriye arabasına doğru yürümeden önce, arama sırasında okulun otoparkında duran müdür ve müdür yardımcısıyla konuşuyordu. Okul müdürü öğrencilere binaya dönmeleri için el salladı. Kalabalık yavaşça yürüdü

Öne doğru ilerlediler ve yolun karşısına geçerken bir polisin trafiği durdurmasını beklediler.

"Jackrabbit," dedi Sumiko.

"Ne?"

Onu işaret etti.

Dalton Rourke ve Jimmy Ferrato ters yöne doğru koşarak bir sıra evin arkasında gözden kayboldular. Doğal olarak Sumiko cep telefonu kamerasıyla onların kaçışını kaydetti.

Onlar gider gitmez Sumiko kalçasıyla Ryan'ı dürttü ve kalabalığın diğer tarafına, kafası tıraşlı, küpeli, yıpranmış bir deri mont, kot pantolon ve siyah botlar giyen genç bir adamın öğrencileri ve öğretmenleri izlediği yere doğru başını salladı. Şakaklarına masaj yaparken yüzünü buruşturdu. Akşamdan kalma gibi görünüyordu. Öğrenciler okula dönerken, kavşaktaki polisten uzakta, başı eğik bir şekilde evlerin sırasına doğru dik bir şekilde yürüdü.

Sumiko merakla, "Bu Jesse Trumball," dedi.

"Evet. Yani?"

Sumiko, "Demek aylar önce okulu bırakmış," dedi. "Neden bir okul tahliyesinde?"

"Bizi özlediği için mi?"

"Sanki," dedi Sumiko, aynı anda dokunmatik ekran klavyesinde bir şeyler yazarken. "Hayır. Bay Trumball bomba ihbarı yaptı."

"Miko! Bunu blogunda yayınlayamazsın," dedi Ryan. "Bu iftira olur."

Sumiko, "Yazılı hakaret iftiradır," diye açıkladı. "Az önce söylediğim şey iftiraydı." Uzandı, elini adamın ensesine koydu ve yanağına hızlı bir öpücük kondurmak için onu aşağı çekti. "Ama beni ihbar etmeyeceksin, değil mi tatlım?"

"Tabii ki hayır," dedi ama kadın çoktan cep telefonuna dönmüştü.

Artık dikkatini nadiren ona veriyordu ve o zaman bile dikkatini onunla telefon arasında bölüştürüyordu. Her geçen gün terazi onun için daha da gibiydi ve bunu durdurmak için kendini çaresiz hissediyordu.

Eve birlikte döndüler ama Ryan yalnız da olabilirdi.

On iki

Bobby aradı ve Laurel Hill Polis Departmanı'ndaki ofisinde Çavuş McClary ile buluştu. McClary ofis koltuğunda arkasına yaslanmış, bir eliyle bilgisayar ekranını gözden geçirirken fareyi tıklıyor, diğer eliyle de kalın bir pipetle yudumladığı muzlu-çilekli smoothie dolu şeffaf plastik bir bardak tutuyordu. Bobby'yi görünce mahcup bir ifadeyle sırttı ve bardağı salladı. "Hipoglisemiye önlemek için."

"Bu yeterli olacaktır."

Bobby'ye masasının önüne oturmasını işaret etti. "Sizin için ne yapabilirim, Ajan Willis?"

"Birkaç şey," dedi Bobby. Elindeki dosyayı açtı ve yığının en üstünde duran melon şapkalı adamın grenli trafik kamerası fotoğrafını çıkardı. "Bu beyefendiyi şüpheli kişi olarak kabul edin."

McClary sandalyesinde öne doğru eğildi. "Onu hatırlıyorum."

Yığılma sırasında orada duruyordu. Adamın retro bir moda anlayışı ve insanların çektiği acılara karşı inanılmaz bir kayıtsızlığı olabilir ama kesinlikle yasadışı bir şey yapmıyor." Bobby ona bakarken McClary smoothie'sinden uzun bir yudum aldı. "Ne yani, onun bir hırsızlık çetesinin parçası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aynı adamı, at the triple çatı kazası geçti."

McClary fincanını yere bıraktı. "Gerçekten mi?"

"Michelle Sloney'e göre," dedi Bobby, Winchester çocuklarının onu sorguladığından bahsetmeden ve Dean'in üst geçitteki tanık olarak adını vermeden. "Benim tavsiyem, elinizdeki bütün videolara bakın. Bak bakalım bu adam belanın etrafında kaç kez ortaya çıkıyor."

McClary başını sallayarak, "İyi fikir," dedi. "Belki de onun bu olayları bir şeyler dair kanıtımız vardır. Garip olan ne biliyor musun?"

"Kulağım sende."

"Kazaya karışan her türlü marka ve model araç vardı - yabancı ve yerli,

Aşağı yukarı on beş yıl öncesinin modelleri - ve tek bir hava yastığı bile açılmadı," dedi McClary. "Tek bir tane bile. Lojistik olarak bu nasıl mümkün olabilir?"

Şehirdeki her hava yastığı gerçekleşmeyi bekleyen bir arıza değilse tabii? diye düşündü Bobby. Bu, kişisel olarak test etmek ya da McClary'ye önermek istediği bir teori değildi. Adamın gözünde tüm güvenilirliğini kaybederdi.

"Belki de bir tipi EMP cihazı, darbe sensörleri kapatır."

"Kim bilir? Daha iyi bir fotoğraf bulamazsak bunu temizleyeceğim," dedi McClary, trafik kamerasının çektiği fotoğrafı göstererek. "Basına . Hiç değilse onu sorgulamak için getirin. Diğer şey ne?"

"Otobüs kazası," dedi Bobby. "Bazılarını görmek isterdim Yolcularla görüşün."

McClary, "Kaza, yığılmadan yaklaşık yarım mil ötede meydana geldi," dedi. "Zamanlama dışında herhangi bir bağlantı olduğunu düşünüyor musunuz?"

Bobby anlamlı bir şekilde, "Bu otobüs bu kavşakta duruyor," dedi.

"Ama o olaya karışmamıştı..." McClary düşüncesinin ortasında durakladı. "Belki de şapkalı adam otobüsü bu durağa kadar götürmüştür."

"Bu bir düşünce."

McClary derin bir nefes verdi. "Bilmiyorum," dedi. "Otobüs mekanik arıza açısından kontrol edildi. Frenler gayet iyi çalışıyordu. Şoför sadece takla atmış. Nasıl bağlantılı olduklarını bilmiyorum."

"Tesadüfleri pek sevmem, Çavuş."

"Tamam," dedi McClary. "Tekerleklerimizi döndürüyoruz - kelime oyunu yapmak istemedim - bu yüzden adli tabipten otobüs şoförüne olası bir cinayet yapmasını isteyeceğim. Cesette delinme yaraları ya da rutin bir toksikoloji taramasında ortaya çıkmayacak başka şeyler olup olmadığını inceleyecekler."

"Yolcularından birkaçıyla konuşmak istiyorum, ayrıca kazaya şahit olan diğer kişilerle de görüşmek istiyorum."

"Elbette," dedi McClary. "Sürücüye en yakın olan birkaç kişinin ifadesini aldık. O sırada, başka bir talihsiz ama ilgisiz kaza gibi görünüyordu. Yığılmaya gelince, Yorkie'sini gezdiren bir kadınla konuştuk ama kadın hemen kendini korumaya almış." McClary faresini birkaç kez tıkladı ve klavyesinde kısa bir süre yazdı. "Bekleyin... Sadece isimlerin çıktısını alıyorum. Hemen döneceğim."

McClary aç yazıcılarından birinden bir sayfa almak için ofisinden çıkarken Bobby bekledi. McClary geri döndüğünde, sandalyesine dönmeden önce Bobby'ye çıktıyı uzattı. "Ne olursa olsun," dedi McClary. "Doğru çıkarsa beni haberdar edin."

Bobby ayağa kalktı ve tam gitmek üzereydi ki McClary'nin telefonu çaldı. Bobby minnettar bir baş hareketiyle adamı biraz yalnız bırakmak için geri çekildi. Ama McClary elini kaldırarak Bobby'ye beklemesi gerektiğini işaret etti.

McClary telefonda, "Evet, yaptım," dedi. "Dün gece. Elbette." McClary masadaki tepsiden bir kalem aldı ve özensiz bir el yazısıyla bazı bilgiler yazdı. "Teşekkürler." Telefonu kapattı ve başını salladı. "Tesadüflerden gerçekten nefret etmeye başlıyorum."

"Ne?" diye sordu Bobby, şimdi o da meraklanmıştı.

"Dün bir kayıp ihbarı geldi" - notlarını kontrol etmek için durakladı - "Liana Bekakos, Kiriakoulis Tesisat'ta muhasebeci ve resepsiyonist. Görünüşe göre sahibi Frank Kiriakoulis son işinden dönmemiş. Raporu alan üniformalı, Frank'in biraz stres atmak için Atlantic City'de uzun bir hafta sonu geçirmek istediğini düşünmüş."

"Bu Frank'in aracının da ortadan kaybolduğu anlamına mı geliyor?"

"Beyaz minibüs, ticari plaka," dedi McClary, kanarya yutmuş kedi gibi gülümseyerek. "Yan panellerde Kiriakoulis tesisatı var."

"Ya ben yavaşım," dedi Bobby, "ya da senin çok iyi bir kartın var."

"Bu tuhaf kazaların yaşandığı yollarla ilgili olağandışı her şey için sistemi uyardım. Dün de Lafferty Lane'de iki ölümlü kaza meydana geldi."

"Kanepesinde yanarak ölen bir adam ve istifçi." "Frank'in son işinin adresini tahmin et?"

"Minibüsü bulun," dedi Bobby, "belki Bay Chapeau'yu buluruz."

McClary, "Onu büyük bir hırsızlıkla ilişkilendirin." dedi. "Muhtemelen bir adam kaçırma."

Bobby birden ciddileşti. "Frank'in artık yaşayanlar arasında olmadığına içimde kötü bir his var."

"Bak, aç değildim, tamam mı?"

"Eleştirmiyorum, Dean," dedi Sam. Mucizevi bir şekilde zarar görmemiş Monte Carlo'nun yolcu koltuğunda oturmuş, Bobby'nin onlara verdiği otobüs yolcularının listesine bakıyordu. "Bu

Son kahvaltı sosisinizi vahşi bir kediye vermeniz övgüye değer."

Led Zeppelin'in "Immigrant Song" şarkısı sustu ve klasik rock kanalı reklam arasına başladı. Dean radyonun sesini kıstı.

Dean sinirlenerek, "O vahşi değil," dedi. "Onun bir adı var. Gölge."

"Doğru."

Dean kaşlarını çatarak, "O daha çok açık havada yaşayan bir kedi," diye devam etti. "Bak, Roy beni ikna etti. Evini ele geçirdik. Lanet kedisinin açlıktan ölmesine izin veremeyiz."

"Katılıyorum."

"Güzel," dedi Dean. "Nereye?"

"İki," dedi Sam listeye dokunarak. "Janice Cummings ve Felicia Akop otobüse birlikte bindiler. İkisi de Salon Colette'te çalışıyor."

Haritasını kontrol etti ve yol tarifini Dean'e verdi.

Dean Sam'in ellerinde hafif bir titreme olduğunu fark etti. "Sammy-land'de her şey yolunda mı?"

Sam ona hızlıca bir bakış attı, sonra Dean'in gözlerinde bir şey korkuyormuş gibi başka tarafa baktı. "Ben iyiyim. İyiyim."

"Sen olmasaydın ne derdin?" diye sordu Dean.

"Hayır," diye yanıtladı Sam. "Her zamanki gibi, bilirsin işte. Bir temel çizgi var..."

"Temel düzeyde bir çılgınlık mı?"

"Her gün uğraşmak zorunda olduğum şeylerden," dedi Sam, "her gün."

"Yeni normalin mi?"

"Aynen öyle," dedi Sam hafif bir gülümsemeyle. "Şu ve bu. Bununla abilirim."

"Ve bu mi?" diye sordu Dean. "Hiç mi?" "Bazen beni hazırlıksız yakalıyor..."

Dean bazen Sam'in zihinsel iniş çıkışlarının Lucifer'ın raydan çıkmasının bir yansıması olduğundan endişeleniyordu. Sam'in deli gömleği ve dolgulu duvarlar olmadan işlevini yerine getirebilmek için her gün ne tür saçmalıklar yaşadığını bilemezdi. Sadece Sam'in ona anlattıklarını biliyordu. Neyse ki Sam bu zihinsel mücadeleleri kabul etmeye ve bunlar hakkında istekli görünüyordu. Belki de günlük akıl sağlığını korumak için mücadele ederken sır saklama zahmetine katlanamıyordu.

"Merak etme Dean," dedi Sam. "Her şey kontrol altında."
Şimdilik, diye düşündü Dean acımasızca. Ama daha ne kadar sürecekti?

On dakika sonra, bir alışveriş merkezindeki güzellik salonunda duruyorlardı. Camların üzerinde büyük, altın renkli, el yazısı harflerle yazılmış "Salon Colette" yazısının altında "Gelenler Hoş Geldiniz!" yazıyordu.

salonunun iç kısmı işlevseldi, ile uzun bir dikdörtgen kat planı. Açık, aynalı şekillendirme istasyonları her iki sıralanıyor, saç kurutma makineleri ve şampuan lavaboları arka tarafta yer alıyordu. Uzun bir cam ve krom saç bakım ürünleri rafı resepsiyon alanını kuaför alanından ayırıyordu, ancak girişten yarım düzine müşteri ve kuaför görülebiliyordu. Düzensiz aralıklarla asılı eğrelti otları ve farklı saç stillerine sahip modellerin göz alıcı vesikalıkları tek dekoratif unsurlardı.

Dean ve Sam masasına yaklaşıncı sarışın resepsiyon görevlisi irkilerek başını kaldırdı. "Randevularınız var mı?"

Dean, "Tabelada gelen müşterilerin kabul edildiği yazıyor," dedi.

Sam, "Buraya saçımızı kestirmeye gelmedik," diye açıkladı.

"Doğru," dedi resepsiyonist, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Fazla adamımız yok."

Sam söyledi onu ve hikaye sigorta eksperlerinin. "Birkaç sorumuz var" - Sam Bobby'nin listesine baktı - "Janice ve Felicia."

"Janice Cummings mi?" diye sordu kaşlarını. "O benim."

"Harika," dedi Sam. "Peki ya Felicia?"

Janice boynunu büktü. "Bir müşteriyle görüşmesi yeni bitti." Konuştu ve "Felicia, vaktin varsa." dedi. Dikkatini tekrar Winchester'lara çevirdi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Dean, "Otobüs kazasıyla ilgili," dedi.

"Aman Tanrım," dedi Janice. "Bu korkunçtu. Ödümü kopardı." Utanç içinde kaşlarını çattı ve sesini alçalttı. "Öleceğimizi sandım. O yerden -spor salonundan- hızla geçerken, bilmiyorum, tavanın düşeceğini ya da otobüsün patlayacağını sandım."

"Peki ya bu adam?" diye sordu Sam, ona grenli fotoğrafı göstererek.

Melon şapkalı adamın fotoğrafı. "Otobüste miydi?"

Janice fotoğrafı aldı, dikkatle inceledi, kaşlarını çattı ve sonunda Sam'e geri verirken başını salladı. "Yüzünü tam olarak göremiyorum. Ama kıyafetini hatırlardım. Özür dilerim."

Siyah kuaför önlüğünün altına beyaz bir bluz ve kısa siyah bir etek , mat uçlu, uzun boylu esmer bir kadın, havaya kaldırdığı elinde bir makasla ona doğru. "'aber Jan...?" Sonra Dean ve Sam'in takım elbiselerini fark etti ve gülümsedi. "Kendinize çeki düzen vermek ister misiniz?" diye kışkırtıcı bir şekilde sordu. "Eminim sizi programıma sığdırabilirim."

Janice, "Otobüs kazası yüzünden buradalar," diye açıkladı.

"Oh." Kuaförün gülümsemesi buharlaştı. "Bu bir kabustu."

"Felicia Akop?" Sam sordu.

"Tek kişi," dedi. "Siz iki polis misiniz? Çünkü biz zaten-"

"Sigorta eksperleri," diye araya girdi Dean. "John ve Tom Smith. Akraba değiller."

"Janice'e bu adamı otobüste görüp görmediğini sorduk," dedi Sam, ona resmi göstererek.

Zaman kaybı, diye düşündü Dean, birlikte araba kullanıyorlardı. Felicia başını salladı. "Evet, o adamı hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?" Janice şaşırmış görünüyordu.

Felicia Janice'e, "Sizden önceki durakta bindi," dedi. "Adam çok iriydi, otobüs onun ağırlığı altında gıcırdadı. İki büküm yürüyordu. Biner binmez otobüsün arkasına doğru gitti. Kazadan önce inmiş olmalı."

"Çıkarken sizi geçmedi mi?" diye sordu.

Dean.

"Arka kapıyı olmalı," dedi Felicia. "Evine daha yakındı."

"O ... otobüs şoförüyle konuştu mu?" diye sordu Sam.

"Ücreti ödemek dışında mı? Hayır."

"Çarpma ya da itişme yok mu?"

"Hayır," dedi Felicia. "Hatırladığım kadarıyla kimseye tek kelime etmedi."

"Yüzünü tarif edebilir misin?" diye sordu Dean. "Onda alışılmadık bir şey var mıydı?"

Felicia grenli fotoğrafa bakarken dudaklarını büzdü. "Göz teması kurmadım. Onunla ilgili bir şey beni gerdi, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Sam başını sallayarak bekledi. Dean de bir şeylerin ortaya çıkacağını umarak sessiz kaldı. Adam otobüs koltuklarının yanından geçip gitmişti, sadece bir kol boyu uzaktaydı.

"Şapka - melon şapka -, koyu renk takım elbise ve baston. Hatırladığım hemen hemen hepsi bu." Kısa bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi gözlerini kapattı. Sonra kaşlarını çatı. "Alnı, şapka ile bile..."

"Alnında ne sorun var?" diye sordu Sam.

"Kaş çatma çizgileri," dedi yüzünü buruşturarak. "Derin kırışıklıklar.

... Çatlaklar. Bir botoks reklamındaki 'öncesi' fotoğrafı düşündüğümü hatırlıyorum. Hepsi bu . Hızlı bir bakıştı ve sonra gözümü kaçırdım. Beni tedirgin etmişti ama neden bilmiyorum. Belki de cüssesi beni korkutmuştu. Bu yardımcı olur mu?"

"Belki," dedi Sam.

Dean bu bilginin onun fiziksel tanımına küçük bir ayrıntı eklemek dışında ne işe yarayacağını düşünemiyordu ama yine de sessiz kaldı.

"Kazadan onun sorumlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Janice.

Sam, "Tüm seçenekleri değerlendiriyoruz," dedi. Felicia'ya döndü ve "Teşekkür ederim" dedi.

"Her zaman," diye cevap verdi, yine genişçe gülümseyerek. Önlüğünün cebine uzanıp bir kartvizit çıkardı ve Sam'in ceketinin göğüs cebine yerleştirdi. "Herhangi bir sorunuz olursa, ne olursa olsun, beni arayın."

Sam temizledi. "Tamam. Teşekkürler."

Ryan okuldan eve döndüğünde ev boştu. Babası inşaat işinden birkaç saat daha dönmeyecekti ve sonra bir ofiste temizlikçi olarak ikinci işine gitmeden önce bir ya da iki saatlik bir mola verecekti. Ryan tika basa dolu sırt çantasını yemek masasının üzerine bıraktı ve ders kitaplarıyla alıştırma defterlerini çıkardı. Ödevlerine üstünkörü bir göz attı ve bugün Bay DeGraff'ın büyük bir zevkle karaladığı gibi görünen kocaman kırmızı bir D ile geri aldığı matematik sınavının üst kenarının dışarı çıktığını fark etti. Lanet notun altına öğretmeni "Daha çok çalış!" yazmıştı. Ryan sınav kâğıdını arka cebinden çıkardı, buruşturup sıkı bir top haline getirdi ve mutfaktaki çöp kutusuna fırlattı - ve ıskaladı. Tabii ya.

Şakakları zonkluyor, yeni bir gerilim tipi baş ağrısı yaklaşıyordu. Çenesini o kadar sert sıkılamaması gerektiğini hatırlamak zorundaydı, aksi takdirde dişleri kırılacaktı.

Sakin ol, diye kendi kendine tembihledi. Ama stres seviyesini kontrol etmek için kolay değildi.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, matematik kitabı ve alışırmalar hiyeroglif de olabilirdi, onun için o kadar faydalıydılar. Matematikte - geometri, cebir, trigonometri - her zaman B almış, sınav dönemlerinde de arada bir A almıştı. Şimdi bunu anlamlandırmakta zorlanıyordu. Beynin öğrenme yeteneğinin belirli bir sınıra ulaştığını okumuşt.

Bir noktada, ne yaparsanız yapın, beyin bir şeyi anlamayı reddediyor. Calculus ona baş ağrısı veriyordu. Ne kadar anlamaya çalışırsa, baş ağrısı o kadar kötüleşiyordu. Ona karşı bir alerjisi de olabilirdi. Ama belki de bu, matematikle artık neden ilgilenmediğine dair bir bahaneydi. Öğrenmek istemiyordu, bu yüzden onun için çok zor hale gelmişti. Daha ilginç bir şeye geçebilirdi. İnsanların psikosomatik hastalıkları vardır, onlara gerçekmiş gibi gelen hayali hastalıklar. Belki de kendini sabote ediyordu.

Babası hiç eve gelmemişti ve annesini hiç tanımamıştı. Sumiko muhtemelen çok uzaklardaki bir üniversiteye gidecekti. Yapayalnız kalacaktı. Aptal ve yalnız. Değersiz. Artık hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Belki de hayatın gerçek bir anlamı yoktu. Aksine inanan herkes kendini kandırıyordu.

Cep telefonu cebinde vızıldadı ve onu ürküttü. Genelde okuldan eve gelir gelmez titreşimden çalma moduna geçirirdi ama heyecandan unutmuştu. Ekrandaki yüze ve isme bakınca gülümsedi.

"Hey, Sumiko," dedi. "N'aber?"

"Gelmek ister misin?"

"Ödev yok mu?"

"Onları okulda yaptım."

"Şanslısın," dedi kendi ödevinin üst üste yığılmış sayfalarına bakarak. Babasının kibritleri nerede sakladığını hatırlamaya çalıştı. Bütün yığını yakmayı çok isterdi. Neden hepsini havaya uçurmuyordu ki? Babasının umurunda olmazdı, hatta fark etmezdi bile.

"Çok fazla iş mi?"

"Bekleyemeyecek bir şey yok," dedi. "On dakika içinde orada olacağım."

Ora

da. "Harika," dedi, "görüşürüz koca adam."

"Sana 'küçük hanım' demeyeceğim," dedi. İstediydi,

Bu onun işi. "Kötü bir John Wayne taklidi gibi hissettiriyor."

"John kim şimdi?"

"Umutsuz vakasın," dedi ve güldü.

On üç

Barbara Nice-Miller, FBI'dan olduğunu açıkladıktan sonra Bobby'yi oturma odasında bir koltuğa oturttu. Ona bir fincan çay bile ikram etti ama Bobby konuşmayı hızlandırmak için bunu reddetti. Sanki Bobby'nin köpeği de sorgulaması gerekiyormuş gibi, kucağında Yorkie cinsi küçük Sebastian'la Bobby'nin karşısına oturdu. Küçük köpek eve girdiğinden beri, Bobby onu kucağına alana kadar havlayıp durmuştu. Sonra sakinleşmiş ve onu kuşkuyla izlemişti.

Belki de köpek FBI kimlik bilgilerimin sahte olduğunu biliyordur. "Peki, bu korkunç gün hakkında ne istiyorsunuz, Ajan Willis?"

"Olağandışı bir şey fark ettiniz mi?"

"Sabah yürüyüşümüzde küçük Sebastian'ımla konuşuyordum," dedi, köpeği kulaklarının arkasından kaşırken ona sevgiyle bakıyordu. "Önce bir patlama olduğunu sandım. Sonra tüm arabaların kontrolden çıktığını ve birbirlerine çarptığını gördüm. Küçük Sebastian'ı kucağıma aldım ve saati ve sıcaklığı gösteren banka tabelasının arkasına koştum. Sebastian yaprak gibi titriyordu. Tüm patlamalarla birlikte gözlerimi kapattım ve çığlık atmak istedim. Hatta biraz çığlık bile atmış olabilirim. Kendimi duyabildiğimden değil."

Bobby ona melon şapkalı adamın trafik kamerasındaki fotoğrafını gösterdi. "Bu adamı fark ettin mi?"

"Evet, deli adam!" "Çılgın mı?"

"Onu ilk fark ettim çünkü çok resmi giyinmişti" dedi ve ekledi: "Sürekli orada duruyordu. Tabii ki koruması gereken küçük bir köpek yavrusu yoktu, değil mi Bay Sebastian?" Köpeğe hitap ederken sesi birkaç perde yükseldi.

Bobby onun dikkatini odadaki diğer kişiye çekmek umuduyla boğazını temizledi. "Onun gibi çılgın, korkusuz mu?"

"Ya da korkudan felç oldu," dedi, "dürüst olmak gerekirse. Belki de siper alamayacak kadar hastaydı."

"Hasta olduğunu size düşündüren nedir?"

"Kazalar başlamadan önce şakaklarına masaj yapıyordu," dedi, "sanki kötü bir gerilim tipi baş ağrısı varmış gibi. Wilhelmina halamın migreni o kadar kötüydü ki kustu. Belki de zavallı adam yürüyemeyecek kadar hastaydı."

"Peki ya kazadan sonra? Onu giderken gördünüz mü?"

"Şoktan sonra kendini daha iyi hissetmiş olmalı" dedi ve ekledi: "Polis onunla oradan ayrıldı. Yardım etmek için orada kaldım - on beş yıl önce ilk yardım kursu almıştım - ama o kadar korkunçtu ki ... Sağlık görevlileri gelmeden önce hiçbir şey yapamadım."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim hanımefendi."

"Rica ederim," dedi ona kapıya kadar eşlik ederken. "Kibar FBI ajanı Sebastian'a hoşça kal deyin."

Küçük köpek Bobby Chevelle'sine dönene kadar ona havlamaya devam etti.

Bir sonraki durağı, Perşembe günkü son işinden sonra patronu Frank'in kayıp olduğunu bildiren Liana Bekakos ile konuşmak için Kiriakoulis Tesisat'ın küçük dükkânıydı. Şahsen bir şey görmemişti ama Frank'in alışkanlıkları hakkında bir şeyler öğrenebileceğini umuyordu.

Tezgâhın diğer tarafından ona döndü ve siyah saçlarının buklelerini başparmağı, işaret parmağı ve orta parmağı arasında gergin bir şekilde döndürdü.

"Hayır, Frank hiç de öyle biri değil. Çok sorumluluk sahibidir. Kesinlikle bir anda Atlantic City'ye kaçmaz. O bir iş adamı. İş o yapmazsa, iş yapılmaz. Bu onun itibarı. İptal etmek için müşterileri arıyordum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Yeni bir tuvalet kurmak için Kerry Gillard'ın Lafferty'deki evine gittiğini söylemek için beni aradı," dedi. "Rutin işler."

"Ondan sonra hiç aramadı mı?"

Başını iki yana salladı. "Genelde trafikte sıkıştığında yoldan arar," dedi. "Onun dışında işe vardığında . Cep telefonunu aradım ama cevap vermedi. Sadece sesli mesaja düşüyor. Aynı şey ev numarası için de geçerli."

"Bir ailesi var mı? Bir karısı? Çocukları?"

"O bir dul," dedi. "Karısı beş yıl önce öldü. Meme kanserinden. Çocuğu yok. Yalnız yaşıyor ama bende yedek anahtar var. Evine baktım. Ondan hiçbir iz yok."

"Bu kişiye Kerry mi diyorsun?"

"Evet, Frank bir sonraki randevusuna geç kaldığında," diye açıkladı. "Ne zaman çıktığını görmek istedim. Bir saat önce gittiğini söyledi. Arabadan hiç iz yoktu." Sanki soruşturmanın devam edebilmesi için gerçekleri ortaya çıkarmak için acele ediyormuş gibi hızlı konuşmuştu. "Sizce kaçırıldı mı?"

"Bu mümkün mü?"

"Böyle bir şeyi kim ve neden ? Fidyeye koparmak için mi? O bir işçi. Hiçbir şekilde zengin değil. Ben bilirim, ben muhasebeciyim."

"Keşke bilseydim," dedi Bobby sempatiyle. Frank'in minibüsü yüzünden öldürüldüğünden şüpheleniyordu, başka bir şey değil, ama bunu ona söyleyecek yüreği yoktu. Kim da onun sağ salım döneceğine dair umutlarını kırıyordu? Frank konusunda yanılıyor olabilir. Bu tamamen mümkündü.

Ama pek olası değil.

Dalton Rourke okul bitene kadar eve gidemediği için Jimmy Ferrato ile eski Barkley Ortaokulu'nun arkasındaki basketbol sahasında takılıyordu. Yoldan bakıldığında, önlerindeki kilitli okul ve arkalarındaki orman onları gizliyordu. Küçük bir akıl sağlığı yuvası. Çatlak sahada oturup çim tutamlarını kopararak Doğa Ana'nın alanını geri kazanmaya çalışıyorlardı.

"Hiç otun var mı?" diye sordu Dalton.

"Keşke," dedi Jimmy. "Annem zulamı Cumartesi sabahı buldu. O zamandan beri beş parasızım."

Bunun yerine, zaman geçirmek için aralarında bir düzine kadar kalan sigaralarını içtiler. Yıkık dökük, terk edilmiş okul ve çürümeye yüz tutmuş oyun alanı, hayatın anlamsız olduğunun bir başka kanıtıydı. Neyi başarmaya çalışırsanız çalışın, bir şey için ne kadar uğraşırsanız uğraşın, Kansas'ın "Dust in the Wind" şarkısı gibi geçip gidiyordu. Yüz yıl sonra okulda başarısız olması, okulu asması, Tyler Shackleford'a takılması, yaşaması ve ölmesi kimin umurunda olacaktı? Hiçbir şeyin önemli olmadığı bir dünyada ne istersen yapabilirsin. Ne yazık ki, yine de kısa vadeli sonuçlarıyla yaşamak zorundaydı.

Bomba tehdidi sırasındaki ilk coşkudan sonra

Dalton okulu astığında, kaçınılmaz sözlü dayacağı sadece ertelemiş olduğunu fark etti. Hiçbir şeyin önemli olmaması, bu arada hayatını cehenneme çeviremeyecekleri anlamına gelmiyordu. Kaçışı iyi düşünülmemişti. Kitaplarını masanın üzerinde, sırt çantasını da sandalyenin üzerinde bırakmıştı.

"Gerçekten saçını kokladın mı?" diye sordu Jimmy.

Dalton sigarasından uzun bir nefes çekti ve bir tane daha yaktıktan izmaritini meydanın diğer tarafına fırlattı. "Evet."

"Neden?"

"Acıkmıştım," dedi Dalton. "Saçları tatlı gibi kokuyordu." Jimmy öksürmeye başlayana kadar güldü. "Ne?"

"Şampuan ya da saç kremi ya da her neyse," diye açıkladı Dalton. "Çilek, bal ve badem gibi kokuyordu. Midem gurulduyordu."

"Sen delisin."

Dalton, "Kızlar saçlarını bu parfümlü saçmalıklarla yıkıyor ve senin kokuyu almamanı mı bekliyorlar?" dedi. "ama dostum! Çikolata, karamel ve yeşil elma."

"Asla!"

"Ananas da var. Hindistan cevizi ve biraz da marshmallow." "Çok aptalsın!"

"Belki de parfümüydü," dedi Dalton sırtarak. "Açık büfe gibi, dostum."

"Sen hastasın, dostum."

"Belki," dedi Dalton. "Ama şimdi açlıktan ölüyorum. Saat kaç?"

"Saat taktığımı görüyor musun?" dedi Jimmy. "Ve saklandığım yere yapılan baskından sonra cep telefonu hakkımı kaybettim."

En azından bir cep telefonu vardı ama onu da kaybetmek zorunda kaldı. Dalton'ın değerli hiçbir şeyi yoktu - ikinci el mağazasından aldığı kıyafetleri ve ikinci el bir müzik setini saymazsak.

Ayağa kalktı, başının döndüğünü hissetti ve dengesini yeniden sağlayamadan . Son sigara izmaritini ayağıyla ezdi ve öksürmeye başladı, boğazı kurudu ve yandı. Çok fazla nikotin, diye düşündü. Öksürük spazmından sonra başı zonkladı. Örme kasketini düzeltti, kulaklarına kadar indirdi ve sonra avuçlarını şakaklarına bastırdı, bu sırada gözlerinin üzerinde koyu renk lekeler belirdi.

Başka bir öksürük krizinden kaçınmak için sessizce konuştu.

"Hadi geri dönelim."

Otuz dakika sonra büyükanne ve büyükbabasının evinin ön kapısından içeri girdiğinde, sanki okulda sıradan bir gün geçirmiş de konuşmak istemiyormuş gibi davranıyordu. Koridordaki dolabın kapağını, yanında getirmediği sırt çantasını saklamak ister gibi açıp kapattı.

"Ben ," diye bağırdı.

"Geç ," dedi büyükannesi yemek odasından. "Meşgulüm," dedi, daha açık konuşmaktan kaçınarak.

Yemek odasına girdiğinde büyükanne ve büyükbabasının yemeklerini bitirdiğini gördü. Her gün daha erken yemek yiyor gibiydiler. Yakında akşam yemeğini öğlen yiyeceklerdi. Özel bir şey değildi, mikrodalgadan aldıkları birkaç dondurulmuş tavuk yemeği. Peynirli makarna ya da kızarmış yumurtadan daha süslü bir şey . Onun için bir yemek ya da tabak yoktu. Onu asla büyütme istemediklerini, onun kendilerine yük olduğunu, annesinin doğum sırasında öldükten sonra düzeltmeleri gereken bir hata yaptığını kaç şekilde söyleyebilirlerdi ki?

" , " dedi.

Büyükannesi sanki bir ahmakla konuşuyormuş gibi, "Mikrodalgaya bir şeyler at," diye cevap verdi.

Bir an için gözlerini kapattı ve onun kıvrık, gri saçlı kafasını mikrodalgaya koyup gözbebekleri yılbaşı gecesindeki şampanya mantarları gibi kafasından fırlayana kadar yüksek ısıda pişirdiğini hayal etti. Ya da belki mikrodalgada kaynar ve yanaklarından aşağı kaynar süt gibi damlardı.

O daha ukalaca bir yorum büyükbabası "Ödevlerin nerede?" diye sordu.

Ve böylece ızgara başlıyor, diye düşündü. "Bende hiç yok."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu büyükannesi, "Sırt çantanı okulda unuttuysan?"

Onun eli boş geldiğini görmüşler miydi? "Evet, onu unutmuşum. Yaşadığımız bomba korkusundan sonra."

"Okul müdürü aradı," diye bilgilendirdi büyükbabası onu. "Tekrar. Bir hafta uzaklaştırma almışsın. Ve seni okuldan atmayı düşünüyorlar."

"Sanki okul gibi."

"Odana git!" diye bağırdı büyükannesi. "Cezalısın."

"Acıktım."

"Şimdi, Dalton," dedi büyükbabası, sandalyesinden kalkarak.

Dalton masanın üzerindeki tereyağı bıçağına baktı ve yaşlı adamın boğazını kesecek kadar keskin olup olmadığını merak etti. Beş saniye içinde yaşlı piçi yere düşürebilirdi. Öfkeli adamın yüzüne bakarken parmakları titredi ve seğirdi. Büyükannesinin elindeki taşınabilir telefon 911'i aramaya hazırды. Ondan kurtulmayı çok isterlerdi. Onlara istediklerini verme düşüncesi, dönüp uzaklaşmasına yetecek kadar sakinleştirdi onu.

"Bizi rezil etmeye nasıl cüret edersin?" bağırdı büyükannesi arkasından. "Sen bu aile için bir yüz karasısın - tıpkı

senin sürtük annen!"

Onlar için önemli olan tek şey, komşuların ve okul yönetiminin gözünde nasıl göründükleriydi. Onun mutlu, tok ya da sağlıklı olması, sözde ebeveynlik becerilerine kötü yansımadağı sürece umurlarında değildi.

Merdivenleri gürleyerek çıktı, bir şeylerin kırılacağı ve tamir için sahip olmadıkları paraya mal olacağı umuduyla her basamağa ağırlık ekledi. Evin en küçük odası olan yatak odasına hışımla girdi ve kapıyı öyle sert çarptı ki menteşeleri takırdadı. Oda darmadağınktı ama umurunda değildi. Kıyafetler, şekerleme ve fast food atıklarıyla birlikte her yüzeye yığılmıştı. Odanın evlerinde bir kansere dönüşmesini istiyordu, ne kadar iğrenç olursa o kadar iyiydi. Son zamanlarda kapıdan sadece uyuşturucu aramak için giriyorlardı.

Kapı kapalıyken onu kontrol etmediler. Gözden ırak, gönülden ırak, ona böyle davranıyorlardı. Onu evin küçük köşesine sürgün etmişlerdi. İş bitmişti. Artık onu bir daha görmek zorunda kalmadan akşamlarının tadını çıkarabilirlerdi.

Güzel. Dolaptan siyah kapüşonunu aldı, koyu renk bir kot pantolon ve siyah botlarını giydi ve pencereden dışarı tırmanarak verandanın çatısından gizlice geçip araba yolunun yanında yere indi. Ailesinin verdiği cezadan sonra arkadaşının tekrar gizlice dışarı çıkabileceğini varsayarak Jimmy Ferrato ile buluşacak ve doğuya gidip Summerdale'li gençlerden para sızdıracaklardı. Hayal kırıklığı için bir çıkışa ihtiyacı vardı ve Summerdale çocuklarının suratları çok asıktı.

Sonuçlar karşısında hayal kırıklığına uğrayan - ha ha! - Jesse Trumball sahte bomba ihbarının sonuçlarından hayal kırıklığına uğrayarak saat dörtte eve kötü bir ruh haliyle döndü. Elbette, polisler bomba koklayan köpekleriyle gelmişti ve binayı boşaltmıştı, ama sonra ... sıkıcı. Herkes otobüsü kaçırmış ve eve nasıl yürüyeceklerini bilmiyormuş gibi etrafta dikiliyordu. Kuşkusuz, planını en üst düzeyde eğlence değeri için düşünmemişti.

Elini tıraşlı alnında gezdirdi ve ecza dolabında aspirin olup olmadığını merak ederek birkaç saniye gözlerini kıstı. Tahliyeden beri geçmeyen bir baş ağrısı vardı ve daha da kötüleşmek üzereydi.

İstemsizce, gerçek bir bomba, zaman ayarlı süslü bir bomba yapmanın ne kadar zor olduğunu merak etti. Okuldaki aptallardan birini öldürmek istediğinden değil ama

bina Krakatoa gibi yüzlerini görmeyi çok isterdi. İnternette bomba yapımı hakkında herkesin erişebileceği bilgiler olduğunu duymuştu. Keşke bir bilgisayarı olsaydı. Elbette kütüphaneyi de ziyaret edebilirdi. Belki de o içeri girdiğinde yaşlı ve titiz kütüphaneci kalp krizi geçirirdi. Bu birkaç kahkaha için iyi olurdu. Ama bomba yapım talimatlarını bile, lanet şeyi tuvalete ya da başka bir yere yerleştirmek için okula gizlice girmesi gerekecekti. Belki de Bayan Garrity'nin çekmecesine. Kaltak sanki hayattaki görevi buymuş gibi onu delirtmişti. Bu cehennem çukurundan kurtulmak hayatının en güzel günüydü. Şimdi veda hediyesini yerleştirmek için on dakikalığına gizlice geri dönmekten daha iyi bir şey istemiyordu.

Bir gün, belki.

garaj yolundaki astarlanmış hurda metal yığınına görünce kaçınılmaz yüzleşmeden korkarak iç çekti. Pes ederek mutfağa gitti ve babasını masada oturmuş kırk kiloluk bir şişe bira içerken buldu.

Medyaya haber verin, diye düşündü.

Henüz içkiye muhtemelen günün ikinci ya da üçüncü içkisiydi. En azından hâlâ ayaktaydı. Saat dörtte Jesse'nin onu evin bir yerinde sızmış bulma ihtimali yüzde elliydi; kasenin üzerine yığılmış ya da koridorda yayılmış, kurumakta olan bir kusmuk havuzunun içinde yatarken. Bunlar güzel zamanlardı.

Bazen babası içki alemlerinden sonra eve hiç gelmiyordu. Bir yere mi sığındığını yoksa bir sokakta mı sızdığını hiç söylemedi. Eve tökezleyerek, mırıldanarak ve küfrederek geliyordu, giysileri sanki hareket halindeki bir arabadan atlamış ve çamurlu bir setten aşağı yuvarlanmış gibi görünüyordu. Bazen eve kanlar içinde gelirdi. Muhtemelen evsiz bir ayyaşla boş kutulardaki tortular yüzünden kavga etmişti.

"Nerelerdeydin?" diye sordu, konuşması zaten ağır aksak olan babası.

"Dışarı," dedi Jesse, sanki raflarda gerçek yiyecek görmeyi bekliyormuş gibi buzdolabının kapağını çekerek açtı. En iyi ihtimalle, paket servisten arta kalanları ya da son teslimattan bir dilim pizza bulabilirdi.

"İş mi arıyorsun?"

"Ne yani, ben senin gibi engelli olarak yaşayamaz mıyım?" diye sordu Jesse. "Sırtım ağrıyor," dedi babası. "İş yerinde yaralandım. işin."

"Bu hikayeyi ona inanan birine anlat baba."

Jesse'nin babası dengesizce ayağa kalktı. "Arsızlık etme, oğlum!"

Jesse seyrek rafları tararken sessizce, "Doğru," dedi. Buruşuk kahverengi bir kâğıt torba, içinde yenilebilir bir şey olması ihtimalini doğuruyordu. "Kalan birkaç beyin hücreni de karıştırmak istemem."

"Arkanı dön ve bunu yüzüme söyle."

Jesse doğruldu, buzdolabının kapağını kapattı ve sessizce ona kadar saydı. Sonra dönüp babasına baktı. Adam uzun boylu ve güçlüydü, Jesse'den bir ya da iki santim daha kısaydı, ama Jesse'den yaklaşık kırk kilo daha ağırdı. O bir kavgacıydı, bir sokak dövüşçüsü. Jesse daha genç ve küçükken, babası "çizgiyi aştığında" onu dövmekten çekinmemişti. Eller, kemerler ve uygun şekilde küt ve ağır nesneler ceza için adil bir oyundu. Ancak boyları eşitlendikten sonra babasının darbeleri daha hedefe yönelik hale geldi - Jesse'ye kimin yetkili olduğunu hatırlatmak için anlarını seçti. Şu anda, yaşlı adam elinde yarısı dolu bir cam şişe tutuyordu, sanki Jesse'nin kafasına karşı savaş değerini test ediyormuş gibi. Jesse sarhoş ya da ayık babasıyla başa çıkabileceğini düşünüyordu ama işler her ikisi için de hızla çirkinleşebilirdi.

Jesse, "değil," dedi ve uzaklaştı.

"Doğru," dedi babası, "buradan sert."

"Arabani," dedi Jesse, "yiyecek bir şeyler." "İhtiyacım var."

"Araba kullanamayacak kadar sarhoşsun," dedi Jesse, anahtarları duvardaki kancadan alırken. "Biraz uyu."

"Yüksek atından in. Sana başını sokacak bir ev sağladığım için şanslısın," dedi babası. "Annenin yaptığından çok daha fazlasını. Senin zavallı kışına bir kez baktı ve gitti. Yaptığı en akıllıca şeydi."

Jesse dondu kaldı. Ellerini yumruk yaptı ve tırnakları etine batacak kadar sıktı. Annesi hakkında konuşmak onun için hassas bir noktaydı. Hiç tanımadığı bir kadını savunamazdı ama saldırılar her zaman çok kişisel hissettirirdi. Babası hayatı boyunca Jesse'nin annesinin onu bebekken terk ettiği, doğumdan sonra iyileşir iyileşmez omzunun üzerinden bir bakış bile atmadan çekip gittiği konusunda ısrar etmişti. Babası ona hamileliğinin üstesinden gelmesi gereken bir hastalık gibi olduğunu ve sonrasında sonucu görmeye dayanamadığını söylemişti. Yeni doğan bebek onun için o kadar az şey ifade ediyordu ki, oğluyla bir gün daha geçirmek zorunda kalmamak için sevgili kocasını terk etmişti.

Mutsuz çocukluğunun büyük bir bölümünde Jesse, onun geri döneceğini ve kendisini daha iyi bir hayata, babasının olmadığı bir hayata sürükleyeceğini - mutlu olabilmesinin tek yolu buydu. Ama yıllar boyunca onu aramadı, ona bir mesaj göndermedi ya da onunla iletişim kurmaya çalışmadı. Sonunda ergenlik çağına girdiğinde, babasının defalarca söylediği şeye inanmaya başladı: oğlundan nefret ediyordu ve onu görmeye dayanamıyordu.

Babasının annesi hakkındaki yorumlarını artık kabul etse de Jesse, babasının annesinin kendisini terk etmesini kışkırtmak için kullanmasına dayanamıyordu. Jesse kendini bir uçurumun kenarında hissediyordu: Dengesini yeniden sağlayıp kapıdan çıkıp gitmek ya da düşüp ... Babası onu bir daha asla aşağılamayacaktı.

"Orada aptal gibi durma! Neyin var senin?"

Babası, Jesse'nin ölümcül kararsızlığını sezmiş ya da tamamen görmezden gelmiş gibi, başının arkasına, acıtacak ama incitmeyecek kadar sert bir tokat attı.

Jesse, babasının elinde kırklık şışeyi tuttuğunu hayal etti. litre ve bekledi.

On dört

"Cevap ver bana!"

Jesse çenesini sıktı ve konuşmayı reddetti. Kafasının içinde bir saat işliyor, günleri, saatleri, dakikaları ve saniyeleri geri sayıyordu... Hazır mıydı? Çok kolay olacaktı ve babasının tacizlerine bir son vermeyi çok istiyordu. Ama şimdi harekete geçerse, sonuçlarına hazırlıksız yakalanacaktı. Öte yandan, yeterince para biriktirene ve bir çıkış stratejisi hazırlayana kadar beklerse, bu sonuçlardan kaçınabilirdi. Kimse cesedi bulmadan çok önce Meksika ya da Güney Amerika'da ortadan kaybolmuş olacaktı.

Jesse sıkılmış dişlerinin arasından "Uyu da geçsin!" diye tekrarladı.

Aceleyle evden çıktı, adımlarını bozmadan gardıroptan kapüşonlu ceketini aldı ve nefesinin altında bir dizi küfür mırıldandı.

Babasının limuzininin bagajını açtı, bir lastik demirini çıkardı ve garaj yolundan hızla çıkmadan önce yolcu koltuğuna fırlattı. Öfkesini evde depolamakla ilgili sorun, bir yerden, bir şeyden ya da birinden çıkarması gerektiği idi. Arabayı bir duvara sürmek onu anlık olarak tatmin edebilirdi ama gelir elde etmek için arabaya ihtiyacı vardı. Ayrıca gecenin korumasına da ihtiyacı vardı, bu yüzden önce açlığını giderdi ve en yakın hamburgercinin arabaya servis şeridine yöneldi. En büyük köftelerden üç tane sipariş etti, ardından susamlı ekmekleri camdan dışarı fırlattı ve arabayı sürerken baharat bulaşmış etleri mideye indirdi.

Bart Larribeau ve Keith Kulback, Food & Fuel mini marketinin önünde durmuş, sanki dükkândan çıkmaya hiç niyetleri yokmuş gibi atıştırmalık poşetlerinden cips yiyorlardı. Dükkan sahibi sadece bir şey satın aldıklarında oyalanmalarına izin veriyordu, böylece her küçük alışverişle rahatsız edilmeden yarım saat kazanabiliyorlardı. Polisle karşı karşıya için Jesse gelene kadar ondalıklarını ödediler. Jesse onlara sürekli olarak polisle çatışmadan uzak durmalarını hatırlattı.

polis radarından mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorlardı. Onların işinde dikkat çekmek kötüydü.

Marketin önündeki engelli park yerine yanaşır yanaşmaz duvarı ittiler, atıştırma çantalarını taşıyan çöp kutusuna attılar ve arabaya bindiler. Bart, Keith'e bir makasın üzerinden bir taşla vurdu ve Jesse'nin lastik demirini kucağında tutarak yolcu koltuğuna .

"Nereye?" diye sordu Bart.

"Cheshire'a," dedi Jesse. "Birkaç hafta ." "Kulağa hoş geliyor," dedi Keith.

Jesse arabayı doğruya sürdü ve Cheshire Tiyatrosu'nun yakınındaki bir ara sokağa park etti. Reklam panosunda "Damdaki Kemancı" ve öğleden sonra ve akşam gösterilerinin saatleri yazıyordu.

"Ne kadar ?" diye sordu Keith.

"Bir saatten az kaldı," dedi Jesse. "Gösteri saatinden hemen önce."

Sürücü koltuğunda arkasına yaslandı ve Keith'le paylaşması için üçüncüsünü Bart'a verdikten sonra iki büyük karton kutu patates kızartmasını bitirdi. Kendisinden birkaç yaş büyük olmalarına rağmen, her birinden elli kilo daha ağırdı ve liderlik rolünü üstlenmişti.

Tiyatronun dışındaki kalabalık, sigara içenler gösteri başlamadan önce yerlerini almak üzere içeri girdikçe azaldı.

Birileri her zaman biraz geç gelir, biraz uzağa park eder ve tiyatroya ulaşmak için acele eder.

Sonunda Jesse, koyu renk takım elbiseli orta yaşlı bir adamın karısının elini ve parıldayan gece elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla daha hızlı yürümesi için başarısız bir şekilde onu zorladığını gördü. Çift tiyatrodan sadece otuz metre uzaktayken Jesse levveyi kaptığı gibi kapısını açtı.

"Gösteri zamanı," dedi. "Burada bekle." "Emin misin?" dedi Keith.

"Desteğe ihtiyacım olmamalı," dedi Jesse, kel kafasını saklamak ve yüzünü gizlemek için kapüşonunu yukarı çekerek bir ara yolda aceleyle ilerlerken. Lastik demirini düz bir şekilde bacağının arkasına dayadı.

Kadın onu önce fark etti ve kocasına şeyler fısıldadı.

Jesse aralarındaki mesafeyi kapatırken, "Efendim, vaktiniz var mı?" diye sordu.

Adam durdu ve tehdidi değerlendirmek için karısının önünde bir adım attı. "Elbette, bu-"

Jesse bir saniye daha bekleyemezdi. Normalde sadece şiddet tehdidinde bulunur, para ve mücevherler de onun eline . Ama evde patlamak üzere olan öfke

Bütün akşam yüzeyin altında fokurdayan öfke, çıkış yolunu buldu. Lastik demirini elinin tersiyle savurdu ve adamın bileğini kırdı.

Acı içinde .

Jesse metal çubuğu aşağı doğru savurdu ve adamın sol dizinin yan tarafına çarptı. Adam yere yığıldı, acı içinde iki büklüm oldu ve nefes nefese kaldı. Saçlarını saatlerini almış olması gereken tuhaf bir saç modeliyle başının üzerine toplamış olan kadın çığlık atmak için ağzını açtı. Adam onu saçlarından yakaladı ve kafasını geriye doğru çekerek levyeyi yüzüne doğrulttu. "Çığlık atarsan dişlerini dökerim."

Kadın yutkundu ve boğazından yumuşak bir inilti kaçtı.

"Nakit ve mücevherler," dedi. "Şimdi! Yoksa onları ölü bedenlerinizden alırım."

Sadece birkaç saniye içinde adamın cüzdanını, saatini ve parasını, kadının da inci kolyesini ve yüzüklerini aldı. Her ikisinin de akıllı telefonlarını paramparça etti.

"size verdik," diye yalvardı.

Kadın. "Şimdi buradan. Lütfen."

"Bana emir verme," dedi Jesse.

Adam hâlâ kıvrılmış ve inliyordu. Sinirlenen Jesse ayağıyla saldırdı ve çelik burunlu botunu adamın karnına geçirdi.

Adam boğulduğunda, kadın çığlık attı: "Hayır! Ona zarar vermeyi bırak!"

"Az önce sana ne dedim ben?" diye sordu Jesse, yüzü öfkeyle kızarmıştı. Öne doğru hamle yaptı ve kadına öyle sert bir yumruk attı ki dudağı yarıldı ve kadın ağlayarak kış üstü düştü. "Çok fazla makyaj yapmışsın, sürtük!"

Levyeyi başının üzerine kaldırdı ve öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Nefes nefese kaldı, kolu kadının kafatasını kırma isteğiyle titriyordu.

Biri onu arkadan omzundan yakaladı. "Dostum!"

Jesse öfkeyle döndü ama Bart'ın ona deliymiş gibi baktığını tuttu. "Ne... ?"

"Gidelim dostum!" Bart ısrarla fısıldadı.

"Aynen öyle," dedi Jesse. "Evet, doğru. Neler olduğunu bilmiyorum ..."

Bart'ı da yanlarına alarak ara sokaktan aşağı koştular ve arabaya atladılar.

Jesse'nin çifte son bakışı cesaret vericiydi. Kadın kocasına doğru eğilmiş, arabanın marka ve modelini öğrenmeye ya da plakasını ezberlemeye çalışmıyordu.

Bart başını sallayarak, "Bu çok baktandı, dostum," dedi. "Gözdağı vermeye ne oldu?"

"Evet, Jess," dedi Keith. "Bu da ne... ?"

"Kötü bir gündü, hepsi bu," dedi Jesse. "Yanlış yer, yanlış zaman."

"Emin misin dostum?" dedi Bart. "Eğer kemikleri kırmaya ve neredeyse insanları öldürmeye başlarsan, ciddi bir hapis cezasıyla karşı karşıya kalırız. Bir sonraki davayı bize bıraksan iyi edersin."

"Şimdi iyiyim," diye güvence verdi Jesse. "Bir daha olmayacak. meydana gelir."

"Güzel," dedi Bart. "Malları Mickey'nin yerine götürelim mi? Nakit olarak mı?"

Mickey'nin bir rehinci dükkânı vardı ve onlarla tamamen kayıt dışı ve güvenlik kameraları olmadan arka kapıdan bir anlaşma yapmıştı. Onlara muhtemelen dolar başına on sent veriyordu ama mücevherleri ve diğer değerli eşyaları hızlı bir şekilde nakde çevirmenin kolay bir yoluydu. Malları nakde dönüştürdükten sonra ganimeti üçe bölüyorlardı.

Jesse alnına masaj yaparak, "Elbette," dedi. Lanet olası baş ağrısı ne yemek yedikten sonra ne de sinirini birkaç kolay hedeften çıkardıktan sonra geçmiyordu.

Keith tereddütle, "Jess, ben ve Bart'ın aklımıza bir fikir geldi," dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Jesse, eğlenerek. Birlikte ele alındıklarında yarım beyne eşdeğer bir zekâyâ sahiptiler. Operasyon ne kadar basit olursa o kadar iyiydi. "O da ne?"

"Bir hırsızlık," dedi Keith. "Anne babanın iki işi var, çocuklar okulda. Neden birkaç eve girmiyorlar? Arka kapıdan girer, gözden kaybolur ve iyi eşyaları alıp çıkarız. Hızlı ve kolay. Telaş yok, karışıklık yok."

"Polislerin bizi iş üstünde yakalama ihtimali daha az," dedi Bart. "Halkın içinde durmak riskli, biliyor musun?"

"Evet," dedi Jesse. "Bunu düşüneceğim."

Şimdi geriye dönüp şiddet eylemlerini gözden geçirme fırsatı bulan Jesse, güç gösterisinden ne kadar zevk aldığına şaşırmişti. Güç ona kontrolü veriyordu. Korku başkalarını kendi iradesine boyun eğdiriyordu. Ve ne inanılmaz bir heyecan! Bundan vazgeçmek istediğinden emin değildi. Asla.

Belki de artık Bart ve Keith'in desteğine ihtiyaç duymayacaktı. Hırs yoksunluklarıyla, onu hedefinden alıkoyuyorlardı. gerçek potansiyeli. Bırakın evlere girip Mickey'i zengin etsinler, tefeci de karşılığında birkaç kırıntı dağıtsın. Jesse gücü elinde tutacaktı.

Yakında herkes ondan korkacaktı.

Ryan Sumiko'nun evinin zilini çaldı ve Sumiko'nun annesine kapıyı açması duydu. Bir tür yönetim danışmanı olan babası, çoğu insanın araba ya da trenle gidip geldiği kadar sık uçakla seyahat ediyor ve nadiren evde oluyordu. Ryan, Roger Jones'un on yıl içinde çoğunlukla video konferans yoluyla danışmanlık yapacağını tahmin ediyordu. Ancak üretim yenilemeleri ya da toplu işten çıkarmalar için önerilerde bulunmak üzere fabrika turları da düzenlemesi gerekebilirdi. Sumiko ve annesi genellikle evde yalnız kalırlardı. Ryan bazen onlarla akşam yemeği yiyordu ama onların cömertliğine çok bağımlı, çok muhtaç olmamaya dikkat ediyordu. Sık sık dünyasının raydan çıktığını ve kontrolden çıktığını hissetse de, bağımsızlık görüntüsünü korumayı seviyordu. Son zamanlarda panik, günlük hayatının köşelerini kemiriyordu ve yakında her şeyi kaybedeceğini hissediyordu - bir önsezi mi? -Yakında kendisi için anlamı olan her şeyi kaybedeceğini hissediyordu. Bununla birlikte, kaygısını lise son sınıfının yaklaşan sonuna bağlayacak kadar bilinçliydi. Anamlı bir gelecek görmek her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Sumiko kapıyı açtı ve ona .

"!"

"Sadece on dakika uzaklıkta oturuyorum."

Kırmızı ve siyah okul üniformasını çıkarmamıştı ama botlarını çıkarmış ve ayak tırnakları mora boyanmış halde yalınayak duruyordu. Ayakkabısız, onun yanında daha da küçük ve kırılgan görünüyordu.

"İçeri gel," dedi ve ayağıyla kapıyı itmeden önce onu elinden tutup eve çekti. Tabii ki diğer elinde akıllı telefonunu tutuyordu. Bu noktada, onun avucuna ameliyatla takıldığını düşündü. "Sana bir şey göstermem gerekiyor."

"Annenin önünde mi?" Ryan şaka yaptı.

"Ha!" Boynunun arkasından tuttu ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmak için onu aşağı çekti. Dudak parlatıcısının tadı çilek gibiydi.

"Merhaba Ryan!" diye seslendi Bayan Jones, yemek odasına açılan bir servis kapağı olan mutfaktan. "Akşam yemeğine kalıyor musun?"

"Teşekkürler, ama..." Midesinin guruldadığını hissetti. "Gerçekten yapmamalıyım..."

"Saçmalama," dedi ocakta kaynaması için bir tencereye su doldururken. "Senin için bir tabak hazırlayayım. Et soslu makarna."

"Yakitori yapmak istiyordu," diye fısıldadı Sumiko, "ama şiş almayı unutmuştu."

"Tabağımda kıvranmayan her şeyi yerim," dedi Ryan.

"İğrenç!" dedi Sumiko. "İğrenç."

"Ev ödeviniz var mı?" diye bağırdı Bayan Jones.

"Hayır, anne," dedi Sumiko. "Ryan'a blogumu göstermek istiyorum." "Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

"Çok komiksin anne." Sumiko gözlerini devirdi. Ryan'ın elini tekrar çekiştirdi. "Hadi ama!"

"Kapıyı açın. İki ayağınızı yere koyun!" Bayan Jones ebeveyn otoritesinin ağırlığıyla emretti.

Basamakları tırmanırken Sumiko "İkişer ayak mı?" diye sordu, "Yoksa birlikte mi?"

"Çok komiksin kızım," dedi Bayan Jones.

"Cesursun," dedi Ryan Sumiko'ya.

"Esnek biriyim," diye göz kırparak cevap verdi. "Ve iffetsizim," diye ekledi.

"Elimde değil," dedi, "heyecanlıyım."

"Ben de tam arkadayım," dedi Ryan, vurgulamak için poposunu .

İstemsiz bir çığlık attı ve son birkaç basamağı koşarak çıktı.

On beş

Sam, Roy Dempsey'nin kulübesinin kapısını açtı ve Dean, Famous Andy's'den aldığı sandviç ve patates kızartmalarıyla dolu yağ lekeli kahverengi kâğıt torbayı taşıyarak onun önünde içeri girdi. Sandviç dükkânı hızlı teslimat süresiyle iyi iş yapıyordu ama daracık iç mekânda sadece üç küçük yuvarlak masa vardı ve tezgâhta oturma yeri yoktu. Bu yüzden Sam ve Dean bir masanın boşalması için birkaç saat beklemek yerine ortak karara uymuş ve siparişlerini paket yaptırmışlardı.

Dean paketlenmiş sandviçleri bir avuç peçeteye birlikte çantadan çıkardı ve kahvaltı köşesindeki masanın üzerine yaydı. Beklentiyle dolan Dean kendi sandviçini açtı: üç metre uzunluğunda, üzerine sos damlayan biftekli bir sandviç. Sam'in çok tahıllı çörek üzerindeki ızgara tavuğu, bifteğin suyunun kâğıttan çöreğin içine sızdığı birkaç yer dışında neredeyse sade bir sandviçti.

Sam Dean'in ellerini birkaç kâğıt peçeteye kurulamasını izledi, sonra damlayan sandviçi alıp bir kez daha ıslattı.

"Önlüğe ihtiyacın var mı?" diye .

Dean sandviçine doğru başını sallayarak, "Bu," dedi, "'ünlü'. Senin oradaki ise... bilinmeyen ve unutulması gereken bir şey."

"Ünlü son sözler."

Dean sandviçinden hırsla bir ısırık alırken Sam elindeki ruloyu dudaklarına götürdü ve tam ağzını açacakken durakladı.

Lucifer onun karşısına, Dean'in yanına oturdu.

"Sam? Hadi ama dostum! Ben özellikle köfteli sandviç istemiştim."

Sam onu görmezden geldi ve sandviçinden bir ısırık aldı. "Bu çok kaba," dedi Lucifer, "misafirlerin yanında. yemek için. Siperde parmaklarımızı tokuştururken dost olduğumuzu sanıyordum."

Sam sandviçini yere bıraktı ve ellerini masanın altına indirdi.

"Bak ne diyeceğim Bunky," dedi Lucifer, "Deano'ya bir şapka tak, ben de bifteği bitireyim. Anlaştık mı?"

Sam acı alevlenene kadar başparmağının tırnağıyla yara izinin üzerine bastırdı.

"Sam," diye sordu Dean, "sıkıcı çörek spesiyalinde bir sorun mu var?"

Sam hemen cevap vermeyince Dean sandviçini bıraktı ve öne doğru eğildi. "Sammy! Orada mısın?" Gri lekeli avucunu kardeşinin yüzünün önünde salladı.

Sam gözlerini kısarak baktıktan sonra başını salladı. Lucifer gitmişti.

"Evet, ben iyiyim Dean," dedi. Sonra örtbas etmek için ekledi, "Bowler denen adamın otobüs şoförünün kalp krizine nasıl sebep olduğunu merak ediyordum. Otobüste hiçbir temasları olmadı ve kalp krizi adamımızın indiği yerden birkaç sokak ötede meydana geldi."

"Temas gereksiz," dedi Dean. "Adamın sadece mahallede olması gerekiyor."

"Peki kurbanlarını nasıl seçiyor?" dedi Sam. "Neden özellikle Laurel Hill?"

Dean sandviçinden büyük bir ısırık daha aldı ve çiğnerken soruları düşündü. Sonra ellerini tekrar kuruladı ve ayağa kalktı. "Ben bir bira alacağım. Sen de ister misin?"

Sam başıyla onayladı. Sorduğu iki soru işi tamamlamalarının engellerdi. Melon şapkalı adamın bir sonraki saldırısını nerede yapacağını bulana kadar onu bulmak için şansa güvenmek zorundaydılar. Laurel Hill küçük bir kasaba değildi ve adam her yerde olabilirdi.

"En kötüsü de, başka bir büyük felaket için beklemek zorunda kalabiliriz."

yaya üst geçidi gibi, ona karşı bir şansımız olsun diye."

Dean tekrar kendi koltuğuna oturmadan önce Sam'in önüne açık bir şişe bira koydu.

"Rastgele bir şehirde rastgele saldırılar," dedi ve tüm bunların umutsuzluğu karşısında başını salladı. "Ve onun ne olduğunu, nasıl çalıştığını ya da onu nasıl alt edeceğimizi bilmiyoruz."

"Kurşunları göz ardı etmedik." Sam birasından bir yudum aldı.

Dean, üst geçidin çökmesine atıfta bulunarak, "Çok yaklaştık," dedi.

Cep telefonu çaldı. Ekrana bir göz attıktan sonra "Bobby," dedi.

"Hey," dedi telefona.

"Roy'un kulübesi."

Dean bir süre dinledi ve sonra Sam'e, "Haberleri aç. Kanal on."

Sam televizyonu açtı ve kanalı değiştirdi. Sarışın bir sunucu konuşuyordu, omzunun üstündeki grafikte Bowler'lı adamın grenli trafik kamerası fotoğrafının bir kopyası vardı. Sam sesi açtı.

"... Son zamanlarda meydana gelen ciddi kazalar nedeniyle polis tarafından sorgulanmak üzere aranıyor. Bu adamı görürseniz, onunla konuşmayın. Hemen polisle irtibata geçin. Son derece tehlikeli olduğu düşünülmektedir.

"Diğer bir haberde, bu Haddonfield'lı adam" - omzunun üzerinden Phillies şapkası takmış orta yaşlı bir adamın fotoğrafı - "Alex Bryant, hortum hala deposuna benzin pompalarken pompadan uzaklaşırken Cedarbrook benzin istasyonunu sarsan bir patlama meydana geldi." Bir haber helikopterinden alınan yangın görüntüleri, haberin geri kalanında ekranda sunucunun yüzünün yerini aldı. "Patlamada Bryant da dahil olmak üzere beş kişi öldü. Diğer iki kişide üçüncü derece yanıklar oluştu."

Sunucu monitöründen başını kaldırdı ve kameranın objektifine doğru sempatik bir şekilde başını salladı. "Bugün meydana gelen bir diğer ölümcül kazada ise yirmi sekiz yaşındaki Corey Tourand, Laurel Hill Towers ofis binasının dışında pencere temizleme platformunun çökmesi sonucu on kat aşağıya düştü. Tourand Clean sözcüsü şirketin kusursuz güvenlik siciline dikkat çekti ve bu trajik kazanın nedeninin belirlenmesi için kapsamlı bir soruşturma yürütüleceği sözünü verdi. Kurbanın babası ve yirmi yıllık şirketin sahibi Martin Tourand'a yorum için ulaşamadı."

Kamera, objektife ciddi bir ifadeyle bakan, kusursuz bir görünüme sahip erkek sunucuya geçti. "Tıbbi cephede, Laurel Heights Tıp Merkezi'ndeki personelin elleri dolu. Üç düzineden fazla yetişkin ölümcül grip virüsü nedeniyle hastaneye kaldırıldı ve şimdiden beş kişinin öldüğü bildirildi. Ayrıca en az on sekiz çocuk da hayati tehlike arz eden MRSA enfeksiyonu nedeniyle hastaneye yatırılmıştır. Yetkililer şu anda salgınların kaynağını araştırıyor. Bu arada, daha fazla hasta yakındaki Evesford General'a nakledilmiştir.

"Programın ilerleyen bölümlerinde Dr. Charlotte Kinzie, kendinizi ve ailenizi bu enfeksiyonlardan korumak için kaçırmamanız gereken bazı önemli ipuçları veriyor..."

Sam sesi kısıtı ve Dean'le birlikte masaya geri oturdu.

Haber bültenleri sırasında Bobby'yi dinlemekte Dean sonunda aramayı sonlandırdı. "Bobby McClary'yle birlikte hastaneye gidiyor. Daha sonra dönecek."

Sam başparmağını omzunun üzerinden televizyona doğru salladı, "Kayıp tesisatçıdan ya da minibüsten haber yok mu?"

"Dean, "McClary sivillerin minibüse yaklaşmasından ve öldürülmesinden endişe ediyor," diye açıkladı. Ve Bowler denen adamın araba hırsızlığını bildiğimizi öğrenmesini istemiyor. Ama şehirdeki bütün polisler tetikte."

"Bowler denen adamı gören olursa," dedi Sam, "izini sürebiliriz."

"Bu kesinlikle şansımızı artırıyor," dedi Dean. "Bobby tesisatçının muhasebecisiyle konuştu. Adamın güvenilir biri olduğunu söyledi. Açıklama yapmadan işten kaytaracak biri değilmiş."

"Başka mı?"

Dean, "Köpeğini gezdiren ve yığılmayı gören bir bayanla konuştu," dedi. "Adamımızı görmüş. Olay yerinde korkusuz söyledi. Siper almak için eğilmemiş, tehlikeden kaçmamış."

"Bu yüzden kişisel güvenliğiniz konusunda endişelenmeyin."

"Olabilir. Hasta söyledi." Dean tekrar sandviine uzandı. Sam onun gevşek biftek parçalarını bir peçetenin üzerinde küçük bir yığın haline getirdiğini fark etti ve nedenini tahmin edebiliyordu ama sesini çıkarmadı. "Ya da acı çekiyordu. şakaklarına masaj yapıyordu."

"Bir yığın içinde çok fazla parça hareket ederdi," dedi Sam. "Belki de zorlanıyordu? Ya da belki de kötü mojo kasını bu şekilde esnetiyordur?"

Dışarıdaki caddeden Club Elektric'in titreşen basını duymıştu ve acil ritim onu çağırıyordu. Gece kulübünün adı açık kapının üzerinde kırmızı ve mor neon harflerle parlıyordu. Kırmızı onun en sevdiği renkti. Yirmili ve otuzlu yaşlardaki insanlar, ürkütücü bir fedai şeklinde ayrıcalıklı bir görünüm sunmayan kulübe serbestçe girip .

Tora içeride resepsiyonda, giriş ücretini en az iki içki olarak talep eden kişkırtıcı siyah elbiseli bir kadın buldu. Kadın ona iki kupon uzattı,

içeride içki içmek için kullanabileceği bir şey. Kadının sıcak eli kısa bir süreliğine onunkine değdi ve adam akşamını kısa kesip onu da yanına alıp almamayı düşündü ama daha zamanı vardı. Son başarısından sonra

Planının ikinci kısmıyla uğraşmadan önce kutlama havasındaydı.

Barın köşesindeki minderli tabureye oturdu, ilk kuponunu bir mojito için kullandı, birkaç yudum aldı ve başıyla onayladı. Sonra büyüyen kalabalığa bakmak için tabureyi çevirdi. Renkli neon ışıkları, siyah banklar, aynalı sütunlar ve üç büyük siyah parke dans pistine sahip çeşitli salon alanlarından oluşan çok katlı gece kulübünün duvarları boyunca uzanıyordu. Krom ve cam, nereye baksa neon ışıklarını baş döndürücü bir şekilde yansıtıyordu. Kısa, pırıltılı mavi elbiseler giymiş kokteyl garsonları, şeffaf tepsilerdeki içkileri dengeleyerek salonlar arasında dolaşıyordu. Titreşen müzik eski kabile ritimlerini anımsatıyordu ve çılgın dansçıları tanrılarından yağmur ya da bereketli bir hasat isteyen ilkel yalvarıcılar olarak hayal etti. Ya da doğurganlık için.

Izledikçe, dansın şu şekilde olduğunu fark etti ve kaynaşma bir kur yapma . Bu insanlar artık avcı-toplayıcı değillerdi, ama ister tamamen eğlence amaçlı olsun, ister uzun vadeli bir bağlılığa doğru bir hareket ya da bu uçlar arasında bir şey olsun, bir dereceye kadar çiftleşme içgüdüleri tarafından yönlendiriliyorlardı. Birkaç küçük kadın ve erkek grubu, görünüşte mali durumlarını iyileştirmek için iş tartışıyor, ancak müziğin sesinin bunaltıcı ve uzun konuşmaları engellediği bir yerde, zihnin odağı görsel bilgilere ve dönen vücut dilinin çok da ince olmayan ipuçlarına kaydı.

Açıkça gözlem yapmayı teşvik eden bir yerde kendini evinde hissetti.

Ve aklında benzer bir hedef vardı: eşsiz bir bağlanma ritüeli için uygun bir aday bulmak. Ne yazık ki, kendi emrini çok uzun süre göz ardı etmişti ve bu dışının seçimi öncekilerden çok daha önemliydi. Dikkatle ilerlemeli ve dikkatli seçim yapmalıydı.

Bakışları gece kulübünün içinde, sohbet eden kadınlardan oluşan küçük gruplardan dans pistlerindeki yarışmacılara kadar düzenli bir şekilde dolaştı. Sonunda dikkatini dans eden bir figür çekti; baştan çıkarıcı, genç, sarışın bir kadındı ve uyluğunun ortasına kadar uzanan kırmızı payetli, açık bir elbise giymişti. Esnek kumaş yansıyan ışıkta parıltıyor ve neredeyse sıvı gibi görünüyordu, sanki kadının vücudu yeni dökülmüş kanla ıslanmıştı ve bir kurban sunağında onu bekliyordu.

Onu büyüleyici buluyordu.

Ryan birkaç kaygısız an için yönsüz geleceğini unuttu ve şimdiki zamanın tadını çıkardı. Ama bu yükselme hissi uzun sürmedi. Sumiko'nun yatak odasına gittiğinde alnı acıyla zonkluyordu. Yalnız evinden, ezici notlardan ve hantal ders kitaplarından uzaklaşabilirse, üzerindeki baskıdan kurtulabileceğini düşündü, ama düşünceleri umutsuzluk içinde geri döndü.

Sumiko onu bilgisayar masasının yanındaki sandalyeye götürdü ve oturmasını söyledi. Masasının üzerinde yığılı duran klasörler ve kâğıt yığınları dışında yatak odası düzenliydi; sandalyelere, kapı kollarına ya da yatak direklerine asılı hiçbir giysi ve yerde hiçbir çöp yoktu. Duvarlarını Tron, War Games, The Matrix, Source Code ve Inception gibi bir dizi film afişiyle süslemişti. Birkaç çerçeveli suluboya çiçek resmi film temasını tamamliyordu ama Ryan Sumiko'nun annesinin bunları yıllar önce astığını biliyordu.

"Aspirinin var mı?" diye sordu Ryan, o blogunu aramadan önce. Vücudunda bir ağrı kesici olmadan bu işin üstesinden gelmek istemiyordu. Lion Truth blogu hakkında heyecanlanmak için elinden geleni yapsa da, asla onun kadar heyecanlı olamayacaktı. Onun geçici bir heves olacağını ummuştu ama bu hobi bir saplantıya dönüşmüştü. "Bomba tehdidi tahliyesinden bu yana yaşadığım baş ağrısından kurtulamıyorum."

"Elbette," dedi Sumiko. "Hemen ."

Kadın gittiğinde sandalyesine , başını eğdi ve iki avucunu şakaklarına koydu. Kafa derisinin üzerindeki deri, sanki kötü bir güneş yanığı yüzünden gerilmişti. Nabızı durmaksızın atıyor ve gözlerinin arkasındaki basınç şişiyor gibiydi. Aklına çılgınca bir fikir geldi: etini kesip biraz kan akmasına izin verirse, basıncı azaltabilirdi.

"Şanslısın koca adam," diye seslendi koridordan. "Sadece iki Excedrin'imiz kaldı."

"Harika, teşekkürler," diye haykırdı ve kendini sandalyenin arkasına yasladı.

Bir süre sonra, bir elinde iki aspirin, diğerinde kağıt bir bardak suyla yatak odasına girdi. Aspirini yuttu ve suyu içti, bardağı buruşturdu ve çöp kutusuna attı. Tabii ki gözden kaçırdı.

"Sen bir cankurtaransın," dedi.

Dizlerini ayırdı, yaklaştı ve ellerini onun omuzlarına koydu. Adam oturduğu ve kadın ayakta durduğu için neredeyse aynı boydaydılar. "İki ayağın da yere basıyor mu Bramble?"

"Evet."

"İki ayağım da yere basıyor mu?" "Evet."

"Güzel," dedi, "o zaman bunu ."

Öne doğru eğildi ve onu öptü. Bu kez daha uzun süre oyalandı ve ağızları açıldı ve çilekli dudak parlatıcısının tadı yerini dilinin dudaklarında gezinme hissine bıraktı.

Ryan'ın elleri onun belini sardı ve görünüşe göre kendiliğinden aşağı doğru kaymaya başladı.

Başını geriye çekti ve kaşlarını çattı. "Ne yaptığımı unuttum."

Ryan biraz soluk soluğa, "hatırlatırım," dedi.

"Blog," dedi, "sana ne göstermek istedim." "Elbette," dedi

Ryan, "blog."

"Bu kadar huysuz olma," azarladı, "annem on beş metre ötede!"

"Dört ayağımız da yerdeyken iyi olduğumuzu sanıyordum."

"Sanırım düşündüğüm kadar cesur değilmişim."

Adamın elinden kurtulup sandalyesine oturdu, bilgisayar ekranına döndü ve blogunu açtı. "Blogu genişlettim," diye açıkladı. "Daha önce sadece okulla ilgili şeyler vardı, ki bu kısa vadede iyi. Ama yakında gideceğiz ve o zaman alakasız olacak."

Tıpkı benim gibi, diye düşündü Ryan kasvetle.

"Bomba tehdidi beni düşündürdü," diye devam etti Sumiko bloguna, "şehirde meydana gelen tüm tuhaf kazaları düşününce, belki de bir düzen düşündüm."

"Bir model mi? Kazalarda mı?"

Sumiko, "Kuşkusuz, örneklem büyüklüğü küçük," dedi, "ancak bu normal bir dağılım modeli değil: çok fazla kaza, çok fazla ölüm. Bence burada iş başında olan bir güç var. Belki de insan yapımı, bir hükümet deneyi ya da terörist bir hücre."

Ryan'ın bağındaki ağrı onu çıldırtıyordu ve Sumiko'nun sesi kafatasındaki zonklamaya sert bir kontrpuan oluşturmuyordu. Ellерinin titrediğini hissetti ve istemsiz hareketi durdurmak için ellerini sıktı.

"Teröristler mi? Bunun abartılı olduğunu düşünmüyor musun?" Ryan bunu düşündü. "Bomba tehdidi sahteydi."

"Doğru," diye kabul etti Sumiko. "Jesse Trumball bunu rapor etti." "Artık bundan emin misin?" Ryan'ın sağ gözü

seğirmeye başladı. Parmaklarını ona doğru bastırdı. Alnı nemli hissediyordu. Stres bağışıklık sistemini zayıflatıyordu. Bu mantıklı.

"Neden orada olduğunun tek açıklaması bu," dedi Sumiko.

"Büyük aptal."

"Ne?"

"Jesse. Bir ."

"Ah." Ryan kısa bir an için onun kendisine hakaret ettiğini düğündü ve yumruklarını sıktı. Ona vurmak üzereydim, diye fark etti. Benim neyim var böyle?

"Yani bu bir şakaydı. Laurel Hill'de teröristlerin olduğunu nereden çıkardınız?"

Sumiko, "Teröristler bir olasılık," dedi. "Tek olasılık onlar değil. Çarşamba günkü büyük yığılmayı hatırlıyor musunuz?"

Ryan başını salladı. "Bundan zaten bahsetmiştin. Ne olmuş yani?"

"Teresa Pezzino'yu tanıyor musun? Kardeşi genç bir devriye polisi. Şunu dinleyin, ona kaza sırasında hava yastığının açılmadığını söylemiş. Tek bir tanesi bile. Bu size de garip gelmiyor mu?"

"Bu... alışılmadık, evet. Ama ..."

Ryan'ın alnından keskin bir acı geçti. Sendeleyerek ayağa kalktı ve sandalyeyi devirdi. Sandalye sert bir gümbürtüyle yere düştü. Ryan bacaklarını açarak ayağa kalktı ve ellerini alnına götürdü.

"Ryan? var?"

"Hiçbir şey," mırıldandı. "Baş ağrısı."

"Oh, tamam," dedi Sumiko. "Gerisini daha sonra açıklayabilirim."

"Blogun umurumda bile değil!" Ryan aniden patladı. "Tek konuştuğun, tek önemsendiğin bu. Bıktım artık bundan. Sikeyim blogunu!"

Kolunu savurdu ve tüm gücüyle düz ekrana çarparak masadan yuvarlanmasına ve sandalyesinin metal kolçağına çarpmasına neden oldu. Ekran yere düşmeden önce paramparça oldu, güç ve veri kablolarına asılı kaldı.

"Ryan!" diye bağırdı Sumiko. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Normalde solgun olan yüzü kızardı. "Defolun

buradan! Şimdi!" "Sumiko-"

"Çık

dışarı!"

"Ben..."

"İşimiz bitti," diye bağırarak onu tekrar tekrar kapıya doğru itti, "Seni bir daha asla görmek istemiyorum!"

Ryan odadan çıkıp sendeleyerek merdivenlerden indi, bir eli trabzanda dururken diğerini alnına bastırarak zonklamayı durdurmaya çalışıyordu. Ön kapıya doğru döndü ve Bayan Jones'un ona seslendiğini duydu.

"Ryan? Neler oluyor burada? Yukarıda ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Ryan. "Gerçekten bilmiyorum." Utanarak eğildi ön kapıdan dışarı çıktı ve koşarak Kaldırımından aşağı inerken kendini yalnız ve tamamen kaybolmuş hissediyordu. Sumiko

Bu onun son dayanağı, ona destek veren son şeydi ve o bunu da mahvetmiş, onu kendinden uzaklaştırmıştı.
Artık elinde hiçbir şey kalmamıştı.

On altı

Nefes nefese kalan Dawn Nyberg, Club Elektrik'in dans pistinden bazı iş arkadaşlarının oturduğu krom ve cam masaya döndü. Elindeki soda bardağını alıp boşaltmadan önce serinlemek için iki eliyle yüzünü yelpazeledi. Daha sonra kuzeninin bekârlığa veda partisinde içmeyi planladığından, burada tempo tutmak istiyordu. Masanın üzerinde duran akıllı telefonuna baktı ve ablası Summer'dan gelen bir mesaj gördü.

"Summer yolda," dedi meslektaşlarına. "Keşke sizinle kalabilseydim."

"Bu kuzeni ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu Price Group Communications'daki amiri Rebecca Walsh, kaşlarını kaldırarak ve onunla alay ederek.

"Çocukluğumuzdan beri onu pek görmedim," diye itiraf etti Dawn. "Ama o ailemden biri. Onu hayal kırıklığına uğratamam."

Khristine Butler, "Sadece arabanızın bozulduğunu söyleyin," diye öneride bulundu. Dokuz aydır PGC'de geçici olarak çalışıyordu ve şirketteki herkesle arkadaş olmuştu.

Şirketin sahibi Meg Price diğerlerine, "Onlara baskı yapmayı bırakın," dedi. Çalışanlarından sadece birkaç yaş büyüktü ve her zaman işyerinde bir dostluk duygusu, gıybeti ve küçük kıskançlıkları dışlayan bir ekip atmosferi yaratmaya çalıştı. "Şimdiden kendini suçlu hissediyor."

"Ama fikrini değiştirebilir," dedi Christine, "çünkü çok da gizli olmayan bir hayranı var."

"Ne?"

Khristine başını bara doğru hafifçe eğerek, "Çok resmi bir tip," dedi. "Melon şapkalı ve bastonlu. İngiliz gibi görünüyor. Az önce bir mai tai sipariş etti. Gözlerini senin tatlı dans hareketlerinden alamadı."

"Kapa çeneni, Khris," diye bağırdı Dawn ve Khristine'i şakacı bir şekilde itti. Yüzünün utançtan kızardığını hissetti.

Rebecca margaritasından bir yudum alıp bara bakarken, "Aman Tanrım, çok büyük," dedi. "Belki de Jeeves burayı kraliyet ailesi için araştırıyordur."

Khristine kıkırdadı.

Dawn elini çenesine götürdü, saçlarını yana savurdu, bara doğru bir bakış attı ve hemen sonra tekrar başka tarafa baktı. Adam sanki göz teması kurmasını bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Onda yanlışı olan bir şeyler vardı. Ve bu sadece uygunsuz kıyafetlerinden kaynaklanmıyordu. "Lütfen bana onun buraya gelmeyeceğini söyleyin," diye fısıldadı acilen meslektaşlarına.

"Uyarı, Bayan Nyberg," dedi Khristine, elini ağzına götürerek, "gözlerinde bir parıltıyla sıvı cesaret içiyor."

Dawn'ın telefonu cam masaya çarparak titredi ve onu korkuttu. Müzik sesi kadar yüksekti ama titreme hareketi onu tedirgin etti. Dawn telefona uzandı ve ekranı okudu. "Tanrıya şükür. Summer dışarıda."

Khristine istemsizce ürperdi. "Sanki alnında gümüş dolarlar saklıyor."

"O kadar da kötü değil," dedi Rebecca. "Eğer onları kitlesel olarak seviyorsanız."

"Senindir," dedi Dawn, cep telefonunu küçük el çantasına bırakıp aceleyle masadan . İstemedi çarptığı kişilerden özür dileyerek kalabalığın arasından ilerledi. Her adımda arkasına bakmamak için kendine yalvardı. Gece kulübünün girişindeki hostes bankosuna ulaştığında, omzunun üzerinden bakma dürtüsü dayanılmaz hale gelmişti. Nefesini o kadar uzun süre tutmuştu ki göğsü ağrıyordu. Sonunda arkasına baktığında, uzun boylu adam üç metre gerisindeydi ve yaklaşıyordu.

Dışarı çıktığında serin hava kızarmış tenini serinletti ve titredi.

Bir an panik içinde kız kardeşinin nerede olduğunu merak ederek orada tek başına durdu. Artık gidecek hiçbir yeri yoktu. Summer'la bekârlığa veda partisine gideceğini bildiği için Khristine'le birlikte işe arabayla gitmişti, dolayısıyla onu bekleyen bir araba yoktu. Arkasını dönüp yabancı adama doğru yürümeye cesaret edemedi.

Arkasında ağır bir ayak duydu. Saçları Boynumun arkası kalktı.

Summer'ın Prius'u çimenlerin kenarından hızla geçti ve önünde aniden durdu. Dawn arkasını dönmeden kaldırıma çıktı, kapının kilidinin açılmasını umarak kolu tuttu ve

öyleydi. Kapı açıldı ve kız ürkek bir gıcırtyla yolcu koltuğuna atladı.

Ancak kilidi açtıktan sonra pencereden dışarı baktı.

Büyük bir el bardağa şok içinde haykırdı. "Git!"

"Ne oluyor Dawn?"

"Sadece git!"

Summer gaza bastı ve araba kaldırımından hızla uzaklaştı. Otoparktan çıktıktan sonra Summer kaşlarını çatarak onlara baktı.

"Bu da şimdi?"

"Deli bir adam," dedi Dawn, elleri dizlerinin üzerinde kontrolsüzce titriyordu. Kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı.

Birkaç trafik ışığını geçtikten sonra Dawn sessizce, "Nedenini açıklayamam ama o adam ödümü kopardı," dedi.

Çok ! Araba kaldırımında durduğunda ondan sadece birkaç adım uzaktaydı Tora acele etse de, ona ulaşmasına bir dakika kala arabanın içine süzüldü. Kaçırılma olayını eline yüzüne bulaştırdığı için kibri suçladı.

Gece kulübünde onunla kısa bir göz teması kurdu ve sonra arkadaşlarının görece güvenliğinden ayrıldı. Aptalca bir şekilde, kızın ondan, onun güç aurasından etkilenmiş olabileceğini düşünmüş ve kısa bir buluşma için onunla kulübün dışında buluşmaya karar vermişti. Avı kendi isteğiyle sürüden ayrılırken, avın görünürdeki kolaylığı tarafından uyutulmasına izin vermişti. Duyularını bulandıran alkol değil, kibirdi.

Kendi çiftleşme ritüeli için iyi bir numunenin pençelerinden kaçmasına izin vermişti, ancak gerçek gücünün küçük bir gösterisi onu kolayca alaşağı edebilirdi. Kırık bir topuk, bir tökezleme, bir çarpışma

uygunsuz bir zamanda başka bir gece kulübü ziyaretçisiyle birlikte olsaydı, onu avucunun içine alırdı.

Neyse ki Laurel Hill'de uygun sıkıntısı yoktu. Ama yeni aya sadece iki gün kala, kurnazlık yapma zamanı sona ermişti.

Arabasına doğru hızlı adımlarla yürüdü ve daha az kalabalık bir yer denemeye karar verdi. Ve bu sefer hiçbir şeyi şansa . Diğer planları çoktan , hızlı ve kararlı bir şekilde harekete geçmesi gerekiyordu.

Minibüsün şoför kapısını açtığında, arka koltukta çürümekte olan tesisatçının kokusunu . Yakında başka bir araç bulması gerekecekti. Şirketin adı yan duvarlara boyanmıştı ve biri şimdiye kadar tesisatçının kaybolduğunu bildirmiş olmalıydı. Tora minibüsten ve cesetten aynı anda kurtulmamak için hiçbir neden göremiyordu.

Arabaya bindi ve otoparktan çıktı, minibüsü park edebileceği تنها bir yer bulmak için sağa sola bakındı.

park edebilirdi. Birkaç gün boyunca fark edilmeyebileceği bir yere. Arkasında bıraktığı iz ne kadar soğuk olursa, insan müdahalesiyle o kadar az uğraşmak zorunda kalırdı.

Ön tarafta bir hareket .

Uzun, minyon boynunu açıkta bırakan at kuyruğu, hafif bir ceket ve siyah yoga pantolonu giymiş, fit, genç bir esmer, Sunrise Yoga Stüdyosu'nun dış kapısını kilitlemeye çalıştı. Anahtarlarla boğuşuyor, bir yandan göremediği kilidi bulmaya çalışıyor, bir yandan da renkli broşürlerle dolu iki kutuyu kalçasında dengeliyordu.

Mükemmel, düşündü. Kız hediye paketi kadar iyiydi. ona geldi.

Arabayı kaldırıma doğru yönlendirdi ve yavaşlayarak durdu.

Sağ elinin parmakları şakağına doğru hareket etti.

Anahtarlar parmaklarının arasından kaydı.

Onları almak için eğildiğinde, üstteki kutu ve düzinelerce broşür kaldırıma saçıldı.

Sumiko hasarlı düz ekranını prizden çıkarıp fişini çekerken kendi kendine bir dizi küfür mırıldandı. Tam ortasından kırılmıştı.

Ryan, öfkeleni, o bencil piç!

"Ona bunu yapma hakkını kim

veriyor?" Kapısının eşiği

çalındı.

Bir an için Ryan'ın özür dilemek için geri geldiğini düşündü ve o daha bir Gey söylemeden monitörü ona fırlatma isteğiyle savaştı. Ama annesinin yüzünde endişeli bir ifadeyle kapıda durduğunu görünce rahatlayarak -ve biraz da hayal kırıklığıyla- yere yığıldı.

"Ne oldu?" diye sordu, "Ryan bir şey mi yaptı... Ryan uygunsuz bir şey mi yaptı?"

Sumiko güldü. "Evet," dedi başını sallayarak. "Monitörümü kırdı!"

"Oh," dedi annesi, kafası karışmış bir halde. "Kavga etmişsiniz."

"O kırdıktan sonra" dedi Sumiko. "Ondan önce.." Hasarlı monitörü halının üzerine bıraktı ve kederli bir şekilde yatağın kenarına oturup kollarını kalçalarına dayadı. "Anlaşılan onu sıkışmışım."

Annesi onun yanına oturdu ve kolunu Sumiko'nun omuzlarına doladı.

"Blog mu?"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Sumiko. "Şey, sen, şey, bundan sık sık bahsediyorsun."

Sumiko tamamen bitkin bir halde çenesini avuçlarının üzerine bıraktı. "Oh harika. Kendi annemi doğurdum."

Annesi destekleyici bir şekilde, "Seni heyecanlandıran her şey beni mutlu eder," dedi.

"Bu anadil, değil mi?"

"Bu doğru olmadığı anlamına gelmez," dedi annesi gülümseyerek.

Sumiko, "Bu, monitörümü kırdığı için aptal olmadığı anlamına gelmez," dedi.

"Bu uygunsuzdu, evet."

Sumiko, ", bileyim, tuhaf davranıyor," dedi. "Baş ağrılarından şikayet ediyor. Okulda da sorunlar yaşadığını biliyorum."

"Sorun mu var?" diye sordu annesi, sesi destekleyici olmaktan çıkıp endişeli bir hal almıştı. Annesinin alarm zilleri çaldı.

"Notları," diye açıkladı Sumiko. "Sınıf çalışmalarında zorlanıyor. Ona yardım etmeye çalıştım ama... Ne yapmam gerekiyor?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Sumiko. "Ona her şeyin bittiğini söyledim - aramızdaki her şeyin bittiğini."

"Öyle ?"

"Bilmiyorum. Ama ona hala kızgınım." "Belki de bunun üzerinde uyumalısın."

"Sanırım öyle."

Annesi, "Görünüşe göre blog yazma işini ," dedi.

"Pek sayılmaz," dedi Sumiko ve sonunda gülümsedi. "Ama dolaptaki canavar konusunda yardımına ihtiyacım olacak."

"Canavar mı?"

"Canavar," dedi Sumiko ve gardırobunun kapağını açmak için ayağa kalktı. Elleri ortasına koyarak elbise askısını itti ve askıları kenara kaydırarak atılmış bilgisayar parçalarıyla dolu bir zemin ortaya çıkardı. On dokuz inçlik eski CRT'sini işaret etti.

"Sumiko," dedi annesi, "bulaşık makinemiz kadar büyük."

"Muhtemelen daha ağırdır da," dedi Sumiko. "Hmm... Eğer Ryan geri gelirse, bunu pencereden kafasına atabilirim."

"Sumiko!"

"Şaka yapıyorum anne."

Birlikte eski CRT monitörü masasına taşıdılar ve Sumiko onu bilgisayarına bağladı.

"Ve işimize geri döndük," dedi, biriken tozu temizlemek için ellerini birbirine vurarak.

"Hastanelerden haberin var mı?" diye sordu annesi.

Sumiko, Ryan'la yaşadığı tartışmayı aklından çıkarmak için bir şeye ihtiyacı olduğunu hissetti. "Hayır. Çıkar ağzındaki baklayı!"

Annesi ona Laurel Hill'de yayılan ölümcül grip virüsünden ve yaklaşık iki düzine çocuğu etkileyen MRSA salgınından bahsetti. "Vay canına," dedi, haberler karşısında afallamıştı. "Bu aslan gerçeği anne. Teşekkürler!"

"Blogunun okulla ilgili olduğunu sanıyordum."

"Geçmiş zaman anne," dedi Sumiko. "Bu kasabada büyük ve kötü bir şeyler oluyor. Bugünkü bomba tehdidinin de bunun bir parçası olduğunu düşünmüştüm ama yanlış alarmmış."

"Sumiko, belki de şu anki işine konsantre olsan daha iyi ve güvenli olur."

Okul aktivitelerine konsantre ol" diye önerdi annesi.

"Anne, bunu duyurmam gerekiyor," dedi Sumiko. Çoktan blog panosunu açmış ve bir sonraki yazısını yazmaya başlamıştı. "Birilerinin bunu durdurması gerekiyor. Neler olduğunu bilmeleri gerekiyor."

"Akşam haberleri bunun icabına bakacaktır, aşkım."

"Artık kimse televizyon haberlerini beklemiyor anne. Artık her şey blogosferde. Tüm bilgilere anında erişim. Hiç isim duydun mu?"

"Kurbanların isimleri? Hayır, ama bu diğer kazalardan bazıları..." "değil," dedi Sumiko. "Birkaç arama .

Bundan etkilenen birini tanıyan birini tanıyacağım. öyle."

Annesi kızının odasından çıkarken, "Daha iyi hissetmene sevindim," dedi.

Sumiko Ryan'a olan öfkesini bölümlere ayırmış, onu tartışmalarının sonuçlarından koruyan bir tür zihinsel güvenlik duvarının arkasına saklamıştı. Blogla uğraşırken, onunla ilgilenmeyerek başa çıkabilirdi. Daha sonra, geceleyin, karanlıkta, güvenlik duvarı yıkılacak ve Ryan'la bir gelecek isteyip istemediğine karar vermek için duygularını işlemesi gerekecekti.

Ya da o anın sıcaklığıyla söylediklerinde ciddi olup olmadığını. Ve eğer Ryan onunla daha fazla bir şey yapmak istemiyorsa, bununla daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktı.

Yazısının giriş bölümünü bitirdikten sonra cep telefonunu eline aldı ve bazıları alıcı gruplarına, bazıları da bireylere olmak üzere iki düzine hızlı kısa mesaj gönderdi. Geçtiğimiz yıl boyunca bir kaynak ağı oluşturmuştu. Bir grup mesajı bebek bakıcılığı yapan ya da kız kardeşleri veya erkek arkadaşları bebek bakıcılığı yapan tanıdığı kızlara gitti. Hepsinin cep telefonu olduğu ve takıntılı bir şekilde mesajlaştıkları için cevaplar dakikalar içinde, hatta daha kısa sürede geliyordu. Eğer çocuklarla MRSA arasında bir bağlantı varsa, bunu bulacağından emindi.

Julie Parelli, özenle etiketlenmiş ve damgalanmış broşürlerinin bir çığ gibi kaldırırma dökülmesini izlerken "Olamaz," dedi. Paketlerin en az üçünün lastik bantları kopmuştu. Şansları neydi ki?

İç geçirerek yoga stüdyosunun kapılarını kilitlemek için kutularını yere bıraktı. İhtiyacı olan son şey kilitlemeyi unutmak ve ertesi sabah burayı darmadağın bulmaktı. Anahtarlarını ceketinin cebine koydu, kaldırırma diz çöktü ve uzanıp en uzaktaki broşürleri kendine doğru çekti, böylece kutulara doldurmak için bir yığın oluşturabilecekti. Broşürleri etiketlemek ve damgalamak için doksan dakika harcamıştı, böylece eve dönerken postaneye uğrayıp lobinin dışındaki posta kutusuna bırakabilecekti. Kutular sabah ilk iş olarak dağıtılacak ve yeni girişiminin işlerini artıracığını umuyordu. Babasının her zaman söylediği gibi, yeterince olta atarsanız birkaç ısırik almanız kaçınılmazdı. Ayrıca, mevcut sermaye kaynaklarıyla yerel ücretsiz gazeteye ancak küçük ilanlar verebiliyordu ve bunlar da bir kartvizitten daha fazla bilgi içermiyordu. Üç katlı broşürlerle tüm derslerini ve hizmetlerini deneyimleriyle birlikte listeleyebilirdi.

Uzattığı kollarının üzerine bir gölge düştü ve ürküttü

Onl

ar. "Affedersiniz, genç bayan," dedi kalın sesli bir adam,

"Biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

Julie başını kaldırıp baktı - adam uzun boyluydu, bir NBA basketbol pivotu kadar. Yuvarlak şapkasıyla resmi görünüyordu ve bir taşıyordu. Kesinlikle edindiği ilk izlenim bu değildi.

Birisi "soyguncu" ya da "tecavüzcü" . Ama bir mil genişliğinde bağımsız bir çizgisi vardı - annesi buna inatçı çizgi diyordu -.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi kibar bir gülümsemeyle. "Her şey kontrolüm altında."

"Saçmalık," diye homurdandı Barry White baritonuyla. "Genç bir bayanın yardım almadan kaldırımda sürünerek geçip gitmesine izin verirsem bir centilmen olurum?"

Julie, genç bir bayanın isteklerini dinleyen biri, diye düşündü ama onun yerine, "Önemli değil, sadece birkaç broşür döküldü," dedi.

Julie daha konuşmasını bitirmeden, adam tek dizinin üzerine çökmüş, boştaki eliyle broşürleri topluyordu. Julie içini çekti ve inatçılığını bastırdı. Yine de, mümkün olduğunca çabuk bitirmek ve postaneye gitmek için kendi çabalarını iki katına çıkardı.

Adam kutulardan birine bir deste broşür koydu, kutuya , doğruldu ve kadın diğer broşürleri yeniden yerleştirirken iki elini bastonunun sapına dayayarak onun üzerinde durdu.

Acaba bahşiş mi bekliyordu?

Onun yardımını hiç istememişti ve şimdi ortadan kaybolmasını istiyordu, çünkü yukarıdan ona bakarak onu korkutmaya başlamıştı, alnı bir shar-pei'nin kürkünün gevşek kıvrımları gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ayağa kalkıp tekrar dolup taşan kutuları dengelerken. "Umarım güzel bir akşam geçirirsiniz."

"Yapacağım," dedi, şapkasını hafifçe eğerek, arabayı almadan önce.

Julie binanın yanından dönerek Camry'sini park etti ve anahtarlarını çıkarabilmek için kutuları kaputun üzerine koydu. Kapıların kilidini açmak için düğmeye bastığında, çakılların üzerinde bir ayağın çıtırdadığını duydu.

Şaşkınlıkla yana baktığında, uzun boylu figürün ona doğru yaklaştığını gördü.

"Dur yoksa-"

Başı acıyla geriye savruldu, kafa derisi yandı. Düşmeye başladı, sonra vücudu sarsılarak durdu ve binanın önüne doğru geri çekildi.

At kuyruğunu acımasızca çekiştiren şapkalı uzun boylu adamı görebiliyordu.

Julie haykırdı ve anahtarlığındaki panik düğmesine bastı ama çok kısa bir süre için düğmeyi çalıştıramadı. Adam

onu fark edilebilir bir çaba göstermeden yana fırlattı ve evin duvarına çarptı. Çarpmanın etkisiyle anahtar kadının elinden kurtuldu.

Ayağa kalkmaya çalışırken arkasını döndü ve adamın hedefi olduğu belli olan bir minibüsü gördü. İçini bir korku kapladı ve eğer adam onu minibüse bindirmeyi başarırsa öleceğini anladı. Tekmeledi, döndü ve yardım için çığlık attı.

Bedeni yerden kalktı, kanayan kafa derisi tarafından yukarı çekildi ve yakıcı acı görüş alanında beyaz noktalar halinde parladı. Sonra bir kırbaç şaklatır gibi onu sertçe yere fırlattı. İçinde bir şey çatırdadı, karanlığa gömülmeden önce vücudunda titreşen bir çatırtı.

Susmak bilmiyordu. İlk başta onu duvara vurarak yatıştırmaya çalıştı, ama bu onu daha da yüksek sesle konuşmaya teşvik etti. Sokağa çıktığında, onun dırdırı karşısında sabırsızlanmaya başladı, bu yüzden onu saçlarından çekti ve kutsanmış bir sessizliğe .

Bir an sonra iç çekti. Vücudu tamamen cansız bir şekilde asılı duruyordu.

tuttuğu bir avuç saçtan kurtuldu. Başının omuzlarına göre açısına bakılırsa, artık ritüeli için uygun bir aday değildi. Artık acıkması durumunda kullanacağı bir yiyecekten ya da atılacak bir çöpten başka bir şey değildi.

Basit görevinde bir gecede iki kez başarısız olmuştu.

Arabanın arka kapılarını açtı ve cansız bedeni lastikçinin üzerine fırlattı. Omurgası tamamen parçalanmıştı ve arabanın içine fırlatılırken oluşan tork neredeyse başını gövdesinden ayırıyordu. İnsan vücudunun ne kadar kırılgan olduğunu unutmak çok kolaydı.

Yine dikkatsiz davranmıştı.

Minibüsün sürücü koltuğuna tırmandığında, karşı yönden gelen bir polis arabasını fark etti. İçindeki solgun, bulanık yüzü bir an için ona bakar gibi oldu ve devriye arabasının fren lambaları yandı.

Trafiğe döndü ama dikiz aynasına baktı. Polis memuru geri dönüp sirenini çalarak minibüsü takip etmeye başladığında arabasının kırmızı ve mavi ışıklarını yakmıştı.

Minibüsü kaldırmak için birkaç saat fazla beklemişti. Gecenin defterine kaydedilmesi gereken bir başka hata.

On yedi

Dean sandviçini bitirdikten sonra kalan küçük biftek yığnını bir kâğıt tabağa koydu ve beklemeye başladı.

Sam, Laurel Hill'in bir haritasını çıkarmak için Roy'un eski bilgisayar sistemini ödünç almıştı. İhtiyaç duydukları sokak düzeyindeki ayrıntılar için bir harita web sitesini ziyaret etmiş, haritayı yakınlaştırmış ve görünen haritayı ızgara şeklinde birkaç sayfaya basmıştı. Kahvaltı köşesindeki masayı kaplayacak kadar büyük bir harita oluşturmak için şeffaf bant kullanıldı. Sam olay dosyasını çıkardı ve adresleri Dean'e verdi, o da her yeri kırmızı bir X ile işaretledi.

Televizyonun sesi olsa bile Dean, haber kanalının tıp uzmanı Dr. Charlotte Kinzie'nin - siyah ve altın rengi bir bluzun üzerine beyaz bir doktor önlüğü giymişti - çocukları MRSA'dan korumak için ipuçlarını sıraladığı rahatlatıcı sesini duyabiliyordu: Çocuklar ellerini sabun ve ılık suyla iki kez "İyi ki doğdun" şarkısını söylemeleri için gereken süre kadar yıkamaya teşvik edilmelidir. Sert yüzeyleri çamaşır suyu karışımı ile temizleyin. Kesikleri örtün... Bu aynı tavsiyeleri ikinci kez veriydi. Dean haber kanalının önceki yayında verdiği haberi tekrarlayıp tekrarlamadığını ya da canlı yayına geri dönüp dönmediğini görecektik kadar yakından izlemiyordu. Bir ya da iki dakika içinde vites değiştirecek ve gripten korunma hakkında konuşacaktı. Sunuculardan biri, yetkililer iki salgının kaynağını açıklamadığı için herkesin uygun önlemleri alması gerektiğini söyledi.

Sam son adresi verdikten sonra, "Hepsi bu kadar," dedi.

Dean haritaya baktı ve kaşlarını çatı. "Bir model tanıyor musun?" diye sordu Sam.

"Şans bir model mi?" dedi Dean. "Gözlerinizi bağlayın, havaya yirmi dart atın ve bu deseni elde edebilirsiniz."

Sam internette gezinirken, "Tesadüfen," diye tekrarladı.

"Tamam, kısa sivri uçlar var," dedi Dean, "bir yolda koşuyor ve birkaç kişi garip kazalarda ölüyor. Sonra bir sonraki küme. Ama temelde elimdekiler rastgele." "Salgınları kaydetmeliyiz," diye önerdi Sam, "bakalım

bakalım bu bize ne söyleyecek."

"Tıbbi şeyler mi?" diye sordu Dean şüpheyile. "Bu prosedüre uymuyor, değil mi?"

"Tuhaf ölümcül kazalar meydana gelirken bir şehirde iki ayrı ölümcül salgın mı? Bence bunu da karışıma eklemeliyiz."

Dean, "Haberlerde her iki salgın için de sıfır numaralı hasta bildirilmedi," dedi, "Bobby'den de bir telefon gelmedi. Peki onu haritada nasıl işaretleyeceğiz?"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Dean, derin düşüncelere dalmış olan Sam'e baktı.

dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor, düşüncelere dalmış.

"Sam? Orada mısın?" Dean Sam'in cehennem derinliklerine baktığını ya da ekrandaki grafiklerin klavyeyle birleşip onu hipnotize etmeye başladığını hayal etmemeye çalıştı. Kardeşi sürekli halüsinasyon görmesine rağmen gerçeklik ölçerini kontrol altında tuttuğunu söylemişti, bu yüzden Dean ona şüpheyile yaklaşmak istedi. Ama Sam'in akıl sağlığıyla ilgili endişelerini de göz ardı edemiyordu.

"Ne? Oh, evet," dedi Sam, başını kaldırarak, "Ben iyiyim. Gözüme bir şey takıldı."

Dean bir kamu spotunu andıran bir ses tonuyla, "İşte böyle başlıyor Sam," dedi. "Gözüne bir şey takılır ve bir de bakmışsın ki internette porno bağımlısı olmuşsun."

"Kişisel deneyimlerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Dean matarasından bir yudum alarak, "Bütün kötü alışkanlıklarımı kontrol altına aldım," diye cevap verdi. "Aşağı yukarı."

"Bunu sadece kendine söylüyorsun," dedi Sam. "Her neyse, porno değil. Yerel bir blog buldum. Arama sonuçlarımda karşıma çıktı. Tüm garip kazaları listeliyor. Yerel lisede bir bomba tehdidi olduğunu biliyor muydun?"

"Haberlerde yoktu."

Dışarıdan ısrarlı bir miyavlama geldi.

Zamanı geldi, diye düşündü Dean, içinde biftek olan kâğıt tabağı kaldırırken.

"Bomba tehdidi bir şakaydı," dedi Sam. "Ama bu blog yazarı... Okulda öğrenci gibi görünüyor ve kendi teorilerini uyduruyor, normal şeyleri, teröristleri göz ardı ediyor..."

Sam'in Roy'un vahşi kedisini beslemek için Dean'e yaklaşma fırsatını kaçırmaması bunun açık bir işaretiydi.

ve bu Dean'in ilgisini çekmek için yeterliydi.

"Peki senin teorin ne?" diye omzunun üzerinden sordu.

Dean arka kapıyı açıp kısa ahşap güverteden ışık kaynağının ötesindeki karanlığa bakarken Gölge'nin iyi gözünün sarı parladığını gördü. Tabağı dikkatle güverteye bıraktı.

"Roy geri döndüğünde, ona seni istemediğimi söylemelisin. açlıktan öldü."

Yanında durursa kedinin yemek yemeyeceğini bilen Dean eve geri döndü ama gözünü karanlık siluetten ayırmadı. Işığa doğru adım atan kediye net bir şekilde görebiliyordu. "Oha," diye bağırdı, irkilerek.

"Bu kedi Pet Sematary'den kaçmış bir mülteci gibi." dedi ve oturma odasına geri döndü.

"Ne?"

"Hiçbir şey," dedi Dean. "Peki ya blog yazarının teorisi?"

"Çünkü her diğer mayıs o gibi ve
Vahşi fantezi bir kız öğrenci gibi."

"Ama senin için değil mi?"

"Hayır," dedi Sam. "Sumiko Jones
düşünüyor-" "O kız öğrenci mi?"

Sam başını salladı. "Sebebin doğaüstü olduğuna inanıyor."

"Kız bir Kewpie bebeği kazanır."

Sam daha dik , "Hepsi bu kadar değil," dedi. "Onun yeri-"

Dean'in telefonu çaldı. Masaya doğru yürüdü ve ekrana baktı. "Bobby," dedi telefonu açarken. "Sorun nedir?"

Bağlantı zayıftı, kelimelerden çok parazit vardı. Telefonu kulağına dayadı ve her kelimeyi anlamaya çalıştı. "Bağlantı kötü. Yüksek sesle konuş," diye bağırdı.

"... Hastaneden ayrılıyorum. - Memur McClary ... Hastalar ... Ebeveynler... Çocuklar ... çoğu ... Okul öncesi. İleriye Doğru İlk Adım..."

Dean Sam'e döndü. "MRSA için sıfır hasta yok ama Bobby sıfır noktasını buldu. Bu-"

"İlk Adım İleri Okul Öncesi," diye bitirdi Sam.

"Dostum, şimdi de psişik mi oldun?"

"Hayır," dedi Sam, "ama belki Sumiko ."

Dean telefonda bir polis sireninin duydu. "Bobby, sen ve McClary mi?"

"Devriye polisi ... -er'in minibüsü ... takipte ..."

"Bobby! ! Minibüs ne olacak? Onu mu kovalıyorsun?
Nereye?"

Statik gürültü hattı doldurdu.

"Seni sonra ararım," diye bağırdı Dean ve bağlantıyı kesip Bobby'nin numarasını çevirdi.

"Melon şapkalı adamı buldular mı?" diye sordu Sam.

"Bir devriyesi tesisatçı 'nın arabasını keşfetti. McClary sireni . Tek buydu." Telefon bip sesi çıkardı ve kapandı.

"Lanet olsun!"

Dean masanın üzerindeki haritaya baktı ve Laurel Hill Tıp Merkezi'nin yerini buldu. "Hastaneden ayrıldılar. Hangi yöne gittikleri hakkında bir fikrim yok..."

Sam dizüstü bilgisayarının klavyesine bir şeyler yazdı. "Yani, onun akışına abone oldum. Ona bir mesaj gönderdim."

"Şimdi de kız öğrencilere mi asılıyor?" dedi Dean. "Buna karşı yasalar var, dostum."

"Anaokulunun web sitesini kontrol ettim," diye açıkladı Sam. "Çalışanlar listelenmiş ama e-posta adresleri ya da telefon numaraları yok ve internetin beyaz sayfalarında da hiçbir şey yok. Kayıtlı olmamalılar."

"Peki ya anaokulunun numarası?"

"Mesai saatleri dışında," dedi Sam. "Sen Bobby'yle konuşurken cep telefonumu aradım. Cevap yok."

"Yani blog kızından telefon numaralarını mı ?"

"Önce haber spikerlerinden kurtulduğu için onu tebrik ettim ve İlk Adım'ı nereden bildiğini sordum. Sonra da numarasını istedim."

Dizüstü bilgisayar pingledi. Sam gülümsedi. "Neden bilmek istediğimi bilmek istiyor."

Sam bir mesaj yazdı.

"Eee?"

"Ona benim de aynı fikre söyledim: doğüstü köken."

"Şimdi de aile sırlarını mı ifşa ediyorsun?"

"Onda düzen karşıtı bir hava seziyorum," diye açıkladı Sam. "Beni akraba bir ruh olarak görürse, belki açılacaktır."

"Dostum, cinsel bir avcı izlenimi veriyorsun." Bilgiye konsantre olan Sam bu şakayı duymazdan geldi.

"Kaynakları ona sekiz çocuğun ismini verdi," dedi Sam. "Hepsi İlk Adım'a gidiyor. Ve işte orada - sahibi ve yöneticisi Lethia Williams'ın cep telefonu numarası."

Dean, "Ondan ne öğrenebileceğine bir bak," dedi. "Ben Bobby ile denemeye devam edeceğim."

Dean Bobby'nin telefonunu başarısız bir şekilde aramaya devam ederken, Sam'in anaokulunun sahibiyle konuştuğunu ve onun için sigorta satıcısını oynadığını duydu. Birkaç dakika sonra Sam

sempatik dinleme moduna geçti. Dean, eğer stafilokok salgınının kaynağı kendi işiyse kadının büyük bir suçluluk olması gerektiğini düşündü.

Hayal kırıklığına uğrayan Dean telefonunu masaya çarptı.

"... Son birkaç günde olağandışı bir şey oldu mu?" dedi Sam.

"Garip hissettiren bir şey oldu mu?"

Bir mola.

"Gerçekten. Uzun boylu, sopalı ve melon şapkalı bir adam.

Bir top ... ?"

İyi iş Sam, diye düşündü Dean. Eğer Bowler denen adam tehlikeli bir patlamaya neden olduysa, diğerine de neden olmuş olması oldukça muhtemel.

Bobby de peşindeydi. Düşün,
Dean!

McClary'nin telsizine çağrı geldiğinde parazit başlamıştı. McClary sirenini çalıştırdı ve cep telefonu sinyali daha fazla uzatılmadan kesildi. Elbette siren sebep değildi... ama belki de Bowler denen adam iletişimi engelliyor olabilirdi. Düzinelerce hava yastığını devre dışı bırakabiliyorsa belki cep telefonu sinyalini de bozabilirdi. Dean normal şartlar altında çalışmasının bir mucize olduğunu düşündü.

Avucunu masanın üzerine vurdu. "Polis tarayıcısı!"

Sam elini kaldırdı. "Teşekkür ederim, Bayan Williams. Yardımınız için minnettarım."

Dean bodrum merdivenlerinden aceleyle indi.

On sekiz

Hastaneden ayrıldıktan sonra Çavuş McClary ve Bobby, Bobby'nin Chevelle'sini park ettiği polis binasına doğru yola koyuldular. Yolculuk sırasında Bobby, MRSA salgınının First Step Forward Anaokulunda ortaya çıktığını ve ölümcül grip türünün yerel bir barda ortaya çıkmış olabileceğini bildirmek için Dean'i aramaya karar verdi.

"Burada yalnız olduğunuzu sanıyordum, Ajan Willis," dedi McClary, sesine bir miktar şüphe karışmıştı. Ya güvensizlik ya da yaklaşan bir yetki anlaşmazlığı korkusu.

"Şehirde halihazırda birlikte çalıştığım birkaç uzman var. Üzerinde çalışıyordum," dedi Bobby telefon bağlanmadan önce. "Hırsızlık çetesinin çalışma yöntemi üzerinde çalışıyormuşsun."

Dean'in telefonu bozuk bir sesle çaldı.

Zayıf cep telefonu bağlantısı Bobby'nin Dean'e elindeki tüm bilgileri vermesini engelledi. Dean'e anaokulundan bahsetmeyi başardığı sırada polis telsizinden destek çağrısı geldi. Bir devriye görevlisi tesisatçının minibüsünü görmüştü ve kaçırdığından şüphelenilen kişinin peşindeydi. İş bölgesinden geçerken McClary olay yerine en yakın yerdeydi ve dik bir rotada ilerliyordu.

Birkaç dakika sonra McClary onun siren ve ışık çubuğu Bobby'nin bağlantısı tamamen kesildi. dan.

Bobby emniyet kemerini tekrar kontrol etti. McClary hareketi fark etti. Bobby ona, "Hava yastığına güvenme," diye hatırlattı.

McClary başını sallayarak, "Doğru," dedi. "EMP bozucu." "Ya da o her neyse."

McClary telsiziyle konuşarak devriye memuru Tom Gravino'ya bir görüntü alıp almadığını sordu. Gravino doğruladı ve yerini söyledi: Queen's Bulvarı'nda güneye doğru gidiyordu.

McClary, "West Ellis Pike'dayım," dedi. "Önünü keseceğim."

McClary frene bastı ve Queen's Bulvarı'ndan önceki son iki kavşakta arabalardan için direksiyonu kırdı. Devriye arabası bulvara doğru hızla ilerleyip geniş bir sağa dönüş yaptı ve birkaç dakika sonra Bobby hızla giden beyaz tesisatçı minibüsünü gördü. Birkaç blok ötede başka bir polis arabası Gravino'nun Crown Vic'ini takip ediyordu.

McClary memnun bir sırıtışla, "Onu yakaladık," dedi.

Araç sağa doğru savrulmuş, otoyolun batı tarafındaki bir kaldırımdan atlamış ve boş bir otoparka doğru hızla ilerlemiştir. Sürücü daha sonra keskin bir sağa dönüş yapmış ve alışveriş merkezinin arkasındaki sokak boyunca kuzeye doğru geri gitmiştir.

McClary mikrofonuna, "Gravino, kuzey girişini al," diye bağırdı. "Ben güney girişini kapatıyorum. Tamam."

McClary gaza bastı ve otoparka giriş rampasına çarpmadan önce üç şeritli trafikte ilerledi. Bobby sol eliyle gösterge paneline dayandı ve sağ eliyle üst pencere çerçevesine tutundu. İhtimaller diğer taraftayken bir araba kovalamacasında ters gidebilecek her şeyi düşünmemeye çalıştı.

McClary, "Bu sokaktan alışveriş merkezinin diğer tarafına çıkış yolu yok," dedi. "Aramızda sıkışıp kaldı."

Sokağın bir tarafı alışveriş merkezindeki dükkânların arka cepheleriyle kaplıydı ve bu cepheler farklı yüksekliklerde birbirlerini çevreliyordu. Diğer tarafta ise sekiz metre yüksekliğinde uzun bir istinat duvarı ve onun üzerinde de on metre yüksekliğinde bir tel örgü yer alıyordu.

Diğer birimlerden gelen çağrılar telsizden cızırdıyordu. Sadece saniyeler uzaklıktaydılar. Bobby onlar gelmeden önce kaderinin belirleneceğine dair huzursuz bir hisse kapılmıştı.

Minibüsün arkasını gördüler, çünkü sürücü bir Kuzeye, Gravino'nun devriye arabasına doğru. Şerit, bir kamyonun alışveriş merkezindeki bazı büyük dükkânların arkasındaki yükleme alanlarına geri geri kadar genişti; iki arabanın yan yana gidebileceği kadar yer vardı. Ama Gravino buna izin vermedi. Sonraki birkaç dakika boyunca Gravino ve kamyonet sürücüsü bir oyun oynadılar - her iki sürücü de bir çarpışmanın sonucu hakkında endişelenmek zorunda kaldığında adil olan bir oyun.

Gravino son anda frene bastı ve direksiyonu sert bir şekilde sola kırarak aracının ön tarafının minibüsün ön tarafına çarpmasını sağladı.

Minibüs yavaşlamadı, direksiyonu kırmadı.

Çarpışmanın sesi bir patlamaya benziyordu. Minibüs polis aracının yolcu tarafını ezdi ve devriye aracını üç metre geriye doğru itti. Aracın arka tekerlekleri

minibüs yere çarpmadan önce yerden iki metre yükselmiştir.

İlk çarpışmadan saniyeden kısa bir süre sonra, bir kadının vücudu minibüsün ön camından uçarak devriye aracının kaputundaki ışık çubuğuna çarptı ve arka camdan gevşek bir şekilde yuvarlanmadan önce kısmen koptu.

Minibüsün arka kapıları açıldı ve Bobby içeride bir hareketlilik gördü, biri eğilip bir şey kaldırıyordu.

"Dikkat et!"

Bir adamın cesedi havada süzülerek McClary'nin yaklaşan kruvazörüne doğru ilerledi.

McClary, "Bu da ne böyle!" diye haykırdı.

Frene bastı ve sağa doğru savrulmaya çalıştı.

İri ceset - Bobby bunun tesisatçının cesedi olduğunu anladı, göğsünün etrafında kurumuş kan halkası vardı - ön cama çarptı. Güvenlik camı binlerce çatırtıyla kırıldı ve cansız beden gösterge panelinin üzerine yığıldı.

McClary'nin kaçamak manevrası arabayı bir yükleme rampasından aşağı yönlendirdi ve araba beton duvara çarptı. Bobby'nin şüphelendiği gibi, emniyet kemerinin omuz kayışına doğru savrulduğunda hiçbir hava yastığı açılmadı. Ancak koltuğa geriye doğru düştüğünde tuttuğu nefesi serbest bıraktı. Emniyet kemerini çözerken elleri titriyordu. Çarpışmadan önceki anda, emniyet kemerinin de kopacağına kendini ikna etmişti.

Arabanın ön tarafı buruşmuştu ve Bobby'nin kapısı itilerek açılırken gıcırdadı. McClary'nin kapısı da sıkışmış gibi görünüyordu ama yan camı kırıktı, bu yüzden kendini pencere çerçevesine dayadı ve kendini içeri attı. Bobby yarattığı dar alandan geçerek aracın arkasına dolandı.

Otuz saniyeden daha az zaman kaybetmişlerdi ama Gravino'yu kurtarmak için çok geç kalmışlardı.

Rampanın tepesinde, McClary bir adım arkasında, Bobby melon şapkalı uzun boylu adamın sağ elinde demir kaplı bir baston tutarak enkaz halindeki polis minibüsüne doğru yürüdüğünü gördü. Bobby onun ne olduğunu henüz tam olarak bilmese de, kim olduğuna hiç şüphe yoktu.

Gravino hurdaya dönmüş polis arabasından indi, silahını iki eliyle, hiç etkilenmemiş gibi ileriye doğru yürüyen heybetli figüre doğrulttu. "Dur, yoksa ateş ederim!"

Vurucu bir kobra kadar hızlı olan sopa, silahı bir kenara fırlattı. Gravino'nun hakkını yemeyelim, tabancasını kullanmadı.

Ama tekrar kullanamadan, iri adam sopayı bir eskrimcinin kılıcının ucunu savurması gibi ileri doğru itti.

Sopa Gravino'nun boğazını öyle bir güçle deldi ki, omurgası kırıldı ve demir uç boynunu deldi. Sonra, sanki Bobby ve McClary'nin arkasında olduğunu hissetmiş gibi, iri adam sol eliyle Gravino'nun kemerini kavradı ve başının üzerinden onlara doğru zahmetsizce fırlattı.

Sopanın ucu Gravino'nun boğazından çıkar çıkmaz, kan fışkırdı ve delikten fışkırdı. Birkaç dakika boyunca, vücudu havada yuvarlanırken Gravino'nun kalbi çarpmaya devam etti. McClary sola doğru kaçarken Bobby sağa doğru eğildi. İki adam da silahlarını çekmişti ama hedefleri onlardan kaçıyordu.

Üçü sokağın kuzey ucundan, ikisi de güneyden olmak üzere birkaç polis aracı destek olarak geldi. McClary hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekilen kişiye birkaç el ateş etti. Hiçbiri isabet etmemiş gibiydi. Bobby adamı izledi, kollarını iki yana açmış, silahı iki eliyle kavramış, doğru anı bekliyor, keşke tüfeğim olsaydı diyordu.

Uzun boylu adam direksiyonu sağa kırdı ve koyu renkli bir çöp konteynerinin kapalı kapağının üzerine atladı. Bir dükkânın arka duvarına dayanmış olan elektrik direğine doğru dönerken Bobby hızlıca üç el ateş etti. İri adam ikinci atışta irkildi ve Bobby hedefini bulduğunu düşündü. Zaten yamuk olan melon şapka adamın kafasından yuvarlandı.

Hedefleriyle aralarındaki mesafeyi kapatmak için koşarlarken McClary şaşkınlıkla, "Bunu gördün mü?" diye sordu.

"Evet."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Bobby, "Kötü genler," dedi ve hemen pişman oldu.

İri adam bowling şapkasını çöp kutusunun kapağından çıkarıp tekrar başına geçirdi, bastonunu kemerine soktu ve elektrik direğine doğru sıçradı. McClary ve Bobby şarjörlerini yükselen hedefe boşaltırken, o insanüstü bir güç ve hızla direğe tırmanıp çatıya ulaştı.

McClary apoletine takılı mikrofona konuştu

. "Memur yere yattı! Saldırgan çatıda! Silahlı ve son derece tehlikeli! Birimleri alışveriş merkezinin önüne taşıyın. Hemen! Gidelim! Gidelim!"

Sokağın iki ucundaki son polis arabası da ileri gitmek üzere döndü. Bobby McClary'nin ve Gravino'nun arabalarına baktı.

ve teslimat minibüsü. Tüm araçlar arızalıydı. Onu durdurma şansları varsa bile bunu kaçırmışlardı. İhtimaller onun lehineydi, her zaman onun lehineydi. Ve Bobby artık konvansiyonel mühimmatın onu durdurmak bir yana, etkisiz hale getirebileceğinden bile şüpheliydi.

Yine de Bobby hızla, ya da onun yaşına göre hızla sayılabilecek bir hızla sokağın kuzey girişine doğru yola koyuldu. Üç polis arabası da şimdiye kadar geri çekilmişti. McClary onun yanında koşuyordu, nefes alış veriş Bobby'ninki kadar ağır değildi. McClary'nin telsizindeki mesajlar birbiri ardına olumsuzdu. Kimse kaçağı bulamamıştı.

"Onunla en az iki kez karşılaştım," dedi McClary. "Sen?" "Dört, kolay," Bobby kesin bir ifadeyle söyledi. "Arka arkaya üç , direğe , lanet bir maymun gibi." "O da ne?"

Girişe varıp meydanın önüne doğru döndüklerinde Bobby dürüstçe, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

McClary, "Ama kafasında gördüğüm şey buydu," dedi. "Hepsi buydu, değil mi?"

Bobby başıyla onayladı. "Boynuzlar." "Tanrım!"

İlk dükkânın önünde durdular. Devriye arabaları boş otoparkta avını bekleyen köpekbalıkları gibi dolaşıyordu. Bir devriye arabasının farlarını dükkânların vitrinlerine tutarak her bir dükkânın önünden yavaşça geçti.

Çok fazla parlıyor, diye düşündü Bobby. Orada hiçbir şey göremezsin.

McClary gözlerini Bobby'ye dikti. "Sen benim kadar korkmuş değilsin."

"Hayır," diye itiraf etti Bobby. Bir hareket umarak gecenin içine baktı. Sokak lambaları, iri adamın meydanın dışında bir yerde saklanmasını önleyecek kadar ışık sağlıyordu. Belki de ara sokaktan çıktıklarında geri dönmüştü. Elektrik direğine tırmanışına bakılırsa, istinat duvarının üstündeki tel örgüleri aşmakta hiç zorlanmayacaktı.

Bobby başını salladı. "Onu kaybettik."

"Henüz değil," dedi McClary. Telsiz mikrofona tekrar bastı ve devriye arabalarını gittikçe genişleyen bir ızgara şeklinde yerleştirdi. İki tanesi alışveriş merkezinde kaldı - eğer arama başarısız olursa, Bobby'yle birlikte karakola geri götürölmeleri gerekecekti.

McClary elleri kemerinde Bobby'ye döndü. "Peki, neydi o? Genetik bir mutasyon mu? Bir tür sirk ucubesi mi?"

"Bilseydim sana söylerdim," dedi Bobby, neredeyse söyleyeceğine . "Her ne ise, bu

normal."

"Çok uzak bir ihtimal değil," diye açıkladı McClary. Sonra daha sessiz bir şekilde, "Belki de çok fazla Stephen King okuyorum, ama insan olduğundan bile şüphe başlıyorum" dedi.

"Kesinlikle bir olasılık."

"Ne? Senin yerinde olsaydım, deli olduğumu ."

Bobby gülümsedi. "Hayır," dedi, "ben yapmazdım - onlar da yapmazdı."

Mavi Monte Carlo otoparka girdi, dükkânın önünden döndü ve Bobby'nin önündeki kaldırıma yanaştı. Sam yolcu koltuğundan indikten bir süre sonra Dean de sürücü koltuğundan indi.

Kalan iki devriye arabasından biri kısa bir siren sesiyle yanaştı.

Bobby McClary, "Benimle birlikteler," diye bilgi verdi. "Uzmanlarım: Tom ve John Smith."

McClary desteği tersiyle ittikten sonra telsiziyle konuştu. "Hernandez, sen arkada cesetlerin yanında bekle. Bir ambulans çağır ve bölge adli tabibine haber ver."

"B-Ajanı Willis, iyi misiniz?" diye sordu Sam, kendini tam zamanında yakalayarak. "Cep telefonu kullanılamaz haldeydi."

"Ama Roy'un polis telsizini hatırladık," diye bitirdi Dean. "Buradaki konuşmaları takip ediyorduk."

"Tom, John," dedi Bobby, "bu Çavuş McClary, Laurel Hill Polis Departmanından. Roy'un bir arkadaşı. Lucas Dempsey'nin amiri. Size daha önce birlikte çalıştığım uzmanlar olduğunuzu açıklamıştım."

El sıkıştılar ve McClary onun ölçüsünü almış görünüyordu. Bobby, yaşadıklarından sonra McClary'nin kendisinden şüphe etmesi için hiçbir neden olmadığından emindi.

"Yapacak çok işimiz var çocuklar," dedi Bobby. "O orospu çocuğu mermileri paintball gibi savuşturuyordu."

McClary Winchesterlara, "Uzmanlar," dedi. "Yani daha önce böyle bir şeyle uğraştınız."

"Tam olarak ne tür şeyler?" diye sordu Sam, McClary'den Bobby'ye bakıp tekrar McClary'nin avcı el kitabına göz atıp atmadığını ya da birkaç bölüm okuyup okumadığını merak ederek.

McClary, "Tek bir hamlede binaların üzerinden atlayın" dedi.

"İnsan bedenlerini bir yaz konserindeki plaj topları gibi etrafa fırlatır. Kafasından bir çift boynuz çıkıyor. Bunun gibi bir şey."

"Oh," dedi Sam temizleyerek. "O zaman evet, aşağı yukarı."

McClary'nin telsizi cızırdayarak canlandı.

"Çavuş, alışveriş merkezinin arkasındayım," dedi Hernandez,
"ve bir sorunumuz var."

"Devam et."

"İki ceset buldum." "İki mi?"

"Evet, efendim," dedi Hernandez. "Gravino ortadan kayboldu."

On dokuz

Bobby, Winchesterlar'la birlikte alışveriş merkezinden Roy'un kulübesine polis karakolu aracılığıyla döndüklerinden beri üçüncü kez, "Kahretsin," diye bağırdı. Bobby ayrılmak zorunda kalırlarsa diye arabasını yanında istiyordu.

"Üzölmeyi bırak, Bobby," dedi Sam. "Bunu bilemezdin."

Bobby, "Bariz bir aldatmaca," dedi. "Gölgesini kovalayan süvarileri var ve geri çekiliyor. Kahretsin, bir önsezim vardı ve onu takip etmedim. Şimdi Gravino'nun cesedi yok."

McClary olay yerinde kalmıştı ve kendisinden de memnun değildi,

Ama Sam ve Dean'le birlikte ayrılmadan önce Bobby'nin kolunu tutmuş ve ısrarla fısıldamıştı, "Konuşmamız gerek. Kayıt dışı. Resmi evrak işlerini bitirdikten sonra."

Bobby başını salladı ve adamın omzunu tuttu. "Ne zaman hazır olursan."

Dean, "Polisin emin misin?" diye sordu.

Bobby sinirli bir şekilde, "Elbette eminim, seni aptal," dedi. Ama Dean Bobby'nin öfkesinin içe dönük olduğunu görebiliyordu. "Boynuzlu orospu çocuğu boğazına bir sopa saplamış."

"Geri dönmüş olsaydın bile," diye düşündü Sam, "onu durduramazdın. Bunu kendin . Sen ona dört el ateş ettin, McClary ise iki kez vurdu."

"Neden bir ceset alalım?" diye sordu Dean. "Neden bu ceset?"

Bobby bir an ona baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Daha taze."

"Akşam yemeği için mi?" Sam .

Dean omuzlarını silkerek, "Belki," dedi. "Belki cesetleri canlandırıyorur."

Bobby düşünerek, "Daha önce hiç böyle oynamamıştı," dedi.

"Mesele şu ki," diye devam etti Dean, "bilmiyoruz. Bu şeyin bir sonraki saldırısını nereye yapacağını ya da neden yapacağını tahmin edemiyoruz çünkü ne olduğunu bilmiyoruz."

"Dean haklı," dedi Bobby. "Rüzgârda savruluyoruz."

Sam, "Sanırım en azından Leviathan'ı eleyebiliriz," dedi.

"Bir umut ışığı için," dedi Bobby, "bu pek bir şey etmiyor."

"Kötü şans getirdiğini, kazalara neden olduğunu biliyoruz," dedi Sam.

"Kötü durumları daha da kötüleştirir," diye ekledi Dean, "hastalık yayar."

"Mide bulantısı mı?" diye sordu Bobby. "Bunu salgınlarla mı ilişkilendiriyorsun?"

Sam ona anaokulunun sahibinin, elinde bowling topu ve sopası olan iri bir adamın, sıfır hasta olan çocuğa topu geri vermesiyle ilgili hikayesini anlattı.

"McClary ve ben acil servisteydik," dedi Bobby. "Orası salgın hastalık koğuğu gibi kalabalıktı. Personelin dört Batı Nil virüsü vakasından bahsettiğini duydum, Tanrı aşkına. Yani, kazalar, felaketler, hastalıklar, salgınlar. Yakından bakarsanız, eminim mahsul kıtlığı raporları da bulursunuz."

"Aklınıza herhangi bir şüpheli geliyor mu?" diye sordu Sam,

Roy'un çevirmeli internet hizmetini kullanmak için dizüstü bilgisayarını telefon prizine taktı. Modem yavaş bağlantıda ciyak ciyak ötüp bip sesi çıkarırken acı çekiyormuş gibi irkildi.

Bobby kaşlarını çatı. "Benim irfan koleksiyonum bir depoda kilitli. Bu benim için bir dezavantaj. O lanet şeyi görmemiş olsaydım bile, Jersey sahilinden birkaç saat uzaktayız, bu yüzden deniz adamlarını ya da sirenleri eliyoruz."

"'Mermen' mi?" diye sordu Dean.

Bobby, "Denizcileri kendi sonlarına sürüklediler," dedi. "Kötü kehanetler. Felaketi önceden haber veriyorlardı ama bazıları felakete neden olduklarına da inanıyordu."

Sam bir makaleyi gözden geçirirken, "U dönüşü mü?" diye sordu. "Kötü şans getirebilirler."

"Çok küçük," dedi Bobby. "Üç XL bir şey arıyoruz."

"Aynı şey Mothman için de geçerli," dedi Sam. "Görünüşünün, 67'de trafiğin en yoğun olduğu saatte Gümüş Köprü'nün çökmesi de dahil olmak üzere felaketleri önceden haber verdiği iddia ediliyor. Kırk altı kişi ölmüştü. Belki de felaketleri öngörmekten daha fazlasını yapıyordur."

"Güveadam'ın büyük kanatları vardı," dedi Bobby. "Bu takma adı açıklıyor. Bu adamın boynuzları , kanatları değil, tabii elbisesinin altında bir çift saklı değilse..."

"Uçmak neden tırmanasın ki?" diye Dean.

"Silahlardan da söz edilmiyordu," dedi Bobby. "Bu şey sopasını bir kılıç gibi sallıyor... ya da bir sopa. Onu açıkça taşıyor."

"Bir sopa," dedi Sam düşünceli bir ifadeyle, "demirle bağlanmış..." Birkaç tuşa bastı, hızlıca okudu ve onlara baktı. "Ne olduğunu biliyorum."

"Bizi karanlıkta bırakma," dedi Bobby.

"Japon folklorundan bir yaratık," dedi Sam. "Bir oni. İnsansı, devasa, dev ya da trol olarak tanımlanıyor, kafasından iki boynuz çıkıyor, bazen tek sayıda gözü ya da parmağı oluyor, demir bir sopa taşıyor - bir kanabo. Bu kulağa çok kötü bir haber gibi geliyor. Yenilmez olarak tanımlanır, hastalık ve fesada neden olur, kötü şans ve talihsizlikle ilişkilendirilir ve insan eti yediği bilinir."

"Gravino," dedi Bobby. "Taze et."

"Yani bir oni ile karşı karşıyayız," dedi Dean. "Ve o yenilmez."

Bobby, "Yenilmezlik için bir boşluğa ihtiyacımız var," dedi.

"Onu nasıl alt dair bir ipucu var mı?" diye sordu Dean.

Sam kaşlarını çattı, sayfayı kaydırды ve başka bir bağlantıya tıkladı. "Oni'yi koruyan bir iblis kapısı hakkında bir şeyler yazıyor."

"At ahırını terk etti," dedi Bobby. "Bir oni'yi uzaklaştırmak için yapılan bir tören hatırlıyorum."

"Oni-Yahari töreni," dedi Sam kaşlarını kaldırarak, "köylülerin soya fasulyelerini evlerinden dışarı atıp 'Oni dışarı, bereket içeri' diye slogan atmalarını içeriyor."

"Tüm işaretler mezarlıktan geçerken ıslık çaldığınızı gösteriyor", Bobby tiksintiyle söyledi.

"Doğru," diye kabul etti Dean. "Bu şeyle bir torba fasulyeyle savaşmayacağım. Başka bir şey bulmamız gerekecek."

Tora meyve ve sebze dükkanında yürüyor, havuç salkımlarına, marul başlarına ve elmalara bakıyordu ama dikkati on adım önünde duran koyu kahverengi saçlı genç kadına odaklanmıştı. Oni beş dakika önce onu Robertson's Market'e kadar takip etmişti. Lacivert eteğine bakarak, sorumlu bir ofis işi olduğunu tahmin , çünkü belli ki bir Cuma günü geç saatlere kadar çalışıyordu ve henüz gündelik kıyafetlerini değiştirmemişti. Nişan yüzüğü ya da alyans takmıyordu ve bir alışveriş arabasını itip bir aile için yapmak yerine, plastik bir market sepeti taşıyordu.

birkaç küçük şey. Gençti ve planları için yeterince sağlıklı görünüyordu - ve oni ritüeli bitirmeden önce kaybolduğunu bildirecek bir eş ya da aile bağı yoktu. Hafta sonları da çalışmıyorsa, iş arkadaşları onun yokluğunu çok geç olana fark etmeyeceklerdir.

Marketten bir şey almaya niyeti yoktu ve kadını incelemek için koridorlarda yürüdü, ama bir şey alamadı.

salmonella, e-coli ve listeria'nın artan türlerine karşı direnç göstererek antibiyotiklere karşı güçlerini ve dirençlerini artırırken, dokunduğu her yüzeye ve nesneye yayıyor.

Kadının iyi bir aday olduğuna kanaat getirdikten sonra çıkışa yöneldi. Danışma masasının arkasındaki kısmen kapalı bir ofisin önünden geçerken küçük bir televizyonda kendisinin grenli bir fotoğrafının gösterildiğini gördü. Bir haber bülteni sivilleri onu gördükleri takdirde polisle irtibata geçmeleri konusunda uyarıyordu. Bazen bu çağda insanların bilgiyi ne kadar etkili bir şekilde yaydığını unutuyordu.

Henüz elini uzatmaya hazır olmadığı için Tora, gücünü başka bir yerde kullanmadığı takdirde insan algısından kaybolmayı düşünmek zorundaydı. Gizli elektronik gözetleme kameraları görüntüsünü yakalayabilse bile, gücünü öyle bir şekilde yönlendirebilirdi ki insanlar dikkatlerini başka bir yere odaklayabilir ve heybetli cüssesine rağmen onu gözden kaçırabilirlerdi.

Süpermarketten eli boş ayrıldı ve mavi beyaz Chevy dönüşüm minibüsüyle kadının gümüş renkli Nissan Altima'sının yanında bekledi.

Aracı bir dükkânın arkasında, dükkânı gece için kapatırken oni ile karşılaşma talihsizliğini yaşayan bir dükkân sahibinden satın almıştı. Omzunda ölü polis memuru olan oni, dükkân sahibini polisi derhal A&E'ye götürmesi gerektiğine ikna etti. Adam 911'i aramak istedi ama oni onu hastaneye bir minibüsle gitmenin zaman kazandıracağı konusunda ikna etti.

"Ah, ama o zaman seni ailenden uzak tutardım," dedi oni, sanki imdat çağrısı seçeneğini tekrar gözden geçiriyormuş gibi.

"Yeni boşandım," dedi adam acı acı. "Yalnız yaşıyorum."

"Şey, burada ambulansı ..." dedi.

Oni.

"Hayır, haklısın. Böylesi daha hızlı." Bununla birlikte, araç sahibi arabanın arka kapılarını açtı.

Ancak Oni Subayı Gravino halı kaplı zemine yayılırken, dükkan sahibi sonunda polisin boynundaki ölümcül yarayı gördü ve yavaşça geri çekildi.

"Adam öldü," diye fısıldadı dükkân sahibi. "Ne yaptın sen...?"

Tora elindeki sopayı adamın çenesinin altına soktu ve Spike ağzının çatısından beynine öyle bir güçle girdi ki adamın ayakları yerden kesildi. Birkaç saniye boyunca kolları ve bacakları seğirdi ve gözleri kafasının içinde geriye yuvarlandı. Sonra bedeni cansız bir şekilde yere yığıldı ve sopanın yanında havada süzüldü. Oni boştaki eliyle dükkânın arka kapısını cesedi odaya taşıyacak kadar açtı. Kapıyı kilitledikten sonra minibüsün arka kapılarını kapattı ve uzaklaştı.

Saklandığı yere giderken Tora bir trafik ışığında durdu ve yanındaki arabada oturan genç kadını fark etti. Bir hevesle onu birkaç sokak ötede takip etti ve arabasını yanına çekmeden önce bir süpermarketin otoparkına park edene kadar bekledi.

Vitrini görebilmek için arabayı park yerine geri geri sokmuştu. Çift kupon ve diğer özel tekliflerin reklamını yapan büyük posterler arasındaki cam boşluklarından, kadının çıkışa yakın bir yerde hızlı ödeme kuyruğuna girmesini izledi. Kadın mağazadan ayrılmadan önce arabayı çalıştırdı ve yan aynadan arabasını izleyebileceği otoparkın diğer tarafına doğru sürdü.

Arabanın kapı kilidini anahtarlıkla açtı ve iki küçük plastik poşet dolusu yiyeceklerle birlikte arabaya bindi ve kemerini bağlamadan önce yolcu koltuğuna yerleştirdi. Bir an için Daha sonra arabayı çalıştırdı, farları yaktı ve otoparktan çıktı. Adam onu belli bir mesafeden takip etti.

Yarım mil sonra sanayi bölgesinden ayrıldı ve trafik ışıkları arasında daha uzun aralıkların ve sınırlı sayıda sokak lambasının bulunduğu bir köy yoluna saptı. Tora yavaş yavaş hızlanarak Altima ile minibüs arasındaki mesafeyi birkaç yüz metreye kadar kapattı. Minibüse geri tırmanmadan önce, sertleşen ve kararan başparmağıyla sürücü tarafındaki arka lastiğin supap sapının tabanını çentikledi. Sağ işaret parmağını şakağına bastırdı ve hasarlı supap sapına basınç uygulamak için gücünü yoğunlaştırdı. Bu tamamen ince kontrolle ilgiliydi. Lastiğin havasını indirecek kadar hasar vermeli, ancak kadını ürkütecek ve kazaya yol açacak bir patlamaya neden olmamalıydı. Eğer kadın ciddi şekilde yaralanırsa

ritüeli işe yaramazdı. Elbette kadının bedenini yiyecek değeri için saklayabilirdi ama zaten kileri için taze bir insan cesedi vardı.

Lastiği gürlmeye ve yalpalamaya başladı, metal jant düzleştirilmiş kauçuğa saplanıyordu. Birkaç saniye sonra sorunun farkına vardı, direksiyonu sert bankete kırdı ve dörtlü flaşörleri yaktı. Onun iki yüz metre gerisinde, yolun kenarındaki rahatsızlığa tepki vermesi için ona zaman tanımak amacıyla yaklaşmasını yavaşlattı. Yaklaştıkça, yanağının yanında aktif bir cep telefonunun parıltısını fark etti.

Elbette, resmi kıyafetleri içindeyken patlak bir lastiği değiştirmenin zahmetli işinden kaçınmak isteyecektir, bu yüzden ona yardım teklif etmek istemiştir. Ancak bir araba kulübünün hizmetlerini kullanacak olsaydı, bir yabancıнын yardım teklifini reddedebilirdi.

Tekrar konsantre olarak cep telefonunun işlevine müdahale etti. İletim, yerini gösteremeyecek kadar bozuk olacaktı.

Yüz metre öteden, kadının telefonla yaşadığı hayal kırıklığının abartılı pandomimini gördü. Bu tam da taşınabilir, kişisel bir iletişim cihazının çok değerli olabileceği türden bir durumdu. Eğer çalışırsa.

Kadın arabadan inip bagaja gittiğinde, adam arabayı sürdü. ve onu ürkütmemek yolun geri kalanını yuvarladı. Bagajı açtı, ellerini kalçalarına koydu ve içeriye baktı, vücut dili bir hayal kırıklığı çalışmasıydı. Birkaç dakika sonra stepneyi çıkarmayı ve Altima'nın arka yan duvarına yaslamayı başardı.

İyi Samiriyeli rolünü oynamaya kararlı bir şekilde arabadan indi. Kapıyı kapattığında çıkan ses onu irkiltti. Başını kaldırıp adamın farlarının parıltısına geniş gözlerle baktı, muhtemelen onu sadece bir siluet olarak görüyordu.

"İyi akşamlar hanımefendi," dedi şapkasını eğerek. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bana ödünç verebileceğiniz bir cep telefonunuz var mı?"

"Ne yazık ki hayır," dedi. "Ama patlak bir lastiği nasıl değiştireceğimi biliyorum."

"Sen bir çeşit erkek şovenisti misin? Bir kadının patlak lastiği değiştiremeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Kıyafetlerini lekellersin." "Peki ya takım elbisen, dostum?"

"Bu beni ."

"Teklifiniz için teşekkürler ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Nasıl isterseniz," dedi ve arabaya dönmeden önce şapkasını bir kez daha eğdi. Sürücü koltuğuna tırmandı ve kadın bijon anahtarıyla boğuşurken hareketsiz bekledi. Önce bir tırnağını kırdı ve arabanın içinden duyulabilecek kadar yüksek sesle küfretti. Sonra anahtar kaydı ve lacivert ayakkabısının üstünden ayağına battı ve daha da yüksek sesle küfretmesine neden oldu.

Bir kez daha arabayı terk etti ve ona doğru yürüdü.

"Gidebileceğini söyledim," diye bağırdı ona, hayal kırıklığı için uygun bir hedefti.

"I düşündüm, sen olabilir ve ışık benim farlar."

"Farların migrenimi azdırıyor," tersledi. "Şimdi git. Lütfen! Polisleri aramadan önce."

"Onu nasıl arayacaksın?" diye sordu. "Telefonun ."

"Ne?"

"Nasıl yardım çağıracaksın?"

Bijon anahtarını savunmaya geçercesine kaldırdı. "Çığlık atacağım, seni piç kurusu. Defol git buradan. Şimdi!"

"Çığlığını kimse duymayacak."

Hızlı hareketle, sopasıyla anahtarı kadının elinden aldı. Anahtar yolun diğer tarafındaki asfalta çarptı. Kadın irkilerek bir an adama baktı, gözleri şok içinde açılmıştı. Sonra geri çekildi ve kaçmaya çalıştı ama adam sopayı çevirdi ve onu bileğinden yakalayarak tökezlemesine neden oldu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve acı içinde .

Kadın kendini yukarı çekmek için sağ eliyle kapı koluna uzandığında, adam onu saçlarından yakaladı ve başını arabanın yan tarafına çarptı. Bu kez, kadını etkisiz hale getirirken onu öldürmemeye özellikle dikkat etti. Kadın sersemlemiş bir halde sert taşıt yoluna düştü, acı ve şaşkınlık içinde inliyor, artık bu görevin üstesinden gelebilecek kadar koordineli olmayan uzuvlarıyla kendini kaldırmaya çalışıyordu.

Kadının üst kolunu tuttu ve onu arabanın arkasına doğru sürükledi. Onu dik tuttu ve kapıları açtı. Başı bir tarafa eğik ve göz kapakları titriyor olsa da, polis memurunun halı kaplı zeminde yatan bedeninin farkına vardı ve inlemeleri tizleştirdi. Ondan uzaklaşmaya çalıştı, ancak tutuşunu kaybetti ve onun sıkı kavrayışında sallandı. Adam daha fazla uzatmadan onu arabanın arka koltuğuna fırlattı, kadın burada cesedin üzerine düştü ve hemen kendini itti.

Kadın doğrulup arabadan çıkmaya çalışırken, adam daha önce bulduğu alet kutusunu açtı ve büyük bir rulo gümüş bant çıkardı. Kadın kendini arabanın zemininden itmeye çalıştı ama adam onu o kadar sert geri itti ki nefesi kesildi. Bir kez daha kendine güç kullanımında ölçülü olması gerektiğini hatırlattı. Kemiklerini kırmak çok kolaydı. Bir ayak bileğini yakaladı, diğerine bastırdı ve etrafına hızla birkaç ilmek bant sardı.

"Dur, beni yalnız bırak! YARDIM EDİN!"

Yüzüne o kadar sert vurdu ki gözlerinden yaşlar boşandı.

Bir sonraki an yüzüne bant sarıyor, ağzını kapatıyor ama boğulmasın diye genişleyen burun deliklerini açıkta bırakıyordu. Adam kadının bileğine uzandı ama kadın elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve adamın ulaşamayacağı bir yerde durmak için kendini arabanın içine doğru itti. Adam bir ayağını yakaladı ve tüm gücüyle onu kendine doğru çekti.

"Seni öldürmek gibi bir niyetim yok," diye ona güvence verdi.

Gözleri hemen arabanın arka koltuğunu kendisiyle paylaşan cesede kaydı.

"Nefsi müdafaaydı," dedi ki bu kısmen doğrudu. Polis memuru ona silah . "Senin için başka planlarım var."

Bu bilgi onu beklediğinden daha fazla endişelendirmiş görünüyordu vardı. Sanki şiddetli bir nöbet gibi .

İç çekerek kadının başını tuttu ve kafatasını kırmadan onu bayıltmayı umarak arabanın zeminine sertçe vurdu. Yine gözleri dalgalandı, kafasının içinde ve bilinçsizliğe doğru sürüklenirken uzuvları gevşedi. Kadın hareket etmezken, adam onu yüzüstü çevirdi ve bileklerini arkadan bağladı. Bir süre sonra arabanın kapılarını çarparak kapattı ve olay yerini temizlemek için arabasına döndü.

Altima'yı iki tarafı dar bir ağaç şeridiyle kaplı ıssız bir yolda durdurmuştu. Ne yazık ki orman aracı gizleyecek kadar derin ve karanlık değildi, bu yüzden tek bir seçenek vardı.

Stepneyi ve bijon anahtarını iki alışveriş torbasıyla birlikte bagaja attıktan sonra kirli beyaz bir tişört çıkarmış ve sürücü camına bırakmıştır. Yoldan geçen sürücüler, sürücünün aracı teknik bir arıza nedeniyle çekilinceye veya kadar bıraktığını düşüneceklerdir. O

Çantasını ve cep telefonunu yanına almıştır, çünkü bu eşyalari geride bırakmak şüphe uyandıracaktır.

Arabanın sürücü koltuğuna geri tırmandıktan sonra arka tarafa baktı ve kadının hâlâ yarı baygın olduğunu gördü. Kırık kemik yoktu, ciddi doku yaralanması yoktu ve kadın genç ve sağlıklıydı, mükemmel bir adaydı.

Arabayı vitese taktı ve yola ıktı. Kısa bir süre sonra Altima'nın tehlike uyarı ışıkları uzakta.

Daha önceki hayal kırıklıklarına rağmen, planları planlandığı gibi gidiyordu. ağrı çoktan başlamıştı. Artık kadınla birlikte İblis Kapısı ayinini gerçekleştirilebilirdi.

Yirmi

Ryan Bramble, bir dizi rahatsız edici kâbusla boğuşurken kendine gelmeye devam ediyordu.

Rüyasında kendini Amazon ormanlarında, kaşiflerin kargo kültleri bulabileceği ya da yeni bitkiler veya hayvan türleri keşfedebileceği türden bir yerde kaybolmuş buldu. Bir uçurumun üzerinde sallanıyor, ayakları destek ararken kaba sarmaşıklara ve köklere tutunuyordu. Omzunun üzerinden baktığında uçurumun dibini göremiyordu; yeşillik, her yeri saran bir karanlığın içinde kayboluyordu. Uzaktan hayvanların homurtularını duydu ve garip kuş sesleri havayı doldurdu. Ne kadar çabalasa da hiçbir insan sesi, hiçbir ses ve teknolojiye dair en ufak bir ipucu duymadı. Burası ona garip ve yabancıydı, sanki bir Jules Verne romanının ortamına nakledilmiş gibiydi.

Yardım çağırmak istedi ama bir içgüdü onu silahını kullanmaması konusunda uyardı.

yer. Bir önsezi duygusu bilincinin üzerine ağırlık gibi çöktü. Çalılıarın arasında hışırdayan görünmez yırtıcılar hiç de hazırlıklı olmadığı bir şekilde vahşiydiler. Hayatta kalabilmek için onlardan saklanmak zorundaydı. Rüyalarının kesinliği ona bunu söylüyordu. Ama bulunduğu konum savunulamazdı. Ağırlığını destekleyen sarmaşıklara sıkıca tutunması, onların özsu salmasına neden oldu ve bu nem tutuşunu gevşetti. Santim santim kenardan, olası bir kurtarmadan daha da uzağa kaydı.

Sağ elindeki sarmaşık koptuğunda, sola doğru çılgınca savruldu ve neredeyse diğer sarmaşığa tutunamıyordu. Sağ eliyle kollarını çırparak kayalıklardan çıkan kuru bir köke tutundu ve kendini dengeledi. Şok ve yorgunluktan nefes nefese kalmış, hain özsuyun tatlı kokusunu ve ağır orman havasını içine çekmişti. Zayıf yaşam çizgisine daha ne kadar tutunabilirdi? Medeniyetten soyutlandığı takdirde kurtarılma şansı neydi? İçine kasvetli bir kesinlik yayıldı: kayıp düşecekti.

düŖer, aŖağıdaki karanlığı dalar ve tek baŖına ölür, fark edilmez ve unutulur.

Umudu azalır ve kolları yorgunluktan titrerken, üzerine bir gölge düŖtüğünde baŖını kaldırdı ve gördüklerine inanamadı. Sumiko! Uçurumun kenarında durmuş, kollarını kavuşturmuş, kayıtsızca ona bakıyordu.

"Sumiko, bana yardım et!" diye fısıldadı Ŗiddetle. "Beni yukarı çekecek bir Ŗey getir!"

"Yardım mı?" diye sordu kuŖkuyla. "Oh, burada bir Ŗey var," dedi ve ayaklarının dibinden bir Ŗey almak için arkasını döndü.

EndiŖeyle bekledi. Bir umut ışığı yanıp söndü. Onu kurtaracaktı. Sumiko onu kurtaracaktı-

Karanlık, dikdörtgen bir Ŗekil belirdi ve önce ne anlayamadı ama sonra ortasındaki büyük çatlağı ve arkasında bir ışının kuyruğı gibi Ŗarkan güç kablosunu gördü. Bu kırdığı düz ekrandı.

"Miko?"

Monitörü ona fırlattı.

Bir köŖe sağı eline çarptı ve kök üzerindeki hakimiyetini kaybetti. Asmaya doğıru döndüğünde, parmaklarının arasından sızan özsuuyu hissetti ve birkaç santimetre aŖağı kaydı.

"Ne oluyor be?" bağırdı ona. "Beni öldürebilirdin Yapabilirsin!"

Ŗimdi iki kolunda da bir mikrodalga tutuyordu. Kafasına düşürdü.

"Hayır!"

Ryan yatakta bir o yana bir bu yana dönüyor, kâbus aniden karanlığı gömülürken kasları kasılıyordu.

Sonra harap, zarif bir otele benzeyen uzun bir koridorda durdu. Koridorun her iki yanında, her on metrede bir, altın rengi boyası dökülmüş kapılar onu bekliyordu. Koridorun bir ucundan diğere koŖtu ama ne bir asansör ne de bir merdiven boşluğı çıkışı buldu, sadece koridor ve kapılar vardı.

Rastgele bir kapı seçti ve kapı tokmağına bastı. Kapı içeri doğıru sallandı ve neredeyse onu iliklerine kadar donduran zifiri karanlık bir boşluğı adım atıyordu. Kapıyı çarparak kapattı ve koridorun diğere tarafındaki kapıya çarparak geri çekildi.

Dikkatlice kapıyı çalıştı. Kapı bir

Gri tuğıla duvarları ve çarpık döŖeme tahtaları olan, penceresi, gardırobu veya banyosu olmayan tek bir oda. Oda hücreye ya da kök mahzenine benziyordu, pek de vakit geçirilecek bir yer sayılmazdı. Kendi etrafında döndü ve yine bir ürperti hissetti. Kapıya baktığında , gördü o, o o kapanıyordu yavaşça. Bir Ŗiddetli

Önsezileri onu ele geçirmişti - kapı kapandığında, arkasında başka bir tuğla duvar bırakarak yok olacaktı. Asla kaçamayacaktı. Çarpık döşeme tahtalarının altında onu bekleyen bir mezardan başka bir şey yoktu. İleri atıldı ve kapı pervazına ulaşmadan bir santim önce kapının kenarını yakaladı. Arkasına bile bakmadan odadan kaçtı ve kapıyı çarparak kapattı. Titriyordu ve terden sıırılsıklam olmuştu.

Üçüncü kapı, sanki bir aynaya bakıyormuş gibi koridora açıldı. ona bakacaktı. Kapıdan içeri girerken aynı anda koridora geri adım attı.

Dördüncü bir kapı, sanki ıslakmış gibi parlayan, titreşen gri duvarları olan bir odaya açıldı, ama onlara dokunmaya cesaret edemedi. Yaklaştıkça, sanki hastalıklı bir organın parçasıymış gibi titreşen duvarlardan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Yüzeyi kaplayan küçük gözenekler ya da spiraller fark etti ve bunlar iltihaplanmış gibi . Onları izlerken, bir tür zehre benzeyen siyah sızıntı küçük deliklerden sızmaya ve aşağı doğru akmaya başladı. Siyah sıvının akışını takip ederken, ilk kez aşağıya baktı ve zeminin duvarlarla aynı canlı malzemeden yapıldığını fark etti. Bunu , altındaki zemin sallanmaya başladı. Dengesini yeniden sağlamadan önce neredeyse iki kez düşüyordu. İkinci seferinde eli neredeyse yere değiyordu. Siyah çamurun etrafındaki birkaç yerde toplanmaya başladığını görünce şok oldu.

Tökezleyerek çıkışa doğru ilerledi ve her adımında Ayakkabıları yapışkan ve parlak zemini çekiştiriyordu. Kendini etobur bir bitkinin yapraklarına yakalanmış bir böcek gibi, yedinci sınıftaki fizik öğretmenin masasındaki sinek kapanını beslediği sineklerden biri gibi hissediyordu. Bir şekilde koridora çıktı ve kapıyı çekerek kapattı.

Diğer odaları denemek istemeyen Ryan çaresizce koridorun ortasında durup bir kaçış planı yapmaya çalıştı. En azından bir odanın bir çıkışı olmalıydı. Yoksa koridora nasıl girebilirdi?

Er ya da geç diğer odaları da denemek zorunda kalacaktı.

Bir adım attı ve ayağı zemini kırdı. Ayağını kurtardığında bir adım daha attı ve zeminin ağırlığının altında tekrar çöktüğünü hissetti. Koridorun bulunduğu bina - bina her neyse - önce hafifçe, ama sonra giderek daha fazla titremeye başladı, ta ki duvarlarda çatlaklar belirip tavana kadar kadar. Ampuller birbiri ardına patladı ya da yanıp söndü ve karanlık her yeri kapladı

koridorda. Başına sıva yağdı ve zemin o kadar şiddetli sallandı ki düştü. Eğer bir deprem binayı sarsarsa ve dışarı çıkamazsa, bir sonraki en iyi seçeneğin bir kapı aralığına sığınmak olduğunu biliyordu ama bu da başka bir kapıyı açmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Şiddetli bir patlama koridoru sarstı. Ryan irkildi ve bir karar verdi. Karanlıkta el yordamıyla bir kapı tokmağı bulup kapıyı iterek açana kadar sendeleyerek ilerledi. Kapı çerçevesine tutunmayı başardıysa da, bir başka şiddetli sarsıntı dengesini kaybetmesine neden oldu. Sendeleyerek ilerledi ve karanlık odaya adım attı - ve insanlar çığlık atarken boşluğa düştü.

Ryan bir gümbürtüyle yere düştü, sol kolu ve bacakları bağlıydı.

Gözleri sabah ışığında açıldı ama kendisini sanki canlıymış gibi saran terden sıırıslam olmuş çarşafa karşı şiddetle etti. Başları ellerinin arasında, yatağın kenarında titreyerek oturdu. Kabuslar, dedi kendi kendine. Hepsi bu.

Yataktan .

Kasları piyano teli kadar gergindi. Cildi ateşler içindeydi ve radyoda duyduğu o salgın hastalıklardan birine yakalanıp yakalanmadığını merak ediyordu. Öldürücü bir baş ağrısı vardı. Parmaklarını ve avuçlarını alnına bastırdı ve nabzının çılgınca etine baskı yaptığını hissetti. Alnından yayılan ısı onu ateşi olduğuna ikna etti. Tahmin etmesi gerekirse, yüz derecenin çok üzerindeydi, hatta belki de beynini kaynatmaya yetecek kadar, ancak bitkinlikten çok neşe hissediyordu. Başları ağrıyordu ve sanki kafasına bir sopayla vurulmuş gibi birkaç şişlik buldu... Elbette yataktan düşmüş ve kâbuslara şiddetli bir tepki vermişti. Birkaç saat içinde muhtemelen vücudunda yarım düzine çürük bulacaktı.

Terli tişörtünü çıkardı ve yeni bir tişört giydi, ardından bir çift eşofman altı giydi. Koridordan babasının yatak odasına doğru yürüdü. Cumartesi sabahı babasını şahsen görme şansı çok azdı. Ama ana yatak odasına ulaştığında babası çoktan duş almış, tıraş olmuş, giyinmiş ve saçlarını tarıyordu. Yüzündeki kararlı ifadeye bakılırsa, Ryan onun dışarı çıkmakta olduğunu tahmin etti.

"Hey, baba," dedi.

Babası ellerini yıkarken kısa bir süre ona doğru baktı. "Çok iyi görünüyorsun."

Ryan babasından birkaç santimetre daha uzun ve göğsü daha genişti. Saçlarını maviye boyamıştı ama doğal rengi

Kızıl ve babasının siyah saçlarıyla uyuşmuyordu. Fotoğraflarda Ryan babasından çok annesine benziyordu ve belki de bu benzerliğin kötü anıları geri getirdiğini ve babasının ondan uzak durmasının nedeni olduğunu düşündü. Belki de basit bir doğum eylemi baba-oğul arasındaki bağı sonsuza dek yok etmişti.

"Kötü bir rüya gördüm," dedi Ryan. "Nereye gidiyorsun?"

"Ayak işleri," dedi babası. "Akşam yemeğine dönmezsem tezgâha bir yirmilik bırakırım. Sana pizza ya da başka bir şey ısmarlarım."

"Konuşabileceğimizi umuyordum..."

"Görüşürüz," dedi babası, yanından geçerken omzunu sıvazlayarak. "Benim gitmem gerek."

"Tabii ki," dedi Ryan babasının geri çekilen sırtına, merdivenlerden aceleyle inip bir dakikadan kısa bir süre sonra evden çıkarken. "Her zaman daha sonra."

Ryan yerde bir fotoğraf fark etti, kenarı dolabın kapağından dışarı çıkmıştı. Kapağı çekip açtı ve son zamanlarda gördüğü iki fotoğrafla karşılaştı: Ryan'ın ilk üç tekerlekli bisikletine binmiş, gidonundan kırmızı, beyaz ve mavi kurdeleler sarkan bir çocukluk fotoğrafı ve birkaç yıl sonra komşusunun yer üstü yüzme havuzuna gülle atarken çekilmiş bir fotoğrafı. Sumiko bir hafta önce onun için bir doğum günü partisi düzenlemiş ve babasından Ryan'ın bir sürü çocukluk fotoğrafını ödünç alarak "Yıllar boyunca Ryan" başlıklı bir poster panosunda sergilemişti. Doğumundan on yedinci yaş gününe kadar hayatının her yılından bir fotoğraf eklemişti, sonuncusu parti sabahı çekilmişti.

Kafasını kaldırdığında rafta koyu renkli ahşap bir kutu gördü. Partiden sonra aceleyle kaldırdığı bir yığın fotoğraf yüzünden kapak kısmen açık kalmıştı. Ryan kutuyu indirdi ve babasının yatağının ayak ucuna koydu, düşen fotoğrafları tekrar yerine koyup kapağı kapatmaya niyetlendi. Bunun yerine daha fazla fotoğraf çıkarıp yatağın üzerine iki sıra halinde yerleştirdi. Sumiko'nun poster için seçmediği fotoğraflarda bile neredeyse her zaman yalnızdı. Hiç kardeşi yoktu ve annesi o doğduğunda ölmüştü. Fotoğrafların çoğu babası tarafından çekilmişti, bu yüzden kameranın arkasındaydı ve oğluyla birlikte resmedilmemişti. Her zaman yalnız - Ryan kendini böyle görüyordu ve fotoğraflar yalnız bir varoluşu belgeliyordu. Doğduğu andan itibaren hayatı raydan çıkmıştı. Hayatının hikayesi "ne olabilirdi" idi. Tanıyamayacağı bir anneyle ilişkisi yoktu. Normal bir çocukluktan beklenen mutlu anılar, doğumla birlikte yerini yıllarca süren sessiz bir yasa bıraktı.

değiştirildi. Sınıf arkadaşlarının çoğu parçalanmış ailelerden geliyordu, boşanmış ya da hiç evlenmemiş ebeveynlerin çocuklarıydı ama onun ailesi hiçbir zaman bütün olmamıştı. Tek bir gün bile. Onun ailesi olması gereken şey, kırık bir sözden başka bir şey değildi.

Gözlerini kapadı ve içini çekti. Zonklayan baş ağrısı felsefi düşüncelere pek elverişli değildi ve gerçekten de kendine acımak istemiyordu. Başını sallayarak fotoğrafları düzgün bir yığın halinde topladı ve lamine kutuya koydu.

Tırnaklarını fark etti ve durakladı. Yataklardan dışarı , sanki morarmış gibiydiler ama üzerlerine bastırıldığında acımıyorlardı. Onları uykusunda mı çarpmıştı? İki elini de mi? On tırnağının hepsini mi? Yine damarlarında gizemli bir hastalığın dolaştığından korktu.

Doğruldu ve kutuyu bir eliyle kaldırırken alnına bir acı saplandı ve bir anlığına karanlıkla kaplandı. Kutu uyuşmuş parmaklarından düşüp yere çarptı.

Yönünü şaşırmış bir halde ayaklarının üzerinde sallanırken kan tadı aldı. Dudağı yarılmıştı ve bir köpek dişinin eti deldiği yerden kan . Nöbet geçirenler dillerini ısırabilir. Kısa bir nöbet geçirmiş olması mümkün müydü?

Babası bir acil servis faturasını karşılayamazdı, özellikle de yanlış bir alarm için. Ryan acil servise gitmeden önce bekleyecek ve daha da kötüleşip kötüleşmediğini görecekti.

Dikkatlice eğilip ahşap fotoğraf kutusunu aldı ve zeminde gizli bir panel keşfetti. Düşüş bir santimin dörtte birinden daha az gevşetmişti ama bölmeyi açmak için gizli bir mandal buldu ve dışarı çekti. Dar bölmenin içinde, kıvrımlı, kadınsı bir el yazısıyla yazılmış, katlanmış bir kâğıt parçası vardı: annesinin el yazısıyla yazdığı ve babasının ona hiç göstermediği bir not.

Kutuyu yatağın üzerine bıraktı ve mektubu okurken babasının yatak odasından yavaşça çıktı.

Dalton Rourke rüyasında Summerdale'in çocuklarının suratına defalarca yumruk atıyordu. Onları yere seriyor, onlar da kanlar içinde ama daha fazla yumruk yemeye hazır ve istekli bir şekilde tekrar ayağa kalkıyorlardı. İlk başlarda bu sürekli şiddetten, acı çektirmekten, öfkesini kendisinden daha fazla şeye sahip olan, ona tepeden bakan tüm çocuklardan çıkarmanın acımasız tatmininden zevk alıyordu. Her birinin ağzını burnunu kırdı.

Vücudu ve onları bir vergi gibi silkeledi çünkü çok iyidiler. Onlara hayatın hiç de kolay olmadığını öğretir ve sonra da annelerinin her şeyi daha iyi hale getirmesi için ağlayarak evlerine sürünmelerine izin verirdi.

Ama rüya birden uğursuz bir hal aldı. Bir çocuğun yanağı yırtıldığında, kandan hastalıklı bir çalı gibi sert ve bükülmüş bir şey . Burnunun köprüsü kırılan bir başka genç yüzünü pençelerken yırtık etin altında sarmaşıklar büyüyordu. Bir üçüncüsü kıvranıyor, bir an iç yaralarından kan öksürüyor, bir sonraki an hızla büyüyen dallar tükürüyordu. Dördüncü gencin göz çukurlarından tahta dikenler fıskırdı.

Adam dehşet içinde onun dönüşümlerine baktı ve geri çekildi. "Neyin var senin?" sordu. "Nesin sen be?"

"Bizi nasıl yarattıysan öyleyiz." "Siz - siz insan değilsiniz!"

Gözleri sivri olan çocuk diğerlerine döndü ve "Bakın kim konuşuyor çocuklar!" dedi.

Dalton, "Sen delisin," diye fısıldadı.

Diğerleri histerik bir şekilde güldü, etlerinden dallar ve filizler kopup kanlarını ona sıçratırken rahatsız edici bir şekilde homurdanarak durakladılar ve kahkahalarına devam ettiler. Kanları gözlerine sıçradı ve gözlerini kırpmaya çalıştıkça görüşü bulanıklaştı. Görmeye çalıştıkça her şey daha da koyulaştı, önce kan kırmızısı oldu, sonra da kahkahalarının bir dizi bozuk yankı halinde onu takip ettiği karanlığa gömüldü.

Sıkışık yatak odasındaki dar yatağında, kasıtlı dağınıklığıyla darmadağın olmuş, kendi teriyle sıırsıklam olmuş ve bir mili dört dakikada koşmuş gibi nefes nefese uyandı. Başı zonkluyordu ve Sanki kafatasının etrafına çelik bir bant sarılmıştı. Birkaç dakika sonra ağzında kan tadı aldı ve çılgınca bir şekilde, rüyadaki kan sıçramasının gerçekliğe sıçradığını, kurbanlarının kanının şimdi uyanırken bile onu kirlettiğini düşündü.

Sendeleyerek yataktan kalktı, tökezleyerek çöp kutusuna gitti ve midesindekileri boşalttı, o kadar şiddetli bir şekilde öğürdü ki yan tarafında bir kas spazmı hissetti. Dudakları kesilmiş, şişmiş ve kanlıydı. Ön kollarına ve ellerine kan damlaları sıçramıştı. Sağ elini o kadar sıkı yumruk yaptı ki kolu titredi. Vahşi bir hırıltıyla yumruğunu duvara vurdu, parmak eklemleri sıvada bir delik açtı.

Jesse Trumball lastik demirini adamın kafasının üzerine kaldırdı ve bu kez kimse onu durdurmadı. Demiri sanki bir baltaymış ve odun kırıyormuş gibi aşağı doğru salladı. Kadın çığlık atarken metal adamın kafatasını parçaladı. Sopayı tekrar savurdu ve adamın kafasını ezdi. Cansız gözler paramparça yuvalarında gevşekçe sallanıyordu. Üçüncü darbeye, kırık azı dişlerinin parçalarının kan lekeli lastik demirine yapıştığını fark etti.

Kadın ölü adamın yanında diz çökmüş, yüzünü ellerinin arasına almış, teselli edilemez bir şekilde ağlıyordu. Adam kadının önünde durdu ve tekerlekli haçı tekrar kaldırdı. Çarmıhı sallamadan önce kadın ona baktı; saçları dağınık, gözleri keder ve dehşetten irileşmiş, gözyaşları rimeline bulaşmış ve yüzünün erimeye başladığı izlenimini vermişti. Onun kaçınılmaz yaşam yakarışını bekledi. Aslında onun merhamet dilemesini, hayatını yanlış şeylere inanarak boşa harcamış olmasının ne kadar anlamsız olduğunu bir anlığına da olsa anlamasını istiyordu. Asayı biraz daha yukarı itti, çenesi sıkılıydı, ilk darbeye kafatasını yarmaya hazırdı.

Derin, titrek bir nefes aldı. "Sen bir canavarsın," dedi. "Bunu artık , değil mi?"

Jesse çığlık attı ve tekerleği çaprazlama salladı. Vücudu sarsılarak uyandı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, kalbi hızla çarpmaya başladı ve bir an için yatak odasını tanıdı. Anıları rüyasıyla birleşti. Gerçeği hayalden ayırmak için mücadele etti. Adamı o mu ? Ve kadını? Yoksa onu bağışlamış mıydı? Hayır... Adamı öldürmek istemişti ama Bart onu durdurmuştu. Bart rüya versiyonunda yoktu.

Rüya, tiyatroya gidenlere tek başına saldırsaydı neler olacağına dair bir öngörü müydü? Yoksa bu sadece bilinçaltının onunla oynadığı bir oyun muydu? Çarşafı bir kenara atmak için uzandı ve sanki biri maket bıçağıyla delirmiş gibi birkaç yerinden kesilmiş olduğunu fark etti. Ayığa kalktığında, zonklayan bir baş ağrısı onu ele geçirdi ve devrilmemek için yatak başlığına tutunarak ayaklarının üzerinde sallandı.

Bart ve Keith'in biraz yardımıyla eve varmadan önce bir kasa bira içmişti. Bu, gecenin büyük bölümünün neden bulanık geçtiğini ve belki de garip rüyayı ve sabah akşamdan kalmalığını . Babasının hayatının her günü böyle hissedip hissetmediğini Sendeleyerek banyoya gitti ve kafa derisindeki iki kabarıklığı ovuşturdu. O hatırlayamıyordu o o ovalamıştı kafasını

ona vurmuştı. Belki de bayılmıştı ve Bart ile Keith, onları ölümüne korkuttuğu için ona kendi silahının tadına baktırmışlardı.

Bilinci yerinde değilken ona bulaşmış olsalardı, kollarını kırar ve ardından kafalarını en yakın tuğla duvara geçirirdi. Her iki durumda da onun için ölmüşlerdi.

Yirmi bir

Kim Jacobs yavaş yavaş kendine geldi ve vücudunda bir dizi ağrı ve acı hissederken yakın geçmişten kısa görüntüler zihninin gözünün geçti: şirketinin yıllık hesaplarını bitirmek için fazla mesai yapması, akşam yemeği için malzemeleri aldıktan süpermarketten ayrılması, patlayan lastik, patlayan lastiği değiştirme çabası, minibüsteki uzun boylu adamın . Sonra her geldi, sokaktaki saldırı, Altima'sının yan tarafına kafasıyla aldığı darbe, bacakları bantlanmış halde adamın minibüsünün arkasında yatması...

Daha gözlerini açamadan, başındaki ağrı kalp atışlarıyla eş zamanlı olarak zonklamaya başladı. Saldırı sırasında beyin sarsıntısı geçirdiğini, muhtemelen kafatasının çatladığını düşündü. Sıkıştırıldığı için bilekleri yanıyordu ve çıplak ayak parmakları ince halıya sürtünmesine rağmen bacaklarını hareket ettiremiyordu. Omuzları, sanki biri kollarını eklem yerlerinden koparmaya çalışmış gibi ağrıyordu. Bir anda nedenini anladı. Vücudu dikey olarak asılı duruyordu, tüm ağırlığı yüksekte tuttuğu bilekleri tarafından destekleniyordu.

Yukarı baktığında, bileklerine bir ipin dolandığını tavana vidalanmış büyük bir halkaya bağlandığını gördü. Ayak parmakları yere değiyordu ama ağırlığını fazla taşıyamıyordu. Bunun yerine yavaşça döndü ve üzerinde ARCADE yazan ışısız bir neon tabelayı gördü. Tabelanın altında büyük bir vitrini olan bir oda vardı ama langırt makineleri ya da jetonla çalışan video oyunları yoktu. Orada bulunan her şey çalınmış ya da satılmıştı. Etrafına bakınırken, bir düzine yontulmuş bowling topunun bulunduğu üç katlı bir raf, ardından standart konsolları ve saymak istemeyenler için plastik banklarla çevrili plastik koltukları olan bir sıra cilalı ahşap bowling kulvarı gördü. Kulvarların ucunda lobut görmedi, sadece koyu renkli

İğnelerin altındaki delikler. Burayı tanıdı. Bowling salonu birkaç aydır kapalıydı. Yıllar önce, iş arkadaşlarıyla birlikte Salı akşamları Laurel Lanes'de bir eğlence liginde bowling oynamıştı. Şimdi burada kapana kısılmıştı.

Arkasını dönmeye devam ederken, üzerinde sadece beyaz bir tişört ve boxer şortu olan, ayak bileklerinden baş aşağı sarkan ölü bir adamın cesedine neredeyse çarpacakken dehşetle irkildi. Uyluklarındaki ve kollarının üst kısmındaki dikdörtgen et parçaları keskin bir aletle kesilmişti, yaralar çığ ve kırmızıydı.

Hemen arabanın arka koltuğundaki polisi düşündü. Gözleri adamın yüzünü incelemek için alçaldı. Haykırdı.

Vücudu boynunun kanlı kütüğünde son buluyordu. Kafası kesilmişti.

Çılgılık atarak bağlarına karşı mücadele etti, iplerden kurtulma ya da tavandaki halkayı çözme umuduyla tüm gücüyle büktü ve çekti. On dakika gibi gelen bir süre boyunca çaresizce debelendikten bitkin bir halde yere yığıldı ve görüş alanındaki beyaz noktalar kaybolurken nefesi kesildi.

"Güçlüsün," dedi. "Güzel, bu güç ayinde hayatta kalmana yardımcı olacak."

Ayak başparmağının üzerinde durdu ve kendisini yakalayanı görebilmek için arkasını döndü. Adam ayakkabı tezgâhının arkasındaki yüksek taburede oturuyordu. Arkasındaki raflarda, hasarlı bowling topları gibi, satılamayacak kadar değersiz oldukları için atılmış yarım düzine uyumsuz ayakkabı vardı.

Elleri yıpranmış kırmızı bir bowling topu çantasının iki yanında duran iri adam ona gülümsedi. "Bunun için uyanık olmanı istedim."

"Beni öldürmeyi mi... beni öldürmeyi mi?"

"Ölmeni isteseydim, çoktan olurdun."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Kim, korkunç olasılıklar zihninin yüzeyine onları bastırabileceğinden daha hızlı yükseliyordu.

"Senin için özel planlarım var," dedi ciddiyle. "Seni iblis geçidinden geçirmek istiyorum."

"Ne... Bu ne anlama geliyor?"

"Zamanı gelince," dedi. "Önce buna tanık olmanızı istiyorum."

Adam bowling çantasına uzandı ve çantanın içinde ne olduğunu hissederek gerildi. Bir an için gözlerini kapattı ama sonra ölü polisin kesik başına . "Oh, Tanrım-oh, Tanrım-oh, Tanrım," fısıldadı.

Safrasının yükseldiğini hissetti ve safra boğazını yakarken öğürdü.

"Görüyorsunuz ya," dedi yavaşça, parmaklarını polisin başına doğru kaldırarak, "insan yüzlerini çıkarmaları gerekiyor. Bu ilk adım."

Tırnakları keskin noktalar halinde bükülmüştü ve hayvan pençeleri gibi doğal olmayan kalınlıkta görünüyordu. İşaret parmağının tırnağıyla polisin alnının üst kazdı ve yüzünden uzun bir deri şeridi çekti. Sonra bir . Ve bir .

Sesi kesilene kadar çığlık attı.

Dean televizyon haberlerini kısık sesle izledi ve avucundaki kırmızı işarete dokundu. Haber kanalının tıp uzmanı Dr. Charlotte Kinzie, sunucuya Burlington İlçesi Sağlık Departmanının yerel bir süpermarkete kadar uzanan salmonella, listeria ve e-coli'den bahsederek daha fazla gıda zehirlenmesi salgını bildirdiğini söyledi. Yeni salgınların yanı sıra grip ve MRSA vakaları da salgın boyutlarına ulaşmış ve bir düzineden fazla ölüm gerçekleşmiştir. O konuşurken, kanal kalabalık bir acil servisin, koridorlarda koşuşturan doktor ve hemşirelerin görüntülerini gösterdi ve ardından durumu kırk yıllık doktorluk hayatında yaşadığı en kötü durum olarak tanımlayan yaşlı bir doktorla kısa bir röportaj yaptı. Yeni grip türünün Laurel Hill'in on sekiz yıl önce, kendisi Laurel Hill General'de sadece üç yıldır görev yaparken yaşadığı gripten daha ölümcül olduğunu belirtti.

Sam bütün sabah burnunu dizüstü bilgisayarına yapıştırmıştı. ve zamanının yarısını tuhaf nitelikte yeni kazalar arayarak ve olayların yerlerini Dean'e ileterek geçirdi, böylece büyük boy şehir haritalarını güncelleyebildi ve diğer yarısını da Oni'yi nasıl yeneceğine dair daha fazla bilgi .

"Adamın biri oluşunu temizlerken düşmüş," dedi Sam. "Öldü."

"Normal bir kaza mı?"

"Beynine bahçe çapası ." "Üzerine bir soru işareti koyacağım."

Bobby, takım elbisesini giymiş ve hazır bir şekilde, eski usul bir yaklaşımla, yıllar boyunca birlikte çalıştığı avcılarını arayarak ve bir oni ile yolu kesişmiş olabilecek herhangi birini arayarak yeterince uzun kaldı.

"Yarın şehirde ellinci yıldönümü geçit töreni yapılacak. Biz bunu soya fasulyesi atma töreniyle yapabiliriz."

deneyin," diye önerdi Sam.

"Kesinlikle B planı," dedi Dean. "Belki C planı da olabilir." Knuckles sabırsızlıkla ön kapıyı çaldı.

"Pizza sipariş eden oldu mu?" diye sordu

Dean. "Kahvaltı için mi?" dedi Sam.

Bobby telefonunu kapatırken, "Roy değil," dedi. "Burası onun dairesi."

"Belki anahtarını kaybetmiştir?" Dean yüksek sesle merak etti. Ama içindeki paranoya ölçer tıklamaya başlamıştı.

Bobby telefon görüşmesini bitirirken kapıya doğru yürüdü. Cep telefonuna, "Teşekkürler, Digger," dedi. "Bir şey bulursan hemen beni ara. Sana borçluyum."

Dean Sam'e baktı ve "Kazıcı mı?" diye mırıldandı. Sam omuzlarını silkeli.

Bobby kapının yanındaki perdeli pencereden içeri baktı, "Bu McClary."

Dean kaşlarını çatı. "Onu bekliyor muydun?"

"Oyun randevum yoktu, kastettiğin buysa." Bobby kapı koluna uzandı.

"Bir saniye bekle."

Dean aceleyle mutfağa girdi ve yolda Sam'in kolunu yakaladı. "Oyunuma geri dönüyorum."

Sam'in kafası karışmış gibi görünüyordu ama sorularını kendine sakladı.

Dean tezgâhın üzerine bir et satırı koydu ve Sam'e anlamlı anlamlı başını salladı. Sonra lavabonun altından bir sürahi boraks aldı ve sıvıyı çizgili bir kurulama bezinin üzerine döktü. Sadece damlayacak şekilde sıktı. Elleri deterjandan ıslanmış halde, elinde çay havlusuyla Bobby'yürüdü.

"Şimdi."

Bobby başını salladı. "Bu değil..."

"Bunu bir düşün," dedi Dean. "Eğer boşboğazın tekiyse işimizi bu şekilde bitirir. İzole edilmiş. Tanık yok."

Dışarıda, McClary kapıyı tekrar çaldı, daha yüksek sesle.

Bobby kuru bir sesle, "Tabii ki önce kapıyı çalacak," dedi.

Dean'in argümanlarından etkilenen Sam, "Eğer tetikte olmazsak bizi yakalar," dedi.

Dean kapıya doğru başını salladı, hazırды.

Bobby başını salladı. "Bana Frank'i hatırlatmaya başlıyorsun."

McClary üniformasıyla hışımla odaya girdiğinde Bobby kapıyı daha yeni açmıştı.

Dean onun önüne geçti, ıslanmış havluyla kurulanıyormuş gibi yaptı ve sağ elini uzattı. "Hoş geldiniz, Çavuş."

McClary'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ama Dean'in uzattığı eli refleks olarak sıktı ve sonra şimdi zararsız bir şekilde boraks damlayan kendi eline baktı.

"Sanırım bir noktayı kaçırdınız," dedi.

"Evet, özür dilerim," diye özür diledi Dean, gerginliğin vücudundan çıktığını hissederek. Yanan, eriyen Leviathan etinin ilk işaretiyle harekete geçmeye hazırdı. "Yeni bir havlu getireyim."

McClary'ye dönmeden önce Bobby Dean'e "Sana söylemiştim," der gibi baktı. Dean küçük bir "üzülmektense güvende olmak iyidir" omuz silkmesiyle karşılık verdi.

McClary, "Kayıt dışı olarak buradayım," dedi, "olabildiğince kayıt dışı."

Bobby telaşlı polis memuruna, "Bir telefon bekliyordum, Çavuş," dedi, "kişisel bir ziyaret değil."

"Özür dilerim. Uyuyamadım," dedi McClary, küçük odada bir ileri bir geri atarak. "Biraz gerginim."

Dean adama mutfaktan yeni bir havlu getirirken, "Bunu fark etmemiştik," dedi.

"Dün gece hakkında..." dedi Bobby.

"Raporumda ne bilmek ister misin?" "Tamam."

"Boynuzlar hakkında kesinlikle hiçbir şey yok."

"Zekice bir ihmal."

McClary, "Saldırganın yaralanmış olabileceğini öne sürdüm," dedi. "Nedenini biliyor musunuz?"

" "

"Olay yerinde bulunan tek kan kurbanlara aitti."

"Mantıklı," dedi Bobby.

McClary, "Tabii, siz orada olmasaydınız," dedi. "Ve Şef Donato da orada değildi. Ama adama ben vurdum. Sen de ona vurdun."

"Bu doğru."

McClary hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırdı. "Ama kurşunların bu adamdan sektiğini yazamam."

"Belki de çelik yelek giyyordu," diye önerdi Sam.

McClary parmaklarını şıklattı. "Kurşun geçirmez yelek. İyi bir tane. Bunu kullanabilirim."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

McClary, Bobby'ye dönerek, "Ama bu doğru değil," dedi. "Çünkü sanırım kafalarından boynuzlar çıkan adamlar Kevlar reyonlarında alışveriş yapmıyorlar."

"Muhtemelen hayır," dedi Bobby.

"Yani... bunlar gerçek boynuzlar mıydı?" diye sordu McClary. "Fetişistlerin çenelerine taktıkları sahte vampir dişleri gibi bir tür cihaz ya da implant değil miydi?"

Bobby, "Bunu raporuna yazabilirsin," diye önerdi. "Ne olur ne olmaz diye."

McClary kanepeye çöktü ve içini çekti. "Evet, eğer bizim gördüğümüzü başkası da gördüyse. Ama bu diğer şeyleri açıklamıyor."

Bobby adama doğru yürüdü ve McClary'ye aynı yükseklikte hitap edebilmek için kanepeye dik olan koltuğa oturdu. "Bir karar vermeniz gereken bir zaman gelir avuş."

"Neye karar vereceğiz?"

"Bobby, "Ya rahat yalanı yaşarsın ya da acı gerçekle yzleşirsin," dedi.

Yirmi iki

Sumiko beş dakika boyunca Ryan'ın evinin önünde durmuş, kapıya kadar yürüyüp yürümeyeceğine ya da eve arabayla mı gideceğine karar vermeye çalışmıştı. Tartışmaları üzerine uyuyarak geçirdiği bir gecenin , ona adil davranıp davranmadığına ve tersine, onun da kendisine adil davranıp davranmadığına karar vermeye çalışıyordu. Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, blog konusunda biraz benmerkezci davrandığını itiraf etmek zorunda kalırdı. Kasabada olan tüm çılgınca şeyler, tüm bu tuhaflıkları açıklayabilecek bir bağlantı bulmak için güncellemeler yayınlama ihtiyacını körükledi. Okuldaki güncel olayları yayınlamaya başlamıştı

- Okul kantinindeki gizemli etler ve çeşitli okul şakalarının faillerinin kimliği hakkındaki spekülasyonlar hakkında, iyi dozda çapkın dedikodularla birlikte, korkunç kazalarda veya ölümcül hastalık salgınlarında ölen insanlar hakkında makaleler yazmaya kadar uzanan dil-yanak araştırma raporları. Bir noktada, bilgi selinden bunalmıştı.

Artık duyguları kadar yüksek olmadığından, olayları Ryan'ın bakış açısından görmeye çalıştı. Blogunun konusuyla ya da lise öğrencileri olarak kendileriyle pek ilgisi olmayan bilgi ve olaylarla kendini dolduran bir arkadaş olmuştı. Belki de ona yeterince zaman ayırmamıştı. Kendi ilgi alanlarını bir an için bir kenara bıraktığında, onun notları ve geleceği hakkında endişelendiğini ve hayatta olmayan babasından çok az destek gördüğünü biliyordu. Bu ikisinin de ortak noktasıydı. Ryan'ın üniversiteye gidebilmek için bile bursa ve bir sürü krediye ihtiyacı vardı. Muhtemelen şu anda hayatında kaldırabileceğinden daha fazla stres vardı. Belki de biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve Ryan onu dinlemeye istekli tek kişiydi - ama Ryan blogunda belgelediği tüm o tuhaf şeyler hakkında gevezelik etmekle meşguldü.

Derin bir nefes aldı.

Tamam, itiraf etti. Biraz aptaldım. Ama, diye hatırladı, mülkümü yok ettiğinde çizgiyi aşmıştı.

Bu yıkım kasıtlı mıydı? Son bir yıl içinde birkaç santim uzamıştı ve bazen en hafif tabirle garip davranıyordu. Ona kendini açıklaması için gerçekten zaman vermemişti.

İkimizin sonucuna vardı.

İç çekerek adamın kapısına gitti ve kapıyı çaldı.

Ryan kapıyı açtı, üzerinde başına geçirdiği eski mavi bir kapüşon vardı ve ellerini hızla ceplerine soktu. Biraz gergin görünüyordu, gözleri hayalet görmüş gibiydi. onu bu kadar iyi tanımasaydı, yasadışı uyuşturucu kullandığını düşünebilirdi.

"Sumiko?"

"Ryan," dedi, "iyi misin?"

"Evet, bilmiyorum," dedi omuzlarını silkerek. "Artık 'iyi' kelimesinin ne anlama geldiğinden emin değilim."

"Benim için zor," dedi bir an ayaklarına , "ama özür dilemek istiyorum. Monitörümü kırdığında sana bağırdığım için değil. Bunu kesinlikle hak etmiştin. Seni dinlemediğim için özür dilemek istiyorum..."

"Monitörün parasını ben ödeyeceğim," dedi Ryan. "Benim hatamdı."

"Teşekkür ederim. Şu anda eski CRT monitörümü kullanıyorum. Yani para iadesi için acelem yok. Bakalım tamir ettirebilecek miyim? Yeni bir tane almaktan daha ucuza gelir. Belki."

"Tamam," dedi Ryan dalgın dalgın. "Faturayı bana gönder."

"Ryan," dedi Sumiko, "sorun ne? Tuhaf görünüyorsun. garip görünüyorsun."

"Dinle, gitmem gerek."

"Nereye?"

"Ayrılmamız haklıydın," dedi Ryan. "Sen meşgulsün ve ben... Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, anlıyor musun? Benden uzak durmalısın. Ciddiyim."

"Ryan, beni ekiyor musun?"

Ryan onun arkasından bakarak, "Kötü bir zaman," dedi. "Hepsi bu kadar."

"Benden ayrılıyor musun?"

"Bu kaçınılmaz, değil mi?" dedi. "Üniversite seçme şansın var. Sen uzaklarda yeni dünyaları fethedeceksin, ben ise burada olacağım. Sadece bir lise kaçamağıydı, değil mi?"

"Ryan, aramızdaki ilişkiyi böyle ."

"Belki de gerçeklerle Sumiko," dedi Ryan. "Bu sona ermek zorunda. Acıyı uzatmanın bir anlamı yok. Sadece... alçıyı sök, tamam mı?"

"Aptalca bir kavgaydı Ryan," diye yalvardı. "Çiftler her zaman kavga eder. Bunu atlatırlar. Sen neden böyle davranıyorsun?"

"Kötü bir zaman Miko," dedi kapıya doğru uzanarak, "gitmem gerek."

Kadın kapının eşiğinde durup şaşkınlıktan neredeyse çenesi düşecekken, adam geri çekildi ve kapıyı kadının önünde kapattı. Kadın birkaç dakika boyunca şaşkınlıkla kapıya baktı. Adam bekliyordu. Ama onu orada öylece şaşkın bir halde bıraktı. Belli ki bir sorunu vardı, kapüşonunun içinde büzülüğü, göz teması kurmayı, gerginliği. Ryan'ın bir şekilde şehre bulaşan çılgınlığın bir parçası olduğuna dair bir fikir oluşmaya başladı. Evet, bomba tehdidi bir aldatmacaydı ama bu Ryan'ın tuhaf davranışlarının genel çılgınlığın bir parçası olmadığı anlamına gelmiyordu.

Sonunda arkasını döndü ve evine doğru yürümeye başladı. "Bu da neydi böyle?" diye merak etti yüksek sesle.

O anda hiçbir fikri yoktu ama öğrenmeye kararlıydı.

Ryan kapalı kapıya yaslandı ve dışarıdaki paspasın üzerinde Sumiko'nun varlığını hissetti. Onun kendisini anladığından emindi ve ne söylediğini ya da hangi işaretleri gösterdiğini hatırlamaya çalıştı. Kendisine bir şey bulaştığından emindi ve ona bulaştırma düşüncesine katlanamıyordu. Ya da ölebileceğini ona itiraf edemezdi. En iyisi onu kendinden uzaklaştırmaktı.

Gardını indirir indirmez, içindeki öfkenin kaynadığını hissetti ve kasları bir şeyi kırma ya da birine zarar verme isteğiyle titredi. Sumiko'yla yaptığı konuşma onu çok yormuştu. Onu uzaklaştırmak acı vericiydi ama gerekliydi. Onu olanlardan korumanın tek yolu buydu.

Sağ eli kapüşonunun cebinde, annesinin o haftalar önce babasına yazdığı mektubu . Babasının bu mektubu kendisinden bunca yıl saklamış olduğu düşüncesi çılgılık atmasına neden oldu. Kağıdı bir kez daha açtı ve sanki çözümü hayatını açıklayacak bir bilmeceymiş gibi kelimelere baktı.

Mutfak masasına oturdu ve kâğıda baktı. Mektup, başına gelenlere rağmen bağlılıktan ediyordu.

annesinin başına gelmişti. Ayrıntıya girmeden, ailesinin yaşadığı korkunç bir olayı, babasının kendisinden sakladığı bir trajediyi ima ediyordu. Yumrukları mektubun iki yanında titriyordu. İçinde bir ateş yandı. Onun

Alnı donuk bir ağrıyla zonklamaya devam ediyor ve isilik olmuş gibi kaşınıyordu. Artık tamamen kararmış olan tırnakları kabalaşmıştı ve uçları o kadar ki, bir tanesiyle ahşap masanın üzerine bir çakı bıçağıymış gibi adını kazıyabilirdi. Ellerini Sumiko'nun boğazına dolamak için duyduğu hastalıklı arzu karanlık bir gelgit gibi içinde kabarmasına rağmen tırnaklarını Sumiko'dan saklamıştı.

Ön kapının kilidinde bir anahtar sesi duyunca Ryan yerinden sıçradı.

Sandalyesinden kalktı ve Sumiko'nun geri dönmüş olmasından korktu. Ama anahtarı yoktu. Sadece babası...

Ryan'ın babası oğlunu mutfakta görünce, "Göndermek istediğim bazı mektupları unuttum," dedi. Yola çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi arabasının anahtarlarını işaret parmağının etrafında döndürdü.

"O da ne?" diye sordu Ryan, içinde yeniden yükselen bir öfke hissederek.

Babası büfede durdu, elleri postalamak üzere olduğu bir yığın damgalı notun üzerindeydi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Annemin ben doğmadan önce sana yazdığı bu mektup."

"Nereden aldın onu?"

"Soruya cevap ver!"

"Ryan..." Babası gözlerini kaçırdı ve sakinleşmeye çalıştı. "Bunu asla görmemeliydin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunu yazdığında annen ve ben zor bir dönemden geçiyorduk," dedi babası. "Ebeveynliğe hazırlanmakla uğraşıyorduk. Ebeveynliğe hazırlanıyorduk."

"Peki ya saldırı?"

"Ryan..."

Şöyle yazıyor: "Dürüst olmak gerekirse, saldırıdan sonra birlikte nasıl hayatta kalacağımızı bilmiyordum. Farklı şekillerde, ikimiz için de inanılmaz derecede zordu. Bu çocuğu doğurma kararım hayatımda verdiğim en zor karardı çünkü senin benimle bu yola girmek istemeyebileceğini biliyordum. Birlikte bir çocuk hayal ettiğimiz gibi olmadığını biliyorum. Bu yüzden bu bebeği doğurma ve sanki bizimmiş gibi büyütme kararımı desteklediğin için teşekkür . Birlikte çok güçlüyüz, aşkım. Bunu başarabileceğimizi ve şimdiye kadar berbat olan bu durumdan olumlu bir şeyler çıkarabileceğimizi biliyorum."

Ryan okumayı bıraktı ve babasına .

"Benden hep nefret ettin."

"Bu doğru değil."

"Hayatım boyunca benden kaçtın, benimle hiç vakit geçirmek istemedin."

"İki işte birden çalışmak zorunda kaldım," dedi babası, "başımızı sokacak bir evimiz olsun diye."

"Bu hep senin bahanen oldu," dedi Ryan. "Ama bana bir oğul gibi bakmıyorsun, gerçekten. Uzun zamandır bakmak zorunda olduğun bir komşunun çocuğu gibiyim." Acı acı . "Onca yıl senin için yeterince iyi , bir şeylerin eksik olduğunu hissettim. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, notlarım ne kadar iyi olursa olsun, hiçbir şey bir fark yaratmadı."

"Çok çalıştın," dedi babası. "Belki de sana yeterince sık söylemedim."

"Şaka mı yapıyorsun? Hiçbir zaman 'aferin' demedin, sanki gibi. Her iltifatında, her övgünde tek hissettiğim senin hayal kırıklığındı. Yeterince iyi olmadığımı düşündüm. Görünüşümü değiştirdim!" Ryan boyalı mavi saçlarından bir tutam aldı. "Aynaya her baktığımda bende bir sorun olduğunu düşünüyordum. Bana davranış şeklin yüzünden!"

"Sen komşunun çocuğu değilsin," dedi babası, ama Ryan'ın omzunun üzerinden bakmaya devam etti ve mutfak dolaplarında çocuğundan daha ilginç bir şey buldu. "Her sabah uyandığımda kendime senin annenin oğlu olduğunu söylüyorum."

"Ama seninki değil," dedi Ryan, sonunda gerçeği söyleyerek Dışarı. Doğal rengini gizlemek için saçını boyadı çünkü bu onu hayatta kalan tek ebeveyni olan babasından ayırıyordu.

"Benim değil," diye itiraf etti babası. "Sana iyi bir yuva, yaşaman için güvenli bir yer, büyümen ve öğrenmen için bir şans vermeye çalıştım..."

"Bu ev bir yuva değil," dedi Ryan öfkeyle. "Burası iki yabancınnın oda kiraladığı bir motel."

"Güçlü olan annendi," dedi babası. "Kendime senin onun oğlu olduğunu söylüyorum ama sana baktığımda... Sadece onu görüyorum."

"Gerçek babam mı?"

"saldıran adam," dedi. "Bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"Kim - nerede o?" diye sordu Ryan.

"Polis onu hiç bulamadı," dedi babası. "Annen ve ben seni büyötmeye karar verdik, ama bir gün o yeterince güçlü değildi."

"Saldırıya uğradığı gün mü?"

"Senin doğduğun gün," dedi babası ve şimdi yanağından bir damla yaş süzölüyordu. "O kadar çok kanaması vardı ki, doktorlar her şeyi denedi..." Sesi yumuşadı, çünkü

Birkaç dakika boyunca duygularına boğuldu. "Ölmeden önce bana söz verdirdi. sana göz kulak olacağıma söz verdirdi."

O anda Ryan nihayet babasının gerçek duygularına tanık oldu, Ryan'ın hiç annesine duyduğu sevgiye. Hayatı boyunca babası asla duygularını göstermeyen, soğukkanlı ve mesafeli bir adam olmuştu. Ryan'a bakmış, ona yaşayacak bir yer vermiş ama ona hiçbir zaman gerçek bir şefkat göstermemişti. Gururundan ya da sevincinden tek damla gözyaşı dökmemişti. Onunla ilgilenmiş, Ryan'ın annesine verdiği sözü tutmuş ama daha fazlasını yapmamıştı.

Babasının nasıl gözyaşlarına boğulduğunu gördüğünde, ama onun için değil

- asla onun için değil - Ryan içindeki öfkenin yeniden kaynadığını hissetti. Daha önce öğretmenlerinden, arkadaşlarının ailelerinden ve hatta hiç tanımadığı insanlardan bile bu adamdan gördüğünden daha fazla sevgi görmüştü Onu.

"Yalan," diye bağırdı Ryan ona. "Doğduğum andan itibaren hayatım kocaman bir yalandan ibaret oldu!"

Ryan öfke dolu bir kükremeyle masanın kenarını tuttu ve devirdi.

"Ryan!"

Bardak ve kâselerin üzerinde kuruduğu süzgeci kaptığı gibi duvara fırlattı. Cam ve seramikler paramparça oldu ve süzgeç takvimi duvardan düşürdü.

"Bunca yıldır hayatımdan nefret ettim," diye bağırdı Ryan, yumruklarını sıkmış babasına doğru hışımla yürürken, "ve şimdi nedenini biliyorum. Çünkü senden nefret ediyordum!"

Ryan suratına bir yumruk indirdiğinde babası irkilmiş ve zar zor tepki vermişti. Parmak eklemlerinin altında babasının burnunun kırıştığını ve hareket ettiğini hissetti. Yüzünden aşağı kan akıyordu. Ryan yüzüne bir yumruk daha atarak onu yere düşürdü. Yere düşerken Ryan sağ ayağını geri çekti ve karnına bir tekme attı.

Babası çaresiz bir şekilde .

Ryan ayağını tekrar geri çekti ve botunun burnunu babasının kafasına doğrulttu. İçindeki öfke alev alev yanarken, babasının yüzünün ezildiğini, kafatasının çatladığını hayal etti ve kafasındaki görüntü onu beklentiyle gülümsetti. Tüm hayatını alay konusu haline getiren bu adamın canını çıkarma ihtiyacıyla titriyordu.

Son anda, bir şey onu ölümcül bir darbe indirmekten alıkoydu, içindeki öfkeyle savaştı ve kazandı.

"Buna değmezsin!" diye fısıldadı öfkeyle ve dışarı koştu.

Hiçbir zaman evi olmayan evinin önünde dururken eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve kalp atışlarının normale dönmesini beklerken nefes nefese kaldı. Kafası netleşmeye başladığında, onu neyin ayakta tuttuğunu fark etti: Sumiko. Hayatında gerçekten önem verdiği tek şey Sumiko'ydu ve içten içe, babasını öldürürse onu sonsuza dek kaybedeceğini biliyordu. Bir an için gözlerini uçuruma dikti ve kesinlik gözlerini ona dikti.

Kendi güvenliği için onu uzaklaştırmış olsa da, hayatında onsuz bir geleceği kabullenemiyordu. O babasını kurtarmıştı. Ama onu bir şeyin kurtarabileceğinden emin değildi.

Yirmi üç

Kafası karışan Jesse dün gece içtiği biranın onu susuz bıraktığını düşündü, çünkü normal bir akşamdan kalmalığın dışında vücudunda kesinlikle ters giden bir şeyler vardı. Yemeğin midasını yatıştırabileceğini, kafasındaki çarpıntıyı geçirebileceğini ya da onu sakinleştirebileceğini düşündü. Koridor boyunca sendeleyerek merdivenlere doğru yürüdü, sağ eliyle tırabzana tutunurken sol eliyle alnına masaj yaptı. Alnındaki tümsekler -eğer kafasını tıraş etmemişse saç çizgisinin hemen arkasında- kuru ve pullu bir his veriyordu, sanki bir tür isilik varmış gibi. Eliyle yoklayan parmakları deride kesik gibi bir yırtık buldu ama kan yoktu.

Babası merdivenleri tırmanıyordu, elinde kırk onsluk bir bira şişesi vardı ama ona pek dikkat etmiyordu. Jessekafa derisindeki kansız yarık yüzünden dikkati dağılmış bir halde babasına çarptı ve şişeyi elinden düşürdü. Merdivenlere çarpıp devrildi ve biranın geri kalanı döküldü.

"Ne oluyor be!" diye homurdandı babası, belli belirsiz konuşarak. "Sen embesil misin, oğlum?"

Jesse onu duvara doğru itti. "Bunca yıldır senin sarhoş saçmalıklarına katlandığıma göre öyle olmalıyım," dedi öfkeyle.

"İşte burada yanılıyorsun dostum," diye bağırdı babası, tükürükler saçarak. "Bunca yıldır sana katlanmak zorundayım. Şimdi bir işe yara - bana bir bira daha getir ve şu lanet pisliği temizle!"

"Hizmetçine muyum, baba?"

Babası o kadar yakınına eğildi ki Jesse'nin ağzından buharlaşan ekşi içki ve kurumuş kustumuk karışımını içine çekmekten başka çaresi kalmadı. "Hayır," dedi babası. "Ayakkabımdan kazıdığım bir şeye benziyorsun."

Jesse babasının çenesinden tuttu ve onu geriye doğru itti. kafasını duvara çarptı. Babasını birkaç balıkçı arkadaşıyla birlikte bir kulübede gösteren çerçeveli bir resim duvardan düşerek merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Babası tepki veremedi.

Jesse onun şişko göbeğine bir yumruk attı, sonra omuzlarından tutup merdivenlerden yanlamasına aşağı attı.

Babası beceriksizce yuvarlandı, ayağı aşağı inerken iki tırabzanı kırdı. Merdivenlerin dibinde elleri ve dizleri üzerinde sallanıyor, ayağa kalkmak için güç ve denge mücadelesi veriyordu.

Jesse hışımla merdivenlerden indi, babasını saçlarından yakaladı ve yüzünü bir yumruk atacak kadar yukarı kaldırdı.

"Devam et, seni sert çocuk," diye mırıldandı babası. "Yap şunu, seni aptal orospu çocuğu. Kendi anneni gibi beni!"

Jesse onu bıraktı, bir adım geri çekildi ve sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi babasına baktı. "Ne?"

"Onu sen öldürdün," diye tekrarladı babası. "Öyleyse devam et ve beni öldür. Uygun bir ceza."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Jesse öfkeyle . Annem kaçtı. Seninle yaşamaya dayanamadı. Onu kim suçlayabilir ki?"

Jesse onu suçladı. Onu bu değersiz insanla bıraktığı için, onu terk ettiği için. Babası onu terk ettiği için Jesse'yi suçlamayı severdi çünkü bir çocuk yetiştirmeyi becerememiş ve sorumluluktan kaçmak için çekip gitmişti ama Jesse kocası değersiz bir ayyaş olduğu için onu terk ettiğini biliyordu. Aklına takılan tek şüphe, kadının neden bira içen bir ezikle bebeğini bir kenara attığını anlamaya çalışmaktı.

"Sendin," dedi babası, onu göstererek, "seni ucube. Onu sen öldürdün."

Babası beceriksizce ayağa kalktı ve kendini mutfak masasının kenarına dayadı. Sarhoş haliyle ayağa kalkmak ve dengesini yeniden sağlamak için geri kalan tüm zekâsını ve dayanıklılığını kullanması gerekti. Nefes nefese, tezgâha çarpana kadar sendeleyerek geri çekildi. Jesse yumruklarını iki yanında sıkarak ona .

"Sen bir alçak yalancısın," dedi Jesse. "Sen önce sen kaçtı!"

"Kanıt mı istiyorsun, ukala? Seni onun mezarına götüreceğim!"

"Yalancı!"

Hayatı boyunca, Jesse'nin annesinin ona geri dönebileceği, onunla iletişime geçebileceği ve ona bu değersiz baba bahanesinden bir çıkış yolu sunabileceği düşüncesi aklını başında tutmuştu. Hayatın bir anlamı olduğuna dair küçük bir umut kıvılcımı. Annesinin onu terk etmiş olmasından .

ama onu affedebileceğine inanıyordu. eğer ona geri dönerse.

"Seni doğururken öldü, seni dangalak," dedi babası. "Masanın üzerinde kan kaybından öldü. En kötüsü de, muhtemelen benim bile değilsin. Anneni severdim ama o bir azize değildi. Elbette benim de alemlerim oldu, ama o her hafta başka bir adamla her zaman farklı, daha iyi bir şey arardı. Sahip olduklarımızla asla tatmin olmazdı. Ve sonunda bu onu yakaladı. Çılgın bir piç doğurdu ve bu onu öldürdü."

Jesse dudaklarını birbirine bastırarak, "Sen değersiz bir sarhoş ve berbat bir yalancısın," dedi. "Senin ağzından çıkan bir kelimeye neden inanayım?"

"Neye istersen ona inan," dedi babası. "Ama biliyorsun ki doğru." Ellerini başının üzerine kaldırdı ve güldü. "Kahretsin, ben bir kahramanım! Birinin piçini yetiştiriyorum. Bir madalya almalıyım."

"Kapa çenen!"

"Sana onun öldüğünü ve nereye gömüldüğünü neden hiç söylemedim biliyor musun?" diye sordu babası, ağzı açık ve salyaları akarak. "Çünkü mezarına işeyeceğinden korktum, ölümü yeterince iyi değildi."

Jesse hiç düşünmeden tezgâhın üzerindeki tahta bloktan en büyük kasap bıçağını almış ve bıçağı babasının göğsüne saplamıştı. Jesse ancak bıçağın sapını bıraktığında ne yaptığının farkına vardı.

Babası yere baktı ve ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Sonra tekrar Jesse'ye baktı.

"Kullanmak zorundaydım..."

Dizlerinin üzerine çöktü.

"...ayarlandı... ayarlandı."

Öne doğru devrildi ve bıçağı biraz daha derine sapladıktan sonra giderek büyüyen bir kan gölünün içinde yan yattı.

Geri çekilirken Jesse kafa derisini yakan acıyla yüzünü buruşturdu. Avuçlarını iki şişliğe bastırdı ve merdivenlerden yuvarlanmasından bu yana geçen bir iki dakika içinde şişliklerin daha da büyüdüğünü fark etti.

Ceketini ve babasının araba anahtarlarını kaptığı gibi evden dışarı koştu.

Dalton Rourke yapılmamış yatağının kenarına oturdu ve koyu renkli, sivri tırnaklarına baktı. Duvarında bir delik açtıktan sonra elindeki alçı tozunu yıkamış ve ağzındaki kusmuğu durulamıştı. Ama artık

iyice tırnaklarındaki karanlığı . Onun yaşındaki bazı çocuklar tırnaklarını siyaha boyardı ama o böyle bir şey yapmamıştı. Koyu renklenme normal olmasa da bir şekilde doğal görünüyordu - muhtemelen vitamin eksikliğinden kaynaklanıyordu. Eğer bu doğruysa, tırnak yatağından başlayan yavaş bir süreç olmalı, diye düşündü. Ama garip renklenme ve kabalaşma çok çabuk gerçekleşmişti. Belki de bir hastalığın belirtisiydi. Büyükannesi ve büyükbabası izlemedikleri zamanlarda bile televizyonu hiç kapatmazlardı ve onların şehirdeki bir dizi salgın hastalıktan bahsettiklerini duymuştu. Ona da bulaşmış olabilir miydi? Asıl garip olan şey ise tırnaklarının eskisinden daha güçlü görünmesiydi. Saldırıp duvarda bir delik açtıktan sonra elinde de çürükler olmasını beklerdi ama iyi hissediyordu.

Başı zonklamaya devam etti ve başının üzerindeki iki şişlik saç çizgisi kuru ve pullu hissediyordu. Parmaklarıyla yokladığında derisinde bir kesik hissetti ama garip bir şekilde kan yoktu. Yarığın altında sert bir şey yukarı doğru bastırıyordu, sanki yetişkin dişleri diş etlerinden kopuyor ve süt dişlerinin yerini alıyordu.

Yatağın baş ucundan gri örgü şapkasını aldı ve koridordan banyoya doğru yürüdü. Yolun yarısında, alt kattaki büyükanne ve büyükbabasını dinlemek için durakladı.

"... Biz burada onu cezalandırmak mı?" diye sordu büyükbabası. "Fiddler'ın biletlerinin süresinin dolmasına kesinlikle izin vermeyeceğim." büyükannesi cevap verdi.

Cheshire Tiyatrosu'ndaki Damdaki Kemancı için aylar önce bilet aldıklarını hatırlayarak başını salladı. Eğer bu gösteri içinse, salon kalacaktı. Torun olarak nasıl bir hayal kırıklığı olduğu, aile adının yüz karası , ömür boyu hapis cezasıyla karşı karşıya olan bir çocuk suçlu , yadda, yadda, yadda hakkında dedikodu dinlemek zorunda kalmayacaktı. "Onun saçmalıklarını atlatmak için bir yıldan az zamanımız

Dayan," dedi büyükbabası.

Tabii ki, diye düşündü. On sekiz yaşına girer girmez beni kapı dışarı edecekler.

Son üç yıldır tehditleri buydu. Yoluna gitmesi gerektiğini ya da onu kapı dışarı edeceklerini söylememişlerdi - bu bir ya/ya da önermesi değildi. Ona sadece on sekiz yaşına geldiğinde yaşayacak başka bir yer bulması gerektiğini ve o zaman yükümlülüklerinin sona ereceğini söylemişlerdi. Ondan sonra kimse onlar hakkında kötü konuşamazdı. Sonuçta onlar için önemli olan tek şey itibarlarıydı.

Büyükbabası, on sekiz yaşında orduya katılmasını birden fazla kez önermişti: "Belki

şekle sokun."

Dalton alnına bir acı saplanırken yüzünü buruşturdu. Tökezleyerek banyoya girdi ve aynada kafasına baktı. Normalde kısa kesilmiş saçları kafa derisini ele verirdi ama kızıl saçları sanki son yirmi dört saat içinde yarım santim uzamış gibi görünüyordu. İki elinin parmaklarıyla saçlarını, üzerindeki yarılmış deriyle birlikte şişlikten uzaklaştırdı. Altında kemik beyazı bir şey gördü. Derisinin altında gevşek bir şey bulmayı umarak işaret parmağıyla dürttü ama kemik gibi katı ve sert bir şey hissetti. "Bu da ne böyle?" diye fısıldadı kendi kendine.

Lavabonun altındaki çekmeceye uzanıp bir makas çıkardı ve bıçakları birbirinden olabildiğince uzaklaştırdı. Bıçaklardan birini minyatür bir buz kıracağı gibi tutarak ucunu kafa derisindeki kesğin içine itti ve sert maddeye bastırdı. Bıçağı engelin altına sıkıştırabilirse, onu kafasından dışarı itebileceğini düşündü. Ama ne kadar zorlarsa zorlasın, sert cismin alt tarafını bulamadı. Yüzünü buruşturarak daha derine indi ve bıçak kayarak kafa derisini yarıncaya haykırdı.

Makası lavaboya bıraktı ve avucunu taze yaraya bastırdı. Kan parmaklarının arasından ve yüzünün bir yanından aşağı aktı. Banyodaki küçük dolaptan temiz bir havlu aldı ve açık yaraya bastırdı. Başındaki zonklama hızlandı, buna sürekli acı veren ağrı dalgaları eşlik etti. Şimdi sanki keskin pençeleri olan bir şey kafa derisinin altına girmiş ve beyninin içine girmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Tekrar yüzünü buruşturdu ve başını lavabonun üzerindeki aynaya çarptı. Kana bulanmış havlu darbeyi hafifletti ama ayna tamamen paramparça olmuştu. Görüşü bulanıklaştı ve bayılacağını sandı. Boştaki eliyle lavabonun kenarını kavradı ve alt dudağını ısırды, ani yeni acı patlamasının odaklanmasına ve dik durmasına yardımcı olacağını umuyordu.

dışından banyoya o duydu vuruşunu
Büyükbabasının ayak sesleri merdivenlerden yukarı geliyordu.

"Dalton!" seslendi. "Evet," mırıldandı. Sonra, daha yüksek sesle, "Ne?"

"Hangi cehennemdesin sen?"

Dalton aceleyle banyo kapısına gitti, kapıyı açtı ve dışarı eğildi. "Banyo," dedi. "Saçımı keseceğim."

Büyükbabası, kapıdan içeri doğru ilerleyen gencin görüntüsünü anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak ona doğru baktı.

eğildi. "Kanaman var."

"Sadece bir ."

"Ne tür bir aptal saçını kestirirken kafa derisini de keser?"

Dalton omuzlarını silkti. "Hapşırdım. Makasla kendimi soktum."

"Havlunun parasını harçlığıyla ödersin."

"Elbette," dedi Dalton. "Hangi harçlıktan burada, seni bunak cimri?"

Dalton yaşlı adamın sözünü kesmemek için kendini zor tuttu. Başındaki şiddetli ağrı, kafa derisinden akan kan ve dudağını ısırduğu ağzında biriken kan arasında, yaşlı piçin gitmesini istiyordu. Tartışmak sadece karşılaşmayı uzatacak.

"Büyükbabam ve ben bu akşam bir oyun izlemeye gidiyoruz."

"Fiddler," dedi Dalton. "Bunu duydum." "Yani şimdi de kulak misafiri mi oluyorsun?"

"Her neyse," dedi Dalton. "Sanki senin sosyal takvimin umurumda da."

Kibar davranmaya çalışmıştı. Siktir et onları. "Bu tür bir saygısızlık başınızı belaya sokar."

Büyükbabası ona buruşuk bir parmak sallayarak dedi. "Bu gece dışarı çıkıyoruz. Sen hâlâ cezalısın. Bu evde kalacaksın ve beladan uzak duracaksın. Ziyaretçi yok. O ürkütücü Ferrato denen çocuğu eve aldığını öğrenmesem iyi olur. O iyi olmayan bir hırsız."

Dalton tekrar, ", " dedi. "Hepsi bu mu?"

"Ne zaman ben öğrenmek o sen herhangi bir tüm ayrıcalıklarınızı iptal edeceğim."

Bu adam var Hayalperest, düşündüm Dalton düşündü. Ne? Kanlı ayrıcalıklar mı?

"Evet, her neyse," dedi. "Tedavi etmem gereken bir kafa yaram var ."

"Yani anlaştık mı?"

"Üçüncü kez, yaşlı adam."

"Yerinde olsam bu tavırdan vazgeçerdim evlat," dedi büyükbabası, yüzü kızgınlaşarak.

Şimdi çok ileri gitmiş ve sırf ondan kurtulmak istediği için yaşlı adamı kışkırtmıştı.

"Anneni başıboş bıraktık ve ona ne olduğunu gördük. Kendini hamile bırakan ve huzursuz bir piç doğuran işe yaramaz bir serseri."

Dalton kapıyı kenara fırlattı ve kanlı havluyu yere bıraktı.

"Annem hakkında kapa çeneni!"

"Onun hakkında ne biliyorsun, evlat? Kendine saygısı olmayan bir fahişeydi ve değersiz bir şey doğurarak öldü..."

Bir saniye içinde Dalton üzerine çullanmış, ellerini büyükbabasının kıvrıcık boğazına dolamış, koyu renkli, keskin tırnaklarıyla yaşlı piçin çelimsiz bedeninden canını çıkarmaya hazırlanıyordu. "Senin kafanı koparmalıyım!"

Merdivenlerin dibindeki bir hareket Dalton'ın dikkatini çekti. Büyükannesi ona neredeyse elle tutulabilir soğuk bir nefretle bakıyordu. "Eğer büyükbabanın saçının teline bile dokunursan, yemin ederim seni saldırıdan tutuklatır ve hapse attırırım."

İkinizi de öldürürsem olmaz, diye düşündü Dalton. Kaçabilirim.

Elindeki telefonu kaldırdı. "Bir arama ve hayatın sona erer."

Dalton bir süre onlara baktı, sonra cılız boynuna iki güçlü elin dolanması için fazla sakın görünen büyükbabasına ve tekrar büyükannesine baktı. Birdenbire onun saldırmasını istediklerini fark etti. İhtiyaç duydukları tek bahane buydu. Bir suçluyu eğitmek ve onu yola getirmeye çalışmak, komşularının ve kiliselerinin üyelerinin gözünde asil görünebilirdi. Eğer onlara saldırırsa, onu hapse attıklarında kimse onları suçlamayacaktı. Eğer kendi ailesi için tehlikeliyse, büyükanne ve büyükbabası serbest bırakılır. Paçayı kurtarmış olacaktı.

Onlardan birini almam için ne kadar zamandır bekliyorlar?

Onlara çürük ya da kırık bir kemikle mi vurdum, uzun bir hapis cezasını gerektirecek bir şey mi?

Onlara bu zevki .

Mırıldandığı bir lanetle ellerini bıraktı ve geri çekildi. Kan yüzünden aşağı akıyor ve gömleğinin önüne damlıyordu.

Şiddet istiyorlarsa, onlara şiddet , diye düşündü. Ama hazır olduğumda bunu kendi şartlarımla halledeceğim...

Yirmi dört

Dean, Sam'in dizüstü bilgisayardaki bilgileri kontrol edebilmesi için Monte Carlo'nun direksiyonuna geçti. Arabanın köhne hoparlörlerinden The Who'nun "Won't Get Fooled Again" şarkısı çalıyordu. Roy'un kahvaltı masasının üzerine yayılmış olan büyütülmüş harita şimdiye kadar bir çıkmaz sokak olduğunu kanıtlamıştı. Sam tanıkların ifadelerinden iki dakika ve beş mil arayla iki garip ölümcül kazanın meydana geldiğini tespit ettikten sonra, Oni'nin kötü niyetli etkisinin artık onun fiziksel varlığını gerektirmediği olasılığıyla mücadele etmek zorunda kaldılar. Saatte 150 mil hızla giden bir aracı yoksa, gücünün etki alanı her iki yere de yayılmıştı. Bir başka rahatsız edici olasılık da her iki kazada da olay yerinde olmamasıydı ki bu da onu bulmayı daha da zorlaştıracaktı. Yeni planları en iyi ihtimalle zayıftı. Sam ve Dean bir polis arabası gibi ama doğaüstü at gözlükleri olmadan şehirde devriye gezerken, Bobby ve McClary şüpheli bir şey bulup bulamadıklarını görmek için trafik ve güvenlik kamerası görüntülerini kontrol edecek ve sonra Winchesterları kaza yerine göndereceklerdi.

"Samanlıkta iğne aramanın zamanı geldi Sam," dedi Dean.

"Bir şeyler inşa ," dedi Sam. "Buraya gelmesinin bir nedeni var."

Dean, "Belki de bu Oni tatillerinin zamanıdır," diye önerdi. "Orta büyüklükte bir kasabada , bir hafta boyunca ortalığı kasıp kavururlar, birkaç düzine yerliyi öldürürler ve sonra kış uykusuna yatarlar."

"Kış uykusu mu?"

"Şey, bir tür kayboluş," dedi Dean. "Buraya kadar gelen yıkımın izini bulamadık."

Birkaç sessiz dakikanın ardından Sam, "Gerçekten McClary'nin onlardan biri olabileceğini mi düşündün?" dedi.

"Boşboğaz mı?" dedi Dean.

"Elbette." "Neden o?"

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi Dean. "Onlardan kaç tane olduğunu ya da neyin peşinde olduklarını bilmiyoruz. Onlar bizdik Sam. Bize bir şey verdiler.

Sırtıma neon renklerle boyanmış lanet bir hedef. Bunu bilmeden bir yabancıya nasıl güvenebilirim ki?"

"Doğru," dedi Sam.

Dizüstü bilgisayara baktı ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Mahalleleri atla," dedi. "Küçük şeylerin artık onun varlığını gerektirmediğini varsayalım. Ama belki de büyük şeyler için hâlâ orada olması gerekiyordur."

Dean başını salladı. "Nasıl yığılmalar ve çökmeler Transferler."

"Eğer büyük bir şey peşindeyse," dedi Sam, "bir yerde çok sayıda cesede ihtiyacı var."

"Doğru."

"Belediyenin etkinlik takvimini indirdim," dedi Sam. "Orada bazı fırsatlar bulabiliriz."

Bobby, Çavuş McClary'nin üç bilgisayar iş istasyonunu Laurel Hill Polis Departmanı'nın açık devriye alanındaki bir masaya taşımasına yardım etti. McClary güvenlik yazılımına girerek her monitörde trafik ve güvenlik kamerası görüntülerinin bir tablosunu çıkardı. Bobby'nin kısa süre sonra keşfettiği gibi, görüntülerin kalitesi büyük farklılıklar gösteriyordu. Kameraların çoğunun sabit görüntüleri vardı ya da eğme ve yakınlaştırma yetenekleri sınırlıydı. Diğerleri bulanık görüntüler veriyordu ya da ayrıntıları gösteremeyecek kadar trafik veya elektrik direklerine edilmişlerdi. Ancak Oni - melon şapkasını ve bastonunu koruduğunu varsayarsak - o kadar dikkat çekiciydi ki uzaktan bir görüntü bile yeterli olabilirdi.

McClary gergin görünüyordu, verilerle konuşurken elleri titriyordu-

ve güç kablolarını monitörleri yan yana yerleştirmek için kullandı. Kabinde, rahat bir yalan yerine acı gerçeği tercih etmişti. Bobby ona garip kazaların Oni olarak bilinen doğaüstü bir varlığın işi olduğunu söyledikten sonra sorduğu ilk şey, "Roy'un bunlardan haberi var mı?" olmuştu.

"Evet," dedi Bobby, "ama o emekli oldu."

"Neyden emekli oldun?"

Bobby, Roy'un karısını ve kolunu farklı türden bir doğaüstü yaratık yüzünden kaybettiğini açıklayarak, "Avdan," diye cevap verdi.

"Peki ya Lucas? O muydu?"

"Roy'un ona ne kadarını anlattığından emin değilim," dedi Bobby, bu ayrıntılara girmenin Roy'un ayrıcalığı olduğunu düşünerek. "Ama çocuğu o hayattan uzak tutmak istediğini biliyorum."

"Yani avcı olmak yerine," dedi McClary, "Lucas kolluk kuvvetlerine girecek."

"Elmalar uzağa düşmez."

McClary mutfak masasının yanındaki tabureye çöktü. "İşin garip tarafı, Lucas'ın ölümüne neden olan yol kazası ile bu ... Oni."

"Eğer Oni o sırada buralarda olsaydı," dedi Dean. "İkinci araba birinciye çarpar, benzin deposu patlar, hem sürücüler hem de Lucas ölür."

"Böyle bir şeyi nasıl avlarsınız?" diye sordu McClary. "Onu nasıl durdurursunuz?"

"Dean, "Zayıf noktasını bulup onu dümdüz edeceğiz," dedi.

"'Öldürmek' mi?" diye sordu McClary. "Öldürmek mi demek istiyorsun?"

Bobby, "Canavarlar için yasal süreç yok," dedi. "Ya onlar ya biz."

Şimdi McClary doğaüstü bir yaratığı bulmalarına yardım etmeye kararlıydı.

Tüm monitörler kamera görüntülerinin tamamını gösterirken McClary düşünceli bir ifadeyle çenesini ovuşturdu ve Bobby'ye baktı. "Herhangi bir günde güvenlik kameralarımızın yüzde kırkı çalışmıyor. Çalışanlardan bazıları hiç hareket edemiyor, çoğu sadece tek bir yöne odaklanabiliyor ve geceleri görüntüler fazla ayrıntı gösteremeyecek kadar karanlık oluyor. En iyi görüntüler dükkanların içine ya da çevresine monte edilmiş özel güvenlik kameraları tarafından sağlanmaktadır. Bu kameralar daha iyi çünkü insanlara daha yakınlar."

"Tek görmemiz gereken melon şapkalı ve sopalı uzun boylu bir adam."

"Öyle," dedi McClary. "Bana bir şey söyleyecek misin?"

"Tamam."

"Bu hiç alıştın mı?"

Bobby, "Bu iş hiç kolay değil," dedi. "Ama yeterince uzun yaşarsanız, yetkinleşirsiniz."

"Başka bir farklı nazik . suçlular." dedi

McClary. "A farklı kurallar dizisi."

"Avcılar arasındaki ölüm oranı övünülecek bir şey değil."

McClary ciddiyetle, "Bunu hayal bile edemiyorum," dedi.

"Acı gerçeklerden bahsetmişken," dedi Bobby. "Şefe ne kadarını söyleyeceğine sen mi karar veriyorsun?"

McClary, "Bana söylediklerinizi ona kesinlikle söyleyemem," dedi. "Bunu filtrelemem gerekecek. İliklerine kadar eski kafalıdır. Ona bir Oni'nin özgür olduğunu söylersem

psikolojik muayene için bana bizzat eşlik edecek. Muhtemelen beni hapse attırmak istiyor." Başını iki yana salladı. "Kendimi vergi kaçakçısı gibi hissediyorum."

"Affedersiniz?"

McClary, "İki set defter tutuyorum," diye açıkladı. "Biri benim için, diğeri patron için."

"Önce o piçi bulmalıyız."

McClary, "Çalıntı araba meselesi üzerinde çalışıyorum," dedi. "Otomatik plaka tanıma sistemi ALPR ile donatılmış iki devriye aracımız var. Trafiğin yoğun olduğu bölgelerde saatte binlerce plakayı tarayabiliyorlar. Eğer bir şey bulurlarsa, devriye memurları hemen bana haber veriyor."

Bobby kısa süreliğine Winchester çocukları için endişelenmişti. çalıntı Monte Carlo'yu şehir içinde sürerken, bakımsız arabanın henüz çalındığının bildirilmemiş olmasını ummak zorundaydı. Genellikle bir arabayı, sahibi kayıp olduğunu bildirmeden çok önce terk ederlerdi.

"Kayıtlar ne kadar güncel?" diye sordu Bobby.

"Her sabah yeni bir veri tabanı indiriyoruz."

"Oni başka bir araç daha çaldıysa," dedi Bobby, "henüz rapor edilmemiş olabilir."

"Doğru," dedi McClary. "Ama hazır olmadan önce ona tesisat kamyonunu bıraktırdık. Belki de dikkatsizleşiyordur."

Laurel Lanes'in tavanındaki mapadan sarkarken Kim Jacobs'ın omuzları yanıyordu. Saatler önce burnundan nefes almayı bırakmıştı çünkü yanı başında baş aşağı asılı duran başsız cesedin kokusu onu fiziksel olarak hasta etmekle tehdit ediyordu. Boynuna kramp girene kadar tavana baktı, çünkü diğer olasılıklar onu dehşete düşürüyordu. Yanında asılı duran cesede ya da kendisine Oni diyen insanlık dışı canavarın değişen yüzüne bakmaya dayanamıyordu. Onun bir zamanlar insan gibi görüldüğüne inanmakta zorlanıyordu.

Oni, kafası kesilen polisin derisini soyduktan sonra kafayı bir çöp kutusuna atmıştı. Zalim ayınınin tamamlanmasından memnun görünüyordu ama daha fazlasının olacağına dair söz vermişti.

"Seni dönüştüreceğim," dedi. "Seni insandan daha fazlası yapacağım."

Bakışlarını kaçırmaya çalışarak, "İyiyim, teşekkür ederim," dedi.

Onun dönüşümünü ilk kez polisin kafasını kestiğinde fark etmişti. Kasıtlı olarak yapılan saygısızlığı fark etmediği için

insan kalıntılarını görünce bakışları katile kaydı. Melon şapkasını çıkarmıştı, böylece alınının üzerinde alçak bir açıyla çıkan köşeli boynuzlar görülebiliyordu. Korkunç işiyle uğraşırken boynuzlar uzuyor gibi görünüyordu. İlk başta halüsinasyon gördüğünü düşündü ama kısa süre sonra adamın kısa kesilmiş saçlarının uzadığını ve parlak kırmızı bir renge dönüştüğünü fark etti. Ellerine bakmaya cesaret ettiğinde, tırnaklarının bir yırtıcı hayvanın pençeleri gibi koyu ve sivri olduğunu gördü. Arada sırada ona bakıyor ve gülümsüyordu. Derisini yüzerken dişleri yavaş yavaş uzamış ve sivrileşmişti; düz, kalın dişler gibi.

"Neyin var senin?" diye sordu sonunda.

Onu dehşete düşüren adam daha da geniş gülümsedi ve bir sıra köpekbalığı dişini ortaya çıkardı. "Ben insan yüzümden kurtuldukça, onlar da kendilerinininkinden kurtulacak."

Kim "Peki ya ben?" diye sormadan önce yutkunmak zorunda kaldı.

"Eşim olmak için İblis Kapısı'ndan geçeceksin," dedi.

"Hayır," dedi dehşete kapılarak. "Bu mümkün değil. Sen insan bile değilsin."

"Senin yolun daha zor," dedi, neredeyse sempatik bir ses tonuyla. "İnsanlığınızdan sıyrılmanız gerekiyor."

"Sen delisin," dedi Kim, bağlarını gevşetmek için bileklerini bükerken bağlı ayak bileklerini ayırmak için bir girişimde daha bulundu. "Bırak beni! Bunu istemiyorum!"

"Dönüşümünden sonra bu direnişi aptallık olarak göreceksin," dedi oni. "Sana yolu göstereceğim."

"Canavar olmaktansa ölmeyi tercih ederim!"

"Seni koruyacağım," dedi oni sakince, "kendinden."

Ona baktı, onu öldürmeye ya da denerken ölmeye kararlıydı.

"Ama bir süreliğine gitmem gerekiyor," dedi ve ayakkabı kiralamanın arkasındaki tabureden inerek bowling salonundan profesyonel mağazaya doğru yürüdü. "Temyizi tamamlamam gerekiyor," dedi ona, için sesini yükselterek, "ve bu da hatırı sayılır bir kan ritüeli gerektiriyor."

Eğer o giderse, kaçabilirim, diye düşündü çılgınca. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıym.

Adam dükkândan çıktı ve elinde bir rulo ip, bir rulo koli bandı, bir çanta ve bir çift kelepçeyle ona doğru yürüdü. "Seni yokluğuma hazırlamam gerekiyor."

"Zaten bağlı ve bantlıyım," diye itiraz etti, "nereye gidebilirim?"

"Becerikli olduğundan hiç şüphem yok. Seni kendinden ,"
tekrarladı. "Ama seni uyarmalıyım - eğer geri döner ve kaçmaya
çalıştığını fark edersem, kafanı keser ve etinle ziyafet çekerim."

"Bana ihtiyacın olduğunu sanıyordum?" diye sordu endişeyle.
"İblis kapısıyla ilgili şey."

"Siz insanlar buna ne diyorsunuz?" diye sordu muzipçe.
"Denizde yeterince balık var. Beni hayal kırıklığına uğratırsanız
kendinizi tehlikeye ."

Son birkaç saat içinde ayak bileklerini bağlayan bandı biraz
gevşetmişti. Bağlı bileklerinde daha az başarılı olsa da, ellerini
zamanla serbest bırakabildi. Ama adam onun tüm ilerlemesini geri
almak üzereydi.

"Lütfen," dedi umutsuzca. "Söz veriyorum yapmayacağım
kaçmaya çalış. Sen dönene kadar burada bekleyeceğim."

"Keşke sana inanabilseydim."

"Bunu yapabilirsin. Söz veriyorum" dedi. "Ama bu ipler
omuzlarımı öldürüyor. Beni bir kabine ya da top dönüşüne
bağlayabilir misiniz - yerdeki herhangi bir şeye?"

"Birkaç saat dayanırsın." "Lütfen!"

Altı santimetrelik bir bant şeridi çıkardı ve ağzına yapıştırdı.
Sonra yanına diz çöktü ve yıpranmış bandın üzerinden ayak
bileklerine ipleri düğümledi. Kadın ipin çok sıkı olduğundan şikâyet
etmek istedi ama ağzını tıkamasaydı bile adam onu
dinlemeyecekti. Sonra, zaten yıpranmış olan bileklerine ip daha
bağladı. Sonra fikrini değiştirdi ve fazladan ipi çözdü.

Rahat bir nefes aldı - ta ki adam kelepçelerden birini sağ
bileğine takana kadar.

Ne be?

Adam onu öne doğru çekti ve kadın bir anlık sezgiyle adamın
neyin peşinde olduğunu anladı ve çılgınca çırpındı, çığlıkları bant
tarafından boğuldu.

Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!

Diğer kelepçeyi ters dönmüş cesedin bileğine bağladı. Aşağı
uzandı, çantayı aldı ve başının üzerinden çekerek onu karanlığa
gömdü. Hızla nefes alırken burun delikleri alevlendi, paniğin
eşiğinde sallanıyordu. Çuvalı sabitlemek için ilmeğin boynuna
geçirildiğini hissettiğinde, çaresizlik içinde tekrar çığlık atmaya ve
kıvrınmaya başladı - ve boğuk bir şekilde. Ancak başsız cesedi itip
gövdesinden kopan et parçalarını hatırlayınca sustu ve karanlıkta
gözlerini . Güçlü bir irade çabasıyla

kendini rahatlatıldı. Kafasında torba varken aşırı nefes alırsa, boğulacak ve terk edilmiş bowling salonunda asılı duran bir başka ceset olacaktı.

Çantanın ön tarafına, ağzına yakın bir yere bir şey bastırdı.

Sırtını dikleştirdi ve yüzünü bilinmeyen tehditten başka yöne çevirdi. Sonra çuval yırtıldı ve anladı - pençelerinden birinin açtığı küçük bir yırtık şeklinde bir nefes alma deliği vardı.

"Ben boğulmanı istemedim."

Bir an sonra ona çarptı ve kadın donakaldı. Adam kollarıyla onu birkaç santimetre kenara itti,

O sırada adam tavana doğru uzanıyor gibiydi. Ancak fikrini değiştirdiği ve onu yere bıraktığı umudu kısa sürdü. Onun yerine omuzlarındaki baskının hafiflediğini hissetti. Artık her iki ayağının parmak uçlarıyla aynı anda yere dokunabiliyordu ve bu da omuzlarındaki, kollarındaki ve bileklerindeki ağırlığın bir kısmını alıyordu.

Göz civatasını indirdi, düşündü. Belki de Artık onlardan kurtulabilirim.

Bu fırsat ona karanlıkta, bağlı olduğu başsız, çürümüş ve kısmen yenmiş ceset yerine bir şey verdi.

"Bu, acil endişelerinizi hafifletecektir," dedi. "Şimdi gitmem gerekiyor."

Bu noktada aniden acıkması gerektiğini fark etti, ancak bir canavarın sizi bir cesede bağlaması görünüşe göre etkili bir iştah bastırıcıydı. Aslında, yemek düşüncesi onu hasta hissettiriyordu. Ama susuzluğu daha ısrarcıydı. Boğazı yanıyordu, özellikle de çılgınlardan sonra. Ve şimdi ağzı tıkalı olduğu için bir bardak su isteyemiyordu.

"Uyarımı unutma."

Hızlıca başını salladı, çantanın dışındaki hareketin anlaşılamayacağından emin değildi ama adam tatmin olmuş görünüyordu. Adamın ayak sesleri bowling salonunun arka tarafına dönerken onu dinledi. Birkaç saniye sonra metal bir kapı açıldı ve ardından çarparak kapandı. bir tuzak olabileceğini düşünerek hareketsiz bekledi. Onu bowling salonunda, sırtı arka duvara dönük bir şekilde sessizce dururken hayal etti, ve onu izlerken Onu izliyordum, için için görmek için olup olmadığını o kaçmaya çalışırdı. Ayak bileklerini ya da el bileklerini bağlayan ipleri bir kez çekiştirse, bowling salonunu bir hışımla geçecek ve kafasını bir satırla . Bir saat gibi gelen ama muhtemelen beş dakikadan fazla sürmeyen bir süre boyunca kendini doğal olmayan bir şekilde hareketsiz tuttu ve

Varlığına dair en ufak bir ses, bir giysi hışırtısı, ayakkabısının yerde çıkardığı bir gıcırtı, iç çekiş ya da boğazını temizlemesi.

Duyduğu tek ses, kanvas çantanın karanlığında daha da güçlenen kendi sığ nefes alış verişiydi.

Adamın binayı terk ettiğinden emin olduğunda, aklında iki hedefle kollarını öfkeyle ileri geri savurdu: eğer gözlü cıvatayı tavan girişinden çıkarabilirse, başlığı çıkarabilir ve bileklerindeki düğümleri çözebilirdi. Ve eğer cıvata çözülmeden önce bilekleri kanamaya başlarsa, belki de bileklerini iplerden kurtarmak için kendi kanının kayganlığını kullanabilirdi. Elbette kendisini polisin vücuduna bağlayan kelepçelerle de ilgilenmesi gerekiyordu ama her şey sırayla .

* * *

Tora, iki yarı profesyonel takım olan Denver Dragons ve Jersey Devils arasındaki bir futbol maçı olan veda etkinliğinin ardından yıkılacak olan köhne bir yarı profesyonel beyzbol stadyumu olan Gafford Sports Arena'nın çitlerle çevrili otoparkının önündeki caddeye park etti. İki mil ötede çok amaçlı yeni bir arenanın inşaatı tamamlanmak üzereyken, yerel halk çok güzel anılara sahip oldukları bir yere veda etmeye gelmişti. Nostalji, son etkinlik için beklenen katılımı artırdı ve futbol takımları dolu bir salon önünde oynamanın avantajını yaşadı.

Tora, sosisli sandviç, patates , kek ve Popcorn nefes aldı, çitin yanında durdu ve sol elini şakağına götürdü. Üçüncü gözünün ardına kadar açılmasına izin verdi. İnsan gözleri tarafından görülemeyen gücünün dalgaları otoparka yayıldı ve arenanın çatlak betonuna ve yorgun metal desteklerine sızdı.

Gücünü artırmak için sopasını yerden birkaç santimetre yukarı kaldırdı, darbeye odaklanmak için durakladı ve ardından ucuyla kaldırımın betonuna vurdu. Titreşimler zemini sarstı ve düz bir çizgi halinde stadyuma doğru ilerledi.

Oni yıkım hakkında bir şey biliyordu.

Yirmi beş

Bobby Sam'in kullan at telefonunu arayıp Ellisburg Pike ve Cuthbert Bulvarı'nın kesiştiği yerdeki Gafford Sports Arena'dan birkaç 911 çağrısı geldiğini bildirdiğinde Sam ekrandaki önbellege alınmış haritayı kontrol etti ve Dean'e sadece dört blok ötede olduklarını söyledi.

Dean gaza bastı. "Bir spor etkinliği, ha?"

"Halk takvimine göre bu bir futbol maçı." Sam bir şeyler okudu ve sonra telaşla Dean'e baktı. "Oturma kapasitesi 5,600. Bu stadyumdaki son etkinlik. İki hafta içinde yıkacaklar."

"Kalabalık ve eski," dedi Dean. "Düşük asılı meyve."

Sam haritasına baktı. "İleriden sağa dönün."

Dean köşeyi döndüğünde acil servis ekiplerinin, iki polis arabası ve bir ambulansın otoparkın girişine doğru koştuğunu gördü ve onları takip etti. Bu mesafeden bile binlerce insanın çığlıklarını ve haykırıışlarını duyabiliyorlardı.

Monte Carlo giriş rampasını hızla çıkarken Dean, yüzleri ya da kolları kan ve toza bulanmış insanların izdiham halinde stadyumdan dışarı akmasını önlemek için fren yapmak zorunda kaldı.

"Bu büyüklükte bir hedefin," dedi Sam, "yakınlarda olma ihtimali yüksek."

Dean bunun Sam'in hüsnükuruntusundan daha fazlası olduğunu umuyordu. Elbette kurşun geçirmez Oni'yi nasıl alt edecekleri konusunda hâlâ hiçbir fikirleri yoktu. En azından kayıpları en aza indirmeye çalışabilirlerdi. Ayrıca Dean "ateşe bir şans vermelerini" önermişti. New Jersey kanun koyucuları sürücülerin kendi benzinlerini kendilerinin pompalayacağına güvenmedikleri için Dean, benzin istasyonundaki kayıtsız görevliye iki galonluk bir bidona normal benzin doldurtmuş ve bu bidonu Monte Carlo'nun bagajında, konvansiyonel silah stoklarının yanında tutmaya başlamıştı. New Jersey milletvekilleri Dean'in Oni'yi iki galon normal benzinle ıslatıp bir tiki meşalesi gibi yakmayı planladığını bilselerdi, sürücülerin benzin almasına da güvenemeyebilirlerdi.

Dean çoktan kaçmış yüzlerce yayanın önündeki ikinci sıraya park etti, arabadan atladı ve Sam yanında olduğu halde sallanan stadyuma koştu. Üç katlı, kırmızı tuğlalı bir bina otoparkın karşısında duruyordu, iki yanındaki merdivenler üst katlara çıkıyordu. Dean otoparktan bile stadyumun planını . Dış merdivenler, iki kademeli dış saha koltuk sırasının ikincisine bakan bir sıra kapalı loca koltuğuna çıkıyordu. İlk kat bireysel stadyum koltuklarına benziyordu, ikinci kat ise uzun alüminyum tribün sıralarından oluşuyordu. Bu arka sıranın arkasında, üst loca koltuklarının altında, bir dizi tezgâh ve büfenin bulunduğu bir gezinti yolu vardı. Dean, deforme olan koltukların ısrarlı gıcirtısını duydu.

metal, bir dizi patlayıcı patlama sesi ve paramparça camdan. Bilet gişesine ve oturma yerlerinin ilk katına çıkan rampalara yaklaştığında, üst loca koltuklarının otoparka en yakın bölümünün çöktüğünü, loca sahiplerini kırık camlardan fırlattığını ve tribünlerin arka sıralarındaki birkaç kişiyi ezdiğini gördü.

Dean ve Sam korkmuş ve yaralıların akınına karşı savaşıarak rampadan yukarı çıktılar. Tüm stadyum güçlü bir deprem gibi sarsıldı ve üst loca koltuklarının bir sonraki bölümü çöktü. Takım elbiseli orta yaşlı bir adam pencereden fırladı ama aşağıdaki alüminyum sıraların üzerine garip bir şekilde düşmeden önce ivmesini durduracak kadar uzun süre üst locanın korkuluklarına tutunmayı başardı.

Rampadaki kalabalıktan bazıları, arkalarından gelen tehditkâr yıkım seslerine tepki olarak dirsekleriyle otoparka doğru ilerledi. Ağlayan iki yaşındaki kızını taşıyan ve dehşete düşmüş dört yaşındaki oğlunu elinden tutan bir anne beceriksizce yere düştü. Kızını korumaya çalıştı ama ağlamaya başlayan oğlunu tutamadı.

"Durun!" diye bağırdı, "Çocuklarıma zarar veriyorsunuz!"

"Oha!" dedi Dean, avucunu, kadının yalvarışlarını duymazdan üzerine yürüyen iri adamın göğsüne koyarak.

Adam yere baktı ve başını salladı.

Kendi kıcını kurtarmak için acele ederken kadının durumunun hiçbir önemi yoktu. "Çekilin yoldan," diye mırıldandı adam ama inişine devam etmeden önce yana kaydı.

Dean kadının kolunu tutup kalkmasına yardım ederken Sam de oğlunu kaldırıp korkulukların diğer tarafından yere indirdi.

Sol

a. Sam çocuğa, "Anneni bekle," dedi.

Dean kadını korkuluklara doğru yönlendirdi, ona yardım etti ve kızını indirdi. Üçü de koşarak otoparka gitti.

Winchesterlar stadyuma doğru ilerlediler ve hemen bir darboğazla karşılaştılar. Birinci üst loca bölümünün çökmesi, beton plakaları ve bükülmüş inşaat demirlerini gezinti yolunun tavanından sökmüş, iki tribünü tahrip etmiş ve çıkışı neredeyse tamamen kapatmıştı. Hava, yukarıdaki hasardan damlayan beton tozuyla ağırlaşmıştı. Zemindeki, duvarlardaki ve tavadaki dar çatlaklar büyümeye devam ediyordu. Stadyum kelimenin tam anlamıyla etraflarında parçalanıyordu.

Bazı insanlar dar çıkış koridorundan akın etmeye devam ederken, Winchester'lardan birkaç dakika önce olay yerine gelen polis, insanları sahaya ve - eğer çim futbol için değil de beyzbol için işaretlenmiş olsaydı - saha olacak olan yere ve sahanın derinliklerine, yuvarlanan loca koltuklarından uzağa yönlendirdi. Endişeli taraftarlar, her iki takımın parlak altın ve kırmızı formalı futbolcularıyla birlikte bekliyordu. Her birkaç metrede bir parlak boyalı kontrplak sponsor tabelalarıyla süslenmiş sahayı bir siklon çit çevreliyordu. Dean'in dikkatini, elinde bir çift cıvata kesiciyle çitin dışında duran ve üçüncü kalenin aşağısına doğru yeni bir çıkış oluşturan bir polis çekti.

Dean sallanan beyzbol şapkaları denizinin üzerinden melon şapka takan siyahlı bir adam aradı. "Onu göremiyorum Sam," diye bağırdı etraflarındaki korkmuş sesler korosuna. "Sen mi?"

"Hiçbir şey."

Dean Sam'e döndü. "Eğer , ne kadar yakın-"

Kıvırcık kızıl saçlı bir kadın Dean'in kolunu tuttu ve aceleyle, "Orada sıkışmış bir adam var, kan kaybediyor ve ölüyor!" dedi.

Gezinti alanının tavanındaki aydınlatma yanmıştı. Üst loca koltuklarının kısmen çökmesi, gezinti yolunu daha çok bir tünel gibi gösteriyordu. Duvarlar ve ayaklarının altındaki zemin titremeye devam ediyordu. Dean'e saatli bir bomba gibi geldi. Eğer dikkatli olmazlarsa bütün bu lanet şey başlarına düşecekti.

İlk durak otomatik çöp sıkıştırıcısıyla birkaç tur atmış gibi görünüyordu. Beyaz saçlı bir hamburger kızartıcısı, ilk beton parçası üzerine düştüğünde ızgarasının üzerine eğilme talihsizliğini yaşadı, sırtına çarptı ve üst yarısını kırdı

vücudunun üst kısmı. Alevler kanla ıslanmamış birkaç yerdeki giysilerini yaktı. Sam çömeldi ve tahta kaldırımın geri kalanına açılan boşluktan içeri adım attı. Dean onu takip etti, yarım düzine kez başının üzerinden endişeyle baktı, dikkatsizleştiği anda bir sonraki ölümcül beton levhanın düşmesini bekliyordu.

En yakın standları tarafından düşen enkaz hasar görmüştü. Bir tanesinde, kafası büyük bir beton parçasıyla ezilmiş ölü bir kadın . Bir diğerinin yanında, kendisini hâlâ ayakta tutan inşaat demirinin bir parçası gözüne saplanmış cansız bir adam yatıyordu. Dean'in baktığı her yerde duvarlar ve zemin kanla kaplıydı. Çıkışlara taraftarlardan daha yakın olan diğer satıcılar muhtemelen yıkım başladığında ilk kaçanlar olmuştu.

Belirgin bir sarsıntı stadyumu salladı. Etraflarına birkaç beton parçası düştü. Üstlerinde, üst localarda oturan insanların dehşet dolu çığlıkları çınlıyordu. Dean geç de olsa ilk müdahale ekiplerinin stadyuma giden gazı kapatıp kapatmadıklarını merak etti. Bunun standart protokol olması gerekiyordu ama Oni'nin güçleri elinde olduğu için önemli ayrıntılar gözden kaçmış olabilirdi ol.

"Burada felakete davetiye çıkarıyoruz Sammy," dedi Dean. "Biliyorum."

Yıkılan üst locaların ötesindeki gezinti yolu açıldığında, en üst sıradaki koltuklara doğru ilerlediler. Koyu tenli bir adamı dizlerinin üzerine çökmüş, sağ kolunu son sıradaki tribünün arkasına, destek payandalarından birine sıkıştırılmış beton bir levha tarafından bastırılmış halde buldular. Adam acı içinde gözlerini kapadı ve inledi. Kan kolundan aşağı süzülüyor ve parmak uçlarından damlıyordu.

Sam Dean'i kenara çekti.

"Kol gitmiş," diye fısıldadı Sam.

"Çakımı arabada unuttuğum için 127 saat peşinden gittik."

"Hayır," dedi Sam. "Ama bir sonraki bölümün çökmesini engelleyen tek şey beton olabilir."

"İt ve kaç?"

Sam başıyla onayladı. Adamın yanına çömeldi. "Dostum, beni duyabiliyor musun?"

Adamın gözleri irkilerek açıldı ve odaklanması bir an aldı. "Ne... ?"

"Beni duyabiliyor ?"

Adam başını salladı. Dean onun bir çok durumuna girmekte olduğundan korktu.

"Bayım, adınız nedir?" diye sordu Sam.

"Ruben," dedi sessizce, zayıf bir gülümsemeye çalışarak. "Ruben Cordova."

"Ruben, burada bir sorunumuz var," dedi Sam sert bir sesle. "Beni takip edebilir misin?"

Adam tekrar başını salladı.

"Bu beton bloğu yoldan , sahaya inmenizi istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Adam tekrar başını salladı, sonra boştaki eliyle tereddütlü bir başparmak işareti yaptı.

Dean Sam'in yanında beton karşı durdu, sıkışmış adamdan çok destek ayağına yakındı. Adamın sıkışan kolu üzerindeki baskıyı kaldırmak için onu destekten uzaklaştırmaya çalışacaklardı.

"Üç deyince," dedi Dean. "Bir ... iki ... ÜÇ!"

Levhanın üst kısmı payandaya çarparak gıcırdadı ve birkaç santimetre hareket etti ama düşecek kadar değil. Ruben acı içinde haykırdı. "Dios mío!"

"Bu onu uyandırdı," dedi Dean acımasızca.

"Yine," dedi Sam.

Üç kadar saydıktan sonra beton levha payandadan ayrıldı ve büyük bir gürültüyle ikiye ayrıldı. Gıcırdayan metalin sesi havayı doldurdu. Ruben beceriksizce ayağa fırladı, parçalanmış kolu vücudundan sarkıyordu. Sam onu sağlam kolunun altından tuttu ve koridorda dik durmasına yardım etti.

Üçü aceleyle tribün sıralarına doğru ilerlediler; bazılarının üzerinde öldürülenlerin kanlı bedenleri vardı. uçan enkaz ve ölmüştü.

Arkalarında çelik gıcırdadı ve büyük beton parçaları havan topu mermileri gibi düştü. Camlar şingırdadı ve kırıldı, üzerlerine dolu gibi yağdı. Yukarıdan endişe dolu çığlıklar yükseliyordu. Dean arkasını döndüğünde çukurlarda debelenen insan grupları gördü. Tek çıkış yolları locaların önünden geçen ve tehlikeli bir yokuşa dönüşmüş olan koridordu.

Bir sağlık görevlisi Sam ve Rubenin yanına koştu ve Hispanik adamı alanda toplanmış olan diğerlerinin yanına götürdü. vardı. Polis, insanları tek sıra halinde kasırga çitindeki yarığa doğru yönlendirmeye başlamıştı.

"Sam, yukarıda kapana insanlar var!"

Korkutucu bir sarsıntı altlarındaki zemini sarstı. Ayaklarının altında çatlaklar oluştu ve tribün sıraları çökmeye başladı.

altındaki temeller çöküyor.

Alanın diğer tarafında, Dean'in dikkatini çekmek isteyen daha fazla metal gıcırdıyordu.

"Bu hiç iyi değil."

Bir jumbotron ve bir skor tabelası, dış sahaya ve oraya sığınmış olan taraftarlara bakan iki metal payandadan sarkıyordu. Desteklerden biri yerinden çıktığında büyük ekran öne doğru eğildi.

"Koşun! Sahadan çıkın!" diye bağırdı Sam, onları üçüncü kale tellerine doğru sallayarak.

Birçoğu Sam'e aklını kaçırmış gibi bakarken, birkaçı başını kaldırıp dev ekranın üzerlerine doğru eğildiğini gördü. Metalin insanların çığlıkları eklendi. Yapıyı destekleyen cıvatalar birer birer koparken, silah sesine benzeyen patlayıcı sesler duyuldu. Jumbotronun bir tarafı bir tuzak kapısı gibi sallanarak saniyeler içinde aşağıdaki alana düştü.

Chambray rengi gömlek ve kot pantolon giymiş bir adam, tarlada oturmuş otları koparmakta olan küçük oğlunun yanına koştu ve

açık avucundan uçup gitti. Adam çocuğu kaptığı gibi sahaya doğru koşmaya başladı. Bir polis memuru ona doğru koştu.

"Dikkat et!" diye bağırdı Sam, çılgınca yukarı doğru işaret ederek.

Şemsiye gevşedi ve dar ucu aşağıya doğru düştü. Uzun gölgesi polisin yolunun üzerine düştü. Sersemlemiş bir halde başını kaldırıp baktı ama hareket etmek için artık çok geçti. Devasa branda kafatasını ezmiş ve omurgasını parçalamıştı. Koşan adam oğlunun gözlerini kapattı ve çitteki deliğe doğru döndü.

Dean çökmekte olan sıraya geri döndü. Üst loca koltukları.

En yakın alan alüminyum standların arkasına yaslanmıştı. Bazı insanlar parmaklıklara tırmanıp üzerlerine düştü. Dean arkadakilere üst katlara inen yürüyüş yolunu takip etmelerini işaret etti. Bir sonraki koltuk grubu çökmeden önce herkesi aşağı indirmeleri gerekiyordu.

Dean yanından geçen her üç kişiden birine "Yukarıda biri mi mahsur kaldı?" diye sordu. Çoğu başını salladı ve ayaklarını nereye bastıklarına dikkat etti. Tribünlerin bütün bölümleri de tehlikeli hale gelmişti. Bağlı oldukları beton parçalanmaya devam ediyordu. Hayatta kalanlar üst tribünün korkuluklarına tırmandıktan sonra Sam onları sahaya çıkan beton basamakların henüz aşınmaya başlamadığı piknik terasına yönlendirdi.

Son insanlar korkuluklara ulaştığında, bir başka büyük şok stadyumu sarstı. "Koşun!" diye bağırdı Dean. "Sahaya!"

Stadyumla ilgili bir şey Dean'e kötü niyetli geldi, sanki daha fazla hayatı yok etmek için son şansını kullanıyordu. Ama bu düşünceyi saçmalık olarak görüp reddetti. Hissettiği kötü niyet kesinlikle Oni'lerin binaya kendi mojolarını ya da yıkıcı güçlerini bulaştırmalarından kaynaklanıyordu.

Winchesterlar alana en son ulaşanlardı. Onlar  itteki deliğe doğru aceleyle ilerlerken Dean kırmızı tuğlalı bilet gişesine ve yönetim binasına baktı. Sarsıntılar binayı parçalara ayırıyordu. Tuğla tuğla yıkılıyordu. Dean bu zamana kadar binanın boşalmış olacağını umuyordu. Otoparktan yeni acil durum sirenleri ve itfaiye araçlarının tiz korna sesleri duydu. Sam onun önündeki çitin içinden geçti. Dean eğilerek geçerken altındaki zemin sarsıldı ve neredeyse yüzüstü düşüyordu.

Otopark, çıkışlara sıkışmış arabalar ve kayıp aile üyelerini arayan, nereye park ettiklerini hatırlamaya çalışan ya da aşırı çalışan sağlık görevlilerinin bulunduğu yarım düzine ambulandan birinde tıbbi yardım arayan insanlarla doluydu. Bir sarsıntı daha başladı ve arabalardan biri çılgın bir açıyla devrildi. Düzinelerce insan tökezleyip düştü ve bunun iki katı kadar insan da dehşet içinde çığlık attı. Araba uyarıları, tehlike sirenleri ve insan sefaleti korosuna katıldı.

"Bu ne?" dedi Dean.

Sam de gördü. "Zemin ."

Çatlaklar ve yarıklar otoparkın boyunca kıvrılıyor, araba lastikleri ve insan bacaklarının genişlikte yarıklara dönüşüyordu. Dean'i endişelendiren şey, sürücüleri sabırsızlıkla çıkışlara doğru ilerleyen arabaların oluşturduğu trafik sıkışıklığıydı.

"Dostum, içimde kötü bir his var," dedi Dean acımasızca. "Bütün bu arabalar."

Sam başını salladı. "Oni bombaları."

Sam konuşurken, bir arabanın arka kısmı bir metre kadar alçaldı. Aks kırılırken metal gıcırdadı ve kıvılcımlar u uştu.

Dean otoparka doğru koştu ve bağırdı: "Arabalarınızı bırakın! Arabadan  ıkın! Koşun!"

Sam benzer talimatlar vererek diğer yöne doğru koştu. Bir polis Dean'i kolundan yakaladı. "Hey, dostum!"

Dean dönüp ona baktı. "Herkesi hemen bu otoparktan çıkarın!"

"Evet, düzenli bir şekilde..."

"Bunun için zaman yok!" dedi Dean. "Bu arabalar patlayacak!"

"Burada bir isyanı çalışıyoruz, dostum."

"Hoparlörünü kullan," diye ısrar etti Dean. "Onları hemen dışarı çıkarın!"

"..."

Acı çeken metalin sesiyle birlikte, başka bir araba yeni bir yarığa çarptı. Biri bağırdı: "Yangın!"

Bir an sonra, bir benzin deposu patlaması arabayı kükreyen bir alev topuyla havaya kaldırdı.

Polis Dean'i bıraktı ve devriye arabasına doğru koştu. Bir dakika sonra hoparlörden herkese araçlarını terk etmelerini ve otoparktan çıkmalarını emretti.

Zamanı gelmişti, diye düşündü Dean.

Otuz metre ötede bir patlama daha patlayınca irkildi. Bir arabadan fırlayan alevli bir şarapnel parçası ısıklık çalarak yüzünün yanından geçti. "olsun!" diye haykırdı, içgüdüsel olarak eğildi.

Bunun şans olduğunu . Bir ya da iki santimetre daha ve...

Dean kabaran kalabalığı dikkatle inceledi.

"Hangi ?" fısıldadı. "Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse..."

Herkes panik ve dehşet içinde çıkışlara doğru koştu ve tökezledi. Bu çılgınca hareket dalgasının içinde uzun boylu, sakın bir figür göze çarpıyordu. Oni, çitlerle çevrili otoparkın uzak tarafında, geniş beyaz şeritli mavi bir minibüsün yanında durmuş, üst üste binmiş ellerinin altında bir bastonun sapını tutuyordu. Artık melon şapka takmıyordu. Dean iri bir alnın üzerinde geriye doğru kıvrılan iki kemik beyazı boynuzla parlak kızıl saç dalgasını net bir şekilde görebiliyordu. Ve alnının ortasında-

"Tamam, bu yeni."

Dean'in cep telefonu çaldı. Ona doğru gelen diğer insan ve mekanik sesler yüzünden neredeyse duymuyordu. Ekrandaki numarayı kontrol ettikten sonra bağlanma düğmesine bastı.

"Bobby!" diye bağırdı. "Hangi ?" Diğer uçtaki

seste statik bir bozulma vardı.

"... McClary ile stadyumda. Piçi gör... Çiti.."

"Evet, onu gözden kaçırmak zor," dedi Dean. "İki boynuz ve üç göz."

"... vur ... dur ..."

Dean cevap telefon kesildi.

Ellerini ağzına kapattı, Sam'i çağırdı ve kardeşinin dikkatini çekince onu işaret etti. Çitlere doğru koşturmaya başladılar.

Dean sürücü kapısı ardına kadar açık, terk kiraz kırmızısı bir Ford F-150 kamyonet gördü ve aklına bir fikir geldi.

Bobby, McClary ile birlikte devriye arabasına binmiş, kemerini bağlamış ve sıkışık ön koltuğa asılmıştı; McClary sirenini çalarak kırmızı ışıktaki hızla geçiyor, o kadar keskin dönüşler yapıyordu ki arabanın süspansiyonu sınıra kadar zorlanıyordu. Oni'nin gücü göz önüne alındığında, Bobby feci bir kazanın kaçınılmaz olduğundan korkuyordu. McClary'nin gittiği hızda, ölümcül bir kafa kafaya çarpışma ya da birden fazla takla atma olasılığı çok yüksekti.

Stadyumdaki çöküşün boyutu istasyona gelen acil durum çağrılarının sayısının artmasıyla netleştikçe, McClary trafik ve güvenlik kameralarını izlemekten vazgeçerek ve varlığına daha fazla önem vermeye başladı.

Felaket bölgesi. Onun için bu karar çocuk oyuncağıydı. Nerede olduğunu açıklamışken neden Oni'yi aramak için kamera görüntülerini incelesin ki? Bobby de aynı fikirdeydi ama oraya tek parça halinde varmak istiyordu. McClary bu özel suçlunun doğaüstü doğasını kabul etmiş olsa da Bobby, olasılıkları kendi lehlerine bu kadar büyük ölçüde değiştirebilecek bir yaratıkla uğraşmanın sonuçlarının farkında olduğundan şüpheliydi.

McClary emniyet şeridini kapatan bir araba kuyruğundan kaçınmak için direksiyonu karşıdan gelen trafiğe kırıp neredeyse bir Chevy Silverado'ya çarpıp geri dönerken Bobby konuştu. "Burada hileli zarlarla oynuyoruz, Çavuş."

McClary kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi?"

Bobby ona, "Bu Oni kötü kazalar konusunda uzman," diye hatırlattı, "ve sen ona kartları dağıtıyorsun."

McClary gaz pedalına biraz geri bastı ve endişeyle başını salladı. "Bu doğru. Evet, doğru. Çılgınca şeyler. Unutup duruyorum."

NASCAR test sürüşü, stadyumdan çıkan panik halindeki sürücülerin gözleri bağıymışçasına trafik sıkışıklığı içinde manevra yaparak trafiği her yönden kilitlemesiyle birkaç blok içinde kesintiye uğrayacaktı. Hatalı sürüşler bir dizi kaporta hasarına yol açarken, metalin metal üzerindeki sert çatırtısı tekrar tekrar çınladı.

Kimse sigorta bilgilerini paylaşmak için durmadı. Söze dökülmeyen karşılıklı anlaşmaya göre, tek dertleri afet bölgesinden mümkün olduğunca çabuk kaçmaktı.

McClary yavaşlamak zorunda kalmasaydı Bobby, Ellisburg Pike otoparkının çitlerinin dışında, beyaz şeritli mavi bir minibüsün yanında sakince duran Oni'yi gözden kaçırabilirdi. Hâlâ koyu renk takım elbisesini giyiyor ve demir çubuklu bastonunu iki eliyle tutuyordu ama melon şapkası gitmiş, Bobby'nin tahminine göre son karşılaşmalarından bu yana uzamış olan kemiğe benzeyen iki boynuzu ortaya çıkmıştı.

Bobby işaret ederek, "yakaladık," dedi.

Dean'in cep telefonunu aradı ama bağlantı cızırdıyor ve McClary'nin arabası Oni'ye yaklaştıkça zayıflıyordu. Bobby çavuşun kolunu ve uzun boylu figüre doğru başıyla işaret etti.

"Bakın ne kadar ."

McClary, "Sanki transa geçmiş gibi," diye belirtti. "Onu korkutmak istemeyiz."

McClary başını salladı ve üç şeritli trafikte ilerleyip Oni'ye yüz metre kala kaldırıma park ederken sirenini çalıştırmadan ışıklı barını yaktı.

Bobby, McClary'yi arabanın bagajına kadar takip etti.

McClary, "Bunu değiştirelim," dedi ve otomatik silahının sarjörünü değiştirdi. "Zırh delici mühimmat," diye açıkladı. "Bunlar onun aşılmaz derisini delip geçebilir." Bobby'ye tüfeği uzattı. "Bunu onun üzerinde dene."

Bobby tüfeği kaldırırken, "Onu özlemeyeceğim," dedi, "bundan eminim."

McClary, Bobby'ye geniş bir alan bırakarak kaldırım boyunca aceleyle ilerlediler.

Otoparkta başka bir araba büyük bir alev topuyla patladı, kükremesi acil durum sirenlerinin ve araba alarmlarının kısa süreliğine bastırdı. İnsanlar çılgınlık atarak ve sendeleyerek çıkışa doğru ilerledi, terk edilmiş arabaların arasına sıkıştı ve üzerlerine tırmandı. Altlarındaki zemin, kıyıya vuran dalgaların geri çekilip tekrar kabarması gibi dalgalı bir şiddetle titreşiyordu. Bobby, Oni'nin yeryüzünde yıkıcı harmonik desenler yaratıp yaratamadığını merak etti.

Oni'nin birkaç metre yakınına geldiklerinde McClary durdu ve sol avucuyla desteklediği sağ elindeki otomatik silahı kaldırdı. Bobby bu durumda ve bu rakiple dost ateşi olasılığının farkındaydı ve yana doğru birkaç adım attı.

Yıkılmakta olan stadyum Oni'nin dikkatini , görünüşe göre diğer her şeyi dışlamıştı.

Ya şimdi ya da asla, diye düşündü Bobby.

McClary tetiği çekmeden bir önce, "Geber, seni anasız piç," dedi. Bobby bir saniye sonra pompalı tüfekle bir el ateş etti.

Dean'in şüphelendiği gibi, kırmızı pikabın sürücüsü arabayı o kadar aceleyle terk etmişti ki anahtarı kontakta bırakmıştı. Dean Sam için yolcu kapısının kilidini açtı -bir süre sonra Sam de arabaya bindi- ve sonra motoru çalıştırmayı denedi. İlk denemesi başarısız oldu. İkinci denemesinde motor kısa bir süre çalıştı ve sonra durdu.

"Hayır, , hayır," dedi Dean acı acı. "Bu küçük bir şey." "Dean?"

"Bu bir teori."

"Kulağım sende."

Dean, "Bu büyüklükte bir felakette Oni'nin tam kapasite çalıştığına bahse girerim," dedi, "tam kapasite. Eğer onu hızlı vurursak şu anda savunmasız olabilir."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir şarapnel parçası kulağımın yanından vızıldayarak geçti." "Ve ... ?"

"Bana isabet etmedi," dedi Dean. "Bir santim daha sola gelseydi kafatasım yarılabilirdi. Şanslıydım."

Sam anlayışla başını salladı. "Çok fazla tabak çevirdiğini düşünüyorsun." "Onun durumunda, çok fazla baltayla hokkabazlık yapıyor."

"Dean!"

Dean gördü. Bobby ve McClary çitin diğer tarafındaydı, stadyumun çöküşünü sahnelemeye ve ardından gelen kaosu daha da kötüleştirmeye odaklanmış olan Oni'ye gizlice yaklaşıyorlardı. McClary yükseğe nişan aldı ve kafasına bir el ateş etti. Kardeşlerin oturduğu yerden bakıldığında Oni'yi vurmuş gibi görünüyordu, Oni'nin kafası yana savruldu ama Bobby ona bir pompalı tüfek patlatmadan önce görünürde bir hasar almadı.

Sonunda Oni'nin dikkatini çektiler.

Oni saldırganlarıyla yüzleşmek için döndü ve McClary şarjörünü boşalttı, görünürde hiçbir etkisi olmadan yükseğe nişan aldı. Kurşunlardan biri sekti ve arabanın yan tarafında bir oyuk açtı. Başka bir sekme yere kıvılcımlar sıçrattı.

Oni iki adama yaklaştı ve kaldırdı. Bobby pompalı tüfeği çalıştırdı ve ilerlerken onu tepeden tırnağa püskürttü.

Dean kontağı tekrar denedi ve bu kez motor çalıştı, birkaç dakika zor çalıştı ve sonra hızlandığında canlandı.

"Kemerlerinizi !"

Başını kaldırıp baktığında Oni'nin McClary'yi silah tutan elinin bileğinden tutup sıktığını gördü. McClary acı içinde yüzünü buruştururken Bobby tüfeğin namlusunu Oni'nin çenesinin altına bastırdı ve son mermisini ateşledi. Oni dizlerinin üzerine çöken McClary'yi bıraktı ve bastonunu ters bir hareketle savurarak tüfeği Bobby'nin elinden kaptı. Oni boştaki eliyle Bobby'yi takım elbisesinin önünden yakaladı, yerden kaldırdı ve sokağa fırlattı. Bobby uzunlamasına gri bir Subaru Outback'in ön camına çarparak güvenlik camını kırdı ve arabanın kaputundan aşağı yuvarlandı.

Dean arabayı vites , gaza bastı ve hızla yola çıktı.

Her metrede hızlanarak dikenli tel örgülere doğru koştu. Kamyonetin önünü Oni'ye en yakın iki çit parçası arasındaki küçük boşluğa doğru yönlendirdi.

Sam elini gösterge paneline . Zaman yavaşlıyor gibiydi.

Dean dikenli tel örgülerin tepelerine bakarak çarpışmanın ters gidebileceği tüm yolları düşünmemeye çalıştı. Oni'nin büyüsunü zorladığına dair teorisinin doğru olduğunu umdu ve pikaptan biraz daha hız almaya çalıştı.

Çarpışmadan iki saniye önce Oni kamyona doğru döndü, sırtı mavi beyaz minibüse dönüktü. Demir çivili sopayı iki eliyle kaldırdı ve ucunu Dean'in kafasına doğru savurdu.

Pikap demir çite çarptı ve kısa bir süre direndikten sonra iki parça birbirinden ayrıldı ve parçalanmış bir kapı gibi yere düştü. Kamyonet boşluktan geçerken Dean başını ön panelin altına eğdi, tabii ki açılmayan hava yastıkları tarafından engellenmedi.

Kamyonet bir duvara çarpmış gibiydi. Dean ve Sam emniyet kemerlerine doğru savruldu ve sonra birlikte geriye doğru düştüler.

Dean bitkin halde başını kaldırdı ve tam yüzünün önünde, ön camda bir kurşun deliği gördü. Kaputun ortası U şeklinde sıkıştırılmıştı.

"Nerede ... ?"

Sam başının yan tarafını ovuşturdu ve etrafına bakındı.

"Bobby?"

Ford'un motoru durmuştu. Dean vitesi park konumuna getirdi ve yavaşça kabinden çıktı.

McClary yolun kenarında diz çökmüş, yaralı bileğini göğsüne bastırırken acı içinde kambur duruyordu. Dean onun yanından geçip yolu taradı. Gri Subaru, Bobby ön camı kırdığından beri hareket etmemişti. Dean'in bakışları birkaç metre daha ilerledi, kalbi boğazında çarpıyordu, ta ki Bobby'nin Ellisburg Pike'in ortasında hareketsiz yattığını görene kadar.

Stadyumun birkaç yüz metre mesafeden çökmesi Tora'nın tüm konsantrasyonunu ve gücünü almıştı. Buna karşılık, yaya üst geçidinin çökmesi kolay olmuştu. Üst geçitle fiziksel temas halindeydi ve yapı basitti. Stadyumda ise kaçışan kitlelerin engellemesinden kaçınmak ve kendisine tahribat yaratabileceği daha geniş bir oyun alanı sağlamak için uzaktan saldırmıştı. Üçüncü gözü yıkıcı gücünü en çok zarar vereceği yere yönlendiriyor ve şu anda demir kaplı sapı ve demir ucu bir sopa şeklindeki kanabosu güç dalgalarını amaçlanan hedeflere kanalize ediyordu.

Üçüncü gözü baskın hale - ve bunun sağladığı yıkımdan zevk aldıkça - diğer duyuları önceliğini kaybetti. Bir insan onun bilinç durumunu trans olarak tanımlayabilirdi. Dikkatsizliğinin bir sonucu olarak, önceki geceki kovalamacadan hatırladığı iki adam ona doğru yaklaştı. Uniformalı olan yakın mesafeden ateş etti ve bu kurşunlar oniyi gerçekten de soktu. Derisine nüfuz edememişlerdi ama konsantrasyonunu bozmuşlardı. Sonra diğer adam ona pompalı tüfikle ateş etti, bu da dikkatini dağıtan bir başka belaydı.

Kanun adamının bileğini kırdı ve eğer diğer adam tüfeğini ateşlememiş olsaydı, silahın bulunduğu eli bileğinden ayıracaktı - sanki namlusu tenine dayanmış olsa bile silah ona zarar verebilirmiş gibi. Oyunağı yere düşürdükten sonra, yaşlı adamı küstah bir çocuk gibi bir kenara fırlattı.

Ne de olsa iki genç adam - üst geçidin çökmesinden sonra iyilikseverler - onu bir kamyonetle ezmeye çalışmıştı. Kısa bir süre için kamyonu etkisiz hale getirmeyi düşünmüştü ama yakıt hattında bir sızıntıya neden olacak, kıvılcım yaratacak ve muhteşem bir alev topuyla patlamasını sağlayacak zamanı olsa bile, ivmesi yine de kamyonu ilerletecekti. İkinci seçeneği, sürücünün kafasını yavaş akan bir deredeki balık gibi kazığa oturtmaktı ama adam

böyle bir saldırı beklentisiyle çoktan çömelmişti ve görüş alanının dışındaydı. Sonuç olarak, sopasının ucu ön camın ötesindeki havaya saplandı.

Oni, kamyonun tamponuna ve kaportasına zarar veren ancak vücuduna zarar vermeyen darbenin tüm gücünü aldı. Belirsiz bir şekilde minibüsünün yan tarafına fırlatıldı, ancak aracındaki hasar sadece kozmetik ve minimum düzeydeydi.

Neyse ki, büyük ölçekli kan ayini çoktan büyük bir başarıya ulaşmıştı. Çağrı, onları kendi tarafına çeken bir işaret fişegi olarak kusursuz hale gelecekti. Her şey hazırlanmıştı. Bir aile olarak bir araya geldiklerinde, yeni ayda insan kadınla İblis Kapısı törenini tamamlayacaktı.

Tora'nın stadyumun çöktüğü yerde kalması için bir neden yoktu, bu yüzden içeridekiler müdahale edemeyecek kadar sersemlemiş ya da korkmuşken kamyoneti bir kol boyu geriye itti ve minibüsünün sürücü tarafına doğru yürüdü.

Kısa bir süre için davetsiz misafirleri oracıkta öldürmeyi düşünmüştü.

Ama ayinin başarısı hem moralini yükseltmiş hem de depoladığı enerjiyi tüketmişti. Stadyumun otoparkından yayılan korku, keder ve sefalet dalgaları onu yavaş yavaş yeniliyordu ama yeniden şarj olmak için dikkatini dağıtacak şeyler olmadan biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca, kadını çok uzun süre yalnız bırakmıştı ve insan sürece ona güvenilemezdi. Kaçmaya çalışmazsa yaşamasına izin vereceğine dair verdiği söze inanmayacaktı ve ayrıca onun için hazırladığı kaderi istemeyecek kadar aydınlanmamıştı. Bir ölüm tehdidi ancak alternatifi daha cazipse etkili olurdu. Onu şimdi kaybetmek, ister onu geri almaya çalışsın, ister izini sürüp idam etsin, ister tören için başka bir kadın bulsun, planlarını geciktirecekti. Yarın yeni ay olduğu için töreni bu gece tamamlamak zorundaydı. Şafak söktüğünde, Oni'nin suretinde yeniden yaratılmış olacaktı.

Arabayı çalıştırdı ve bowling salonuna gitti.

Yirmi yedi

"Bobby, ölmedin!" dedi Dean, Ellisburg Pike'in ortasında yatan Bobby'nin omuzlarını sarsarak. Yüzünü sıyırmıştı ama bunun dışında Dean belirgin bir yara görmemişti.

İç kanama olmaz. Hayır! "Beni duyabiliyor musun?"

Bobby gözlerini açtı. "Bunu açıklığa kavuşturduğun teşekkürler." Sam Dean' yanına yürüdü. "Bobby, iyi misin?"

Bobby güçlükle doğrulmaya çalışarak, "Yumurtalar çırpılmış ama kabukları kırılmamış," dedi. "Aklıma gelmişken..."

Gri Subaru'nun sürücüsü, genç bir anne ve Toddler elinden tutup yanına geldi. "O iyi mi? Bir anda ortaya çıktı ve ön camıma çarptı..."

"Dean, nerede...?"

"Minibüs!" diye haykırdı McClary.

Bobby'nin durumu yüzünden dikkatleri dağılmış olan Dean ve Sam, Oni'nin çarpışmadan sonra yaya olarak kaçtığını sanmışlardı. Mavi minibüs kaldırımdan uzaklaşıp birkaç çamurluğun arasından geçerek trafik akışına karışırken ikisi de dönüp gizledikleri otomatik silahlarına uzandılar.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı Dean.

O ve Sam silahlarını bırakıp Bobby'nin ayağa kalkmasına yardım ettiler.

Bobby emin görünmese de, "Ben sakat değilim," diye homurdandı. "Yolun karşısına geçmek için yardıma ihtiyacım yok. Yakalayın onu!"

"Eğer onu yakalarsak," dedi Dean kederle, "o zaman ne olacak?"

"O haklı, Bobby," dedi Sam. "Onu yakın mesafeden vurdun. Dean ona bir kamyonet fırlattı. Hiçbir şey ona zarar vermedi. Hiçbir şey onu yavaşlatmadı. Elimizde hiçbir şey yok."

Bobby, "Nerede inini bulun," diyerek McClary'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

ön camla çarpışmadan sonra toparlanmıştı. "Bir şeyler düşüneceğiz."

Dean ve Sam aceleyle pikaba geri döndüler. Araba çalışmayınca Sam otoparka baktı.

"Unut gitsin," dedi Dean. "Patlamamış olsa bile, onu otoparktan asla çıkaramazsın."

Ama Sam çoktan dışarı atlamıştı. Omzunun üzerinden seslendi: "Kendi çıkışımızı bulduk."

Bir dakikadan kısa bir süre sonra Monte Carlo düzleştirilmiş çitlerden birinin üzerinden gümbürdeyerek geçti ve Sam arabayı durdurmadan önce Dean yolcu tarafına atladı. Trafiğin akışına geri döndüklerinde Sam agresif bir şekilde arabayı sürdü, yer açmak için defalarca şerit değiştirdi. Dean sağa sola baktı, geçtikleri her yan sokağı kontrol etti.

"Bobby'nin iyi olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Sam.

"Öyle olmasa söylemezdi zaten," diye cevap verdi Dean.

"Evet."

"The ön cam var muhtemelen onun düşüşünü yumuşattı."

"Ciddi misin?" diye sordu Sam kuşkuyla. "Nasıl yani?"

"İçinde karşılaştırıldığında için asfalt." dedi Dean ve Omuz silktiler ile omuzları. "Elbette." Sam bunu düşündü ve başını salladı.

Dean, "Elbette, artık gençleşmiyor," dedi. Dean bir an için Bobby'nin hareketsiz bedenine baktı ve onu kaybettiklerini düşündü. Dean değer verdiği pek çok insanın öldüğünü görmüştü ve kendi sayısı tükenmeden önce kaç kişiyi daha kaybedeceğini merak ediyordu. Kendi biletiniz kesildiğinde umursamayı bırakmadan önce kaç tane ağır kayıp ?

"Dean, iyi misin?"

Dean boynunu büküp New Jersey Transit otobüsünün etrafına bakınırken, "Evet," dedi. "Evet, ben iyiyim."

"İyi karar," dedi Sam, "her karşı."

Dean gülümsedi. "Şimdi ve - whoa! İleride mavi bir minibüs var. Kavşaktan sağa döndü."

Sam hızlanırken Monte Carlo sanki stop etmiş gibi titredi, sonra ileri fırladı ve yavaş hareket eden halk otobüsünün etrafından manevra yaparak tam zamanında kavşakta durdu.

"Yavaşla, Bullitt," diye uyardı Dean. "Kendimizi ele vermemeliyiz." "Doğru," dedi Sam. "Keşif."

Sam geride kaldı ve mavi beyaz minibüs ile Monte Carlo arasında birkaç araba . Oni'nin bir nedeni yoktu.

eski arabada olduklarını düşündü. Onları sadece kırmızı pikapla seyahat ederken görmüştü. Eğer bir takipçiden şüphelenirse, lastiğin patlamasına ya da motorun bozulmasına neden olabilir ve onları kaybedebilirdi.

Sonunda onları terk edilmiş bir bowling salonuna götürdü. Minibüs otoparka girdiğinde Sam önce rampayı geçti ve sonra karşı şerit boşken yolun diğer tarafına geçmek için bir U dönüşü yaptı. Sam bowling salonunun otoparkına yaklaşırken Dean minibüsün ön otoparkı atlayarak binanın arkasına geçtiğini gördü.

"Arkadan dolaştı," dedi Dean. "Belki de personel girişinden."

"Arkada bir çit var," dedi Sam. "yok mu?"

Araziye döndü ve penceresinde evin satılık olduğunu gösteren bir emlakçı tabelasının bulunduğu ön kapıya kadar sürdü. Sam Monte Carlo'yu, Oni'nin bir aralıktan dışarı bakma riskini göze alarak, tamamı kontrplakla kaplı ön kapı ve pencerelerden oldukça uzağa, zincirle çevrili bir çitin yanına park etti.

Onlar tırmandı sessizce dışarı vearaba dışarı ve süründü birlikte bowling salonunun önü boyunca, pencerelerinin yüksekliğinin altında çömelerek ilerledi. Kapıya varmadan önce Sam öne doğru eğildi ve kapıdan içeri baktı. a küçük boşlukarasında ve Kontrplak, o Cam bölmelerden ve kapı çerçevesinin kenarından binanın içine girdiler. "Orada asılı duran iki ceset," diye fısıldadı Sam. "Tıpkı bir Et dolabı."

Dean, Sam'e oni araştırmasını hatırlatarak, "kileri," dedi. "İnsan eti yiyor."

"Dean," dedi Sam. "Bir sorunumuz var."

Sam geniş gözlerle kardeşine .

"Cesetlerden biri yaşıyor."

"İzleme hizmeti için çok fazla."

* * *

Oni bowling salonuna döndüğünde, kadını bıraktığı yerde, tavandaki bir kancaya asılı halde buldu. Kadın, adamın başına bağladığı jüt çuvaldan kurtulmayı . Koyu renk saçları yüzünün kenarlarına dökülmüş, teni ter içinde kalmıştı. Bilekleri, bağlı oldukları iplerin altından ve üstünden acımış görünüyordu. Kolları ve bacakları yorgunluktan titriyordu. Eğer onu şimdi yere sererse, muhtemelen kendi başına ayakta duramayacaktı.

"Seni uyarmıştım," dedi, ayaklarının dibindeki jüt çuvala bakarak.

"O şey başımın üzerindeyken nefes alamıyorum," dedi hızlıca, sesi kısıktı. "Delik olsa bile."

"Bu yakında sona erecek," diye söz verdi, bastonunu bir kın gibi kemerine sokarak. "Çağrı neredeyse tamamlandı. Yarın şafak vakti İblis Kapısı'ndan geçeceksiniz."

Kadını ters dönmüş cesede bağlayan kelepçeyi çözdü ve kadın birkaç santim daha uzaklaşırken gözle görülür bir şekilde titredi. Yukarı uzandı, başsız polisin asılı olduğu cıvatayı söktü ve cesedi ayakkabı kiraladığı yere taşıdı.

"Beni aşağıya götür," dedi kadın. "Lütfen. Kollarım mağaralarından çıkıyorlar ve bacaklarım yanıyor."

"Yakında," dedi. "Önce temyiz başvurusunu tamamlamam gerekiyor."

Bowling salonunu geçti ve profesyonel mağazadaki tezgâhtan spor çantasını aldı. Birkaç sandalye ve bir dosya dolabı dışında değerli hiçbir şey bırakılmamıştı. Spor çantasını tezgâhın üzerine, ölü polisin ayaklarının yanına koydu, fermuarını açtı ve parlak bir satır çıkardı. Güçlü bir darbeye polisin sağ kolunu omzunun altından kesti.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı kadın. "Ne sen?"

Satırla darbe daha vurarak kol kemiğini radius ve ulnadan ayırdı. Spor çantasından kavisli bir bıçak aldı ve kemiği çürüten etten, kaslardan, tendonlardan ve sinirlerden kurtardı.

Çalışırken, "Bu genellikle tepede yapılan bir ayındır," diye açıkladı. "Bu binanın çatısı yeterli olacaktır. İnsanın kemiğini ikiye böldüğümde ritüel tamamlanmış olur, bu da onların insanlıklarından kurtuldukları anlamına gelir. Bana, herkesin babası Tora'ya gelmekten başka çareleri kalmayacak ve bunu birlikte kutlayacağız." Ayrılmak için döndü ama aklına gelen bir düşünceyle durakladı.

"Ayini izlemek ister misin?"

"Hayır, hiç de değil," dedi hemen. "Ben... Yeterince gördüm."

"O zaman ben dönene kadar seni olduğun gibi bırakacağım." arkasında bowling salonu, yanında yeri, at the he the

Minibüsün önünde ezik kahverengi bir çöp kutusu duruyordu. Tora zıpladı ve çöp kutusunun kapağına kondu, ardından minibüsün tavanına ve oradan da bowling salonunun hafif eğimli tavanına atladı. Sonra da

çatının ortasına bağdaş kurarak oturdu ve çağrı ritüelinin son aşamasına başladı.

Sam, oni'nin başsız cesedi kaldırıp ayakkabı kiralama dükkânının tezgâhına sermesini ve ardından bir spor çantası ve kolunu kesip kemiğini çıkarmak için bir et satırıyla geri dönmesini izledi. Tüm bu süre boyunca kadınla sanki gönüllü bir katılımcıymış gibi konuştu. Sam konuştukları tek kelimeyi bile duyamamasına rağmen, oni'nin hareketlerinin ardındaki anlamı tahmin etmeye çalışmadan oyunun gidişatını Dean'e aktardı.

Sam kapının yanında dururken Dean Monte Carlo'nun bagajını açtı ve iki galonluk sürahidene iki şişeye benzin doldurup her birine bir bez parçası tıktırdı. Kurşunlar Oni'ye karşı etkisiz olduğu için her birinin elinde bir Molotof kokteyli olacaktı.

Oni omzunda parlak kemiği taşıyarak arka kapıdan çıkarken Sam Dean'e fısıldadı, "Gidiyor. Kadın olmadan."

"Bu onu dışarı çıkarmak için en iyi şansımız ." "Eğer arabamızı görürse-"

Metalik bir çınlama sesi duyuldu, ardından donuk bir gümbürtü geldi.

"Çatıya atladı," diye tahmin etti Sam, "kol kemiğiyle."

"Neden olduğu bizi ilgilendirmez," diye fısıldadı Dean. "Hadi gidelim."

Dean aceleyle Sam'in yanından geçip bowling salonunun kenarına doğru koştu, yanında hazırladığı Molotof kokteyli vardı. Sam kendi benzin bombasıyla onu takip etti ve birkaç kez yukarı bakarak bir tuzak ya da sinsi bir saldırı bekledi. İnsan kemiğinin amacını tahmin edemediklerinden, oni'nin çatıda ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikirleri yoktu

Dean arka kapının koluna uzandığında Sam onu durdurmak için avucunu çeliğe bastırdı ve "Kapa çeneni," diye fısıldadı.

Dean başını salladı ve anladı. Gıcırdayan menteşeler Oni'yi uyarcaktı.

Dean kapıyı santim santim iterek açtı ve aradan geçip kadına doğru koşmaya başladılar.

"Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı bağlı kadın kısık sesle. "Çıkarın beni buradan. Lütfen acele edin! Çatıda bir 'çağrı ritüeli' gerçekleştiriyor."

"Ne kadar ?" diye sordu Dean.

Dean ayak bileklerini bağlayan ipleri çözerken Sam kadının ellerine uzandı ve bir çakıyla ipleri kesti.

"Bilmiyorum. 'Onların' kendisine, her şeyin babasına gelmekten başka çareleri olmadığını söyledi. Kendisine Tora diyordu. Daha önce polisin yüzündeki deriyi çekmiş ve şöyle demişti: 'İnsan yüzünü çıkarmak zorundasın. Korkunçtu!'"

Kadın onun bileklerini bıraktığında, tüm ağırlığı ona yüklendi. ayakları üzerinde duramıyordu ve bacakları bükülmüştü. "Ayakta duramıyorum. Bacaklarım çok güçsüz."

"Seni yakaladım," dedi Sam, bir eliyle kızın beline sarıldıktan sonra diğer eliyle Molotof kokteyli aldı. "Burada başka kimse var mı - canlı?"

"Hayır," dedi ve gitmeye çalıştı ama tökezledi. "O mu Bir çeşit...? O insan değil mi? Bir iblis mi? Boynuzları..."

"Onun gibi bir şey," dedi Dean, aceleyle arka kapıya doğru giderlerken ayrıntıya girmeden. "Planlarından bahsetti mi? Bir varış noktası?"

"Beni bir iblis kapısından ilgili bir şey," dedi. ve başını salladı. "Artık insan olmayacağımı, bir şekilde onun gibi olacağımı... bir şekilde onun gibi olacağımı söyledi."

"Neden sen?" diye sordu Sam, oni'nin bir eş isteyip istemediğini merak ederek.

"Sanırım daha önce bir kez denedi," dedi. "Sonunda onu öldürdü. Kaçmaya çalışırsam beni öldüreceğini söyledi. Başka birini seç."

Kapıya vardıklarında Dean iyice yaklaşp dinledi. "Her yer sessiz."

Sam hâlâ kadını destekleyerek, "Gidelim," dedi.

Dean onlara arkasını dönerken Sam önden gitti, bir elinde Molotof kokteyli, diğerinde Zippo çakmağı vardı. Binada olabildiğince sessiz ve etkili bir şekilde ilerlerken Sam yukarıdan tanımadığı gırtlaktan gelen bir dilde ilahi söylendiğini düşündü. Sadece birkaç dakika daha, diye düşündü. İhtiyacımız olan tek şey bu.

Dean sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve çok dikkatli bir şekilde içeri girdi.

Sam menteşenin metalik gıcirtısının oniyi uyaracağından korkarak yolcu kapısını dikkatle açtı ve bu sırada neredeyse elindeki benzin şişesini düşürüyordu. Kadının koltuğa kaymasına yardım etti. Onun ardından arabaya binmek için döndüğünde, botunun topuğu boş bir içki kutusuna çarptı ve kutu şingirdayarak otoparkın diğer ucuna uçtu. Sam donup kaldı ve bir eliyle şişeyi tutarken diğer eliyle bowling salonunun çatısına baktı.

Diğeri ceketinin cebinden kendi çakmağını çıkarmaya hazırdı.

Bir süre sonra Sam arabaya bindi ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattı.

"Polis misiniz?" diye sordu kadın.

Dean arabayı çalıştırmak için uzanırken ön camdan bowling salonunun çatısına bakarak, "Danışman," dedi. "Tom ve John Smith."

"Kim Jacobs," dedi, "beni kurtardığın için teşekkür ederim." "Henüz ormandan çıkmadık..."

Karanlık bir figür gökten bir kükreme ile düştü ve arabanın yanına indi.

Kim çığlık attı, acı dolu sesi titriyordu.

Dean ön panelden Molotof kokteylini aldı ve kapısını iterek açtı. "Sam..."

Dean'ın sesi kesildi ve Sam kafasındaki örümcek ağlarını temizlemek için başını salladı.

Bir kamyoncu lokantasında, bir tabak çırpılmış yumurtanın üzerine ketçap şişesinin dibini vuran Lucifer'ın karşısındaki kırmızı masada oturuyordu. Şişeden ketçap yerine kan damlıyordu.

"Merhaba Sammy!" dedi Lucifer. Şişeyi yere bıraktı ve parmaklarını Sam'in yüzünün önünde şıklattı. "Orada mısın, Sam? Dikkatli ol. Bu bizim birlikte geçireceğimiz zaman."

Sam sol elindeki yara izine uzandı, ama elinde bir Bira şişesi sağ elindeydi ve nedense onu bırakamıyordu.

Lucifer kaşlarını çatarak, "Hadi ama, oyunbozanlık etme," dedi. "Yemeğini ye! Herkes izliyor."

Sam tabağına baktı.

Bir düzine pırıl pırıl parlayan beyaz göz ona bakıyordu.

"Tadı biraz tuzla daha güzel oluyor," dedi Lucifer, işaret parmağının ucuyla tuzluğu masanın diğer tarafına iterek.

Taburede oturan bir adam dönüp Sam'e baktı. Gözleri oyulmuştu, yuvaları karanlık ve boştu, içlerinden kanlı yaşlar akıyordu.

"ölünecek şeyler."

* * *

Tora kol kemiğini ikiye böldü ve çağrı ritüelini tamamladı. Sonra asfaltta bir metal çınlaması ve ardından metalik bir klik sesi duydu. Üçüncü gözünü açtı ve binanın arkasına baktı; orada bir arabanın içinde üç kişi ve aralarında oturan bir kadın gördü - iki davetsiz misafir! Ayağa , çatıya doğru koştu ve kendini kenardan aşağı attı.

Sürücü tarafındaki kişi elinde benzin dolu bir şişe ve bir çakmakla arabadan çıktı ve yangın bombası atmaya çalıştı. Oni bir hareketiyle çakmağı etkisiz hale getirerek adamı bowling salonunun duvarına fırlattı ve adam kafasını çarparak sersemlemiş bir halde yere düştü. Şişe paramparça oldu ve binanın zeminine ve duvarına benzin püskürttü.

Diğer adam arabada oturuyordu, bir tür trans halindeydi, sağ tarafta

Sağ elinde bir yangın bombası daha tuttu ve sol eline bastırdı. Kadın ona doğru sokuldu ve boğuk bir çığlık attı. "Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!"

Tora onun tekmeleyen bacağına yakaladı, onu arabadan dışarı sürükledi ve iri elini ensesine doladı. "Direnirsen belini kırarım."

Dondu kaldı.

"!" dedi ve onu önüne itti.

Eğer bu iki cehennem adamı onun yerini biliyorsa, diğerleri de onu takip edebilirdi. Çağrı tamamlandığında, üçü ona gelecekti ama kan ritüeli tarafından dönüştürülene kadar savunmasız kalacaklardı. Neyse ki, nerede olursa olsun geleceklerdi ve önlem olarak alternatif yerleri araştırmıştı. Bowling salonunu terk etme kararı kolay bir karardı.

Ön kapıdaki kontrplağı yırttı, camı kırdı ve sürgüyü çevirdi. Kadını içeri ittikten sonra

Zippo'yu aldı ve duvardaki benzini yaktı. Daha sonra çakmağı açık araba kapısından ön koltuğa fırlatmış ve döşemeyi tutuşturmuştur.

Etkisiz hale iki adam onu stadyumda ezmeye çalışmıştı. Daha önce karşılaştığı sıradan polis memurları gibi davranmıyorlardı. Avcı olup olmadıklarını merak etti ve öyle olmaları gerektiğine karar verdi. Spor çantasını kaptı ve histerik kadını arka tarafa park etmiş olan arabasına sürükledi.

Bırakın sinir bozucu piçler yansın!

Dean kendine geldi ve bir ısı parlaması hissetti.

Mavi minibüsün otoparktan hızla çıktığını görmek için tam zamanında sırt üstü yuvarlandı.

Oni'nin saldırısını, çakmağındaki arızayı hatırladı.

Bir şey yanıyordu.

Alev alan benzin ceketinin kolunu tutuşturmuştu. Ceketini üzerinden yırttı ve yangını söndürmek için ceketin koluna bastı.

Monte Carlo'dan siyah dumanlar yükseliyordu.

Sam!

Kırık şişenin etrafındaki alevlerden kaçarak arabaya koştı ve bank koltuğunun Zippo çakmağının etrafında yandığını gördü. Harap olmuş ceketini koltuğun üzerine attı ve alevleri bastırdı.

Sam sağ elinde kullanılmamış Molotofla ön cama baktı. Dean şişeyi elinden kapar kapmaz Sam yara izine uzandı.

Dean bagajdan portatif bir yangın söndürücü getirdi ve ne olur ne olmaz diye yanmış koltuk minderine püskürttü.

Kartlar bize karşı yığılmışken nasıl kazanabiliriz?

"Dean?" dedi Sam, ağabeyine odaklanmadan önce etrafına bakınarak. "Ne oldu? Ben... Kim nerede?"

"Onları kaybettik."

Yirmi sekiz

"O yaşlı piçi gerçekten merdivenlerden aşağı atmak istedim."

Dalton Rourke, yüksek hızlı tren hattına bakan çimenli tepede Jimmy Ferrato'nun yanında oturuyordu. Evden kaçmak yatak odasının penceresini açmak kadar kolay olmuştu. Büyükannesi ve büyükbabası Cheshire Tiyatrosu'nda Damdaki Kemancı'yı izlemeden önce erken bir akşam yemeği için giyinmeye başlar başlamaz gizlice dışarı çıkmıştı. Onu bulmak için büyük gecelerini mahvetmelerine imkân yoktu. Belki de gitmeden önce onu kontrol etmek için yatak odasının kapısını bile açmayacaklardı.

O ve Jimmy sık sık bu demiryolu setini ziyaret ederek trenlerin hızla geçişini izlerlerdi, o kadar ki pencerelerdeki yüzler sadece bulanıktı. Trenlerin gürültüsü şehirden hemen kaçmayı vaat ediyordu. Trenlerdeki insanların çoğunlukla Philadelphia'dan ya da belki New York'tan gelen ya da geri dönen yolcular olması değildi. Önemli olan tek şey kaçış fikriydi. Laurel Hill, New Jersey'den kurtulmak. Hayatından nefret ediyordu ve bu da onu sıkışıp kaldığı kasabadan nefret ettiriyordu. Dalton dışarı çıktığında bir daha asla geri dönmeyecekti.

"Bunu kafamda canlandırabiliyorum, Jimmy," diye devam etti Dalton

devam etti. "Kemiklerinin çıtırdadığını ve acı içinde inlediğini duydum. Çok tatlıydı. Ama sonra büyükanneimin gözlerindeki bakışı gördüm. Korkmamıştı. Hayır, dostum, sanki ona zarar vermem için bana meydan okuyordu, bir sonraki adımı atmam için bana meydan okuyordu, sanki bunca yıldır beni hapse kadar ciddi bir suç işlemem için yem olarak bekliyorlardı."

"Yaşamak için kötü bir yol, dostum," dedi Jimmy, kara kara gülerek. "Ama onu ve kadını," dedi Dalton, "ben Özgür. Beni teslim edecek kimse olmazdı. Bir trene atlayıp rüzgar gibi gidebilirim."

Jimmy yine kıkırdayarak, "Hayal kurmaya devam et, D-Man," dedi. "Sana yanlış bakan adamlara düzgün bir şekilde

ama G-ebeveynlerini öldürmene imkan yok."

"Sence bu komik mi?" diye sordu Dalton, ayağa kalkıp yumruklarını sıkarak arkadaşının üzerine yürüdü. "ben komik miyim?"

Jimmy ayağa kalktı ve sıçradı. "Hadi ama dostum," dedi. "Bu bir şaka, biliyorsun. Bir şeyamajig, bir gerçeklik kontrolü. Değil mi?" Dalton'un içinde ani bir öfke yükseldi ve sağ yumruğunu masaya vurdu.

cılız arkadaşının karnına girerek onun dönmesine neden oldu. "Hayatımın şakası yok!"

Jimmy kekeleyerek Dalton'ı durdurmak için elini kaldırdı. "Bu da ne...!"

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?" "Kastettiğim bu değildi, tamam..."

Dalton yaklaşan yüksek hızlı trenin tanıdık gürültüsünü hissetti. Bir keresinde saatte 150 mil hızla gittiklerini ve birçok istasyondan yavaşlamadan geçtiklerini okumuştı.

"Gerçeklik kontrolü ister misin?" diye sordu Dalton.

Jimmy'nin gömleğinin yakasını ve kemerinin arkadan kavradı ve Jimmy dengesini korumak için sendelerken onu yokuştan aşağı indirdi. Dalton göz ucuyla, öğleden sonra güneşinin altında parıldayan gümüş karartının kendilerine doğru geldiğini gördü.

"Al sana gerçeklik kontrolü!"

Dalton, Jimmy'nin ileri doğru ivme kazanmasından yararlanarak onu tren raylarına fırlattı. Kollarını savuran Jimmy'nin biri, yüksek hızlı tren vücuduna çarpmadan bir saniye önce rayların arasına indi. Kemikleri çatırdatan darbe trenin gürültüsüyle boğuklaştı.

Dalton dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini kapattı ve trenin geçişinden gelen rüzgâr elbiselerini kamçılayıp derisinin altındaki ateşi soğuturken yüzünü gökyüzüne kaldırdı.

Kafasının içinde bir ses onunla konuştu. "Bana gel!"

Birdenbire onun için bir yer olduğunu anladı.

"Jesse," dedi Bart Larribeau üçü birlikte ilkokul ve ortaokulun arkasından geçen asfalt bisiklet yolunda yürürken, "Keith ve ben bu konuyu konuştuk ve karar verdik-"

"Karar verdin mi?" Jesse sözünü kesti, öfkesinin yeniden kabardığını hissediyordu. Babasını bıçakladıktan sonra öfke sorunlarından düşünmüştü.

Ne de olsa babası hayatında hep sorun olmuştı ve Jesse sonunda onu susturmuştu. Bir sonraki görevi: kaçmak ve asla geri dönmek. Ama bu acele niye? Kimse babasını özlemeyecekti. Ne işi, ne meslektaşları, ne ailesi ne de onunla bir şeyler yapmak isteyen arkadaşları vardı. Adam zehir gibiydi ve onu tanıyan herkes yokluğunu duyunca rahatlayacaktı. Jesse acele etmeyecek ve yollara düşmek için yeterli parayı toplayacaktı.

Sonra Bart ve Keith önemli olduğunu söyleyerek buluşmak istemişlerdi. Polislerin bir şeyler bilebileceğini düşünmüş, bu yüzden onlarla ormanda, meraklı gözlerden uzakta buluşmayı kabul etmişti.

Jesse gri bir kapüşonlu tişört giyyordu, kapüşonu kel kafasının üzerine sıkıca çekmiş, deriyi yarmaya başlayan garip yumruları gizlemeye çalışıyordu. Bir doktora görünmesi gerekiyordu ama bu, buradan çok uzaktaki başka bir kasabaya yerleşene kadar bekleyebilirdi.

"Artık tatlı bir hırsızlık rutinimiz var," diye devam etti Bart. "Düşük risk, yüksek ödül. Ve sen... ilgilenmiyorsun ve bu iyi bir şey. Sen bizim için fazla belalısın, Jesse. Lastik demiriyle dayak atman. Neredeyse o adamı öldürüyordun. Keith ve ben kendi yolumuza gitmeye karar verdik. Sen kendi işine bak, biz de kendi işimize. Zarar yok, faul yok, değil mi?"

Jesse sakalıyla solunda, Keith de sağında duruyordu. İnançsızlıkla aralarında bir ileri bir geri baktı. "Buna ikiniz mi karar verdiniz?"

Keith omuzlarını silkerek, "Evet, dostum," dedi. "Her şey farklı."

Jesse hızla sağ kolunu kaldırdı ve dirseğini Keith'in boğazına geçirdi. Nefes nefese kalan Keith dizlerinin üzerine düştü. Ardından Jesse elleriyle Bart'ın başının iki yanını kavradı ve yüzünü aşağı çekerken dizini yukarı kaldırıp Bart'ın burnuna vurdu. Bart geriye doğru sendeledi, tökezleyerek asfalt yoldan çıktı ve setten aşağıya, aşağıdaki dere yatağına yuvarlandı.

Jesse Bart'ı takip etti.

"Beni acınası çetenizden atmak mı istiyorsunuz?" dedi. "Siz iki eziğe ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsunuz?" Bart'ın kafasının arkasını tuttu ve yüzünü defalarca en yakındaki ağaç gövdesine çarptı. "Acınacak haldesiniz."

Bart'ı yere bıraktı, setten yukarı tırmandı ve Keith'i yan yatmış, öğürürken ve çaresizce salyasını akıtırken buldu. Jesse Keith'i bileğinden yakaladı, yamaçtan aşağı sürükledi ve Bart'ın cansız bedeninin yanına bıraktı. Keith soluk soluğa kalırken Jesse güzel, iri bir kaya buldu.

Keith Jesse'ye baktı, tepesinde yükselen kayayı görünce panikle gözleri büyüdü. Daha da kekeleydi. "Nuh-nuh-nuh!"

"Ne istediğini söyledin," dedi Jesse, taşı Keith'in yüzüne çarparak.

Taşın et ve kemik üzerindeki üçüncü ya da dördüncü ezici darbesinden sonra Jesse durdu.

Eski arkadaşlarından hiçbiri artık tanınmıyordu. Bu uygun görünüyordu.

Cüzdanlarını ve paralarını almak için biraz zaman ayırdı. Ardından cesetlerin üzerini ölü yapraklar, dallar, nemli toprak yığınları ve çalı parçalarıyla örttü - bu da onları bir süreliğine yoldan geçebilecek bisikletlilerden ya da yayalardan gizlemeye yetecek bir kamuflajdı.

Pişmanlıktan çok rahatlamış bir şekilde, "İyi ki " dedi.

Dışarıdan değil, içeriden bir ses konuştu: "Bana gel!"

Ryan Bramble, Sal's Sandwich Shop, LH Liquors, Tattoo U ve Tony's Pizzeria'dan oluşan küçük alışveriş merkezinin arkasında, dört çöp kutusundan ikisinin arasına gizlenmiş bir şekilde yere oturdu. Ellerini başının iki yanına bastırarak ileri sallanıyor, babasının hayatı boyunca kendisinden sakladığı sırrı düşünmemeye çalışıyordu. Çünkü bunu her düşündüğünde babasını öldürmek istiyordu. Üç yıllık yolu yürüyerek evine dönse ve başladığı işi bitirse mi diye düşündü. Ama kendini ne kadar sakinleştirmeye çalışsa da, içindeki öfke kabarıyordu.

Sumiko'yu itmişti ve şimdi ona yaklaşmaya korkuyordu. Bilgisayar monitörü onun çılgın öfkesinin ilk kurbanı olmuştu ve ona zarar verebileceği düşüncesine katlanamıyordu.

Neyim benim?

Çöplerin ekşi kokusu burnuna doluyordu ama bu nahoş koku ruh haline de uyuyordu. Şu anda kimsenin yanına yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Görüş alanının kenarında bir hareket fark etti. Yere baktığında, sağındaki çöp kutusunun altından burnu heyecanla seğiren bir farenin kafasının çıktığını gördü. Ryanı tiksindiren aynı kokular muhtemelen boncuk gözlü kemirgeni neşeyle dolduruyordu.

Fare yaklaştıkça kıpırdamadan oturdu. Belki de ona meydan okumak istiyordu. Burası farenin bölgesiydi ve Ryan buna tecavüz etmişti. Pembe pençeleri ona doğru birkaç deneme adımı daha attı.

Ryan uzanıp fareyi yakalayana kadar kendi dişlerini çıkardığını fark etmedi, parmaklarını farenin sırtına doladı ve onu sıkarak canını çıkarmaya çalıştı. Koyu renk tırnakları neredeyse kemiksiz olan eti kesti. Fare ciyakladı ve onu pençeledi, keskin dişleri Ryan'ın parmaklarına battı ve kan çekti. Ne kadar sıkarsa sıksın, lanet şey ölmüyordu.

Farenin kafasını asfalta o kadar sert vurdu ki ayak bileklerini ezdi. Sonra onu çöp kutusunun sıkıştırdı. Kız hâlâ adamın pençesinde seğiriyordu. Ryan bir dizi küfür savurdu, fareyi ağzına götürdü ve karnından bir parça et kopardı. Sonra kendinden iğrenerek çiğ et ve kürk parçasını tükürdü ve fareyi dövme salonunun arka duvarına fırlattı. Öfkeden tir tir titriyordu.

Farenin kanı çenesinden aşağı damlarken, ellerini kafa derisinden çıkan iki yumrunun üzerinde gezdirdi. Mavi boyalı saçlarının bir kısmı düğümlerin etrafından dökülmüştü ve doğal kızıl rengi köklerine yakın bir yerden görünüyordu.

Hiçbir uyarı olmadan safra boğazından yukarı fırladı. Bir tarafa doğru eğildi ve çöp kutusunun kenarına doğru kustu, sıçan kanının bulaştığı yeri sildi.

Kendi kusmuğunun kokusundan tökezleyerek uzaklaştı ve son çöp bidonunun yanındaki köşeye yığıldı. Artık bir şey kaptığından neredeyse emindi, muhtemelen deli dana hastalığı ya da ölmeden önce insanı delirten başka bir şey gibi ölümcül bir şey.

Elini cebine attı, cep telefonunu çıkardı ve Sumiko'yu aradı.

"Alo?" dedi, "Ryan?"

Sadece onun sesini duymak istemişti, telefonunun ekranında adının, numarasının ve fotoğrafının görüneceğini. "Hey, Miko."

"?"

"Önemli değil," dedi. "Sesini duymak istedim." "Sorun ne Ryan?"

"Hastalıklar ve salgınlar hakkında ne duydunuz?"

"Grip, MRSA, gıda zehirlenmesi - bunlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi Ryan. "Yani... İnsanların gerçekten tuhaf bir şeyden etkilenip etkilenmediğini merak ediyordum. Çılgınca şeyler. Blogunuz için düşündüm de..."

"Blogun canı cehenneme Ryan," dedi Sumiko. "Neyin senin?"

Acı acı güldü. "Babam bana o olmadığını söyledi, biliyorsun."

"Bir sorun mu var?"

"Babam," dedi Ryan. "O... Annem... Bir ona saldırdı."

Sumiko an sessiz kaldı. "Oh, Ryan, çok üzgünüm."

Hiçbir fikrim yoktu." "Sen

ve ben."

"Konuşabilir miyiz? ? Sana ."

"İyi bir fikir değil," dedi Ryan. "I ... yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Şu an için."

Bunu için."

"Tamam," dedi, "anladım. Ama ne zaman konuşmak istersen ben buradayım."

"Üzgünüm," dedi Ryan, "monitörünüz için. Ne olduğunu bilmiyorum. Yani, özür dilerim. Mazeret yok. Ve sana teşekkür etmek istedim."

"Ne için?"

"Eğer sen ," dedi Ryan, "ben ... Sen ... iyi bir etkendir."

"Ryan, senin için endişeleniyorum" dedi. "Aptalca bir şey yapma. Aptalca bir şey yapma, tamam mı? Bunu atlatacaksın. Her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum."

"Teşekkürler," dedi Ryan. "Gitmem gerek."

Aramayı sonlandırırken onun adını söylediğini duydu. Kadın geri aradığında, sesli mesaja geçmesine izin verdi. Başına kötü bir şey gelmişti ve bu her neyse, bununla tek başına başa çıkmak zorundaydı.

Bir ses onunla konuştu. "Bana gel!"

Yirmi dokuz

Sumiko kapatma düğmesine bastı ve telefonuna baktı. "Sesli mesaj," dedi inanamayarak. "Ciddi misin Ryan?"

Telefonu kapattı ve tırnaklarını masasına vurdu; bu, bir sonraki adımda ne yapacağı konusunda kararsız kaldığında yaptığı gergin bir alışkanlıktı.

Ryan ona geçmişi hakkında bir bomba vermiş ve sonra da bu konuda konuşmayı reddetti. Adil olmak gerekirse, Sumiko ilişkide en çok konuşan kişiydi. Ryan kara kara düşünüyordu. Kendisini büyüten adamla bir akrabalığı olmadığını ve annesine yapılan bir cinsel saldırı sonucu dünyaya geldiğini yeni öğrenmişti.

Telefonu eline aldı, arkadaşlarından ve Lion Truth kaynaklarından gelen stadyumun çöküşüyle ilgili sayısız mesajı okumadı ama sonra tekrar bıraktı.

Bilgiyi için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Buna saygı duymak zorundaydı. Değil mi? Aynı zamanda sesi son derece depresif, hatta belki de tehlikeli derecede depresif geliyordu.

Ya denerse... ?

Hayır, böyle düşünmezdi. Eğer bunu sindirmek için zamana ihtiyacı varsa, ona zaman tanıyacaktı. Ama her ihtimale karşı onun güvenlik ağı . Bilgisayarını açtı ve Show My Pals hesabına giriş yaptı, bunun üzerine oklarla yeşil noktalara bağlanmış birkaç küçük boyutlu profil resminin bulunduğu bir kart belirdi. Fotoğrafları annesinininkiyle örtüşüyordu, çünkü GPS konumları o anda ikisinin de evindeydi. Konumunu paylaştığı diğer arkadaşlarından birkaçı da şehirdeki farklı adreslerde görünüyordu. Ryan'ın evinden birkaç kilometre ötedeki yerini buldu ve sokak isimlerini kontrol ederek bulunduğu yere yakınlaştırdı. "Tony's Pizzeria," dedi, "Orayı seviyor. Kendini iyi hissettiren bir yemek. Muhtemelen iyiye işaret."

Tabii bu onun son m ...

"Kes şunu," diye azarladı kendini.

Sonra nokta hareket etmeye başladı.

Birkaç dakika sonra onun nereye gittiğini merak etti. Tony's'in arkasında, alışveriş merkezinin çekilmesiyle giderek yokuş aşağı giden ticari bir alan vardı. Birçok dükkân kapanmıştı. Yakınlarda, büyük bir konut projesi, ekonomi çöktükten ve krediler kuruduktan sonra durmuştu. Arazi buldozerle yıkılmış ve daha sonra kazaları ve davaları önlemek için çitle çevrilmişti. Çitlere asılan "Çok Yakında" tabelaları ironik bir hal almış, neredeyse bir yıl sonraki bir tarihi duyuruyordu.

"Neden şehrin bu kısmı?"

İçindeki endişe ölçer yukarı doğru işlemeye başladı. Cep telefonunu eline aldı ve Show My Pals uygulamasını . Dizüstü bilgisayarını kaptı, aşağı koştu ve annesinin Honda Odyssey'sini ödünç istedi.

Onun güvenlik ağından 5 mil uzakta olamam.

"Ne oluyor Sam?" dedi Dean kapıdan geçip Roy Dempsey'nin kulübesine girdiklerinde, Roy yine evdeydi, garaj yolundaki gümüş renkli Dodge Ram'e bakılırsa "Saldırıya uğrar uğramaz Lucifer'la kaçacak mısın? Neredeyse bizi diri diri yakacak ve karımızı tekrar alacak."

"Dean, ben-"

Roy mutfak taburelerinden birine oturdu ve yaklaşık bir metre uzunluğunda dev bir sandviçi mideye indirdi, tek kolunuz varken bu çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu. Dean'in midesi protesto edercesine gurulduyor, oni fiyaskosunu daha da kızıştırıyordu. Roy kırılmış çenesini kaşdı ve Dean'e ters ters baktı.

"Bana öyle bakma," diye homurdandı Dean. "Senin ürkütücü kedini besledim."

Roy elini kardeşlerin arasında sallayarak, "Bu her neyse," dedi, "beni bu iğn dığında bırak."

"Kesinlikle," diye homurdandı Dean. "Yemeğinizi berbat etmek istemem."

"Fazladan üç tane aldım," dedi Roy dürüstçe. "Buzdolabında."

Dean bir anda , "," dedi.

Buzdolabını açtı. "Evet, açtın! Seni tamamen yanlış değerlendirmişim."

Roy, "Evimi dağıtmadın," dedi. "Sanırım bu oyunda öndeyim."

Dean sandviçleri buzdolabından çıkardı. "Bunu ne mükemmel yapardı biliyor musun? Pasta."

Sam'e paketlenmiş sandviçlerden birini uzattı ve "Lucifer imgelemini kontrol altına aldığını sanıyordum," dedi.

"Sam kaşlarını çatarak, Genelde öyle ," dedi.
Ama bu sefer daha kötüydü."

Dean aşırı doldurulmuş sandviçten bir ısırık aldı. "Bu uğursuzluk!" dedi ısırıklar arasında. "Eğer çakmağım başarısız olursa, Alacakaranlık Kuşağı'nı ziyaret edersin. Adam ayakkabılarımızın altına muz kabukları atıyor. Bununla nasıl savaşıabiliriz?"

Sam sandviçini karıştırdı, birkaç tane Sevmediği şeyler ve sonra yüzünde düşünceli bir ifadeyle yedi. "Efsanede çobanpüskülünün Oni'lere karşı koruyucu olduğundan bahsedilir," dedi. "Ya...?"

Roy Sam'e tuhaf bir bakış attı.

Dean buzdolabından birkaç şişe bira çıkardı ve elden ele dolaştırdı.

"Ne, bir şey mi buldun?" diye sordu Sam.

"Oni'nin bir kasabadan nasıl kovulacağına dair tüm bilgilerle-"

"Soya fasulyesi konfetisi mi?"

"Aynen öyle. Çobanpüskülünün onu gelmekten koruyacağını düşünmüştüm," dedi Sam, "zaten burada olduğuna göre ne anlamı var ki? Ama oni'nin büyüüne karşı koruyorsa?"

"Ve olasılıkları eşitler," dedi Dean başını sallayarak. "Bize bir savaş şansı verebilir."

"Ama hâlâ zarar görmez." "Yani onu alt edemeyiz."

"Holly?" diye sordu Roy, o kadar sessizdi ki Dean neredeyse duymuyordu. "Ne?"

"Bir oni için Holly'ye mi ihtiyacınız var?" dedi Roy. Dean ve Sam başlarıyla onayladılar. "Bahçede bir çobanpüskülü fidanı var."

"Bahçenizde çobanpüskülü var mı?" diye sordu Dean.

"Bu benim bu iğle bir ilgim anlamına gelmez," dedi Roy.

"Hayır," dedi Sam. "Tabii ki hayır."

"On sekiz yıl önce," dedi Roy birasından bir yudum aldıktan sonra, "Sally ölmeden önce ve..." - "Burada, kasabada bir Oni olabileceğini düşünmüştüm."

"Ne?" diye sordu Sam
kuşkuyla. "Bunu bize şimdi
mi söylüyorsun?"

"Bak, neyin peşinde olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu benim için sorun değildi," dedi Roy. "Birkaç gün içinde kötü bir grip salgını, bir trenin raydan çıkması, bir fabrika patlaması ve birkaç tuhaf şey daha yaşadık. İlmi araştırdım ama sonra her şey normale döndü. Yine de bir Amerikan çobanpüskülü çalışan aldım."

Yerel bir fidanlıktan alıp bahçeye diktim. O zamanlar hâlâ izci modundaydım."

Dean başını sallayarak, "Her zaman hazırlıklı ol," dedi. "Bu bize biraz zaman kazandırır."

Bobby ön kapıdan girdiğinde, öğleden sonra ön cama çarptıktan sonra olduğundan daha da kötü görünüyordu. Nefes nefese mutfığa doğru ilerledi. Dean buzdolabından aldığı üçüncü sandviçi ona uzattı.

"Roy."

"Singer, beş kiloluk bir torbada on kilo bok gibi görünüyorsun."

"Akşamdan kalma bir rodeo palyaçosu gibi hissediyorum."

Sam Bobby'ye holly ve Roy'un on sekiz yıl önceki olası Oni faaliyeti raporundan bahsetti.

"Aynı kişi olabilir," dedi Bobby. "Ama neden geri geldin?"

Dean bir ileri bir geri bakarak, "Bana onu nasıl öldüreceğimi söyle," dedi. "Kimse yok mu?"

Bobby içini çekti. "Keşke kitaplarım yanımda olsaydı. Dizüstü bilgisayara bir göz atayım. Belki gözden kaçırdığımız bir şey keşfederim."

"Ne oldu Singer?" diye sordu Roy. "Canın acımadan yürüyemiyorsun. Bu iğnin dışında kalsam iyi olacak. Yoksa çıldırdın mı?"

Bobby alaycı bir kıkırdamayla, "Kanıtlandı," dedi. "Ama iş henüz bitmedi."

Roy bir iç çekti. "Ben de senin kadar deli olmalıyım, Bobby."

"Yani şimdi Bobby mi oldu?"

"Oh, sinirlerim bozulmadan sus," dedi Roy. "Bunun yardımı olur mu bilmem ama Oni'ler Japon irfanından gelir ve bu canavar soy ağacının farklı dalları birbiriyle geçinemez. Obake'ler hayvan formlarına bürünen ve hatta bazen insanları koruyan Japon şekil değiştiricilerdir. Onlar ve Oni birbirlerine güvenmezler."

"Hayvanlardan korkuyor mu?" diye sordu Dean kuşkuyla.

"Eğer hayvanın bir tehdit olabileceğini düşünüyorsa," dedi Bobby başını sallayarak, "o zaman bu bir tehlikedir."

"McClary birkaç K-9 birimi getirebilir mi?" diye sordu Sam.

Dean, "Onu korkutabilirler ama öldürmezler," dedi.

"Kasabamı terk ederse," dedi Roy, "bu için yeterince iyi."

Peki ya bir sonraki kasaba? Dean acımasızca düşündü. Bunu sonsuza dek bitirmeliyiz.

* * *

Ryan ilk olarak ekonomik krizin bir başka kurbanı haline gelen yerel mağaza Hawthorne'a vardı. Harap haldeki bina bir süredir satılıktı ve görünürde alıcı yoktu. Grafitiler tüm pencereleri kaplayan kontrplak panelleri tahrif etmişti. Binanın içi boş bir kabuk gibiydi. İflas müzayedesinde satılamayanlar daha sonra açık artırmaya çıkarılmıştı.

Ryan'ın buraya neden çağrıldığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Dakikalar sonra Dalton Rourke yanına geldiğinde şaşkınlığı daha da arttı. Ama Jesse Trumball kırmızı Dodge Durango'suyla yanaşıp inerek yanlarında durduğunda, nedeni anlaşıldı. Ryan kafalarındaki şişlikleri fark etti -her ne kadar bunları sırasıyla örme bir şapka ve kapüşonlu bir tişörtle gizlemek için çok az çaba sarf etmiş olsalar da- saç diplerinde göze çarpan kızıl saçlar ve koyu renkli tırnaklar. Yan yana durduklarında, iki metreden birkaç santimetre fazla olan neredeyse aynı boyları bulmacanın son parçasıydı.

"Kardeşler," dedi Ryan

sessizce. "Ne?" Dalton

sordu.

"Siz benim kardeşlerimsiniz."

"O haklı," dedi derinden gelen bir ses.

Koyu renk takım elbiseli, uzun boylu bir adam binayı çevreleyen alanı süsleyen peyzaj ağaçlarından birine yaslanmıştı. Ryan o ana kadar onu fark etmemişti ama gölgelerin arasından çıktığında kafasından çıkan boynuzları gördü.

İçimizde büyüyorlar! fark etti.

"Benim üç oğlum," dedi babaları, "üç farklı anneden. Ben Tora'yım."

Ryan yumruklarını sıkarak bir adım öne çıktı. "Sen - sen anneme tecavüz ettin!"

"Bu insani bir mesele," dedi Tora. "İnsanlığınızın üzerine çıkma zamanınız geldi. Süreç çoktan başladı - eminim hepiniz fiziksel değişimlerinizi fark etmişsinizdir. Ancak, Oni olmak için son geçiş törenini gönüllü olarak tamamlamanız gerekiyor."

"Ya oni olmak istemiyorsak?" diye sordu Dalton. Jesse

kavgacı bir tavırla, "Kendi adına konuş," dedi.

"Başka seçeneğin yok," dedi Tora. "Ayini tamamlamazsan ölü doğmuş olarak, yarı insan, yarı oni olarak . Bu acı verici bir son." Bunun iyice anlaşılması için durakladı. "Bunun yerine, sana insan koyunları üzerinde güç sunuyorum, böylece hak ettiğin kadere ulaşabilirsin."

"Senin kadar güçlü olabilir miyiz?" diye sordu Ryan. zaman içindeki öfkeyi yönlendirebilir ve annesini öldüren adamı -bu Oni'yi- öldürmeye odaklanabilirdi, onun ölümü Ryan'ın varlığının nedeni olsa bile.

"Bir gün, evet," diye güvence verdi Tora ona. "Ama zamanımız kısa ve önce seni benim eşim ve senin oni annen olacak, hiç tanımadığın zayıf insan annelerin yerini alacak kadınla tanıştırmak istiyorum. Yarın tamamlanmış, tek bir aile olacağız. Ama bu gece, oğullarım, siz Oni olacaksınız!"

Cehennem gibi, diye düşündü Ryan acı acı.

Oni onları zorla açtığı bir kapıdan geçirirken Ryan, Dalton ve Jesse'nin başlarını sallayıp birbirlerine gülümsediklerini fark etti.

Tanrım, diye düşündü dehşet içinde, bunu gerçekten istiyorlar!

* * *

Sumiko annesinin Odyssey'sini Hawthorne'un karşısına park etmişti ve Ryan mağazanın önüne yanaştığında minibüsten inmek üzereydi ki Dalton Rourke ona katıldı, ardından da Jesse Trumball çalıntı bir SUV olduğunu düşündüğü bir araçla ona yaklaştı. Bunun yerine, akıllı telefonuyla birkaç fotoğraf çekmiş, ancak kendisine yaklaşan adamı net olarak tanıyamamıştır.

Ryan, Dalton ve Jesse'yi bir arada gördüğünde ilk düşüncesi şu oldu: Bu üçünün hiçbir ortak noktası yok.

Sumiko'nun onları birbirlerine nispeten yakın gördüğü tek zaman, bir bomba tehdidi nedeniyle okulun boşaltılması sırasında olmuştu. Onun dışında, bildiği kadarıyla onlar tamamen yabancıydılar. Ancak onları yan yana gördüğünde, sadece aynı yaşta değil, aynı zamanda aşağı yukarı aynı boy ve yapıda olduklarını fark . Aklında bir şüphe uyandı.

Dizüstü bilgisayarını açtı, bilgisayarındaki resimler arasında gezindi.

bloguna girdim ve taranmış yıllıklardan fotoğraflara baktım. Bazı fiziksel özellikler çok benzerdi. Aynı kaşlara, aynı buruna ve aynı çeneye sahiptiler. Ryan saçlarını maviye boyamıştı ama saçları doğuştan kızıldı. Kafasını kazıtmadan önceki eski fotoğraflarına bakılırsa Jesse'ninki de öyleydi. Sumiko taşınabilir Wi-Fi erişim noktasını açtı, sosyal medya profillerine , isimlerini arattı ve aynı hafta doğduklarını öğrendi. Ryan'ın ve Dalton'ın annelerinin doğum sırasında öldüğünü biliyordu.

Bu garip bir tesadüf, düşündü. Peki ya Jesse?

Laurel Hill Kütüphanesi'nde yarı zamanlı çalışan arkadaşı Brennan Kennedy'yi aradı ve ondan eski gazete makalelerine bakmasını istedi.

doğum haftasını aramak için. Yirmi dakika sonra Brennan geri aradı ve Sumiko'nun şüphelendiği şeyi doğruladı: Jesse'nin annesi de doğum sırasında ölmüştü. Sumiko onların tek bir anneden doğmuş ve doğumda ayrılmış üçüzler olduğu fikriyle oynamıştı ama üç anne vardı.

Peki ya gizlice üvey kardeş olarak akraba iseler? Bu, bir adamın onların babası olduğu anlamına gelir. Yeni tanıştıkları adam Hawthorne'la tanıştın mı?

Blog panosunu açtı ve bir başlık yazdı: "Bu üçünün ortak noktası ne?" Ryan, Jesse ve Dalton'ın fiziksel benzerliklerini gösteren üç fotoğrafını yan yana koydu.

Eğer bu adam Ryan'ın babasıysa, o bir suçlu.

Bir suçlu oğullarıyla terk edilmiş bir binada buluşur. Sumiko, Ryan'ın tehlikeli bir işe karıştığına dair kötü bir hisse kapılmıştı. Bunun şehrin her yerinde meydana gelen ölümcül kazalarla bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak ediyordu. Ryan'a ihanet etmeden onu nasıl koruyabilirdi?

Blog yazısını yayınladı.

Sonra blogu aracılığıyla kendisiyle iletişime geçen ve şehirde olup biten garip olaylarla ilgili doğaüstü teorilerini reddetmeyen araştırmacıyı hatırladı. Belki de tımarhanede uzun süre kalmasını önermeden onu dinlerdi. Belki polise ciddiye bile alınabilirdi. Ona bir e-posta yazmaya başlamıştı ki sokağın diğer tarafında bir hareket fark etti.

Jesse Trumball, gri kapüşonlu tişörtünün içinde kamburlaşmış, elleri ceplerinde, kırmızı Durango'ya doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Arabaya binmeden önce otoparkta bir ileri bir geri bakarak Sumiko'nun gözden kaybolmasına neden oldu.

Alacakaranlık olmasına ve ışığın azalmasına, gölgelerin yaklaşan karanlıkta keskinliğini kaybetmesine rağmen, adamın çenesinde kan olduğuna yemin edebilirdi.

Burası bir çeşit dövüş kulübü mü?

Jesse Durango'yu bir daire çizerek sürdürdü ve kapının yanına park etti. Sumiko, iri adamın yolcu koltuğuna tırmanışını, Dalton'ın arka kapıyı açışını ve Ryan'ın başını öne eğerek cipin arkasından dolaşıp Jesse'nin arkasındaki koltuğa oturuşunu izledi. Bir süre sonra kırmızı SUV otoparktan ayrıldı ve yıkık dökük iş merkezinin dışına çıktı.

Birkaç saniye sonra Sumiko Odyssey'i çalıştırdı, bir U dönüşü yaptı ve onu takip etti.

Ryan, kendini neyin içine soktun?

Otuz

Ryan Jesse'nin arkasında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü ellerinin arasına almış, kafatasındaki gurultuyu bastırmaya çalışıyordu. Derisinin altında on bin arı vızıldıyormuş gibi hissediyordu. Kıpırdamadan oturmak, düşünmeye çalışmak, hatta kim olduğunu hatırlamak bile zordu. İntikamını almak için -ölen annesinin intikamını almak için- oni'nin kanını tatmasına izin vermişti. Şimdi bu kan içinde yanıyor, mantıklı düşünceleri yok ediyor ve yerine kana susamışlığı getiriyordu.

Diğerleriyle birlikte Hawthorne'un karanlık iç mekânına girdiğinde tek amacı, bir şekilde Ryan'ın zihniyle konuşabilen ve onu kapısının önünde belirmeye zorlayan yabancıyı öldürmenin bir yolunu bulmaktı. Ama o bir insan değildi, bir insan değildi. O bir oni'ydi, , görünüşe göre o kadar da efsanevi olmayan bir tür efsanevi varlık.

"Güzel araba, Trumball," dedi Dalton. "Çalıntı mı?"

"Ödünç aldım," dedi Jesse. "Komşum tatilde. Evine girdim ve anahtarları aldım. Pazartesiye kadar kaçırmayacak."

Ryan kimliğine tutunmaya çalıştı - eski kimliğine, dönüştüğü canavar meleze değil - ve şiddet ve bir gecede dönüşüm vaadini düşünmemeye çalıştı. Hawthorne'da neler olduğunu hatırlamaya çalıştı, böylece içindeki öldürme dürtüsüyle savaşabilecekti...

Oni onları mağazanın arka tarafına götürdükten sonra Ryan, üstü başı perişan haldeki kadının, mağazanın girişindeki destek kolonlarından birine yaslandığını gördü.

dükkânın alt katında bağlıydı. Kadın hırpalanmış ve umutsuz görünüyordu, neredeyse baygın bir halde ayakta duruyordu. Ryan annesinin de benzer bir çile yaşayıp yaşamadığını merak etti. Ryan kadını çözmek için bir adım öne çıkınca, Oni kocaman bir eliyle onun omzunu tuttu ve sıkıca kavradı. Gülümseyerek, "O seni ilgilendirmez, genç adam," dedi.

"Ama o..."

"Canımı yakacak olsa bile," dedi Tora, Ryan yüzünü buruşturana kadar daha fazla baskı uygulayarak, "omurganı vücudundan söküp atardım."

Sonra oni üçünü sıraya dizdi ve melezden oniye dönüşümlerini tamamlamak için gerekli olan kan ritüelini açıkladı. "Kanımın tadına bakmak size insanlarınkini aşan bir güç bahşedecek," dedi oni önlerinde bir aşağı bir yukarı yürürken, asası kemerinden sarkarken çıplak ellerini birbirine sürterek. "Böylece güçlendiniz, bir insan toplantısına gidecek ve üstünlüğünüzü katliamla ilan edeceksiniz. Sizi destekleyecek silahlarınız olacak, ancak en az bir öldürücü darbe artık sahip olduğunuz bir Oni özelliğinden, ortaya çıkan dişlerinizden veya sertleşmiş tırnaklarınızdan gelmeli. Deriniz kurbanlarınızın kanıyla kırmızıya boyandığında, dönüşümünüzün son aşaması başlar. Şafakla birlikte üçünüz de yeniden doğacaksınız."

"Peki ya... ya şafağa kadar varamazsak?" diye sordu Ryan.

"Bedeniniz ikili doğanızı reddedecektir. Kelimenin tam anlamıyla kendini ," diye açıkladı Tora. "Kaslarınız kemikleriniz kırılana kadar kasılacak. Organların teker teker iflas edecek. Acı verici nöbetler geçirecek ve beyniniz kanayacak. Ama benim rehberliğimle, hiçbirinizin başarısız olmayacağından eminim."

Oni gırtlaktan gelen bir dilde bir şeyler söyledi ve ardından insanlık dışı bir tırnağıyla karşı kolunu kesti üzerinde.

"Kanımdan bir yudum aldığında, gücümün ve zarar görmezliğimin bir kısmını deneyimleyeceksin," diye devam etti oni, "seni ritüelin şiddetinden geçirmeye yetecek kadar. Başarılı olursan, şafakla birlikte güç senden yükselecek."

Teker teker kanını dudaklarına sürdü. Önce Jesse, sonra Dalton ve en sonunda Ryan oni kanının tadına baktı - ve bu sanki bir temas dalgası gibiydi. Ryan bir güç dalgası hissetti, sanki hiç acı hissetmeden bir tuğla duvarın içinden geçebilirdi.

Oni'nin kanını tatma fikri onu her ne kadar tiksindirmiş olsa da Ryan bu kanın sunduğu gücü istiyordu. Annesinin ırzına geçen insanlık dışı yaratığa karşı ona avantaj sağlayacak her şeyi. Ama kan diline değdiği anda Ryan bu gücü aç bir adamın yemeği arzuladığı gibi arzuladığını itiraf etmek zorunda kaldı. Fiziksel dönüşümü çoktan başlamıştı ve bununla birlikte

Kontrolden çıkmış bir mizaç, patlamak üzere olan bir barut fıçısı. Şimdi patlamak istiyordu.

Ama öldürmeyeceğim, dedi kendi kendine. Bir canavara dönüşmeyeceğim.

Ryan başını salladı ve şu anki çevresine, Durango'ya odaklanmaya çalıştı. Hawthorne'da olanları değiştiremezdi ama kendine verdiği sözü tutabilirdi. Uyanık kalmalı, karşı koymak için her fırsatı değerlendirmeliydi.

"Bir toplantıya mı ihtiyacımız var?" diye sordu Dalton. "Küçük bir alanda bir sürü insan mı?"

"Evet," dedi oni. "Aklında bir şey var mı?"

"Kesinlikle" dedi Dalton sırtarak. "Cheshire tiyatrosu." Jesse nedense güldü. "Orayı iyi bilirim."

Ryan oni'ye bakmamaya çalışarak, canavara duyduğu nefretin gözlerine yansımından korkarak bir ileri bir geri baktı.

Oni ayaklarının dibindeki spor çantasını açtı ve her birine uzun, eğri bir bıçak uzattı. "Biz içeri girene kadar bunları saklayın," dedi. "Sonra da öldürebildiğiniz kadarını öldürün. Ama en azından bir tanesini dişleriniz ya da pençeleriniz için saklamayı unutmayın."

"Neredeyse bitti," dedi Jesse.

Ryan bıçağını eline aldı ve parıldayan baktı. Bıçağı birine sapladığını hayal etti ve heyecandan titredi. Gözlerini sıkıca kapattı.

Canavar olmayın. Olun. canavar değil ...

Sumiko kırmızı Durango'yu takip etti ve Jesse cipi yolun sağ tarafına park ettiğinde yavaşladı. Dördü de Durango'dan inip kaldırımında yürürken bir karar vermesi gerekiyordu. Ryan ona asla zarar vermezdi ama geriye şiddet dolu geçmişleri olan iri yarı üç adam kalıyordu, oysa o kendi iyiliği için fazla meraklı, zayıf bir genç kızdı. Odyssey'de kaldı ve yanlarından geçerken ona bakarlarsa diye sağ elini ve ön kolunu yüzünün önünde tutarak yanlarından geçti.

Kavşağı geçerken dikiz aynasına baktı ve Cheshire Tiyatrosu'na girdiklerinde şaşırdı. İlan panosuna göre, günde iki gösteri olmak üzere "Damdaki Kemancı" sahneleniyordu.

Oh, Ryan, hayır! İzinsiz bir U dönüşü yaptı ve arabayı tiyatroya geri götürüp yolun karşı tarafına park etti.

Lütfen bana dükkanı soymalarına yardım etmediğini söyle.

Dört şerit boyunca hızla ilerledi ve bu da gergin bir korna konserini tetikledi.

Eli tiyatronun süslü ahşap kapılarından birinin koluna geldiğinde, nasıl emin olamayarak durakladı. Ryan'ı aptallık suçundan vazgeçirebilirdi ama diğer üç haydutu vazgeçiremezdi. Belki Ryan'ı sürükleyerek dışarı çıkarabilir ve-

İçeriden çığlıklar geldi.

Sumiko sanki bir şok geçirmiş gibi kapıdan geri sıçradı.

Çok geç kaldım. Tanrım, çok geç kaldım.

Geri geri gitmeye devam ederken ceplerini karıştırdı, cep telefonunu Odyssey'in yolcu koltuğunda unuttuğunu hatırladı ve ışık sarıya dönerken dört şeritli trafikte koşmaya başladı. Sarı ışıktaki geçmeye çalışan bir sürücü ona çarpmamak için frene basmak zorunda kaldı. Araba gıcırdadı ve tamponu bacağına çarparak neredeyse düşmesine neden oluyordu. Sürücü kornaya bastı ve camdan dışarı küfürler savurarak kadının akıl sağlığını sorguladı. Odyssey'e atlayıp 911'i ararken onu zar zor duydu.

Cep telefonunun çekimi berbattı. Statik gürültü operatörün sesini örtüyor ve bütün kelimeleri yutuyordu. Sumiko bağırdı: "Cheshire Tiyatrosu'nda soygun! Acele edin!"

Sürücü koltuğunda ileri sallanıyor, ellerini Telefonu dizlerinin arasına sıkıştırmış, "Ryan, ne yaptın sen? Ne yaptın sen?"

Roy onları Amerikan çobanpüskülü çalısına götürdükten sonra Bobby ve Dean iki çift budama makası alarak kırmızı meyveli iki düzine yaprak topladılar. Bobby, McClary'nin bu fazlalıkları kendisine bağlı devriye memurlarına dağıtmasını planlıyordu. Doğaüstü kazalardan, sakarlıklardan ve mekanik arızalardan korunmanın oyun alanını biraz dengeleyeceğini ve Oni ile bir sonraki karşılaşmada kayıpları azaltacağını umuyorlardı. Ama kutsal onu yenemezdi.

Sam kulübede kaldı ve gözden kaçırmış olabileceği ya da ilmin yeniden yorumlanmasını sağlayabilecek herhangi bir şey bulmak için ilmi yeniden inceledi. İnternetteyken Lion Truth blogunun RSS beslemesinde birkaç yeni girdi fark etti. İlki stadyumun çöküşü hakkında bazı bilgiler içeriyor ve bazı kurbanların isimlerini veriyordu - Sam'in bilmediği ya da ilk elden deneyimlemediği hiçbir bilgi yoktu. Son makale dikkatini çekti çünkü adresinde yersiz görünüyordu. Üç yüz, hepsi genç erkekler,

Yan yana, neredeyse sabıka fotoğrafları gibi. Girişini gözden geçirdi. Üçü de aynı hafta içinde, on yedi yıl önce, üç farklı kadından doğmuştu ve hepsi de doğum sırasında ölmüştü.

Tuhaf bir tesadüf, diye düşündü Sam. Tabii o değilse.

Sam gerçekleri gözden geçirdi: Üvey kardeşler; farklı anneler, tek baba. Hepsi yaklaşık on sekiz yıl önce doğmuş.

"On sekiz yıl..." Sam masanın üzerindeki kaleme vurarak Kim Jacobs'ın Oni'nin planları hakkında söylediklerini hatırladı. "Ona, yani babaya gelmekten başka çareleri yok. İnsan yüzünü bırakmalısın."

"Dean! Bobby!" diye bağırdı Sam.

Roy ve çobanpüskülü dolu birkaç çuvalla birlikte arka kapıdan girdiklerinde onları karşıladı.

Sam onlara, "Ailesi için geri döndü," diye açıkladı.

"Bekle. Ne?" dedi Dean kaşlarını çatarak. "Kasabada bir Oni ailesi mi var?"

Sam, on sekiz yıl önce Laurel Hill'i ziyaret ettiğinde Oni'nin üç farklı kadını hamile bıraktığına dair teorisini açıkladı. var.

"Gençler melezdir. On yedinci yıllarında reşit olmaları gerekir. Onları almak ya da dönüşümlerinde onlara rehberlik etmek için geri dönüyor."

"Demek yıllar önce gerçekten de bir oni'ydi," dedi Roy. "Lanetleneceğim."

" ya kaçırdığı kadın?" dedi Dean. "Kaderinde onun eşi olmak mı var?"

"İblis Kapısı töreni kadını değiştirmeli," dedi Sam. "Görünüşe göre insan kadınlar doğum sürecinden sağ çıkamayacak."

"Harika," dedi Dean. "Yerleşmeye hazır bir oni."

"Ve Oni'nin aile değerleri arasında insanları topluca katletmek de var," dedi Bobby acımasızca.

Cep telefonu çaldı.

"McClary," dedi ve sonra cevap verdi.

"Evet. Çok . Bileğin ?" Birkaç dakika dinledi. "Oh, lanet olsun... Hayır, bu o olmalı. Hayır, henüz sihirli mermi yok. Sadece holly. Ve birkaç K-9 birimi gönderin. Sonra açıklarım."

"Nerede?" diye sordu Dean.

"Cheshire tiyatrosu," dedi Bobby. "Kulağa kötü geliyor."

"Buradan on dakika uzaklıkta," dedi Roy. "Kırmızı ışıkları görmezden gelirsek beş."

"Roy," dedi Bobby, "bu senin kavgan değil."

"Kıçımın kenarı," dedi Roy, anahtarlarını kaparken. "O piçi on sekiz yıl önce öldürmeliydim."

Ryan içindeki şeytana karşı verdiği savaşı kaybediyordu.

Oni onları Cheshire Tiyatrosu'nun lobisine götürmüştü. Kılıç ve sopanın ölümcül bir kombinasyonuna benzeyen bastonuyla, açık havada etrafta dolaşan dehşete düşmüş tiyatro çalışanlarına vurdu.

"İçeri girer girmez," diye emretti oğullarına, "çıkışları kapatın. Kimsenin dışarı çıkmasına izin vermeyin."

Dalton manyakça bir neşeyle, "Balkonun her yerindeyim," dedi.

Fuayenin iki yanındaki kapılar tiyatroya açılıyordu, bu yüzden Tora, Ryan'ın kolundan tutup onu sol kapıdan çekmeden önce Jesse ve Dalton'a sağ kapıdan geçmelerini söyledi. Ryan'ın tereddüt ettiğini hissetmiş olmalıydı, çünkü yüzünü Ryan'inkine yaklaştırdı, keskin dişlerini ve Kanım üzerine yemin ederim ki size emrediyorum. Kimsenin acil çıkıştan geçmesine izin verme."

Oni'nin kanından bahsedilmesi ve bunun hatırası

Dudakları ve dili Ryan'ı sanki bu cümle hipnotik bir telkini tetiklemiş gibi harekete geçirmişti. Diğerleri hızla dışarı çıkarken o da sol koridorda aceleyle ilerledi ve acil çıkışı engelleyecek bir pozisyon aldı.

Tiyatronun ışığı karartıldığında, birkaç kişi

Yüzlerce seyirci onların gelişini ve bağlılıklarını neredeyse hiç fark etmedi. Oyuncuların çoğu ilk perdenin sonundaki büyük düğün kutlaması için sahnede idi.

Çığlıklar, Jesse bıçağıyla sahneye atlayıp boğazları tek tek kesmeye başladığında başlamıştı. Birkaç kişi onu durdurmaya çalıştı ama nafiye. Artık seyirciler toplu halde yerlerinden kalkmış ve oni'nin bir elinde ölümcül sopası, diğerinde et satırıyla onları beklediği çıkışlara doğru fırlamıştı. Fuayeye açılan diğer kapıya ulaşmaya çalışırken, Dalton sayesinde, balkondan aşağı yağın cesetler koltukların arkalarına ya da bordo halıya çarptı.

Orkestrayı katlettikten sonra Jesse kalabalığın arasına daldı ve oni'nin karşısındaki kapıyı kapatana kadar ölümcül bir şekilde sağa sola saldırdı.

O ana kadar Ryan acil çıkışta sessiz bir şok içinde durmuş, kendi elleri lekelenmemişti. Ama içinde yanan ateşi o kadar şiddetli hissediyordu ki, biri ona yaklaşıp yaklaşmaz olacıklardan korkuyordu. Bir şeye bakma ihtiyacı ya da

Birinin peşine düşmek, en ince iplerle kontrol altında tutuluyordu.

"Acil çıkış!" diye bağırdı koyu renkli, kan lekeli üç parçalı takım elbise giymiş iri yarı bir adam, bir düzine insanı sol koridordan Ryan'a doğru yönlendirerek.

Erkekler takım elbise ve kravat, kadınlar ise şık gece elbiseleri giyyordu; resmi kıyafetler artık tiyatronun dönüştüğü mezbahaya uymuyordu.

"Yoldan çekil, evlat!" diye bağırdı adam Ryan'a.

"Yerinde kal!"

Ses kafasının içinde bir davul sesi gibiydi. Ryan gerildi.

"Yapamam," dedi Ryan. Bir yanı, insan Ryan, tiyatrodan olabildiğince uzağa kaçmak istiyordu. Ama başka bir yanı, bilincinin yüzeyine çıkan karanlık bir dürtü, savaşmak ... ve öldürmek istiyordu.

"Çekil!" diye bağırdı adam ve saldırdı.

Tam da Ryan'ın refleks olarak kaldırdığı keskin bıçağın ucuna.

Ağır adam ona çarparken, Ryan bıçağın adamın etine neredeyse çok kolay girdiğini . Sıcak kan Ryan'ın yumruğunun üzerinden aktı. Bıçağı sapladı ve adam geriye düşüp yere yığıldı.

"Seni !" diye bağırdı zümrüt rengi elbiseli bir kadın

ve Ryan "a doğru hamle yaptı, elleri Ryan "a doğru uzanıyor, tırnaklarıyla yüzünü parçalamaya çalışıyordu.

Kendini savunmak için boştaki eliyle kadının boğazını yakaladı ve kendini tutamadan sıktı. Koyu renk tırnakları kadının boynunu, bıçağının kocasının göğsünü delip geçtiği gibi kolayca kesti. Atardamardan kan fışkırdı ve Ryan'ın yüzünü yıkadı. O anda ölüme mahkûm olduğunu anladı.

Boynuzları kafa derisini delip geçerken başı yandı ve acı içinde yüzünü buruştururken keskin dişleri alt dudağını kesti. Alnının ortasında donuk bir ağrı zonklamaya ve solmaya başladı. İnsan-Ryan, eğer hâlâ bir parçası varsa, umutsuzluğa teslim oldu. İçinde daha güçlü bir karanlık yükseldi ve ona yaklaşan herkese saldırdı.

Sonraki birkaç dakika uçup gitti, kısa anlar

vahşet sisine gömülmeden önce katliamın korkunç netliği içinde eridi. Jesse birkaç kurbanın boğazını pençeleriyle, birkaçınıkini de dişleriyle parçaladı. Dalton'ın kurbanları balkondan düşmeye devam etti. Bir noktada, bir tiyatro çalışanı Jesse'den önce salonun ışıklarını yakmaya başladı.

bulundu. Tiyatro şimdi alacakaranlıktaydı, sanki ışık karanlığı asla yenemeyecekmiş gibi.

İnsanlar çıkışlara yaklaşamayacak kadar korkmuşlardı. Çığlıklar hıçkırıklara dönüşmüştü ve yaralıların birçoğu inliyor, yerde kıvranıyor ya da koltuklarına yığılmıştı. Bazıları cep telefonlarından yardım çağırmaya çalıştı, ancak hiçbiri aramayı tamamlayamadı.

Oni, ulaşabildiği herkesi sopasıyla kazığa oturtuyor ya da kana bulanmış satırının güçlü darbeleriyle kafalarını ve kollarını kesiyordu.

İlk polis gelene kadar yüzden fazla insan ölmüş ya da ölmek üzereydi. İlk birkaçı şaşkınlık içindeydi ama kısa sürede hayatları için savaşmak zorunda kaldılar. Silahlarıyla Oni'ye ateş ettiler, bazıları yakın mesafeden ateş etti ama onu yaralayamadılar.

Jesse'ye bir kurşun isabet etti. Bir çığlık attı, birkaç adım geriye sendeledi ve göğsüne baktı. Gülüyordu. Kurşun kapüşonunu ve kalbinin üzerindeki tişörtü delip geçmişti ama yaralanmaktan çok ürkmüş görünüyordu. Polise doğru hamle yaptı ve onu karnından bıçakladı, bıçağı yukarı doğru salladı ve onu öldürdü.

Ryan Oni'nin söylediklerini hatırladı, kanının oğullarına en azından zarar görmezliğinin bir kısmını verdiğini söylemişti. birkaç saatliğine. Bir kurşun kendi kolunun üst kısmına isabet ettiğinde irkildi. Çarpma bölgesini inceledi ve kırmızı bir çürük gördü, başka bir şey yoktu. Kurşun derisini de delip geçmemişti. Bunu başka kurşunlar izledi. Çoğu bir eşek arısı sokması kadar acıtıyordu.

Oni sinsice yaklaştı polisler , onlara ve onları teker teker . Diğerleri çapraz ateşte ya da ölümcül sekmelerle kazara birbirlerini öldürdü. Silahlar tutukluk yaptı. Tökezlediler ya da kanlar içinde kayıp düştüler. Bir tanesi sinema koltuğunun arkasına düşerek bayıldı. Bazıları destek çağırmaya çalıştı ama telsizlerinden parazit ve cızırtı sesleri geliyordu.

Ryan kazalardan, polislerin sakarlıklarından, arızalı cep telefonlarından ve polis telsizlerinden Oni'nin sorumlu anlamıştı. Sesi olmayan Man-Ryan ve önemsizliğe gömülürken, insanların sonunun biliyordu. Tiyatrodaki hiç kimse katliamdan sağ çıkamayacaktı.

Otuz bir

Dean bowling salonundan çıktığından beri Monte Carlo'nun camlarını açarak yanık araba koltuğu kokusundan kurtulmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar bir faydası olmamıştı.

Dean ve Sam bir ambulans ve en az yedi devriye arabasının yolun ortasında garip açılarla park ettiği, yanıp sönen ışık çubuklarının görüş alanındaki her şeyi mavi ve kırmızıya boyadığı tıkalı kavşağa varmadan çok önce polis sirenlerini duymuşlardı. Bir polis memuru trafiği yönlendirmek ve yayalardan bölgeyi terk etmelerini istemek için dışarıda kalmıştı.

Karşı yönden iki siyah beyaz adam geldi.

Yanlarında K-9 işaretleri bulunan polis cipleri polis arabalarının arasından geçerek tiyatronun girişine yaklaştı.

Dean yolcu koltuğunda oturan ve endişeli görünen Sam'e, "Sanırım buradan sonra yürüyeceğiz," dedi.

Dean Monte Carlo'yu polis kordonunun önündeki kaldırıma . Bobby ve Roy, Monte Carlo'nun arkasındaki en yakın park yerine ittiği Bobby'nin Chevelle'siyle onu takip ettiler. Dördü birden tiyatroya doğru koşmaya başladılar. Bobby önden gidiyor, tekerleği kırılmış bir alışveriş arabası gibi hareket ediyor, gözünü onları trafik polisiyle birlikte gönderebilecek olan McClary'den ayırmıyordu. Her biri pantolonunun cebinde çobanpüskülü yaprakları ve çilek taşıyordu. Bobby fazlalıkları McClary için bir kese kâğıdında tuttu, o da bunları memurlarına dağıttı.

Kavşağı geçtiklerinde Sam yolun diğer tarafına baktı, belli ki dikkati dağılmıştı.

"Sam!"

"Ne?"

"Lucifer görüşü mü?" diye sordu Dean sessizce.

Eğer çobanpüskülü işe yaradıysa, Oni'nin büyüü Lucifer'in kötü zamanlanmış bir ziyaretiyle Sam'i üzemezdi. Elbette Dean Sam'in zihninin kendi başına çıldırabileceğini biliyordu.

"Hayır," dedi Sam. "Minibüsten dışarı bakan genç bir Asyalı kadın. Belki de blog yazarımızdır?"

"Olabilir," dedi Dean. "Tuhaf olayların nabzını tuttuğu kesin."

McClary tiyatroya K-9 araçlarından biriyle gelmişti. İki birimin şoförleri arka kapıları açıp tasmalı iki Alman çoban köpeğini dışarı çıkarırken sağ ön kolunda yeni bir alçıyla onlara yaklaştı.

Bobby'nin grubu kaldırıma ulaştığında trafik polisi bağırdı: "Oraya giremezsiniz!"

"Geri çekil Becker!" diye bağırdı McClary. "Sen benimlesin."

McClary sesini alçalttı ve Bobby'ye, "Durum düşündüğümüzden de kötü. İçerisi kan gölüne dönmüş. Ayrıntılar belirsiz. Telsiz bağlantısı sürekli kesiliyor. Ama bu - Oni - yalnız değil."

"Doğru," dedi Dean. "Babamın yanında Mike, Robbie ve Chip var."

McClary kafası karışmış bir halde, "Ne kaçırdım?" diye sordu.

"Oni üç oğlu geri döndü," dedi Sam. "Melezler."

Aceyle lobiye girdiler. İki K-9 memuru, her kapıda bir tane olmak üzere köpeklerle birlikte bekliyordu. Altı polis memuru daha onlarla üçer üçer ayrılmış, silahlarını çekmiş ve yüzlerinde gergin bir ifade vardı. Taze yüzlü bir polisin elindeki pompalı tüfek McClary'nin gözüne çarptı.

"Winemiller, burada av tüfeğiyle ateş edemezsin!"

"Peki efendim," dedi genç devriye memuru ve dış kapıya döndü.

"Winemiller! Arkadan dolaş. Louden'a altmış saniye içinde ayrılacağımızı söyle."

"Bekle." Bobby genç subaya bir dal çobanpüskülü uzattı. "Bunu cebine koy."

Winemiller ona kuşkulu bir bakış attığında, "Bu bir emirdir," diye ekledi.

McClary onaylarcasına başını salladı ve Winemiller koşarak uzaklaşırken Bobby'ye döndü. "Masa başı görevinde olmam gerekiyordu ama şef ne derse desin bu seferkine katılamayacağım."

"Patron nerede?" diye sordu Bobby.

McClary, "Philadelphia'daki FBI saha ofisinden bir SWAT ekibi talep etti ve valinin Ulusal Muhafızları çağırması için belediye başkanını teşvik etti," dedi. "Yakında burada olmasını bekliyorum. Herkesi çağırıyoruz. Herkes görev başına." Bobby'ye bir tabanca uzattı. "Zırh delici mermilerle dolu. Benimki de öyle ama yakın mesafeden sadece sol elimle ateş edeceğim."

Ateş edin. Yumuşak hedefleri delip geçerler, bu yüzden nişan aldığınız yere dikkat edin. Sekmeler çok kötüdür."

Bobby başıyla onayladıktan sonra elini cebine atıp çobanpüskülünü aldı. "Adamların bunları taşısın. Şanssız kukuletayı durdurabilir. Belki radyo sinyallerini de iyileştirir."

"Orada tavşan ayağı var mı? Dört yapraklı yonca? Nal mı?"

"Zararı olmaz," dedi Dean. "Toplanıyoruz."

"Hiç değilse," diye ekledi Sam, "zayıf bir nokta bulmak için zamanımız olabilir."

McClary, "Belki de zayıf noktası," diye önerdi, "üç oğludur."

Çavuş hiç şikâyet etmeden çobanpüskülünü çabucak dağıtınca Dean Sam'e baktı, o da başını sallayarak, "Haklı," dedi.

Dean sağ kapıya doğru yürürken, "Roy, sen benimlesin," dedi, "Ajan Willis, sen S-Tom'la gidiyorsun."

Winchesterlar arabada görevlerini tartışmışlardı. Bobby topallamaya devam ediyor, her adımda yüzünü buruşturuyordu. Roy tek kolluydu ve iyi bir nedenle kovalamacadan çekilmişti. Her iki adam da dövüşe katılmayacak kadar inatçıydı ama bir araya gelemeyecek kadar da birbirlerine yük oluyorlardı.

McClary saatine baktı. "Git!"

Kapıdan önce K-9 birimleri, ardından diğer memurlar ve McClary girerken, Winchesterlar, Bobby ve Roy arkadan geldiler.

* * *

Polis arabaları gelip kavşağı kapattığında Sumiko annesinin Ulysses'inin camının altında saklanıyordu. Ryan'sinemadan sağ salim çıkacağını ummuş ve bunun için dua etmişti. Ama sinemaya giren hiç kimse dışarı çıkmamıştı ve bir soygunun rehine durumuna korkuyordu. Dış kapılar açıldıkça ara sıra silah sesleri ve çığlıklar duyuyor ve hayal gücünün çıldırmasına izin vermemeye çalışıyordu.

Ryan'ın rehinelerle birlikte, annesine saldıran suçlu ve iki çocuk suçluyla birlikte saklandığını hayal edebiliyordu. Korkunç bir suçlu ailesi ve Ryan onların büyüüne kapılmasına izin vermişti. Artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ryan çok derindeydi.

Yaklaşan ve polis üniforması giymeyen diğer adamları gördüğünde, içlerinden herhangi birinin polis olup olmadığını merak etti.

onunla temasa geçen müfettiş olduğunu söyledi.

Ryan'ın ona en çok ihtiyacı olduğu anda aptalca bir tartışmayla onu kendinden uzaklaştırdığı için kendini suçluyordu. Babasının hayatı boyunca ona yalan söylediğini öğrenmek tek başına başa çıkamayacağı kadar ağır gelmişti. Umutsuzluğa kapılmıştı.

Knuckles pencereye vurdu.

Sumiko neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Yüzünde bir meşale parlıyordu. "Burada kalamazsınız, bayan! Devam edin!"

Kalbi hızla çarparak Odyssey'i çalıştırdı ve yola sapana kadar sert banket boyunca sürdü. Ryan'ı bırakamazdı ama arabayı hareket ettirmek zorundaydı. Sola, en yakın yan sokağa döndü ve kaldırımın kenarına, polis arabalarını görebileceği ama trafik polisini ya da tiyatro girişini göremeyeceği bir yere park etti. Arabayı bıraktı, köşeye doğru yürüdü ve kavşağa baktı. Orada, trafiğin iki şeridinde ileri geri giden süratli arabayı gördü.

Araba yavaşlamadı. Trafik polisi tam zamanında direksiyonu kırdı ve devriye arabasının kaputunun üzerinden yuvarlandı. Hızla gelen araç, dönüp bir elektrik direğine çarpmadan önce, hızlı bir dizi yıkıcı darbeye açılı polis araçlarını ezdi. Sağlık görevlileri park halindeki ambulandan sürücünün yanına koştu.

Sumiko kendine sarıldı ve başka neyin yanlış gidebileceğini merak etti.

Dean tiyatro salonunun kapısından içeri adımını attıktan beş saniye sonra her şey boka sardı. Önündeki katliamın boyutlarını görmek için bir an durakladı, baktığı her yerde düzinelerce parçalanmış ceset, kopmuş uzuvlar vardı, her yüzeyden kan akıyordu. Duvarlar, sandalye arkalıkları, destek kolonları ve aplikler kanla kaplanmıştı. Hayatta kalanlar bir araya toplanmıştı, ölüm okyanusunda küçük yaşam adaları. Sol koridorda, oni, kemik renginde iki boynuzun etrafında kızıl saçlı vahşi bir kafa taşıyordu. Kollarını iki yana açmış, bir elinde satır, diğerinde sopasıyla daha fazla kurbanı takip ediyordu. Sol koridorun ilerisinde, McClary'nin adamlarının açtığı acil çıkış kapısının yanında Dean, blog sayfasında resmi görülen üç gençten biri Ryan'ı gördü. Ryan elinde bir bıçakla polislerle dövüşüyor, birine her saldırısında "Hayır!" diye bağııyordu. Sağ koridorda, en uzun boylu oğul Jesse, kara tırnaklarıyla yaşlı bir adamın boğazını parçaladı. Jesse'nin boynuzları artık Oni'ninkilerin yarısı kadardı.

K-9 memurları yerleşkeye girdiklerinde Alman çoban köpeklerini serbest bıraktı ve her iki köpek de hırlayarak ve dişlerini kaldırarak Oni'nin üzerine atladı.

Oni yeni tehditle yüzleşmek için dönerken Dean onun insanlık dışı gözlerinde korku umdu ama hiçbir şey göremedi. Ayağıyla saldırdı ve ilk köpeğin göğsüne bir tekme atarak onu öyle şiddetli bir şekilde kenara savurdu ki köpek havada uçtu ve acı dolu bir çığlık atarak kana bulanmış bir duvara çarptı. Satırın bıçağını ikinci köpeğin kafasına sapladı. Köpek hareketsiz bir şekilde yere düştü.

"Bu teori buraya kadarmış," dedi Dean acımasızca.

McClary bağırdı, "Ajan Willis ve bende zırh delici mühimmat var. Çocukları getirin!"

Sam ve McClary'nin birkaç adamı sol koridora doğru ilerleyip Ryan'a yaklaştılar. Bobby Oni'yi görüş alanında tutmak için McClary'nin yanında durdu. Böylece Dean ve Roy diğer polislerle birlikte sağ koridordaki Jesse'ye saldırdılar...

Bekle! Bekle! Üçüncü oğul nerede? Dean kendi kendine sordu.

Altmış yaşlarında bir adamın karnı deşilmiş cesedi, ağır ve ıslak bir sıçramayla önünde yere düştü. Yukarıdan bir kadın bağırdı, "Dalton! Dur!" diye bağırdı.

"Kapa çeneni, seni değersiz orospu!"

"Balkon!" dedi Dean Roy'a.

Merdivenleri tırmandılar ve Dalton'ı balkon korkuluğunda, kanlar içinde, bir kolu yaşlı bir kadının boynuna dolanmış, ağzı keskin dişleriyle kadının boğazına yaklaşmış, diğer elinde kana bulanmış bir bıçağı kadının karnına saplanmış halde buldular. İki boynuz kafasından bir santimden fazla çıkıntı yapıyordu ve alnının ortası alışılmadık bir şekilde düğümlenmişti. Derinin altında bir şey kıpırdanıyordu.

"Gözümün önünde kocamı öldürdü ve güldü," dedi kadın, "onca insanı öldürdükten sonra. Benim şeytan torunum..."

"Sana söylemiştim!"

Dalton'ın kara tırnakları kadının etli boynunu ısırды ve kan akıttı.

Roy bir adım öne çıktı, sağ elindeki silahı tehditkâr olmayan bir biçimde indirdi. "Dalton, beni dinle," dedi. "Bunu yapmak istemezsin."

"Neden olmasın ki?" dedi Dalton. "O kaltak bana hayatım boyunca böyle davrandı."

"Bir oğlum vardı. Öldüğünde senden birkaç yağı büyüktü," dedi Roy, ileriye doğru bir adım daha atarak.

Dean öfkeyle, "Ne oluyor Roy?" diye fısıldadı.

Roy onu görmezden geldi. "Bir erkek çocuğu yetiştirmek zordur evlat. Bazen anne babalar katıdır, belki de çok katı. Ama bu olmadıkları anlamına gelmez."

Dışarıdan hızlı bir dizi araba çarpışma sesi duyuldu.

Dean neredeyse bir çimento kamyonunun tiyatronun duvarını delip geçmesini bekliyordu.

Dalton pençelerini büyükannesinin boynunda gezdirdi, boğazını parçaladı ve arkasında kan izleri bırakarak bedenini balkonun kenarından yana doğru fırlattı.

"Hayır..." dedi Roy, silahını kaldırarak.

O ateş edemeden Dalton bıçağını kaldırarak ona doğru koştu.

Bıçak inerken Dean iki el ateş etti. Her iki mermi de Dalton'ın doğrudan göğsüne isabet etti ama ikisi de derisini delip geçmedi. Hançer Roy'un göğsüne saplanırken Dalton sadece iki darbenin etkisiyle irkildi.

Roy dizlerinin üzerine çöktü, bıçağın sapı vücudunun üst kısmından dışarı çıkmıştı.

Dalton kana bulanmış ellerini kaldırdı ve gülümsedi. "Kurşunlar bana zarar veremez," diye böbürlendi, "boğazını kesmek için bıçağa bile ihtiyacım yok."

Dalton'un alnındaki pütürlü et gevşedi ve Dean'in şüphelendiği gibi süt beyazı bir üçüncü gözü ortaya çıkardı. Dean içgüdüsel olarak tepki verdi ve üçüncü göze ateş etti. Açılan delikten kan fışkırdı ve Dalton'un burnundan aşağı beyaz bir sıvı döküldü. İnsan gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı ve yüzüstü yere yığıldı.

"Üçüncü göze nişan al! Zayıf nokta!" Dean balkondan bağırdı Aşağı.

Roy'un dudaklarından bir inilti kaçtı. Yana doğru devrildi, kısa bir süre sağ koluyla kendini tuttu, sonra da devrildi. Yüzü yere çarpmadan bir an önce Dean onu yakaladı.

"Roy," dedi Dean. "İyi olacaksın."

"Hayır... Değilim," dedi Roy, soluk . "Onu çıkarabileceğimi sanıyordum."

"Biliyorum," dedi Dean. ". "

Roy başını salladı. "Bitir şunu." "Bitireceğim."

"Singer'a söyle. Bobby'ye bu iş için çok yaşlı olduğunu söyle," dedi Roy. "Ve... Asla emekli olma." Kan öksürdü ve gözlerini kapadı. "Bu... Asla iyi bitmez."

Dean avcılarının çoğu için aynı şeyi .

Roy'un öldüğü anı hissetti ve onu yavaşça yere yatırdı.

Artık oni zırhındaki zayıflığı keşfettiğine göre Dean, Roy'a verdiği sözü tutup terör saltanatına son verebileceğini ummak zorundaydı. Aşağıdaki savaşa katılmak için kavisli merdivenden aceleyle indi.

Otuz iki

Dalton öldüğünde, kan bağının kopması Tora'yı fiziksel bir darbe almış gibi sarstı. Uzun bir süre nefes almakta zorlandı. Dönüşen oğullarıyla paylaştığı şiddetli kana susamışlık duygusu muhakeme yeteneğini gölgelemişti. Yeteneklerinin doğası gereği, neden olduğu korku ve acıyı çoğu zaman uzaktan absorbe etmek zorunda kalıyordu. Bununla birlikte, Oni'nin yetişkinliğe geçiş töreninin tamamlanması, pençelerini görkemli, şiddetli kutlamaya batırmasına izin vermişti. Ama çok uzun süre kalmışlardı.

Son polis grubu iki cehennem avcısıyla birlikte gelmişti ve çobanpüskülü yapraklarının insan davranışları ve eylemleri üzerindeki doğrudan etkisini nötralize ettiğini keşfetmiş olmalıydılar. Farkı hemen fark etmişti - sanki üçüncü gözüne görünmez olmuşlardı. Ve zırh delici mermilerin gücüne dayanabilse de, bu mermiler ölümcül olmasa da oğullarını yaralayabilirdi. Geri çekildiğini daha önce duyurmalıydı. Beklediği için bekleyen ailesi telafisi mümkün olmayan bir kayıp yaşamıştı. Dahası, avcılar oğullarının tek ölümcül zayıflığını keşfetmişlerdi. Dalton ve Jesse'nin üçüncü gözleri çoktan gelişmiş ve Dalton bu yüzden ölmüştü. Ryan'ın gözü henüz oluşmamıştı ama her an oluşabilir ve onu tehlikeye atabilirdi.

"Şimdi gidiyoruz!" diye emretti kan bandının içinden. "Arkadan çıkın!"

Sam ve Ryan ile Jesse'ye savaştan diğer polisler, Oni'nin Oğulları'nın sadece kurşunlardan etkilenmediğini değil, aynı zamanda insanlık dışı bir güce sahip olduklarını da keşfettiler. Sam'in grubu Ryan'ı net bir şekilde vurma şansına sahip olduğunda ateş etti, ancak doğrudan vuruşlar homurdanma, irkilme ya da arada bir tökezlemeden başka bir sonuç vermedi. Düzinelerce sinema seyircisi ölmüş ve iki katı da yaralanmış ve yavaş yavaş kan kaybından ölmüş olmasına rağmen, Sam hayatta kalanların sayısının bir ila iki yüz arasında olduğunu tahmin ediyordu. Bazıları koltuk sıralarının arasında yere sinmiş, diğerleri koltukların altında yerde yatıyor ya da saldırganların dikkatini çekmemek için ölü yapıyordu.

Kaçış. Küçük gruplar bir araya toplanmış, cesetlerden oluşan gerçek bir barikat nedeniyle anlık olarak erişilemez durumdaydı. Kaçamayacak kadar korkmuş olan hayatta kalanlar aynı zamanda serseri kurşunların da potansiyel kurbanlarıydı. Sam onlara çıkışlara doğru koşmalarını söylediğinde bile kımıldamadılar. Koridorlara girmeye cesaret eden herkes için birbiri ardına korkunç çıkışlar görmüşlerdi.

Şimdiye kadar ne polis ne de avcılar bu konuda bir şey yapmamıştı.

hayatta kalanlara umut vermek için. Sadece bir tarafın kayıp verdiği bir yıpratma savaşına giriştiler. Winemiller hariç, tiyatronun arka kapısını kırıp açan yarım düzine polis çoktan ölmüş, Ryan'ın ya da kendi adamlarının saldırılarına ya da bıçaklamalarına kurban gitmişlerdi. Biri kanlar içinde kayıp başını bir kolçağa çarpmıştı.

Bobby ve McClary, Oni'nin saldırısını zırh delici mermileriyle durdurmuşlardı ama kısa süre sonra özel mühimmatları tükenecek ve Oni'nin satır ve sopayla yaptığı saldırıları savuşturmak zorunda kalacaklardı.

Üç polis sağ koridorda Jesse'nin bıçağının ya da pençelerinin kurbanı olarak yere düşmüştü. Kalan polisler geri çekildi ve açık bir atış imkanı bulduklarında ateş ettiler, ancak mermileri oyun hamurundan yapılmış olabilirdi, o kadar çok hasara neden oldular.

Sam Ryan'a ateş etti ve boğazından vurdu, yara almadı.

Çünkü. Ryan yılmadan ölü bir kadın polisin cesedinin üzerinden Winemiller'a doğru yürüdü ve bıçağını ileri geri salladı. Winemiller geri sıçradı, neredeyse düşüyordu ama dengesini yeniden sağladı.

Onları durduramayız, diye düşündü Sam acımasızca. Buradaki herkesi öldürecekler.

Kavga sadece birkaç dakika sürmüştü ama korkunç bir sonuç kaçınılmaz görünüyordu.

Sonra Sam ağabeyinin bağırıldığını duydu. "Üçüncü göze nişan al!

Zayıf nokta!"

Sam hemen Ryan'ın kafasına nişan aldı ama Ryan'ın üçüncü gözü henüz açılmamıştı.

Sam arkasında bir kargaşa duydu. Dönüp baktığında Oni'nin satırın yassısıyla McClary'ye vurduğunu gördü. Darbenin gücü çavuşu yarım düzine sinema koltuğunun üzerine fırlattı.

Jesse bir polisi göğsünden bıçakladı, silahı adamın zayıf parmaklarından söktü ve yanındaki diğer iki polisi vurdu. Sonra orta oturma alanındaki koltuk arkalıklarının üzerinden sol koridordaki Oni'süzüldü. Bobby onu takip etti ve

Jesse'nin kafasını geriye doğru fırlatan bir el ateş etti. İki sıra koltuğun arasına düştü.

Bobby döndü, oni'nin kafasına nişan aldı ve bir el ateş etti. Oni'nin kafası geriye doğru sarsıldı ama çabuk toparlandı. Elindeki sopayla Bobby'ye vurdu, Bobby darbenin şiddetinden kaçmayı başardı ama yere düştü. Bir an sonra Jesse tekrar ayağa kalktı, şakağında bir kan izi vardı, çiçek açmış üçüncü gözü sağlamdı.

Dean'in deneyimlerine göre Sam doğrudan bir vuruş yapabilseydi zırh delici bir mermiye ihtiyaç duymazdı. Jesse'ye nişan aldı.

Hantal oni ona geldi, sopasını bir mızrak gibi kaldırmıştı. Sam'in Tora'yla başka çaresi yoktu. Sam bir el ateş etti, bu son atışıydı ama oninin sağ boynuzuna çarpıp sekti. Sopanın demir ucunu saptırmak için silah elini yukarı kaldırdı. Otomatik silah uyuşmuş parmaklarından koptu ve havada uçarak oni'nin güçlü kolu tarafından kenara itildi, koltuklara çarptı ve yerde yatan iki cesedin üzerine düştü. Ceketinin yan tarafı kesilmişti ve satırla yakın bir karşılaşmanın sonucu olarak karnından aşağı bir kan izi sızıyordu. Sam tam zamanında doğruldu ve Winemiller'in ateş pozisyonuna geçtiğini gördü.

McClary zayıf bir sesle, "Winemiller!" dedi. "Geri çekilin!"
"Anladım..."

Oni asasının ucu genç subayın boğazına saplandı. Vücudu seğirip kan fışkırırken, oni satırı bir kol dayanağına sapladı, ardından pençeli elini avuç içi düzlüğü ve pençeleriyle Winemiller'in gövdesine daldırdı ve atan kalbini söküp çıkardı.

Dean koridorda ilerledi ve cüssesi kalan iki oğlunu koruyan oniye ateş üstüne ateş etti. Oni Dean'e bir satır fırlattı, Dean başının yanından ısıklık çalarak geçerken eğildi. Dean satırdan kaçarken, oni Winemiller'in cesedini aldı ve ona doğru fırlatarak onu devirdi.

Sam kendini cesetlerden başardığında, Oni ve iki oğlu çoktan acil çıkıştan kaçmışlardı.

Sumiko Odyssey'in içinde büzüşmüş bir halde oturmuş annesini aramaya çalışıyordu ama telefonu sürekli kapanıyordu. Ambulans, fren pedalını bulamayacak kadar sarhoş olan ve neredeyse trafik polisini öldürecek olan yaralı sürücüyü birlikte . Yol ıssızdı.

Bir hareket gözüne çarptı. İçgüdüsel olarak eğildi ve kapının kenarından baktı. Arka bahçede birbirine sokulmuş üç karanlık figür koşuyordu.

Sarhoş sürücü çarptığında en yakın elektrik direğindeki sokak lambası . Ama adamlardan birini, Ryan'ı tanıdı ve yaralı görünüyordu. İri adam ve Jesse'yle birlikte yolculuk ediyordu. Dalton'ı geride bırakmış olmalılar. Ama neden? Tiyatrodaki krize o mu neden olmuştu? Şüphesiz polisler diğerlerinin bu kadar kolay gitmesine izin vermezdi. Sorguya çekileceklerdi.

Kırmızı Durango'ya binip tiyatro bariyerinden yavaşça uzaklaşıp ara sokağa döndüklerinde bir karar verdi. İşe yaramaz cep telefonunu yolcu koltuğuna fırlattı, Odyssey'i çalıştırdı ve onları takip etti. Eğer Ryan bir şey bulmayı umuyorsa Bu felaketten kurtulmak için, bununla yüzleşmek zorundaydı. Belki de gerçek babası olan o aşağılık adama yardım etmek zorunda . Onun bir soyguna ya da rehine olayına isteyerek katılacağına inanmayı reddediyordu. Bu ona yardım etmek için son şansı olabilirdi.

Bütün gece polis merkezinde soruları yanıtlamak zorunda kalmamak için Dean, Sam ve Bobby, McClary'nin ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra tiyatrodan ayrıldılar. Çavuş durumla ilgilendi ama kırık bir bileğe ek olarak birkaç kırık kaburga kemiği yüzünden sürekli mücadele ediyordu. Bölgede yapılan devriye aramasında bir şey bulunamamıştı ve tahmin edilebileceği gibi bölgedeki trafik kameraları da çalışmıyordu.

Sam'in kesiği birkaç santimetre uzunluğundaydı ama yüzeyseldi ve kanaması durmuştu. Bobby'nin vücudunun üst kısmı büyük bir çürüktü ama kaburgalarını kırdığını sanmıyordu. Kırdıysa da bunu kabul etmek istemiyordu. Roy'un ölüm haberi onu çok sarsmıştı.

"Kahretsin," dedi. "O inatçı piç kurusuna bunun onun kavgası olmadığını söylemişim."

Dean, Roy'un son sözlerini hatırlayarak, "Bunun sonu asla iyi bitmez," dedi.

"En azından bir zayıflık bulduk," dedi Sam. "Onlardan birini hakladık ve neredeyse Koca Baba'nın üçüncü gözünü vuruyordum."

"Neredeyse mi?" dedi Bobby. "Kahretsin, vurdum. Tam isabet."

"Hasar yok mu?" diye sordu Sam.

Bobby, "Görünüşe bakılırsa çok ," dedi. "Sopayı oldukça sert tutmuş."

Sam kaşlarını çattı. "Sopa," dedi. "Geleneğe göre bir oni sopa kullanır."

"Bir Kanabo," dedi Bobby. "Modern zamanlar için yeniden modellenmiş mi?"

"Japonca'da 'demir topuzlu oni' ifadesi bir şeyin yenilmez olduğu anlamına gelir, değil mi?" dedi Sam. "Peki ya topuz onun yeteneklerini geliştiriyorsa. Ya üçüncü göz korunan bir zayıflıksa?"

"Kesinlikle. Korunuyor," dedi Dean. "O zaman sıçtık. Aşil'in topuğu yok. Zırhında zayıf nokta yok."

Bobby başını sallayarak, "Hayır, Dean," dedi. "Sam burada bir şeylerin . Bu sopa sadece bir silah değil, bir tılsım, bir kalkan."

Sam, "Sopayı alacağız ve sonra da göze ateş edeceğiz," diye akıl yürüttü.

"Güzel," dedi Dean. "Ama önce onu bulmalıyız."

"Bilebilecek biri var." Sam sokağın karşısına baktı. "Eğer onları bulabilirsem."

"Blogcu mu?"

"Bu çocukları, Oni'nin oğullarını tanıyor," dedi Sam. "Muhtemelen onları buraya kadar takip etmiştir. Arabası şimdi gitmiş. Belki ayrıldıklarında da onları takip etmiştir."

Sam Monte Carlo'nun bagajından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve Sumiko'dan gelen, Ryan'ın bir sorunu olduğundan şüphelendiğini ve onu ve diğerlerini tiyatroya kadar takip ettiğini söyleyen bir mesaj buldu. Endişeliydi ama neler olduğunu bilmiyordu. "Bunu biz geldikten sonra göndermiş."

"Söyle bana, şimdi nerede?"

Sam yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Tek mesaj buydu," dedi. "E-postalara cevap vermiyor. Onu aramamız gerekiyor ama numarası bende yok."

Bobby telefonuna uzanarak, "McClary'yi arayacağım," dedi. "Ev numarasına erişimim olmalı. Eğer telefon rehberinde yoksa, liseden birinde olmalı."

Sam Dean'e döndü. "Eğer onların peşindeyse," dedi, "onları körlemesine kovalıyor."

"Soğukkanlı katillerden oluşan bir çetenin peşinde olduğunun farkında değil."

Otuz üç

Sumiko, Hawthorne'un bir buçuk blok ötesine park etti. Minibüsten inmeden önce üçü kilitli mağazalara girene kadar . Ryan'ı kenara çekip diğer ikisini bırakması için ikna etmeyi planlıyordu. Onlar gittikten sonra, polise başvurmasını ve diğerleriyle birlikte gitmeye nasıl zorlandığını anlatmasını isteyecekti. Ona göre Ryan'ın davranışının başka bir açıklaması olamazdı. Ryan'ı gönüllü olarak ciddi bir suç işleyeceğine inanmayacak kadar iyi tanıyordu. Annesine adamın, yani elebaşının aleyhinde ifade verirse, belki polis Ryan'a daha hafif bir ceza, belki de şartlı tahliye ya da ev hapsi verebilirdi. Bunu düzeltmesi için ona yardım etmeliydi.

Hawthorne'un evinin kapısını inceledi ve fark etti ki Kilit kırılmış ve menteşeler hasar . Kapı kolunu kavradığında neredeyse açılacaktı. Durakladı ve telefonunu sessize almak için ceketinin cebine uzandı - bütün gece güvenilir bir sinyali olduğundan değil - ama bulamadı. Telefon ya ceketinin gevşek cebinden düşmüştü ya da yine yolcu koltuğunda unutmuştu. Her iki durumda da, polis onları bir arada bulmadan önce Ryan'ı diğerlerinden olabildiğince çabuk uzaklaştırması gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı, kapıyı açtı ve karanlık mağazalara girdi. Tüm mallar çoktan gitmişti, ama birkaç kırık manken hala orada duruyordu, ebedi nöbet tutan hayaletler gibi ve plastik ve metal askıları olan boş elbise rafları. Cam tezgâhlar hâlâ oradaydı ama tüm kasalar yok olmuştu. Mağazanın ortasında, tozla kaplı yukarı ve aşağı yürüyen merdivenler kesişerek bir X oluşturuyordu. Yüksekte, aylarca kuş pisliği ile lekelenmiş uzun bir tavan penceresi sırası, metal, cam ve aynalardaki yansımalarla çoğalan yıldız ışığını ona indiriyordu. Büyük mağazaların derinliklerine doğru yürüdükçe, gözleri tezgâhlara ve boş raflara çarpmamak için karanlığa yeterince uyum sağladı.

Dükkânın eski ev sineması bölümünden gelen sesleri duydu ve karanlığın içinden görmek için kendini zorladı. Yürüyen merdivenleri geçerken duvarlarda dans eden titrek mum ışığını gördü. Biraz daha ilerleyince Ryan'ı profilden gördü, sesini tanıdı ve kızgın olduğunu anladı.

"- bana bunları yaptırdı - bu korkunç şeyleri!"

"Bu senin gerçek doğan," diye yanıtladı derin bir ses. "Şafakta dönüşümün tamamlanacak. İnsan zayıflığından ve insan kederinden kurtulacaksın. Şimdi İblis Kapısı ritüelini tamamlayacağız, böylece o da bir oni olabilecek ve gücümüzü paylaşabilecek."

Sumiko bir kadının hıçkırarak ağladığını duyunca donakaldı.

Sağında, hareketsiz yürüyen merdivenden karanlık bir figür yükseldi, korkulukların üzerinden atladı ve arkasına indi. Güçlü ön kollarından biri boynuna, diğeri de beline dolanınca çığlık attı. Adamın tanıdık yüzünü bir an için görmüştü. Alnı ve yanakları kan içinde olmasına rağmen Jesse Trumball'ı tanıdı.

Onu ayaklarından kaldırdı ve Hawthorne'un ev sineması bölümüne doğru taşıdı. Kız çırpındı, tekmeledi, pençeledi ve çığlık attı ama beceriksiz darbeleri güçsüzce yere indi ve adam ondan yüz kilo daha ağırdı. Saniyeler sonra, onu elebaşı ve Ryan'ın önüne bıraktı ve onu tutuşunu bırakmadı.

Jesse iri adama, "Haklıymışsın," dedi, "bir casusumuz varmış."

"Yakında üçüncü gözünüz size ötesini görme yeteneği kazandıracak."

Kafalarındaki çift boynuzu, kaşlarının ortasındaki şişliği ya da köpekbalığı dişlerini fark edemedi, bakışları ipe bir desteğe bağlanmış siyah saçlı kadına takıldı. Kadının vahşi gözleri odaklanmadan çılgınca etrafa bakıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve dudakları sanki kanayana kadar kemirilmiş gibi acıyor gibiydi. Sumiko kadının delirmiş olmasından korktu. Yerdeki pirinç kaseyi ve içindeki parlak kırmızı, yumruk büyüklüğündeki yumruyu fark ettiğinde nedenini anlamaya başladı.

Oh, Tanrım, hayır!

"İblis kapısı ayini için taze bir insan kalbine ihtiyacım vardı," dedi büyük adam. "Şimdi oğlum dilsiz adağımın yerine atan bir kalp getiriyor. Mükemmel!"

Ryan Sumiko'ya döndü. Bir an için kafası karışmış gibiydi, sanki onu tanııyormuş gibi, sonra bakışları Sumiko'da kaldı.

yüzüne yapıştı.

"Ryan?" dedi, sesi korkudan titriyordu. " var?"

"Hayır!" Ryan oni'ye bağırdı. "Bırakın onu! Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Buraya girdiği anda hayatını kaybetti," dedi oni Ryan'a. "Sen benim kanımdan bir onisin. Sana ne emredersem onu yapacaksın." Oni belindeki bastonuyla spor çantasından bir ip çıkardı, metal ayaklı, kalıplanmış plastik bir sandalyenin koltuğuna attı ve sandalyeyi yerde Jesse'ye doğru itti. "Kalbine ihtiyacım olana kadar onu sandalyeye bağla."

Jesse ipi aldı ve onu sandalyeye doğru itti. Jesse kollarından birini geriye doğru çekerken, kadın serbest kaldı ve kendini sandalyeden elleri ve dizleri üzerine attı. Kendini bu pozisyondan kurtarmaya çalıştı.

ama tökezledi ve aşınmış karo zeminde topuğuyla kaydı.

Jesse onun kolunu tuttu ve sertçe çekti. Ön kolundaki bir kemik kırıldı ve keskin bir acıya neden oldu. Jesse onu sandalyeye doğru sürüklerken kadın haykırdı.

Ryan kükredi ve Jesse'ye saldırdı.

Sumiko, Jesse'nin kemerinin arkasından bir bıçak çıkardığını gördü.

Çek

ildi. "Ryan, hayır!"

Sumiko'yu bıraktığında, Jesse bıçağın ucunu

Ryan'ın alnının ortasında oluşan garip şişlik. Bıçak Ryan'ın kafatasına birkaç santimetre derinliğinde saplandı. Sumiko . Jesse ön kolunu büktü ve bıçağı çekip . Ryan homurdandı ve öne doğru devrildi, sonra yan tarafına düştü ve cenin pozisyonuna yuvarlandı.

Oni ileri atıldı ve Jesse'yi boğazından yakaladı.

Gözlerinde cani bir bakış. "Bu ne cüret!"

Sumiko sürünerek Ryan'ın yanına gitti ve sağlam koluyla başını kaldırdı. Yüzünden aşağı kan ve beyaz sıvı damlıyordu. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu ama yavaş yavaş durdu ve odağını kaybetmiş gibiydi. "Ryan!"

"Miko. Çok özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Ben... korkunç şeyler yaptım."

"Her şey yolunda Ryan," dedi kırılğan bir sesle, yüzündeki bir tutam saçı tararken. Kobalt mavisinin çoğu solmuş ve yerini doğal kırmızıya bırakmıştı. "Sana ne olduysa... Bu senin suçun değil."

Ama adam gitmişti, gözleri boş boş ona bakıyordu.

Oni'nin Jesse'yi boğazından yakaladığının farkındaydı ve dizlerinin üzerinde olabildiğince sessizce Ryan'ın bedeninden uzaklaştı ama

Topuğu yerde gıcırdayan sandalye ayağına çarptı. Oni bir anda kırık ön kolunun dirseğini kavradı ve onu yukarı kaldırdı. Zaten şişmiş olan kolunda beyaz bir acı alevlendi.

Jesse'ye, "Oğullarımdan birini öldürmeye hakkın yoktu," dedi.

"Zayıftı," dedi Jesse yaltaklanmayı reddederek. "Sen de gördün."

Sumiko meydan okurcasına, "Ryan hepinizden daha güçlüydü," dedi.

"Eğer bir daha konuşursa," dedi Oni, "dilini kopar. Onun kalbine ihtiyacım var. Başka bir şey değil."

Jesse onu sandalyeye bağlı tuttu.

Oni bağlı kadına yaklaştı. Kara tırnaklarından biriyle ön kolunun iç kısmını keserek birkaç santimetre uzunluğunda bir kesik bıraktı. Birkaç dakika gırtlaktan ilahi söyledikten sonra, damlayan yarayı kadının ağzına tuttu.

"Kanımdan iç," diye emretti, "sonra kızın kalbini tüketeceksin. Gün ağardığında, bir oni olacaksın."

Kadın başını öne doğru eğdi. Oni gülümsedi ve cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Hırladı ve dişlerini açık yarasına geçirdi, bırakmaya hiç niyeti olmadan etini kemirirken neredeyse hırıliyordu. Oni boştaki eliyle kızın başını geriye itti. Savunma refleksi ani ve çok şiddetliydi. Kadının başının arkası destek kolonuna çarptı ve kafatası yere düşen çiğ bir yumurtanın kabuğu gibi çatladı. Kadın oracıkta ölmüştü.

İsteddiği buydu, diye düşündü Sumiko. Artık umudu kalmamıştı.

Oni öfkeyle kükredi. Yumruğunu kadının yüzüne indirdi, burnunu ve göz çukurlarını parçaladı, böylece kanlı karmaşa artık bir insan yüzü olarak tanınamaz hale geldi.

"Planlarım," diye inledi. "Her şeyi mahvetti!"

"Kalbini al," diye önerdi Jesse. "Hâlâ sıcak."

"Kalbin mi?" Tora, hâlâ Sumiko'nun arkasında duran ve büyük elleriyle onu sandalyede tutan Jesse'ye döndü. "Onun kalbi! Evet, tabii ki. Ritüel için sağlıklı, yetişkin bir dişiye ihtiyacım var. Herhangi bir dişi."

Bakışları Sumiko üzerine düştü ve gülümsedi, böylece onun jilet gibi keskin diş sıraları. "Bu gece buraya geldiğiniz için ne kadar şanslıyım."

Sersemlemiş ve kederle dolu olan Sumiko'nun onun sözlerinin anlamını kavraması için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı.

"Hayır, , hayır," dedi, "ben değil. !"

"Rızanıza gerek yok."

"Ama ben sağlıklı değilim," dedi umutsuzca, ağzı aniden kurumuştı. "Kolum! Kırıldı!"

"İblis Kapısı dönüşümü kolunu iyileştirecek," dedi ona yaklaşıp kanayan ön kolunu uzatırken, "seni daha güçlü yapacak. Bir insandan daha fazla. Bir insandan daha iyi."

Sumiko .

Otuz dört

Bobby Laurel Hill Lisesi'nin müdür yardımcısının numarasını aldığı anda, adam Sumiko'nun evinin iletişim bilgilerine baktı. Bobby, arabayı ödünç aldığından beri Sumiko'yu görmeyen ya da ondan haber alamayan kızın annesiyle konuşmak için FBI kimliğini kullandı. Cep telefonuna yapılan aramalar ya sesli mesaja düşüyor ya da bağlantı kesiliyordu. Üçüncü denemeden sonra Sumiko'nun annesi Sumiko'nun cep telefonuna yüklediği bir konum uygulamasını hatırladı. Uygulamayı açtı ve kızının telefonunun yerini tespit etti. Yeşil gösterge noktası sabitti ama sadece ara sıra görünüyordu, bu da onu ekranı yenilemeye zorluyordu. Onlara yaklaşık konumu verdi ve Bobby, Sumiko'yu bulduklarında onu arayacağına söz verdi.

Dean ve Sam Monte Carlo'da, Bobby ise evinde yalnız.

Chevelle onu takip etti ve Odyssey'i köhne bir sanayi sitesinde yol kenarına boş bir şekilde park edilmiş olarak buldular. Sumiko'nun cep telefonu sürücü paspasının üzerine düşmüştü.

"Onları takip etti ve buraya park etti," dedi Dean. "Bu Oni'lerin çok uzakta olmadığı anlamına geliyor."

"Bir tören yapmak isteyen bir Oni olsaydın," diye sordu Bobby, "nereye saklanırdın?"

"Başka bir terk edilmiş binada," dedi Sam. "Kesinti yok."

Arabalarına döndüler ve Odyssey'in gittiği yöne doğru yavaşça sürdüler. Birkaç blok Dean Hawthorne'un mağazalarını gördü ve arabasını otoparka çekti.

Girişe yakın bir yerde kırmızı bir Durango gördü, tek başına yetersizdi ama kısa bir süre sonra, otoparktaki bir dönemeci takip eden Dean, yoldan görünmeyen, arka tarafta çöp kutuları için çitle çevrili bir alanın yanına park etmiş başka bir araç gördü: mavi ve beyaz minibüs.

"Bingo!"

Planı basit ve doğrudu. Dean'in en sevdiği plan: bir şeylerin yanlış gitme riski daha azdı. Çobanpüskülünün onu takılmaktan ya da elden düşmekten koruduğunu varsayarsak Sam oni'yi yaratacak ve zırh delici mermilerle patlatacaktı.

Çavuş McClary'nin verdiği. Dean Oni'nin elinden bastonu almak için levyeyle gizlice yaklaşıacaktı. O anda Bobby tüfeğini ateşleyecekti. Eğer lombozu, yani Oni'nin üçüncü gözünü vurursa o piçi öldürecekti. Ryan ve Jesse bu plandaki jokerlerdi ama demir bir sopanın koruması olmadan üçüncü gözleri tamamen savunmasızdı.

Dean arabadan inerken karanlık bir şekil yanından hızla geçti. ve gölgelerin içinde kayboldu.

Monte Carlo'nun çatısından Sam'e "Bunu gördün mü?" diye sordu.

Sam başını salladı.

Bobby, ışığı takılı ama kapalı olan Browning tüfeğini taşıyarak Chevelle'den yaklaştı. Şimşek çaktı, ardından yaklaşan bir gök gürültüsü duyuldu ve kara bulutlar yıldızları gizleyerek içeri girdi.

Dikkatli bir şekilde Durango'ya yaklaştılar. Boştu ama kaput sıcaktı.

Hawthorne'un kapılarından biri kırılarak açılmıştı ve birkaç santim açık kalmıştı. Dean kapı koluna uzandı ve hasarlı menteşelerin gıcırdama ihtimaline karşı dikkatle açtı. Yine ayaklarının dibinden bir gölgenin geçtiğini gördü. Kasvetli dükkânın içinde kayboldu.

"Bunu görüyor musun?" fısıldadı.

Hem Sam hem de Bobby başlarını salladılar.

Dean bunu hayal etmediğinden emindi. O her neyse sessizdi ve bir oni ya da insandan çok daha küçüktü.

Belki de bir rakundur, diye düşündü. Devrilecek bir çöp kovası arıyordu.

Karanlık mağazalara girdiklerinde dağıldılar. Bobby net bir atış yapabilmek için dikkat çekmemeye çalışıyordu.

Dean derin bir sesin konuştuğunu duyduğunda çok uzaklaşmamışlardı.

Sonra bir kadın çığlık attı.

Tepe pencerelerinden yine şimşekler çaktı ve büyük mağazaların iskeletleşmiş iç kısımlarına sert gölgeler düşürdü.

Dean gizlilikten vazgeçti ve seslere koşmaya başladı. Sam Dean'sağ tarafından , tabancası göz hizasındaydı, avucunu sol eline dayamıştı. Geriye dönüp baktığında Bobby'nin hareketsiz yürüyen merdiveni tırmanmaya çalıştığını ve ateş etmek için yüksek bir pozisyon aradığını gördü.

Mum ışığında ayrıntılar görünür hale geldi.

Bir kadının cesedi bir sütuna bağlanmıştı, yüzü harabeye dönmüştü. Kim Jacobs'ı kurtarmayı başaramamışlardı.

Dean bir kez daha çok geç diye acı acı düşündü.

Alnı kanlar içinde yerde yatan Ryan'ın cesediydi. Jesse Sumiko'nun arkasında durdu ve onu omuzlarından bir sandalyeye bağladı. Oni bir elinde baston, Sumiko'nun üzerinde dururken, kan damlayan diğer ön kolunu yüzüne doğru tuttu.

Artık Kim öldüğüne göre, Sumiko ile birlikte İblis Kapısı ritüelini gerçekleştirir.

Dean Sam'e baktı ama kardeşi de aynı sonuca varmıştı ve oniye zırh delici iki el ateş etti. Oni başını kaldırıp karanlığa baktı ve bir an sonra alnındaki et kıvrımları üçüncü gözü ortaya çıkarmak için ayrıldı. Bobby ateş etmedi. Oni hâlâ koruyucu kanabosunu tutuyordu.

Topuzu çıkarmak Dean'in yapılacaklar listesindeki tek maddeydi.

İleri doğru koştu ve hiç ses çıkarmadan askıların olduğu rafın önünden döndü, bu da kutsalın işe yaradığından emin olmasını sağladı. Aksi takdirde konumunu çok çabuk ele verirdi.

Jesse sanki sessiz bir emir almış gibi Sumiko'yu bıraktı ve karanlığın içinde ona doğru fırladı. Eğilmiş, ön kolunu bir kalkan gibi alnının önünde tutuyordu. Yine de Sam hamle yaptı ve Jesse'nin dirseğini dürttü. Oni-melez acı içinde uludu ve Sam'den uzaklaştı.

Dean alçaldı ve levveyi Jesse'nin dizlerinin altına savurdu. Darbenin gücü Dean'i döndürdü ama levveyi tuttu ve Jesse'nin istemsiz bir şekilde öne doğru takla attığını görmenin mutluluğunu yaşadı. Ne yazık ki Jesse önce toparlandı. Ayağa fırladı, Dean'e doğru hamle yaptı ve pençeleriyle boğazını yakaladı. Dean oni pençelerini tiyatroda çalışırken görmüştü - bir avuç maket bıçağı gibiydiler. Pençeler boğazını kavramadan önce Dean levyenin düz ucunu yukarı doğru çevirdi. Jesse Dean'in üzerine düşerken, çelik uç Jesse'nin mutasyona uğramış alnını deldi, üçüncü gözünü deldi ve beynine saplandı. Jesse acı içinde iki büklüm oldu, pençeleri Dean'in yüzünün birkaç santim ötesinde seğiriyordu. Dean ayağa kalkarak cesedi kendisinden uzaklaştırdı ve levveyi çekti.

Sam birbiri ardına . "Dean!"

Dean kendini ayağa kaldırdı ve mum ışığına doğru baktı. Sandalye boştu. Şimşekler çaktı ve ona saldıran boynuzlu oninin karanlık, devasa formu ortaya çıktı.

Sam geri çekildi ve ateş etmeye devam etti, boş bir şarjörü değiştirmek için durakladı ama öfkeli oni darbelerden kaçtı.

Dean onu yavaşlatmak için oni'nin yoluna bir elbise askısı fırlattı ama o askıyı bastonuyla devirdi. Boş askılar yere çarptı. Küçük, karanlık bir figür elbise askısının durduğu yerden koşarak uzaklaştı. Dean göz ucuyla Bobby'nin yürüyen merdivende pozisyon değiştirdiğini ve ışığı açmadan tüfeğin namlusunu nispeten karanlıkta dikkatle nişan aldığını gördü. Dean ters bir sopa darbesinden kurtuldu, levveyi iki eline aldı ve Tora'nın bileğine vurmak için fırsat kolladı. Sam dikkatini dağıtmak için oni'ye iki el daha ateş etti ama oni sağ eliyle Dean'in omzunu tutarken sol eliyle de sopayı tutuyordu ve levyenin ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

Mm-rroww.

Dean beklenmedik sesle döndü ve oni'nin omzundaki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı.

Yere yakın bir yerde, parlak sarı bir göz karanlığın içinden dışarı baktı.

Mm-roww.

Bir GımGek çaktı ve Roy'un kör, süt beyazı gözlü çılgın kedisi ortaya çıktı.

"Obake?" diye hayretle soludu oni. "Hayır. Burada olmaz."

Sam bir el daha ateş etti ve sopanın gövdesine isabet etti. Oni içgüdüsel olarak sopayı vücuduna yaklaştırdı - ve Dean'e yaklaştırdı.

Karanlık geri çekildi ama oni büyülenmiş bir halde kedinin parlak, yansıtıcı tek gözüne bakmaya devam etti. Dean levveyi kısa bir kavisle savurdu. Çelik oninin elinin başparmağının üstüne çarptı. Parmaklara daha yakın, daha hızlı ikinci bir darbeye Dean sopayı onun elinden kurtardı.

Bir tüfek sesi duyulduğunda oni geriye doğru sendeledi.

Bobby, Oni'nin yüzü görünecek şekilde monte edilmiş ışığı açtı.

Üçüncü gözünde çirkin bir yara açılmıştı. Oni'nin burnunun iki yanından beyaz sıvı ve kan damladı. Sendeledi.

"İmkansız.."

Bobby tekrar ateş etti ve oni'nin kafası geriye doğru savruldu, hâlâ parıltıyla çevriliydi.

Açılan delikten kan ve beyin parçaları aktı. Oni dizlerinin üzerine çöktü. Ağzı açık, titreyen elini koruyucu Kanabo'ya doğru . Parmakları Kanabo'nun etrafını saramadan

Tutuşunu kapatabildiğinde, Bobby Oni'nin alnının ortasındaki deliği büyüten üçüncü bir atış yaptı.

Tora ağır bir gümbürtüyle geriye doğru devrilmeden önce yavaşça bir o yana bir bu yana sallandı. Bastonu tutan el bir kez kıpırdadı. Sonra bedeni hareketsiz kaldı.

Şimşek gökyüzünü aydınlattı ve hemen ardından bir gök gürültüsü koptu. Ani bir sağanak halinde yağan yağmur, binlerce uzak sesin uğultusu gibi tavan pencerelerini dövüyordu.

Sumiko, Jesse'nin ona saldırmak için onu başıboş bırakmasından beri saklandığı karanlık köşeden çıktı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Sumiko," dedi Sam. "İyi misin?"

Dean onun ön kolunu tuttuğunu fark etti.

"Yaralanmış."

"Kırık kol," dedi, "çok kötü değil." Gözyaşları akmaya devam etti.

Roy'un kedisi yanlarına geldi, baldırlarına sürtündü ve mırıldandı. Bütün gece arabanın arkasında yatmış , diye tahmin etti.

Dean. Yanmış araba koltuğunun kokusunu dışarı atmak için pencereleri açık bıraktım ve kedi içeri girdi.

Sumiko'ya "Senden hoşlanıyor," dedi.

Bir dizinin çöktü ve sağlam eliyle kedinin başını okşadı.

"bizi kurtardı," dedi, "Ona Şanslı diyeceğim."

Otuz beş

Laurel Hill kasabasının hasarı onarması haftalar, sayısız yarayı sarması ve kaybedilen onca canın acısıyla yüzleşmesi ise daha da uzun zaman alacaktı. Belediye başkanı, ölenlere saygı ve acılı aileleri düşünerek kasabanın ellinci yıldönümü geçit törenini süresiz olarak ertelemeye karar vermişti. Neyse ki Oni'nin ölümünden sonra çeşitli salgın hastalıklar bulaşıcılığını yitirdi ve etkilenenler iyileşir gibi oldu.

McClary, Bobby'ye haftalarca masasının başında olacağını ve tüm evrak işlerini halletmesinin muhtemelen en az o kadar süreceğini söyledi. Buna karşılık Bobby de Hawthorne'da olan her şeyi ona anlattı ve McClary'yi cesetlerle ilgilenmek ve resmi raporu için bilgileri filtrelemek üzere bıraktı.

Sumiko, vahşi doğayla başa çıkabilecek kadar mutlu görünen Lucky'yi evlat edindi.

Düzenli yemek, sıcak bir yatak ve insan arkadaşlığı karşılığında. Lion Truth blog yazarı, Ryan Bramble'in ölümünden duyduğu üzüntüyle kısmen Oni'nin yıkıcılığına atıfta bulunan tüm gönderileri silerek başa çıktı. Ayrıca üniversiteye nereye giderse gitsin ya da hangi bölümü seçerse seçsin, mitoloji ve folklor hakkında çok sayıda seçmeli ders almaya karar verdi. Bu bilgiler bir gün işine yarayabilirdi.

Bobby, Roy'un yurtdışındaki ailesinin eski dostunun cenaze törenini organize edebilmesi için birkaç günlüğüne kulübede kalmaya karar verdi. Roy, karısı ve oğlunun yanındaki bir mezara gömülecekti.

Bobby, derisi yüzülmüş bir dizi insan cesedini araştırmak üzere Maine'e gitmeden önce Sam ve Dean'le vedalaşmak için kulübeden çıktı.

"Eğer kapısına dayanmamış olsaydık," dedi.

Dean, "Roy hala hayatta olsaydı."

Bobby, "Bizim bildiklerimizi bilmeyen avcılar emekli olmaz," dedi. "Roy... uzun bir izindeydi."

Oni olmasaydı, başka bir şey onu geri getirebilirdi."

Dean, "Dalton'ın olayları büyükannesinin bakış açısından görmesini sağlamaya çalışıyordu," dedi. "Bu çocuğu üzdü."

"Çok ileri gitmişti," dedi Sam. "Belki de en başından beri lanetliydi."

Bobby, "Roy'kaybettiği ailesini düşünmediği tek bir gün bile olmadı," dedi. "Ailenin onun için gücü vardı - varlıkları ve kayıpları. Ama aile sizin ondan ne yaptığınızdır. İşe yaradığında ona tutunursunuz, çünkü yolculuğun ne zaman biteceğini asla bilemezsiniz."

Vedalaştıktan sonra Sam ve Dean Monte Carlo'ya bindiler, Dean direksiyonun arkasındaydı ve Sam yolcu koltuğunda yatıyordu. Dean çakıllı garaj yolundan geri geri çıkarken Sam ona baktı.

"Nasıl başa çıkıyorsun ... nasıl başa çıkıyorsun?"

"Hayatlar mı?" diye sordu Dean omuzlarını silkerek. "Yüzlercesi öldü ama Oni'yi durdurarak binlercesini kurtardığımızı sanıyorum. Yani evet, bu bir eziyet ve asla bitmiyor ama bir değeri olmalı."

"Neredeyse unutuyordum," dedi Sam ve ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Selofan ambalajını yırttı ve dikiz aynasına kartondan bir Noel ağacı oda spreyi astı.

"Bunun bir yararı olmaz," dedi Dean. "Ben arabayı alıp ilk fırsatta ondan kurtulun."

Sam gülümsedi ve o anın tadını çıkardı.

Dean bitmek bilmeyen savaşımlardan ve kalıcı bir zafer elde etmeye çalışmanın beyhudeliğinden bıkmış olsa da Sam yoldaki hayatının tadını çıkarmaya kararlıydı. Akıl sağlığını korumak için verdiği günlük mücadelenin onu tanımlamasına izin vermeyecekti. Kısa bir hayat, avcının hayatının olası tek kötü sonucu değildi. Bazı şeyler ölümden daha kötüydü.

Dean arabadaki radyoyu açtı. Sanki Sam'in düşüncelerini tekrarlıyormuş gibi, klasik rock istasyonunda "Don't Fear the Reaper" çalıyordu.

Teşekkür

Birleşik Krallık'taki editörüm Jo Boylett ve Titan Books'tan Cath Trechman'a beni yeni bir Supernatural romanı yazmaya geri döndürdükleri için teşekkür ederim. Warner Bros Entertainment Inc. şirketindeki Amerikalı editörüm Christopher Cerasi'ye güvenoyu verdiği ve bu projeyi kıtalar arasında yürüttüğü için teşekkür ederim. Zaman çok Supernatural canavar listesini özetlediği için Nicholas Knight'a teşekkürler. Ve Rebecca Dessertine'e ilk geri bildirimleri ve desteği için teşekkürler. Hepinizin verdiği tavsiyeler için gerçekten minnettarız.

Claymont, Delaware'deki Between Books'un sahibi Greg Schauer'e yıllardır verdiği destek ve teşvik için teşekkür ederiz. "Bir Karakter İçin Benim Adımı Al" yarışmasına katılan herkese teşekkür ederim. Supernatural için duyduğunuz coşku ilham verici. Twitter takipçilerime (görünüşte) bitmek bilmeyen yazma geceleri boyunca odaklanmama ve yeniden odaklanmama yardımcı oldukları için özel teşekkürler. Ve bir teşekkür de Logan Township, New Jersey Polis Departmanı'na.

Sonuçta, dizinin yaratıcısı Eric Kripke ve onun vizyonunu hayata geçiren tüm oyuncu kadrosu ve ekip olmasaydı Supernatural romanları yazma zevkine erişemezdim.

Yazar hakkında

John Passarella, birlikte yazdığı Wither ile Korku Yazarları Derneği'nin prestijli Bram Stoker İlk Roman Üstün Başarı Ödülü'nü kazandı. Columbia Pictures, Wither'ın film haklarını yayın öncesi bir teklifle satın aldı.

John'un diğer romanları arasında Wither's Rain, Wither's Legacy, Kindred Spirit, Shimmer ve orijinal medya bağlantılı romanlar Supernatural: Night Terror, Buffy the Vampire Slayer: Ghoul Trouble, Angel: Avatar ve Angel: Monolith. Supernatural: Rite of Passage onuncu romanıdır. Ocak 2012'de ilk kurgu koleksiyonu Exit Strategy & Others'ı yayımladı.

John, Yazarlar Birliği, Korku Yazarları Derneği, Amerika Bilim Kurgu ve Fantezi Yazarları, Uluslararası Gerilim Yazarları, Uluslararası Medya Bağlantısı Yazarları Derneği ve Garden State Korku Yazarları üyesidir. Güney New Jersey'de eşi, üç çocuğu, bir köpeği ve bir kedisiyle birlikte yaşamaktadır. Aynı zamanda New York Times'ın çok satan yazarları için web tasarımcılığı ve web yöneticiliği yapmaktadır.

John eğlenirir onun resmi yazar web sitesi, www.passarella.com, .burada okuyucularıauthor@passarella.com adresine e-posta göndermeye ve ücretsiz yazar kitabını talep etmeye davet ediyor Kitapları ve hikayeleri hakkında en son bilgileri almak için bülten.

Çok yakında TİTAN

KİTAPLARDA SÜPER

DOĞAL TAZE ET

ALICE HENDERSON'DAN

Tahoe Ulusal Ormanı'nda yaşanan bir dizi tuhaf ölüm Sam'i harekete geçirir,

Dean ve Bobby bir canavarı avlamak için Sierra Nevada dağlarına giderler.

insan etine bir yaratık. Gezinen cesetler,

Kayıp organları olan cesetler ve gizemli bir

Uçan yaratık, üçlüyü insan şekline girebilen ve hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek kurnaz ve ölümcül bir düşmana götürür.

Bir kar fırtınası bölgeyi vurduğunda, ayrı düşmüş ve kime güveneceklerini bilemez halde, sadece canavarla değil aynı zamanda doğa koşullarıyla da savaşmak zorundadırlar.

hayatta kalma mücadelesi.

The CW'nin sevilen dizisinden Winchester kardeşlerin daha önce görülmemiş bir macerasını gözler önüne seren doğaüstü bir roman!

TITANBOOKS.COM

Çok yakında TITAN BOOKS

SUPERNATURAL'de

ETE ÇEKİLMİŞ

TIM WAGGONER'DAN

Cehennem köpeğinin görüldüğüne dair raporlar ve
Yeni kurumuş cesetlerin keşfi Sam ve Dean Winchester'ı
Brennan, Ohio'ya getirir. Ancak canavar köpeği , onun bir
"Frankenmutt" olduğu ortaya çıkar, çeşitli köpeklerin parçalarının
yeniden canlandırılmış bir yamasıdır. Kısa süre sonra kardeşler iz
peşine düşer,

Çılgın bilim adamları ve biyoteknolojiden asırlık bir simyacıya,
yeniden canlandırılmış, çok uzuvlu cesetlere
ve eski, kötü niyetli bir güç.

The CW'nin sevilen dizisinden Winchester kardeşlerin daha
önce görülmemiş bir macerasını gözler önüne seren doğaüstü
bir roman!

TITANBOOKS.COM

TITAN BOOKS SUPERNATURAL'DA

DA MEVCUT

EJDERHANIN KALBI

KEITH R.A. DECANDIDO
TARAFINDAN

Hain melek Castiel, Sam ve Dean'i San Francisco'nun Çin Mahallesi'nde işlenen bir dizi vahşi cinayet konusunda , ejderhanın kalbinin geri döndüğünü fark ederler. Ebeveynlerinin ve büyükanne ve büyükbabalarının başaramadığını başarabilecekler midir?

DOĞAÜSTÜ

KUTSAL OLMAYAN

NEDEN

JOE SCHREIBER TARAFINDAN

1862: Konfederasyon birlikleri Georgia'daki bir savaş alanına saldırır. Yıl 2009'dur ve Sam ile Dean bir İç Savaş canlandırmasını araştırmak için güneye giderler. korkutucu derecede gerçek .

OĞULLARIN

DOĞAÜSTÜ SAVAŞI

YAZAN REBECCA DESSERTINE & DAVID REED

Lucifer'in peşine düşen çocuklar kendilerini Güney Dakota'da küçük bir kasabada bulurlar ve burada melek Don ile tanışırlar. Onları evlerinden uzağa gönderen bir teklif.

TITANBOOKS.COM

TITAN BOOKS SUPERNATURAL'DA

DA MEVCUT

BİR YIL GİTTİ

REBECCA DESSERTINE

TARAFINDAN

Dean, Sam'in cehennemde olduğuna inanmaktadır, bu yüzden Lisa ve Ben ile normal bir hayat çalışır. Ama bir büyü bulduğunda Lucifer ve dolayısıyla Sam, araştırmak zorundadır.

DOĞAÜSTÜ ÇAKAL

ÖPÜCÜĞÜ

TARAFINDAN CHRISTA FAUST

Meksikalı kaçak göçmenlerle dolu bir kamyon
Doğaüstü bir katledilmiş bir adamın cesedi yol kenarında
bulunur. Sam ve Dean başladıklarında yepyeni bir canavarlar
dünyasının içine sürüklenirler.

DOĞAÜSTÜ GECE

TERÖRÜ

YAZAN JOHN PASSARELLA

Sürücüsüz hızla giden bir araba, dev bir Gila canavarı tarafından
kovalanan evsiz bir adam - hepsi kulağa
Kabuslar. Çocuklar bazen kâbusların uyanırken bile geçmediğini
fark ederler.

TITANBOOKS.COM

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN
EDİLEBİLİR

The CW'nin popüler dizisi Supernatural için kapsamlı sezon rehberleri, tüm yıldızlarla özel röportajlar, fotoğraflar, sahne arkası sırları, eksiksiz bir bölüm rehberi ve bir Nefes kesici 16 sayfalık renkli fotoğraf bölümü.

DOĞA ÜSTÜ

RESMİ REFAKATÇİ

BİRİNCİ
SEZON İKİNCİ
SEZON
ÜÇÜNCÜ
SEZON
DÖRDÜNCÜ
SEZON
BEŞİNCİ
SEZON
ALTINCI
SEZON

YAZAN NICHOLAS KNIGHT

TITAN BOOKS SUPERNATURAL'DAN

ÇOK YAKINDA

RESMİ REFAKATÇİ YEDİNCİ
SEZON
YAZAN NICHOLAS KNIGHT

TITANBOOKS.COM

DOĞA ÜSTÜ

RESMİ DOĞAÜSTÜ
DERGİSİ

Dizinin perde arkasındaki yıldızlar ve ekiple yapılan özel
röportajlar, en son haberler ve klasik
Bölümün öne çıkanları! Ayrıca çıkarabileceğiniz posterler de var!

ABONE OLUN ŞİMDİ ARAYIN

ABD 1 800 999 9718

İNGİLTERE 0844 844 0387

Daha fazla bilgi için ziyaret edin:

www.titanmagazines.com/supernatural

SUPERNATURAL TM &© 2012 Warner Bros. Entertainment Inc.

İçindekiler tablosu

Kapak	
Titan Books'tan da temin edilebilir Kapak sayfası	
Telif hakkı	
ithafı	
Tarihçinin notu İçindekiler	
Önsöz	
Bir İki	
Üç	
Dört	
Beş Altı	
Yedi	
Sekiz	
Doku	
z On	
Onbi	
r	
Oniki	
On Üç On	
Dört On	
Beş On	
Altı On	
Yedi On	
Sekiz On	
Dokuz	
Yirmi	
Yirmi bir Yirmi iki	
Yirmi üç Yirmi dört	
Yirmi beş Yirmi altı	
Yirmi yedi Yirmi	
sekiz Yirmi dokuz	
Otuz	
Otuz bir Otuz iki	
Otuz üç Otuz dört	

Otuz beş
teşekkür Yazar
hakkında
Titan Books'tan yakında temin edilebilir
Ayrıca Titan Books'tan temin edilebilir

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

